

Josip Pečarić
ĐURO VIDMAROVIĆ

JOSIP PEČARIĆ

ĐURO VIDMAROVIĆ

ZAGREB, 2021.

© Josip Pečarić, 2021.

KAZALO

UVOD	9
PRILOZI:	13
ĐURO VIDMAROVIĆ, HRVATI BOKE KOTORSKE KROZ POVIJEST. SJEĆANJA I ZABORAVI	13
BOKA JE DREVNA HRVATSKA POSTOJBINA	29
PREDGOVOR KNJIGE JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA?	32
USTAVNI PATRIOTIZAM: ONO ŠTO U RH VRIJEDI ZA HRVATE NE VRIJEDI ZA SRBE! ...	36
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI PRIJEPORI, ZAGREB, 2006	45
KRIVOTVORENJE JELČIĆA	45
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	55
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>TUĐMANOVE TRI SEKUNDE</i>	55
PETAR STRČIĆ, IZ PROŠLOSTI, TUĐMAN JE PREŠAO U POVIJEST	69
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	83
MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (II.)	83
MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (III.): PISMO IZRAELSKOG VELEPOSLANIKA	90
MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (V.)	97
TKO JE BEZ MOZGA?	104
NEOBIČNA POHVALA	111
‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.	114
VJEROVALI ILI NE: BRIŠU PRIDJEV “HRVATSKA” U NAZIVU! (2.)	114

NISU USPJELI IZBRISATI PRIDJEV “HRVATSKA” U NAZIVU!	117
O HRVATSTVU BOKELJSKE MORNARICE	118
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	130
PRVE OPTUŽE ZA IZDAJU NACIONALNIH INTERESA	133
SUMNJIV JE NJIMA I BISKUP, A NE SAMO THOMPSON	139
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	146
PREDSJEDNIK HKV-A PODRŽAO OTVORENO PISMO PREDSJEDNICI RH	146
BUDIMIR LONČAR OPTUŽEN ZA ETIČKU VELEIZDAJU POKUŠAVA SE OBRANITI	148
KAKO SE DANAS BRANI DRŽAVOTVORNO HRVATSTVO	162
PREDSJEDNICA I ZAJEDNIŠTVO	168
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.	175
PISMO HAZU	175
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ: NAROD KOJI ZABORAVI SVOJU POVIJEST NEMA BUDUĆNOSTI, A U HRVATSKOJ JE PUNO ONIH KOJI ŽELE DA JE ZABORAVIMO	185
J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.	191
ZAHVALA	191
"ZA DOM SPREMNI" ITEKAKO SMETA PORAŽENIMA U DOMOVINSKOM RATU I SRPSKIM SLUGAMA U RH	199
DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.	205
PATRIJARH SPC U RH (SRPSKE POLITIČKE CRKVE U HRVATSKOJ)	205
REVIZIONIST HASANBEGOVIĆ	215
THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.	225

NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!	225
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.	228
STELA CROATICA	228
ĐURO VIDMAROVIĆ: UDAR NA CIJELI HRVATSKI NAROD, U TO NEKA NITKO NEMA SUMNJE	230
MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.	233
PREDSTAVLJANJE KNJIGE “THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU” U VARAŽDINU	233
VEČERAS BUJICA O ZABRANI PJEVANJA THOMPSONU - SIMBOLU BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE	238
J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, ZAGREB 2018.	241
JOSIP PEČARIĆ, PLENKOVIĆEVI POVJESNIČARI	241
PREDSJEDNICA I ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2019.	247
ODGOVOR PROF. ĐURU VIDMAROVIĆU (O JEDNOM KOMENTARU I. ŠOLE)	247
KOMENTAR DAMIRA BOROVČAKA	252
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.	255
ODGOVOR PREDSJEDNIKU DHK-a	255
STJEPAN RAZUM: LIEPI DOMOVINSKI POZDRAV ...	263
KOMENTAR ĐURA VIDMAROVIĆA	270
VOLE SVOJATATI HRVATSKO	273
BORASA ZA AKADEMIKA. PORTAL DRAGOVOLJAC.COM.	279
PISMO MINISTRICI ZNANOSTI	279
VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL DRAGOVOLJAC.COM.	282
ŽELITE LI I DALJE VLAST KOJA RATUJE ČAK I S MATEMATIČKIM ČASOPISIMA?	282

MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.	288
ZAHVALA HRVATSKOJ KNJIŽEVNICI MALKICI	
DUGEČ I NE SAMO NJOJ	288
TKO JE OD HRVATSKIH BISKUPA SRPSKI SLUGA?	291
JOSIP PEČARIĆ, PREDSTAVLJANJE KNJIGE	
„VJENCESLAV ČIŽEK“	300
ĐURO VIDMAROVIĆ, ZBORNIK PRILOGA O	
VJENCESLAVU ČIŽEKU	307
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	313
PISMO PROF. DR. SC. IVU RENDIĆ-MIOČEVIĆU	313
POZIV VLASTIMA	317
ŽELITE LI I DALJE VLAST KOJA RATUJE ČAK I S	
MATEMATIČKIM ČASOPISIMA?	319
MATE KOVAČEVIĆ, PORTAL	
DRAGOVOLJAC.COM	324
NEOBIČNA POHVALA	324
MATE KOVAČEVIĆ: JOSIP PEČARIĆ,	
"REVIZIONISTI U HAZU", VLASTITA NAKLADA,	
ZAGREB, 2020. PREDSTAVLJANJE KNJIGE 13.	
LISTOPADA U CRKVI SVETA MATI SLOBODE	327
O SUČELJAVANJU BULAJIĆ vs. PEČARIĆ.	
DRAGOVOLJAC.COM	332
'STANJE LUDILA' DR: BULAJIĆA	332
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	337

UVOD

Nedavno sam pišući o svom prijatelju velikom hrvatskom redatelju i domoljubu Krsti Papiću napisao:

„Kada smo se sreli na Jelačić placu upitao me: *Zašto me vi iz Bokeljske mornarice ne zovete?*

I samo učlanjenje bilo je neobično. Kada smo išli na sastanak s kardinalom Kuharićem pozvao sam i njega i učlanili smo ga ispred Katedrale I s Predsjednikom prof. dr. sc. Zvonimirom Janovićem, podpredsjednikom dr. sc. Deajanom Škanatom otišli smo kod našeg kardinala. Kardinalu je bilo drago što je i Krsto s nama, ali meni je bilo simpatično kada je Krsto odgovorio kako se formalno tek tada učlanio u Bratovštinu.“

A zapravo taj sastanak s našim kardinalom bio je posljedica emisije na HTV-u o Bokeljskim Hrvatima u kojoj su gosti bili prof. Vidmarović, predsjednik Bratovštine prof. dr. sc. Zvonimir Janović, don Branko Sbutega i ja. Od tada je prof. Vidmarović u svom radu posvećivao puno vremena i. Bokeljskim Hrvatima mada to nije zabilježeno u njegovoj biografiji na stranicama DHK-a:

Đuro Vidmarović, književni kritičar, pjesnik, prevoditelj, povjesnik i diplomat, rođen je 1. travnja 1947. u Piljenicama, općina Lipovljani, Županija Sisačko-moslavačka. U Kutini završava osnovnu školu i gimnaziju, a studij povijesti i filozofije na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Na Fakultetu za sociologiju i novinarstvo Univerziteta u Ljubljani stječe magistarsku podobnost. Od 1970. do 1990. radio kao srednjoškolski profesor.

Godine 1990. izabran za zastupnika u Sabor Republike Hrvatske. Na toj dužnosti ostaje dva mandata.

Od 1995-1999. izvanredni i opunomoćeni veleposlanik RH u Ukrajini.

Godine 1995. Predsjednik Republike dodjeljuje mu Red kneza Branimira i orden Domovinske zahvalnosti.

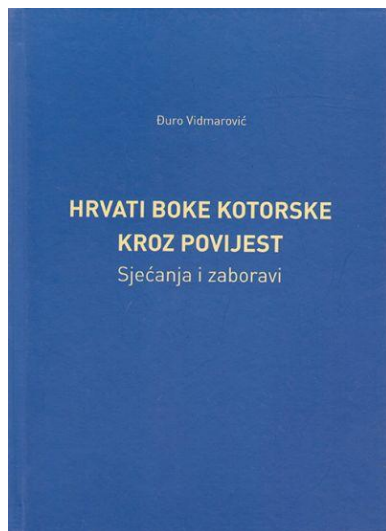
Godine 2002. dragovoljno se povlači iz diplomacije i odlazi u mirovinu. Stanuje u Zagrebu.

Od 1972. bavi se književnim radom, te proučavanjem povijesti i književne baštine hrvatskih narodnih manjina u susjednim zemljama. O tome je objavio više stotina prikaza, članaka i studija u Hrvatskoj, Sloveniji, Srbiji, Mađarskoj, Austriji i Izraelu.

Prevodi s ukrajinskog, ruskog i slovenskog jezika.

Stihovi su mu uvršteni u antologiju "Duša duše Hrvatske" (Mostar, 1988), Nevena Jurice i Božidara Petrača, «Hrvatske marijanske pjesme», Zdravka Kordića (Široki Brijeg, 2006.) te ukrajinsko-hrvatsku antologiju hrvatskog pjesništva "Čudo prvoga", Leonida Talalaja (Kijev, 1999). Uvršten u Zavičajnu čitanku «Istine srca», mr. Duška Lončara (Novska, 2005.)

<http://dhk.hr/clanovi-drustva/detaljnije/duro-vidmarovic>

Zato u Prilozima dajemo tekst Davora Dijanovića *Đuro Vidmarović*
HRVATI BOKE KOTORSKE KROZ POVIJEST
SJEĆANJA I ZABORAVI

•
S druge strane bili smo potpisnici i niza otvoreni pisama:
O MILI BUDAKU, OPET / DESET ČINJENICA I DESET
PITANJA S JEDNIM APELOM U ZAKLJUČKU
PISMO THOMPSONU
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA
PERKOVIĆA THOMPSONA
NOVO OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI
NE VJERUJTE ONIMA KOJI OBEĆAVAJU HAAŠKU
PRAVDU
PISMO
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA
ZAHTJEV VLASTIMA REPUBLIKE HRVATSKE
NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA!
POZIV HRVATSKIM GRAĐANIMA
APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE
MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!
PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET
REPUBLIKE HRVATSKE
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O
HRVATIMA BIH
PISMO HAZU
OTVORENO
PISMO POTPORE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI
BOŽIDARU ALIĆU
OTVORENO PISMO USTAVNOM SUDU RH
REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM
GENERALIMA!
Zajedno smo djelovali i u Hrvatskom nacionalnom sudištu, a
jednom išli i na Bleiburg-

Dr. sc. Josip Stjepandić, akademik Josip Pečarić i Đuro Vidmarović, u naselju na ulazu u Bleiburško polje.

U ovoj knjizi dajem tekstove iz mojih knjiga, a za jednu od njih
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? Zagreb, 2019. on
je napisao i Predgovor.

Akademik Josip Pečarić

PRILOZI

**ĐURO VIDMAROVIĆ, HRVATI BOKE
KOTORSKE KROZ POVIJEST. SJEĆANJA I
ZABORAVI**

Hrvatska krovna zajednica – Dux Croatorum, Tivat, 2011.

Ej Kotore, gnizdo sokolovo
Na visokoj grani savijeno
Gdi se legu zmaji i sokoli,
Koji caru puno dodijaše.
Svijena je na jeli zelenoj,
Ter pokriva Boku od Kotora,
Koja no je dika od Hrvata,
I viteško srce od junaka...
Andrija Kačić Miošić

U proučavanju povijesti te književne i općenito kulturne baštine hrvatskih nacionalnih manjina u susjednim zemljama neizostavno je ime Đure Vidmarovića, književnika, povjesničara te bivšeg diplomata i političara. O tim temama Vidmarović je do sada objavio sljedeće knjige: *Hrvatska narodna manjina u Mađarskoj* (Zavod za migracije i narodnosti, Zagreb, 1982.), *Suvremeni tokovi u književnosti mađarskih Hrvata* (Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb, 1991.), *Gradišćanskohrvatske teme* (Libellus, Crikvenica, 1996.), *Gradišćanskohrvatske teme II* (Libellus, Crikvenica, 1998.), *Juraj Lončarević. Bio-bibliografija* (Zagreb, 2006.), *Teme o Hrvatima u Mađarskoj* (Naklada Bošković, Split, 2008.), *Hrvatsko rasuće* (Naklada Bošković, Split, 2009.) i *Hrvati Boke kotorske kroz povijest. Sjećanja i zaboravi* (Hrvatska krovna zajednica – Dux Croatorum, Tivat, 2011.).

Hrvati Boke kotorske kroz povijest. Sjećanja i zaboravi, „Hrvatska krovna zajednica – Dux Croatorum”, Tivat, 2011.

U ovome broju *Obnove* prikazat ćemo posljednju knjigu – *Hrvati Boke kotorske kroz povijest. Sjećanja i zaboravi*. Knjiga obuhvaća Vidmarovićeve članke, studije i književne prikaze što ih je kroz veći broj godina objavljivao u periodici, a govore o Hrvatima Kotorske biskupije i Bara, o njihovoj povijesti, kulturnoj baštini, društvenom životu, političkom razvoju i svim problemima s kojima se suočavaju kao manjinska zajednica u Crnoj Gori. Kako ne bi bilo nesporazuma, odmah valja apostrofirati kako Hrvati u Boki kotorskoj nisu dijaspora, nego na tom prostoru žive od vremena doseljavanja

cijeloga hrvatskog etnosa na područje rimskih provincija Dalmacije i Panonije, oni su neprekinuti dio hrvatskoga etnografskog prostora, dio hrvatskoga etničkog bića sa specifičnim povijesnim razvojem i baštinici tisućljetne hrvatske povijesti i hrvatske uljudbe.

„Crvena Hrvatska“

U knjizi tako doznajemo da su prvi do sada poznati srednjovjekovni nalazi iz Boke kotorske oni u masivu planine Orjen, na visoravni Kamen, gdje je otkrivena nekropola ravnih grobova, koja je dala podatke za identifikaciju prvih Slavena-Hrvata na tlu kasnije župe Dračevica odnosno južnog primorja uopće. Zdenko Žeravica u knjizi *Ranji srednji vijek Boke kotorske* (2003.) piše da „prisutnost Hrvata u ovim krajevima u 6.-7. st. dokumentira i keramička posuda ukrašena valovnicom, kao i ulomci keramike s utvrde u Ulcinju iz ranobizantskog razdoblja, odnosno Justinijanovog limesa. To se dešavalo u vrijeme kada su bizantske trupe (naročito 548. god.) bile jako zauzete u borbi s Gotima u južnoj Italiji, a baš u tom periodu ‘vojska Slavena’ prodiere do Drača, zauzimajući prema Prokopiju mnoge gradove usput, iz čega je proistekla i logična pretpostavka da su osvojili i mnoge gradove Prevalisa“.

Žeravica je na temelju rezultata istraživanja došao do spoznaje da se pokršćavanje Hrvata, kao prijelomni moment u njihovoj povijesti, zbilo „još tijekom 7. i 8. st., pa se upravo stoga i bilježi onako intenzivan crkveni razvoj (podizanje crkava, samostana i dr.), vjerojatno već od kraja 8., a neosporno 9. st.“. Proučavanje nekropole Kamen, ističe Žeravica, donijelo je na svjetlo dana važno otkriće: „Keramički nalazi s nekropole imaju analogiju na lokalitetima starohrvatske skupine u Dalmaciji i Bosni i Hercegovini, posebno na brojnim nekropolama. Ova se nekropola materijalom i karakteristikama pogrebnog rituala uklapa u krug starohrvatskih nekropola. Možemo pretpostaviti da tipu i kulturnom opredjeljenju kao i Kamen pripada i nekropola uz baziliku i trikonhos u Doljanima kod Podgorice, za koju se u preliminarnom izvješću navodi da pripada ranom srednjem vijeku...“.

Izvor: pixabay.com

Područje Boke kotorske i cijele „Crvene Hrvatske“ bio je ujedinjeno s „Bijelom (Zapadnom) Hrvatskom“ do sredine 10. st. u jednu državu. Prema svemu sudeći, tada dolazi do cijepanja Dukljana na kasnije Crnogorce koji su se osamostalili i Hrvate koji su ostali u području Boke kotorske (u prilog tome govore suvremena genetska istraživanja laboratorija u Vancouveru prema kojima je haplogrupa 12a2 koja predstavlja hrvatski marker dominantna na području današnje Bosne i Hercegovine i Crne Gore). Prema jednome od najuglednijih hrvatskih povjesničara starije generacije, Ferdi Šišiću, „od VII. stoljeća prostirala se Hrvatska od rijeke Raše u Istri do Bojane uz Jadransko more i zvala se: od Raše do Neretve, bijela Hrvatska, a od Neretve do Bojane (možda i do Drača) crvena Hrvatska“. „Crvena Hrvatska“ je obuhvaćala uglavnom današnje kotare: Stolac, Ljubinje, Nevesinje, Gacko, Bileće, Trebinje, dubrovačku okolicu s Pelješcem i Mljetom, Boku Kotorsku i Bar, te okolice Cetinja, Virpazara, Crnojevića Rijeke, Podgorice i Nikšića.

Izvor: <https://www.youtube.com/watch?v=OLbcK3WqGyU>

U 12. stoljeću Kotor je zauzeo raški veliki župan Stefan Nemanja, čime je Boka kotorska postala sastavni dio srpske države sve do nestanka dinastije Nemanjića 1371., kad je Kotorom zagospodario hrvatsko-ugarski kralj Ludovik I. Nakon smrti Ludovika I. gradom

je zagospodario hrvatski bosanski kralj Tvrtko I. za čijeg je vladanja osnovan Herceg-Noví. Kasniji ratovi, previranja i izdaje (Ladislav Napuljski i prodaja Dalmacije Mlecima za 100 000 dukata 1409.) doveli su do toga da je Boka kotorska potpala pod vlast Venecije, a djelomično i pod vlast Osmanskog imperija.

Za promjenu etničke pripadnosti pučanstva Boke kotorske važna je 1647. godina. Tada, osvajanjem Grblja, te turskog dijela Boke 1699. u Boku dopijeva mnogo pravoslavnog življa, čiji je postotak unatoč relativno dugačkom razdoblju vladavine Nemanjića do tada u Boki kotorskoj bio zanemariv (Nemanjići se nisu uplitali u gradsku autonomiju, nego su se zadovoljili postavljanjem gradskoga kneza). Demografska promjena u Boki uslijedila je tijekom rata s Turskom 1683.-1699. Nakon toga rata Venecija dopušta, vođena svojim političkim razlozima, useljavanje velikog brojnog pravoslavnog življa u Boku kotorsku iz Crne Gore i Hercegovine, naročito u pojas od Herceg Novog do Risna. Perast, Kotor, Dobrota i Prčanj ostali su i dalje isključivo hrvatske sredine.

Hrvatski kao nositelji kulturno-ekonomskog procvata tijekom 17. i 18 st.

Upravo zahvaljujući hrvatskoj zajednici tijekom 17. i 18 st. Boka kotorska doživjela je kulturno-ekonomski prosperitet, zahvaljujući snažnoj trgovačkoj mornarici, trgovini sa zaleđem i svim morskim i oceanskim centrima Sredozemlja i Europe. Nosioi tog preporoda su Hrvati i najveću ulogu u pomorskoj trgovini imala je srednjovjekovna hrvatska katolička staleška bratovština „Kotorska mornarica“ čiji statut datira iz 1464. U tom gospodarskom poletu naročito je prosperirao Perast koji je krajem 17. i početkom 18 st. imao više od 200 brodova. Peraštanski Hrvati održavali su veze sa svim većim pomorskim i kulturnim središtima Europe. Perast se razvio u jako kulturno središte, naročito barokne umjetnosti čiji je najreprezentativniji predstavnik bio hrvatski slikar Tripo Kokolja (u stranim enciklopedijama naziva ga se „venecijanskim slikarom“, jednako kao i Mateja Ponzoneja, uz Kokolja najznačajnijeg predstavnika baroknog slikarstva u Dalmaciji).

Izvor: pixabay.com

Mletačku republiku uništio je Napoleon 1797. Po odredbama mira u Kampoformiju Boka kotorska je pripala Habsburškoj monarhiji. Time će Boka – ako izuzmemo kratkotrajnu francusku (Napoleon) i rusku vladavinu – ostati sjedinjena s ostalim hrvatskim dalmatinskim krajevima u Kraljevini Dalmaciji, kao kasnije krunskoj zemlji austrijskog dijela Dvojne Monarhije (pripadnost Boka Austrijskoj carevini potvrdio je Bečki kongres 1814.), sve do Vidovdanskog ustava 1921.

Jedan od primjera nacionalne svijesti Hrvata u Boki kotorskoj bio je običaj brodovlasnika da svojim brodovima daju hrvatska imena poput „Ban Jelačić“ te da na svoje brodove izgrađene između 1849. i 1851. na jarbolu ističu crveno-bijelo-plavu hrvatsku trobojnicu, koju su nazivali „slavjanski barjak“. Bokeljski pravaši u vrijeme preporoda prednjačili su u borbi za ujedinjenje Dalmacije s Hrvatskom.

Boka kotorska istrgnuta iz sastava hrvatskih zemalja

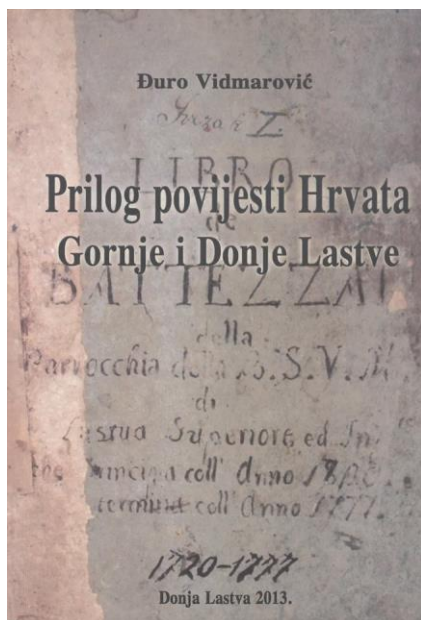
Boka kotorska je, kao što već rečeno, 1921. oduzeta Dalmaciji odnosno Hrvatskoj i pripojena Zetskoj oblasti. Od tada se bokeljski Hrvati de facto nalaze u statusu nacionalne manjine.

No, bokokotorski teritorij je stvarno oduzet Hrvatskoj 1920. Inicijativu za izdvajanje Boke kotorske od Dalmacije dali su radikali Boke kotorske na čelu s Mirkom Komnenovićem, svesrdno potpomognuti od istaknutoga radikalskog vođe Ljubomira Jovanovića, rodom iz Kotora. Oni su početkom 1920. uputili tadašnjem ministru unutarnjih poslova, Svetozaru Pribićeviću, zahjev da se Boka izdvoji iz sastava Damacije i pripoji crnogorskim okruzima, čemu je udovoljeno već u rujnu iste (u planu za oduzimanje bila je cijela južna Dalmacija).

Od travnja 1941. do kapitulacije Italije Boka kotorska bila je okupirana od strane fašističke Italije. Iako nisu mogle uspostaviti svoju vlast u Boki kotorskoj – najprije zbog talijanskih teritorijalnih ambicija, a nakon kapitulacije Italije zbog različitih njemačkih vojnih i političkih prioriteta – vlasti Nezavisne Države Hrvatske (NDH) u Dubrovniku i Zagrebu su poduzimale mjere skrbi za hrvatsko stanovništvo na tom području, s očitom nadom da će to područje u konačnici biti stavljeno pod hrvatsku vlast. Skrb vlasti NDH za Hrvate u Boki kotorskoj očitovala se u naporima da se za njih osigura hrana, kao i da ih se zaštiti od nasilja mjesne crnogorske uprave, odnosno četničkih elemenata.

Plan amputacije Boke kotorske, jednoga od najljepših zaljeva svijeta, iz skupine hrvatskih zemalja dovršili su jugoslavenski komunisti u vrijeme Drugoga svjetskog rata. Dne 15. studenoga 1943. tako je u Kolašinu ustanovljeno ZAVNOCiB (*Zemaljsko antifašističko vijeće narodnog oslobođenja Crne Gore i Boke*), da bi sljedeće, 1944. godine, 13. srpnja, također u Kolašinu, prilikom formiranja CASNO-a (*Crnogorska antifašistička skupština narodnog oslobođenja*) predstavnici Boke kotorske, pripadnici Titove partizanske vojske, dali pristanak da Boka postane sastavni dio Crne Gore, što je potvrđeno na prvom zasjedanju CASNO-a, a kasnije verificirano i donošenjem ustava Narodne Republike Crne Gore 1946. Tada je iz sastava hrvatskih zemalja istrgnut i istočni Srijem, u kojemu se je – slično kao u Boki kotorskoj 1647-1699. – 1690. pod vodstvom srpskoga patrijarha Arsenija Crnojevića, koji je bježao pred Turcima, naselilo 70 000 pravoslavaca. I u jednom i u drugom slučaju posijano je sjeme koje je nekoliko stoljeća kasnije urodilo otrovnim plodovima i dovelo do izdvajanja tih krajeva iz sastava hrvatskih zemalja.

Hrvati u Boki kotorskoj živjeli su kroz svoju povijest, zajedno s ostalim Hrvatima uz jadransku obalu, više pod vlašću stranih zemalja, nego u okviru zajedničke države. Svaka strana sila nastojala ih je odnaroditi odnosno pretočiti u etnos koji je zastupala. Najgore je, međutim, bilo razdoblje Jugoslavije jer se je u toj državnoj (pa)tvorevini kroz anacionalno jugoslavenstvo Hrvatima nastojalo oduzeti etnonim, vršeći kroz jugoslavizaciju, koja se energično suprotstavljala hrvatstvu, zapravo srbizaciju odnosno crnogorizaciju. Pritom treba napomenuti da je druga Jugoslavija za tamošnje Hrvata bila gora i od monarhističke Jugoslavije. Dok je npr. u Donjoj Lastvi 1919. otvorena „Hrvatska čitaonica Lastve“, u drugoj je Jugoslaviji hrvatsko ime bilo zabranjeno u nazivima udruga i organizacija, što daje vrlo jasnu sliku prakse *bratstva i jedinstva* u tim krajevima.

Prilog povijesti Hrvata Gornje i Donje Lastve, „Hrvatska krovna zajednica – Dux Croatorum”, Donja Lastva, 2013.

Asimilacija i prisvajanje kulturnog naslijeđa

U razdoblju druge Jugoslavije intenziviraju se tendencije srpsko-crnogorskih autora koji u literaturi, pod utjecajem starijih velikosrpskih autora (Vuk Stefanović Karadžić i dr.), Hrvatima u Boki kotorskoj i Baru prešćuju i zabacuju njihovu povijest i žele ih učiniti samostalnim narodnim entitetom odvojenim od hrvatskog imena. Takve su tendencije motivirane željom za asimilacijom i nastojanjem da se bokokotorska književnost, kultura i umjetnost, kao djelo tamošnjih Hrvata, integrira u sastavni dio srpske ili crnogorske književnosti. Iz pozicija velikosrpskog odnosno crnogorskog nacionalizma takvo je postupanje logično budući da 50-60 % ukupne kulturne baštine Crne Gore pripada Kotorskoj biskupiji, tj. djelo je tamošnjih Hrvata, no zapravo je riječ o nasilju i krađi hrvatske povijesti i kulture. Slična postupanja mogu se utvrditi i u sjevernoj Bačkoj gdje se tamošnje Hrvate, na tragu Vuka Stefanovića Karadžića, uzdizanjem subetnonima Bunjevac na razinu etnonima nastoji proglasiti posebnim (mikro)narodom koji će se tada lakše asimilirati u srpski narod. Velikosrpsko ludilo na planu književnosti ide toliko daleko da se i staru dubrovačku književnost proglašava srpskom iako dubrovačka književnost sa srpskom književnošću nema baš nikakvih poveznica.

Izvor: <https://www.youtube.com/watch?v=hWIVTVHDTAA&t=20s>

U vrijeme Domovinskog rata bokokotorski su Hrvati bili tretirani kao remetilački faktor i ustaše, prinuđeni na bježanje ili asimilaciju. Pod policijskim i vojnim pritiscima (a u tome je sudjelovala i Srpska pravoslavna crkva (SPC)) iz Boke kotorske se za vrijeme rata iselio veliki broj hrvatskih obitelji, tako da danas više Hrvata podrijetlom iz Boke živi izvan Boke nego u Boki. Iako su neki hrvatski politički dužnosnici (npr. Stjepan Mesić) tvrdili da Hrvatska nije ratovala s Crnom Gorom, svaki ozbiljan čovjek znade da je Crna Gora sudjelovala u agresiji na Hrvatsku, u agresiji na dubrovački kraj (Konvale), kad se je, zapravo, ponovila povijest, budući da su Crnogorci zajedno s Rusima 1806. opljačkali i spalili Konavle pokazujući pritom rijetku viđenu svirepost. Dakako, nikada ne treba zaboraviti da su postojali i Crnogorci koji su osudili crnogorsku agresiju kao npr. veliki crnogorski književnik i borac za nezavisnost Crne Gore Jevrem Brković ili Slavko Perović.

Nakon osamostaljenja Crne Gore, što su ga crnogorski Hrvati svesrdno poduprijeli, položaj Hrvata u Crnoj Gori i Boki kotorskoj nešto se je popravio. Hrvatima je dopušteno osnivanje udruga s hrvatskim predznakom, no kao što piše Vidmarović, one se više bave međusobnim svađama i prepirkama, nego zaustavljanjem asimilacije na kojoj što otvoreno što konkludentno radi crnogorska država. Naime, crnogorski nacionalisti, služeći se receptom velikosrpske Karadžićeve kuhinje, sve češće bokokotorske i crnogorske Hrvate proglašavaju crnogorcima katoličke vjere, a s druge strane potpuno prešućuju postojanje Hrvata u Boki kotorskoj, Budvi i Baru ili potenciraju pokrajinske izraze i sintagme kao što su Bokelji, bokeljska kulturna baština itd. Sličnost s velikosrpskom kuhinjom u Bačkoj je evidentna.

„Tiskaju se historiografska djela koja povijest, a napose izuzetnu bogatu i vrijednu kulturnu baštinu ovdašnjih Hrvata prikazuju kao baštinu crnogorska naroda. Stječe se dojam da je počela asimilacija Hrvata kroz prisvajanje njihove kulturne baštine. To će postati uskoro još snažnije jer je Hrvata preostalo vrlo malo, kako ovdje kažu, u ovome trenutku u Boki je skoro više hrvatskih katoličkih crkava, samostana, kapelica, piljeva, groblja, arheoloških lokaliteta, razvalina i vjerskih lokaliteta nego samih Hrvata“ – upozorava Vidmarović.

Odnarođivanju bokokotorskih i općenito crnogorskih Hrvata prethode: 1. memoricid (uništavanje povijesne svijesti pripadnika manjinskog naroda, njihovih tradicija, etnografskog i etnološkog naslijeđa), 2. kulturocid (proglašavanje kulturne baštine manjine baštinom većinskog naroda, 3. Lingvocid (zatiranje materinskog jezika manjine) 4. Scholocid (onemogućavanje pripadnicima manjine otvaranje škola na materinskom jeziku).

Izvor: pixabay.com

Takve su asimilacijske tendencije najprije velikosrpskog, a sada crnogorskog nacionalizma dovele kod bokokotorskih Hrvata do patološkog straha od etnonima, zbog čega se radije deklariraju kao Bokelji, Jugoslaveni ili Slaveni. Za ilustraciju je dovoljno navesti knjigu bokokotorskog Hrvata Tomislava Grgurevića *Perast još živi – putopisi*, u kojoj se prešućuje etnički sastav Perasta i to da su u njemu upravo Hrvati stvorili sve kulturne i civilizacijske sadržaje kojima se on u svom djelu divi. Kad bi se ta knjiga prevela, primjerice, na engleski jezik strani čitatelji ne bi iz knjige mogli doznati da su Hrvati stvorili kulturu Perasta, nego bi s obzirom na današnju državnu pripadnost Boke kotorske mogli zaključiti jedino to da je ta kultura djelo crnogorskog naroda. Očito je, dakle, da crnogorski nacionalizam počinje zamjenjivati velikosrpski ekspanzivni nacionalizam, što se posljednjih godina vidi i u tome da se sve više izbjegava naziv Boka kotorska u korist naziva *Crnogorsko primorje*.

Prema posljednjem popisu stanovništva iz 2011. u Crnoj Gori živi 6.021 Hrvata. Na temelju crkvenih podataka predviđa se da u Crnoj Gori stvarno živi najmanje 10.000 Hrvata. Većina tih Hrvata (cca 80%) stanovnici su Boke kotorske, a preostali dio živi u Budvi, Baru

i unutrašnjosti. Njihov je broj u rapidnom opadanju tako da Vidmarović upozorava:

„Ako Crna Gora i hrvatska država složno, učinkovito i primjereno ne pomognu Hrvatima u Crnoj Gori oni će za sljedeći naraštaj nestati kao etnička zajednica. Ta pomoć počinje sa stvaranjem pozitivnoga političkoga ozračja, stvaranjem zakonske infrastrukture za očuvanje samobitnosti, političke jednakopravnosti i javnim ohrabrivanjem od strane najviših dužnosnika dviju država da upravo kao Hrvati imaju ulogu mosta i da pripadnici manjine stoga trebaju i mogu slobodno i ponosno isticati svoje narodne ime, etničko znamenje i bez straha čuvati svoju etničku samobitnost. Time bi se hrvatskoj manjini javno garantirala sloboda u etničkome izjašnjavanju, što znači poželjnost čuvanja njezinoga imena, prava i kulturnih dobara. Nakon toga slijedi implementacija rečenoga: vrtići i škole na materinskome jeziku, glasila, udruge, javni nastupi, šport, znanost, kulturne institucije, vjera... Bez toga nema im budućnosti. Mogu poslužiti kao roba za jednokratnu uporabu. Asimilacija se provodi i uz pomoć odnarođenih pripadnika manjine kojima se dopušta da tu manjinu zastupaju kako bi pospjeli njezino odnarođivanje.“

Zašto je važnost očuvati hrvatski karakter Boke kotorske?

Zašto je važno očuvati hrvatsku nazočnost u Boki kotorskoj i nekim drugim dijelima današnje Crne Gore? Prvenstveno zato što se mediteranski udio Hrvata u europskoj i svjetskoj uljudbi može shvatiti tek ako poznamo povijest Boke kotorske i nekih drugih dijelova današnje Crne Gore. Navest ćemo u prilog tome nekoliko najvažnijih činjenica:

1. U Baru je nastao znameniti *Ljetopis popa Dukljanina* – primarno povijesno vrelo za hrvatsku ranosrednjovjekovnu povijest. Prema nekim povijesnim istraživačima autor mu je barski nadbiskup Grgur (1172.-1196.).
2. U kotorskoj stolnici sv. Tripuna nalazi se kristionica iz VIII. stoljeća, sa svim stilskim oznakama koje ima i poznata krstionica kneza Višeslava – koja je jedan od najvažnijih *signuma* hrvatskoga povijesnog identiteta. O njezinoj

kotorskoj *sestri* kod nas u Hrvatskoj znade tek nekoliko povjesničara i povjesničara umjetnosti. Ona je živi svjedok nazočnosti Hrvata u Kotoru od najstarijih vremena njihove doselidbe. Akademik Cvito Fisković o kotorskoj krstionici piše: „Od najstarijih naših krstionica sačuvala se tek ninska na kojoj je uklesano ime kneza Višeslava. Poznata splitska krstionica s likom jednog hrvatskog vladara iz 11. stoljeća kasnije je sastavljena i njeni komadi su vjerojatno dio jedne oltarske pregrade. Spomenika te vrste i iz toga doba ima, dakle, malo, pa je stoga krstionica, koju ovdje donosimo, rijedak spomenik te vrste iz onog razdoblja kad su umjetnici, usprkos općem kulturnom opadanju, povezali umjetnost kasne antike s umjetnošću ranog srednjeg vijeka koji je onda nastajao. (...) Kotorska krstionica nalazila se dugo vremena skrivena u spremištu kotorskog trgovca, gospodina Marka Mijuškovića, u predgrađu Kotora, na području zvanom Milušić. Služila je kao kamenica za maslinovo ulje“. Nakon što je izvršio komparativnu analizu akademik je zaključio kako je „jasno da je kotorska krstionica potječe iz 8. stoljeća“.

3. Grad Kotor svojom poviješću u svim njezinim segmentima integralni je dio povijesti hrvatskog naroda. Katedrala Svetoga Tripuna u Kotoru crkveno je zdanje koje utjelovljuje povijest, kulturu i duhovnost ovdašnjih Hrvata. Riječ je o najstarijoj katedrali koju su podigli njihovi predci. Prvostolnica sv. Dujma u Splitu je starija, ali je ona bivši mauzolej cara Dioklecijana preuređen u kršćanski hram. Katedrala je izgrađena u romaničkom stilu s elementima bizantske arhitekture. Akademik Fisković ističe da kotorska Stolica pripada južnohrvatskome graditeljstvu jer se „skoro ni po čemu ne odjava od kruga dalmatinskog graditeljstva“.
4. Grad Perast koji je danas bez većine svojih hrvatskih žitelja čudesan je primjer hrvatske mediteranske pomorske urbane kulture. Hodočasnička crkva Gospe od Škrpjela jedno je od najljepših Marijinih svetišta Crkve u Hrvata. Nastala je u 15. st. tako što su mještani nasipavali kamenje na škrpjel i odande potapali ostarjele jedrenjake. Na oltaru se čuva čudotvorna ikona Blažene Djevice Marije. Hram je ukrašen

brojnim slikama i umjetničkim djelima, tako da pored crkve djeluje i muzej.

5. Slikar iz Boke Tripo Kokolja jedan je od najvećih umjetnika hrvatskoga baroka.
6. Književnost Hrvata u Boki neodvojiva je od hrvatske književne baštine. Hrvatski književni tekstovi na tom području javljaju sa stanovitim zakašnjenjem, tek u 17 st., no zajedništvo i kontinuitet ostvarivali su se već na planu humanističke djelatnosti jer se latinski pjesnici u Boki javljaju u isto vrijeme kad i humanisti u ostalim hrvatskim krajevima. Sve njih povezuju mnoge zajedničke crte koje se najbolje iskazuju u tome što mnogi Bokokotorani djeluju u drugim hrvatskim krajevima, kao primjerice Nikola Modruški, Ludovik Paskalić i dr.
7. Znamenita Bokeljska mornarica, čiji začetci sežu u 9 st. (broj 809 u imenu bratovštine), djelo je bokokotorskih Hrvata.
8. U Herceg-Novome rođen je sv. Bogdan Leopold Mandić, izdanak hrvatskoga srednjovjekovnog plemstva i bokeljske hrvatske aristokracije, i ostali hrvatski katolički sveci, blaženici i ugodnici (npr. Gracije iz Mula) zbog kojih se Bokokotorski zaljev ponekad naziva i *Zaljevom hrvatskih svetaca*. Zanimljivo je za spomenuti da gradske vlasti u Herceg-Novome nisu dopustile da se postavi spomenik na rodnoj kući Leopolda Mandića, iako je isti bio veliki zagovornik ekumenizma i prijatelj pravoslavaca. Neki pak velikosrpski propagandisti (Vasko Kostić), očito odgajani na poeziji tipa *Bog je rodom iz Srbije*, Mandića nastoje proglasiti pokatoličenim Srbinom (slično kao Ruđera Boškovića), a njegovo svojatanje može se zamijetiti i u talijanskim krugovima iako je Mandić kad je talijanska vlada 1917. zatražila da primi talijansko državljanstvo ovo odbio riječima: „Ne, krv nije voda. Ne može se izdati krv“.
9. Iz Boke kotorske potječu brojni zaslužni hrvatski stariji i suvremeni znanstvenici i kulturni djelatnici, npr. biskup Nikola Modruški, slikar Tripo Kokolja, admiral ruske flote Matija Zmajević, pomorac Ivan Visin (šesti pomorac koji je iza Magellana oplovio svijet), slikar Bartul Ivanković, ing. Anton Luković (jedan od glavnih inženjera u izgradnji

Sueskog kanala), pjesnik Viktor Vida, književnik Vjenceslav Čižek, novinar Luka Brajnović (jedna od najznačajnijih novinarskih nagrada u Španjolskoj nosi njegovo ime), pjesnikinja Ružica Orešković, otac hrvatskog stripa Andrija Maurović, slikar Antun Šojat, slikarice Melita Bošnjak Šojat i Vesna Šojat, matematičar akademik Josip Pečarić i dr.

10. Katoličanstvo je odredilo civilizacijsku i kulturološku pripadnost Hrvata u Boki kotorskoj zapadnoj hemisferi. Rijetki su hrvatski krajevi u kojima je podignuto toliko rimokatoličkih crkava, župnih kuća, samostana, kapelica, piljeva, križeva i naslikano toliko svetih slika kao u Boki kotorskoj. To kulturno-umjetničko naslijeđe pripada državi Crnoj Gori, ali i hrvatskoj kulturnoj baštini. Kako je prilikom posjeta Boki kotorskoj rekao Bl. Alojzije Stepinac, „svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz tko je zapravo autohtoni element Boke kotorske“.

Knjiga *Hrvati Boke kotorske kroz povijest. Sjećanja i zaboravi* vrijedan je prilog u borbi za očuvanje hrvatskog imena u Boki kotorskoj. Ona daje niz korisnih podataka o povijesti i kulturi bokokotorskih Hrvata te poveznice na brojnu literaturu tako da može poslužiti kao dobar uvod u proučavanje te problematike. Knjiga, nažalost, nije dostupna u hrvatskim knjižarama i knjižnicama, tako da bi Ministarstvo kulture ili druge nadležne institucije svakako trebale osigurati novo izdanje u Republici Hrvatskoj čime bi se studentima povijesti i književnosti i drugim zainteresiranim čitateljima omogućilo upoznavanje s poviješću i kulturom Boke kotorske – mediteranskog bisera u kojemu *svaki kamen govori hrvatski*.

Autor: Davor Dijanović

Izvor: obnova.com.hr

Izvor: <https://www.youtube.com/watch?v=xHzBytiTUJk&t=76s>

<https://biramdobro.com/duro-vidmarovic-hrvati-boke-kotorske-kroz-povijest-sjecanja-i-zaboravi/>

BOKA JE DREVNA HRVATSKA POSTOJBINA

JOSIP PEČARIĆ:

**U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI
HRVATSKI, VLASTITA AUTORSKA
NAKLADA, ZAGREB, 2004.**

Hrvatsko slovo, 19. studenoga 2004.

Đuro Vidmarović

Bokeljski Hrvat, zagrebački sveučilišni profesor, akademik HAZU i jedan od najpoznatijih matematičara u svijetu, nosi u sebi bogatstvo povijesnog naslijeđa, ali i cjelokupnu tragediju zajednice u kojoj je rođen. Stoga ne prestaje upozoravati gdje može i kako može, na svoj zavičaj, moliti odgovorne u Hrvatskoj, kao i hrvatsku javnost, da ne zaborave Boku kotorsku kao pokrajinu u kojoj žive Hrvati od vremena doseljenja cijele etnije u današnju postojbinu. Srijem i Boka kotorska dijelovi su hrvatskog etničkog biča, a umjetnim granicama pretvoreni su u podanike susjedne države, čija ih politička elita nikada nije prihvatila s ljubavlju i čija ih je država izložila bespoštednoj nacionalnoj diskriminaciji s tragičnim posljedicama.

Danas se Hrvati Boke i Srijema mehanički svrstavaju u hrvatsku dijasporu, što je pogrešno, zbog toga što riječ dijaspore pretpostavlja seljenje, migriranje, fizičku otrgnutost i dislociranost dijela etnije od matice. Hrvati u Boki kotorskoj to nisu, jer u svojoj postojbini žive od vremena zajedničkog doseljenja s ostalim Hrvatima, dakle neodvojivi su dio cjelovitog hrvatskog etnografskog prostora. Sve do 1918. god. Boka se nalazila u sastavu Kraljevine Dalmacije i zajedno s njome pod jurisdikcijom Beča u dualnoj K u K Monarhiji. Dne 29. listopada 1918. Boka postaje dio Države Slovenaca, Hrvata i Srba koja se 1. prosinca 1918. ("Prvodecembarski akt Regenta Aleksandra Kardorđevića")

ujedinjuje s Kraljevinom Srbijom, koja je prije toga anektirala Vojvodina i prisajedinila Kraljevini Crnu Goru, zbacivši na nelegalan način dinastiju Petrovića i prinudivši kralja Nikolu I. Petrovića Njegoša da pod stare dane s cijelom obitelji živi u izbjeglištvu, i umre kao izbjeglica. Koliko je cijela situacija bila nemoralna otkriva činjenica da je kralj Nikola bio tast srpskog kralja Petra, a djed njegovog sina, spomenutog Regenta Aleksandra. Dakle, unuk je nemilosrdno uništio rođenog djeda i njegovu državu. Uz to Nikola je bio i zet talijanskog kralja Vitora Emanuela.

Dne 26. lipnja 1922. godine, sada već Kralj, Aleksandar Karađorđević, kako bi uništio državnopravni status Države SHS, a poglavito obezvrijedio povijesno državno pravo Kraljevine Hrvatske, donio je Uredbu, oslanjajući se na čl. 135. (Vidovdansko) Ustava, po kojoj novu državu razbija na Oblasti, čime prvi puta u svojoj povijesti Hrvatska gubi status države. Boka Kotorska se ovom podjelom pripaja crnogorskom zaleđu s kojim do tada nije imala niti vjerskih, niti državnopravnih sveza. Europski mediteranski uljudbeni krug kojem su pripadali Hrvati u Boki i kojem su dali viđan prinos svojim gospodarskim, znanstvenim, kulturnim, graditeljskim, vjerskim i književnim radom, našao se u zajednici s pravoslavnim bizantskim, gorštačkim i slobodoljubivim zaleđem, koje se našlo izloženo velikosrpskoj asimilaciji i potiranju svojih tradicionalnih vrijednosti. Spuštanje gorštačkih zajednica na jadransku obalu bokokotorskog zaljeva, nanizanu čudesno lijepim hrvatskim gradovima bogatim civilizacijskim i uljudbenim sadržajima, njima tada stranim, kako u etničkom, tako u svjetonazorskom, konfesionalnom i kulturološkom smislu, moralo je, zbog političke i oružničke sile koja je stajala iza prvih, te njihove brojčane prevalencije, donijeti tragične posljedice posljednjima. Za Hrvate u Boki Kotorskoj time počinje vrijeme stradavanja - stalna asimilacija na konfesionalnoj i etničkoj osnovi koja je imala za posljedicu da se ova napredna etnička zajednica koja je prije otrgnuća od matičnog naroda činila 3/4 gradske populacije u svojim naseljima, danas svela na ostatke ostataka čiji broj nije veći od 7 %. Koliko je uništavanje hrvatske etničke zajednice bilo snažno kazuju primjeri Herceg Novog u kojem se broj Hrvata smanjio sa 70 na 2 %, Kotora sa 69 na 7 % i Tivta sa 95 na 23 %..

Za hrvatske vjernike Boka je Zaljev hrvatskih svetaca, jer od šest hrvatskih svetaca i blaženika - tri su iz Boke: sv. Leopold Bogdan Mandić, bl. Gracija iz Mula i blž. Ozana Kotorska.

Knjiga koju predstavljamo nosi u naslovu sažetak misli kardinala Stepinca koji je kazao: "Svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz, tko je zapravo autohtoni element Boke kotorske". Pada u oči činjenica da je objavljena u samizdatu, što može upućivati na nebrigu hrvatskih državnih institucija za ovaj dio našeg naroda, o kome trebaju skrbiti u skladu s ustavnim i moralnim obvezama.

Akademik Pečarić je osoba koja sudjeluje u javnom životu čestim polemičkim sučeljavanjima. Pri tome iskazuje elokventnost, upornost i neugodnu logičnost, što kod protivnika izaziva nelagodu, jer se njihova djela ili misli javno izlažu u svojoj blistavoj nelogičnosti, pa i sumanutosti. Budući da to ljudi, poglavito narcisoidni ne vole, Pečarić je za mnoge postao "crvena krpa". K tome iskazuje otvoreno i hrabro hrvatsko rodoljublje i državotvornu političku svijest, što ga opet u našim šugavim prilikama baca u nemilost lijevoj i orjunaškoj falangi. Bez obzira na temperament i bez obzira slagali se s njegovim stavovima ili ne, moramo priznati da su mu nastupi otvoreni, poštteni i najvećim dijelom pravedni i pravdoljubivi.

Knjiga "U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski" obimno je djelo sastavljeno od dvije osnovne cjeline. Prvu cjelinu čine studije iz područja historiografije koje su pisane u suradnji s autorovom ženom prof. Ankicom Pečarić, po struci povjesničarkom i kojima se zbog toga ne može zanijekati stručnost, ma koliko se neko trudio. Ovaj historiografski dio čine tri tematske cjeline: "Borba za Boku"; O Hrvatima Boke Kotorske na znanstvenim skupovima i u časopisima" i "Hrvati u Crnoj Gori".

Drugi dio knjige donosi obilje članaka, polemika, osvrta, intervencija, intervjuja koja je autor dao drugim piscima, ili ih je sam tražio od nekih kolega, te prikaza knjiga.

Sa stručnog aspekta prvi je dio knjige relevantan i po našem mišljenju trebao je izići kao zasebno izdanje. Jezik znanstvenog teksta i jezik novinskih polemika, članaka i razgovora nisu istovjetni.

PREDGOVOR KNJIGE JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA?

ĐURO VIDMAROVIĆ, predsjednik DHK-a

INTELEKTUALAC BRITKA JEZIKA I SNAŽNOG DOMOLJUBLJA

Akademik Josip Pečarić (Kotor, 2. rujna, 1948.) samosvojna je, gotovo unikalna intelektualna figura u našem društvenom, znanstvenom i političkom (publicističkom) životu. Javnosti je postao poznat 2000. godine kada je primljen u HAZU kao jedan od njezinih najmlađih članova. Zasluge je stekao u strogom znanstvenom području, jedne od grana matematike koja se naziva -nejednakosti. (U proteklih 30 godina Pečarić je ostvario jedinstven znanstveni opus, koji ga svrstava u najproduktivnije znanstvenike današnjice u svijetu. Iako se u medijima može naći podatak od oko 1100 objavljenih radova, međunarodna baza podataka researchgate (https://www.researchgate.net/profile/Josip_Pecaric) vodi ga s ukupno 1.829 objavljenih rada, a baza Scopus s ukupno 679 radova. Osnivač je i glavni urednik 3 matematička časopisa, koji se po općoj međunarodnoj klasifikaciji nalaze među 6 najboljih časopisa u sveukupnoj hrvatskoj znanosti. Sam popis njegovih radova ima obujam znanstvenog rada s preko 60 stranica. Popis koautora, na kojem je 231 ime iz cijelog svijeta, isto tako je impozantan. Ne samo da je živući putokaz mladim znanstvenicima, nego je bio mentor blizu 60 doktoranda, što ga i u toj disciplini postavlja u sam svjetski vrh.

U svjetskim razmjerima Pečarić je izuzetno cijenjen kao matematičar, a mnogi ga smatraju i vodećim autoritetom na ovom području. Putuje svijetom, drži predavanja i odgaja nove matematičare kao mentor.

S druge strane, ovaj strogi znanstvenik svjetskoga ugleda, uključio se u nešto što je daleko ispod navedene razine i stečenog ugleda: ušao je u hrvatski medijski prostor kao

polemičar britkog pera, koristeći se matematičkom logikom i preciznošću, ali s naglašenim domoljubljem. Upravo ova sastavnica njegovog izvanznanstvenog stvaralaštva, povukla ga je, dakako, u područje „prizemnosti“, u sučeljavanja, političke difamacije, mržnje, pa i osvete. Mnogi koji ga poznaju kao mirnog, duhovitog i koncilijantnog čovjeka, pitaju se: je li mu sve ovo potrebno? Mogao je uživati slavu matematičara svjetskoga ugleda, a umjesto toga pokušava djelovati na političke procese, ispravljati nepravde, korigirati neistine i boriti se za dostojanstvo i prosperitet hrvatskog naroda. Tko će mu kazati: hvala?

Kao promatrač akademikovih polemičkih nastupa i čitatelj njegovih polemičkih članaka i knjiga, smijem ustvrditi kako nikoga ne može ostaviti ravnodušnim. On je u svojim nastupima otvoren i iskren. Ono što misli i kako misli to i kazuje, odnosno piše. Političari će mu predbaciti pomanjkanje tzv. političkog refleksa, odnosno posjedovanja posebnog načina razmišljanja koje se, često puta, svodi na bizantinsku doktrinu: jedno govori, drugo čini, treće misli, ili na maksimu diplomacije Dubrovačke Republike: sa svima ljubazan, s nikim iskren.

Akademik Pečarić sagorijeva u svojim polemikama, braneći čast svoga naroda, poglavito Domovinskog rata, u trenutcima i situacijama kada procijeni da je ta čast ugrožena. On je i dalje na prvoj crti borbe za istinu i pravdu, i ulaže ogromnu energiju kako bi zaustavio nasrtaje kako na njegovu osobu tako i na Hrvatsku. Razbija protuhrvatske mitove, tumači, objašnjava, moli, savjetuje, ljuti se, ismijava, ironizira, stječe sve više ljutih protivnika, ali, na žalost i neprijatelja, a na kraju doživljava osobne uvrede i nasrtaje zbog čega mi mnogi već davno odustali.

Ovo vibrantno domoljublje pokušavam razumjeti u kontekstu akademikovog podrijetla i mladenačke dobi. On je Hrvat iz Boke Kotorske, odrastao u uglednoj građanskoj kotorskoj obitelji. Zbog nacionalne samobitnosti otac mu je bio proganjan, tako da je Josip kao dječak bio prisiljen suočiti se s nacionalnom diskriminacijom, u obliku velikosrpskog pritiska na bokokotorske Hrvate. Ta vrlo agresivna i nesmiljena politika uništavala je manjinsku zajednicu kojoj je pripadao. Akademik Pečarić baštini u sebi i specifičan povijesni ponos Bokelja, koji su kroz povijest sačuvali svoju samosvojnost, vjeru, kulturu i moral. On nije nacionalno

ekscentričan, a još manje isključiv, kao što mu pripisuju. O tome najbolje svjedoče dvije bitne činjenice: studirao je u Beogradu i imao kvalitetne i korektne odnose s tamošnjim profesorima, i drugo, član je Dukljanske akademije znanosti i umjetnosti od 2016., a to ne bi postao da je pisao i govorio negativno o crnogorskom narodu.

Čitajući ovu knjigu možemo uočiti kako akademik Pečarić snažno reagira na brojne manifestacije i pokušaje nacionalne duhovne, historiografske, kulturološke i političke ugroze. Ne moramo se složiti sa svim njegovim stavovima, konačno ni pisac ovih redaka ne slaže se s nekim akademikovim stavovima, ali svi koji pročitaju ovo djelo moći će zaključiti kako je pisano s poštenim nakanama. Istina, u politici se kaže kako je često put do pakla popločen dobrim nakanama. Međutim, Pečarić nije političar i nije diplomat. On je intelektualac suverenističkog opredjeljenja koji želi slobodno i samobitno razmišljati i ostvarivati slobodu javnog govora. Nije stranački orijentiran, ne pripada niti jednoj ideološkoj niti političkoj koteriji. On je samosvojan, jedinstven i zbog toga osobno plaća cijenu za svoje nastupe, ali dobiva i poštovanje i priznanje mnogih ljudi. Osobno svjedočim koliko je akademik Pečarić cijenjen među našim ljudima u dijaspori. Cijene ga upravo zbog iskrenosti.

Na svakome tko misli kako je akademik odviše žestok, pa i sarkastičan, leži pitanje: je li on u pravu, ili nije? Laže li, ili govori istinu? Možemo razmišljati o finesama i modalitetima, o više diplomatskom, ili manje diplomatskom izražavanju. Isto tako možemo razmišljati, je li uvijek svojim polemičkim nastupima koristan u smislu dnevne politike? Ali to je razmišljanje ponovno stavljeno u kontekst političke pragmatike. A tu pragmatiku Pečarić ne prihvaća. Kada sve to stavimo na okup, dobivamo cjelinu jedne zanimljive i bogate intelektualne osobnosti. Cijenimo ga upravo zbog iskrenosti kao što sam rekao, ali i zbog toga što je izvan borbe za političke fotelje. Svojim tekstovima samome sebi osobno, i svojoj obitelji nije donio ništa dobro u materijalnom smislu. Sve što je ostvario, ostvario je zahvaljujući vlastitome matematičkome geniju i izuzetnoj radinosti. A radine ljude cijenim iznad svega. Zbog toga su pokušaji da ga se derogira kao svjetski poznatoga matematičara propali. Ovi pokušaji su pokazali i bijedu naše stvarnosti: umjesto da

se ponosimo čovjekom koji nas tako snažno predstavlja u ekskluzivnom krugu svjetske znanosti, mi ga blatimo i nastojimo ga se odreći. Zbog političkih polemika, odbacujemo i znanstvene rezultate. Riskiram osudu, ali ovo je sačuvan, s punim kapacitetom, komunistički jednopartijski mentalni sklop.

Nakana ovog predgovora nije podržavati stavove akademika Pečarića, jer njemu obrana nije potrebna, niti ju on želi, već je nakana obraniti, ma koliko to zvučalo patetično, pravo slobodnog i nezavisnog intelektualca na javni diskurs. U našoj stvarnosti takvo pravo odviše često dobivaju protivnici, pa i neprijatelji Hrvatske, njezini osporavatelji, svi oni koji pod firmom slobode i umjetnosti pljuju po ovome narodu i svim njegovim vrijednostima. Ako ništa drugo, onda ovakvoj kohorti, radi pristojnosti i političke ravnoteže, treba suprotstaviti domoljubno i suverenističko javno razmišljanje. Akademik Pečarić ima hrabrosti nositi na svojim leđima teret ove slobode. Što više, on se bori i za slobodu drugih. Ti drugi su svjesni kako akademika štiti njegova svjetska slava i članstvo u HAZU, jer bi drugi, nakon izrečenih misli davno potonuli ili bili gurnuti u ponor. Ako on prizna poraz, slijedi šutnja mnogih, zapravo strah. A strah ukida slobodu.

Nakon svega navedenog, ovu knjigu treba prihvatiti kao oblik borbe za slobodu na pomalo javne riječi, kao domoljublje na stekliški način, borbeno, hrabro ali pošteno. Akademik ima snagu duha i ponekad njegova logika drobi sugovornika. Ali on nikada nije iskazao potrebu da mu sugovorniku zabrane polemiku, premda je sam to mnogo puta doživio. U tome je njegova veličina i njegov demokratski genetski kod.

Đuro Vidmarović

Naslov:USTAVNI PATRIOTIZAM: ONO ŠTO U RH
VRIJEDI ZA HRVATE NE VRIJEDI ZA SRBE!

Datum:Thu, 28 Jan 2021 18:18:17 +0100

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:Đ. Vidmarovic

USTAVNI PATRIOTIZAM: ONO ŠTO U RH VRIJEDI ZA HRVATE NE VRIJEDI ZA SRBE!

(Odgovor Đuru Vidmaroviću)

Dragi Đuro,

Hvala Ti na Tvom komentaru mog pisma Redakciji Portala narod.hr
MILANOVIĆ ZAPRAVO MOLI HOSOVCE DA MU POMOGNU
U PROGLAŠAVANJU DOMOVINSKOG RATA NACISTIČKIM
RATOM:

*Milanoviću se ne treba čuditi. On nije sudjelovao u Domovinskom
ratu i nije mu dao nikakav doprinos. On nastupa ex cathedra kao
intelektualac titoističke provenijencije. Izabrali su ga i neka uživaju.*

[http://dragovoljac.com/index.php/razno/24809-milanovic-zapravo-
moli-hosovce-da-mu-pomognu-u-proglasavanju-domovinskog-rata-
nacistickim-ratom](http://dragovoljac.com/index.php/razno/24809-milanovic-zapravo-moli-hosovce-da-mu-pomognu-u-proglasavanju-domovinskog-rata-nacistickim-ratom)

U pravu si. Ipak je zanimljivo komentirati nevjerojatnu političku
scenu u RH.

Ulaskom Milanovića u Četničku koaliciju mnogo toga se u Hrvatskoj
promijenilo.

Naime, stvarni šef (upravitelj ili kako to već nazvati) u RH Milorad
Pupovac tako je u tu koaliciju koju predvodi dobio i drugog „velikog
igrača“. Do sada mu je glavni sljedbenik bio Andrej Plenković i
njegova stranka koja se poslije 2000. pretvorila u stranku političkih

prostitutki jer su nasljednici velike hrvatske domoljubne stranke, kao takvi se izdaju kada im je to korisno, a provode politiku svjetskih moćnika koji nikada nisu željeli neovisnu hrvatsku državu i koji su koristili srpski naci-fašizam protiv nje. Svi znamo koliko je onih kojima služe došlo na sahranu našeg predsjednika, zar ne?

A političke prostitutke su korisne ali ne možeš im se vjerovati, zar ne? Ponavlja se priča u prvoj velikoj ulozi prostituiranog HDZ-a – dakle onog iz Sanaderovog vremena. Kada Račanova vlada nije smjela uhapsiti generala Gotovinu, doveden je Sanader tako da je to odradeno za svjetske moćnike. Kada je to odradio znamo kako je Sanader završio (tada sam to najavio tvrdeći: „Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu!).

I Sanader je napadao ZDS i Thompsona. Ali Plenković je uklonio spomen-obilježje hrvatskim braniteljima i konačno sam ovih dana „priznao“ da je njegova koalicija četnička. To je izgleda bio krajnji domet koji se očekivao od HDZ-a. Izgleda da u HDZ-u razumiju da uvođenjem Milanovića u Četničku koaliciju njihove gazde smatraju da im političke prostitutke više nisu potrebne. Donošenjem zabrane ZDS predstavljat će i konačnu pobjedu njihovih gazda nad omraženim HRVATSKIM predsjednikom akademikom Franjom Tuđmanom i konačni slom Domovinskog rata. Zato vidimo da i kolumnisti koji vjerno služe političkim prostitutkama sada sugeriraju potporu HOS-u i Domovinskom ratu i zaštitu njihovih znakovlja. Zato se uopće i ne spominje činjenica o uklanjanju spomen ploče hrvatskim braniteljima. To je zbog toga što je na spomen ploči bio od hrvatskih vlasti odobren znak HOS-a. Sada bi se s takvim opterećenjem morali boriti za ZDS svjesni svoje nepotrebnosti gazdama ako do kraja ispune i tu naredbu.

Milanoviću se pamti i što je o Srbiji rekao kad je bio predsjednik vlade, pa mora oštrije nastupati da im se i dodvori.

Pupovac uživa pa nastavlja s ruganjem političkim prostitutkama. Pogledaj kako je to učinio 27. siječnja 2021. uvođenjem tzv. ustavnog patriotizma: PUPOVAC O POZDRAVU ‘ZA DOM SPREMNI’: ‘ONO ŠTO VRIJEDI U RATU, NE MOŽE VRIJEDITI U MIRU’:

O pozdravu “Za dom spremni”

Voditeljica je upitala: “Hoće li se u mandatu ove Vlade riješiti “Za dom spremni”?”

Pupovac je rekao:

– Svaka čast i privilegija ljudima koji su svoje živote i zdravlje izložili za državne interese, državnu samostalnost i integritet, ali ono što vrijedi u ratu ne može vrijediti u miru. Ako su u ratu dopuštene neke stvari kao što su bile dopuštene pojave te vrste, s veličanjem Pavelića ili isticanjem ustaškog znakovlja, to kada završi rat i kada se gradi ustavni patriotizam koji će poštovati demokratske vrijednosti civiliziranog svijeta nakon II. svj. rata, onda nema mjesta tome. Onda ljude koji su se borili kao HOS-ovci razlikujemo od ljudi koji se kite ustaškim znamenjem. Najbolje je, kao što je predsjednik Milanović zamolio danas HOS-ovce, maknite to znamenje od sebe i bit ćete poštovani kao svaki drugi čovjek, rekao je.

Pupovac je rekao da je to delikatno pitanje za Hrvatsku, ali da treba biti jasne svijesti o tome što je ustaško nasljeđe, a što moderna i suvremena Hrvatska i što je u njoj dopušteno, a što nije dopušteno.

– Svaka čast ljudima koji su se borili, ali daleko trebaju biti i oni i mi od onoga što kompromitira našu zemlju, što izaziva zebnju i što zabluduje mlade ljude koji ne znaju o povijesti ono što bi trebali znati jer u školi ne uče dovoljno, zaključio je.

Zapravo stvarna definicija ustavnog patriotizma je dana u naslovu ovog mog odgovora Tebi: **ONO ŠTO U RH VRIJEDI ZA HRVATE NE VRIJEDI ZA SRBE!**

Kako to?

Poslije ovog citata slijedi dio teksta s naslovom: **Znakovlje HOS-a legalno je i registrirano**

<https://narod.hr/hrvatska/pupovac-o-pozdravu-za-dom-spremni-ono-sto-vrijedi-u-ratu-ne-moze-vrijediti-u-miru>

<https://kamenjar.com/pupovac-o-zds-ono-sto-vrijedi-u-ratu-ne-moze-vrijediti-u-miru/>

<https://direktno.hr/domovina/pupovac-porucio-pripadnicima-hos-maknite-znamenje-od-sebe-i-bit-cete-postovani-svaki-drugi-covjek-221830/>

Svima je poznato da je uklanjanje spomen ploče hrvatskim braniteljima ostvario vodeći čovjek stranke političkih prostitutki. Znamo da je to tražio Milorad Pupovac uz sve one koji su protivnici neovisne hrvatske države iz uvjerenja ('izdajice' po Matošu, 'ljudi koji strasno mrze svoj narod' po Šegedinu ili jednostavno 'najogavniji ljudi' po Sun Tzu-u) tražio je to uklanjanje bez obzira na to što je znak HOS-a legalan. Onaj koji djeluje nepoštivajući zakone države u kojoj živi radi suprotno od onoga što bi bio „ustavni partriotizam". Samo glup čovjek može tvrditi da je to po Ustavu. A Pupovac i kako Ti kažeš intelektualci titoističke proveniencije to dobro znaju. Ali i znaju da najogavniji ljudi moraju služiti gazdama tj. kada izdaju „svoj“ narod na račun njegovog naroda (u njegov narod tj. Srbe podrazumijevam sve one koji provode srpske interese) to ne smiju reći. Zato on i govori i javno demonstrira kako ono što vrijedi za Hrvate ne vrijedi za Srbe.

Sigurno znaš kako je on to radio zapravo govorio o tom stvarnom sadržaju ustavnog patriotizma baš kada je u pitanju bilo Plenkovićevo uklanjanje spomen ploče hrvatskim braniteljima:

Pupovac tvrdi da se četnička kokarda u Hrvatskoj ne može zabraniti

<https://www.youtube.com/watch?v=ktBVMSHblFc>

To je, dakle, bilo u vrijeme kada je tražio da se po zahtjevu pripadnika naroda koji su izvršili naci-fašističku agresiju na Hrvatsku uklone spomen-ploče braniteljima koji su dali svoj život za tu državu i to zbog obilježja koje je odobrila vlast te države. I iz gornjeg teksta je očito da sve to on zna, ali i zna da s političkim prostitutkama možeš raditi što god te je volja, zar ne?

Pogledajte samo jedan naslov kako tekst koji sam naveo u kome se tako očito ruga i njima i hrvatskim braniteljima koji imaju takvu vlast koju je izabrao njihov narod:

Pupovac poručio pripadnicima HOS-a: Maknite to znamenje od sebe i bit ćete poštovani kao svaki drugi čovjek

Da, to im je poručio pripadnik naroda koji je i sudjelovao u fašističkoj agresiji (dr. Šreter, laž o 11,000 prekrštene srpske djece) i od čijih su 'hrabrih' ratnika hrvatski branitelji napravili zečeve. Zapravo tu je zanimljivo vidjeti kako će Plenković i druge političke prostitutke tražiti spas da bi ostali u milosti onih kojima služe, a da i dalje dobivaju glasove onih koje je Thompson davno opjevao u pjesmi ***Kletva kralja Zvonimira***:

*Jučer gledam sliku naroda
baca cvijeće po herojima
a već sutra pobjednike sude
prodaše ih za Judine škude*

Naravno, stranka političkih prostitutki bi mogla pronaći spas u savezu s onima koji se nisu ogriješili po tom pitanju. Ali smiju li političke prostitutke to učiniti (znaju sudbinu Sanadera kad nije slušao gazde) i s druge strane tko želi ići zajedno s političkim prostitutkama. Ali u politici nikad ne kaži nikad, zar ne?

Da čeka nas zanimljivo razdoblje!

Josip Pečarić

DRUGO PISMO

Dragi Đuro,

Zapravo najnoviji srpski film „Dara iz Jasenovca“ i reakcija oko njega pokazuje da svjetski moćnici koji su do sada bili okrenuti političkim prostitutkama mogu i nastaviti biti okrenuti njima.

Kao što znaš Srbi su taj film Predraga Antonijevića predložili za Oskara. Jay Weissberg, jedan od glavnih kritičara najutjecajnijeg magazina Variety, osvrće se na tu nominaciju ističući da je riječ o “tanko zamaskiranoj propagandi koja cinično zlorabi holokaust za guranje mučne teme političkog domorodstva”.

<https://variety.com/2021/film/reviews/dara-of-jasenovac-film-review-dara-iz-jasenovca-1234890745/>

O tome pišu hrvatski portali:

<https://hrvatskonebo.org/2021/01/27/zdravko-gavran-sto-nam-sve-otkriva-dara-iz-jasenovca/>

Očito i van Hrvatske uočavaju ono na što je upozorio predsjednik Društva za izučavanja trostrukog logora Jasenovac Igor Vukić u zadnjoj emisiji „Moja Hrvatska“. Naime on je rekao da Srbi nikada neće odustati od svojih monstruoznih laži i da Hrvatska konačno mora adekvatno odgovoriti na takve laži.

Do sada je Hrvatska odgovarala tako da bi sugerirala Srbima da ne moraju pretjerivati već da to rade tako da mogu svi prihvatiti. Tako kada spominju broj žrtava sugeriraju im da govore manju brojku koja se može učiniti realnijom ali još im uvijek omogućava tvrdnju o Hrvatima kao genocidnom narodu a što omogućava i vlast Srpskim slugama u Hrvatskoj.

Zato sam u više navrata pisao kako je brojka žrtava Jasenovca koju su Goldsteini nametnuli hrvatskim vlastima od 80 do 100 tisuća u stvari «rezervna» velikosrpska brojka pa ju nazivam «velikosrpskom brojkom Goldsteinovih i Draže Mihailovića». Zašto? Dr. Vjekoslav Perica ("Sloboda Dalmacija", 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića u kojoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Dakle, za pola rata polovica od spomenute brojke! I velikosrpska brojka Goldsteinovih

i Draže Mihailovića kao i brojka od 700 000 treba osigurati tezu o genocidnosti hrvatskog naroda.

Koliko sam bio u pravu pokazali su mladi hrvatski znanstvenici Nikola Banić i M. Koić koji već godinama objavljuju članke s imenima lažnih žrtava Jasenovca s pozivom: *Pozivamo Upravu JU SP Jasenovac da nas tuži ako lažemo*. O metodi koju koriste dr. sc. Nikola Banić je s prof. dr. sc. Neven Elezović objavili su i znanstveni rad u jednom prestižnom znanstvenom časopisu. (Taj časopis IEEE Access ima impact faktor 3.745 i nalazi se u Q1 listi za "Computer Science, Information Systems" i isto u Q1 za "Engineering, Electrical & Electronic".)

Za razliku od njih hrvatski povjesničari ne smiju u državi u kojoj vladaju političke prostitutke reći nešto više od:

“Okvirni brojevi kojima raspolažu ustanove kao što su Javna ustanova Spomen područje Jasenovac govore o nešto više od 80 tisuća stradalih. Muzej žrtava genocida u Beogradu raspolaže s nešto većim brojem. O tim brojevima, odnosno o metodologiji i načinu na koji se do njih došlo, treba razgovarati i siguran sam da bi njihovo kritičko propitivanje donijelo neke poprilično niže brojeve. Ne bih se usudio govoriti o nekom određenom broju, no kako sam već rekao držim da je manji od onoga što sadrži popis JUSP Jasenovac. Pa ipak već i sami brojevi koje sam spomenuo ruše priče o stotinama tisuća ili milijun žrtava koje su u nekadašnjoj Jugoslaviji i u Hrvatskoj bile prisutne do devedesetih, a nažalost, i danas su prisutne u Srbiji i Republici Srpskoj. Činjenica da najozbiljnija ustanova u Srbiji, a koja se bavi takvim istraživanjima, ima višestruko manji broj žrtva govori da su brojevi koji su vrijedili u bivšoj Jugoslaviji zapravo rezultat mitova i manipulacija.”

<https://narod.hr/svijet/variety-srpskog-kandidata-za-oscaru-proglasio-zamaskiranom-propagandom-koja-cinicno-zlorabi-holokaust>

Inače kada sam objavio knjigu „Serbian myth about Jasenovac“ 2001. godine pozvao me na ručak stručnjak za Holokaust iz Veleposlanstva SAD. Konstatirao je da je svima jasno da su srpske brojke preuveličane, dakle ove za koje hrvatski povjesničari moraju biti sretni što ih se može smanjiti, i pitao je zašto ne prihvatimo ove znatno manje o kojima govore otac i sin Goldstein. Odgovorio sam

mu da mi NIKADA nećemo prihvatiti lažne brojke. Smiješno je da danas u Srbiji napadaju Iva Goldsteina zato što zagovara tu prihvatljiviju brojku za uspjeh tvrdnje o genocidnosti hrvatskog naroda; mada je vjerojatno po srijedi samo „igra“ da bi ostala brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića.

<https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/onoga-tko-tvrdi-da-u-jasenovcu-nije-ubijeno-700-tisuca-ljudi-ovdje-ne-treba-citati-15016006>

Zapravo je zanimljivo kako gazde pokazuju da ne vjeruju političkim prostitutkama pa su zapravo stvarni vladari u RH poslije smrti jedinog HRVATSKOG predsjednika ljudi koji nisu etnički Hrvati. To je prvo bio Žarko Puhovski (u jednom tekstu sam ga i nazvao „nadpredsjednikom“), a poslije njega Milorad Pupovac. Uz ove stvarne vladare imamo Hrvate kao njihove glavne suradnike. Do zadnjih događaja to je bio formalni predsjednik Vlade Andrej Plenković. Vjerojatno naslućivajući zaokret k tvrdoj velikosrpskoj opcije Plenković je, lažno optužujući za to Karolinu Vidović Krištvo, uveo pojam Četnička koalicija za vlast u RH. Ali ipak se u utrku za glavnog Pupovčevog suradnika snažno uključio Predsjednik RH Zoran Milanović kojemu je specijalni savjetnik bio Slavko Goldstein (njegov sin kao nedovoljno inteligentan i prozvan Ivo Drobilica i nije mogao konkurirati za to mjesto). Izgledalo je jedini spas za ostanak na vlasti ono što Plenković ne smije učiniti – udruživanje s državotvornom opcijom.

Sada se – kao spas – pojavila kritika u SAD-u filma pravljenog na očitoj i priglupoj velikosrpskoj propagandi. Dakle Plenković se može nadati da će politička prostitucija i dalje biti važna gazdama koji odlučuju tko će vladati u RH.

To zapravo poručuju u slijedećem komentaru srpskog filma:

<https://slobodnadalmacija.hr/kultura/film-tv/dara-iz-jasenovca-uzas-pretvorio-u-propagandu-americki-kriticar-sasjekao-srpskog-kandidata-za-oscar-antihrvatski-i-antikatolicki-naboj-je-ocit-1073679>

Da, pogledajte rečenicu:

Nakon ovih Weissbergovih rečenica tim je očitiije kakvu je katastrofalnu grešku napravila naša komisija za odabir kandidata za Oscara, kad nije htjela odabrati za našeg predstavnika "Dnevnik Diane Budisavljević" Dane Budisavljević. U njemu Jasenovac nema

tako važnu ulogu, ali bar se spominje, a tema mu je izrazito antifašistička.

Dakle lažite i dalje ali tako da to bude i prihvatljivije, ali omogućite tvrdnju o genocidnosti hrvatskog naroda. Političke prostitutke su valjda zajedno s Srbijom i napravile ovaj film i obavezali da se u školama moraju učiti o ovim lažima kao o istini.

Pa gospodo koji vladate svijetom, zar vam i dalje nisu dobre političke prostitutke u RH. Nepravedni ste prema njima ako i dalje ne želite njihove usluga!

Tvoj Joško

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI PRIJEPORI, ZAGREB, 2006.

JE LI GLAVNI UREDNIK "FOKUSA" CENZURIRAO I KRIVOTVORIO INTERVJU AKADEMIKA DUBRAVKA JELČIĆA?

KRIVOTVORENJE JELČIĆA

Tko bi pomislio da je nedavni razgovor s akademikom Dubravkom Jelčićem "Fokus" krivotvorio? Ali Jelčić je HINI dostavio slijedeću *Izjavu*:

"U broju 236 od 19. studenoga 2004. revija "Fokus" objavila je razgovor sa mnom *Povijest nije ekskluziva povjesničara*, koji je urednik ne samo ovako smušeno nazvao nego i samovoljno, bez moga znanja i pristanka, okljaštio, preoblikovao i preuredio tako da se to može kvalificirati tendencioznom, politički motiviranom cenzurom. Ne ulazeći za sada u to, je li do toga došlo pod pritiskom i na zahtjev neke izvanredakcijske snage, takav je postupak nezakonit, a kako urednik "Fokusa" nije u sljedećem broju 26. studenoga donio odgovarajući ispravak ili ispriku, dužan sam izjaviti, da navedeni razgovor nije vjerodostojan. Bez cenzuriranoga

dijela taj razgovor nije samo krivotvoren nego i besmislen, jer ne daje odgovor na bitno pitanje, kojim je povodom i zašto je uopće taj razgovor vođen. U Zagrebu, 27. studenoga 2004. Dubravko Jelčić."

Upitan da pojašni postupak Hrvatskog tjednika "Fokus", glavni urednik Marijan Majstorović, prema "Vjesniku" od 30. studenoga 2004., izjavio je kako je uredništvo postupilo u skladu s raspoloživim prostorom u listu i poslužilo se svojim pravom kraćenja i opremanja teksta. Majstorović je kažu s indignacijom odbacio navode iz izjave akademika Jelčića u kojima tvrdi da su kraćenja i oprema intervjuja s njime politički motivirani, cenzurirani.

Tko bi pomislio da je i ovo samo nastavak na priču o mom pisanju u "Fokusu" (vidjeti "Novo hrvatsko slovo" od 26. studenoga i 3. prosinca 2004.). A doista je tako. Povod za razgovor koji je s akademikom Jelčićem vodio Nenad Piskač bilo je nedavno predstavljanje moje knjige. Na samom predstavljanju je poznati hrvatski povjesničar dr. sc. Zlatko Matijević počeo svoje izlaganje odgovarajući na pitanje: "što radi matematičar Josip Pečarić u povijesnoj znanosti?" ustvrdivši kako Pečarić uvodi red u tu znanost. Kako su slično govorili i ostali predstavljači akademik Jelčić i predsjednik Matice hrvatske Igor Zidić, Piskač je zamolio Jelčića za razgovor na tu temu. Ništa neobično ako se zna da sam u to vrijeme iz tjedna u tjedan pisao za "Fokus". Razgovor je trebao biti tiskan u broju 235 od 11. studenoga. Ali iz prethodnog broja je povučen moj tekst o aktualnom predsjedniku (koji je objavljen u "Novom hrvatskom slovu" od 26. studenoga) pa se ni razgovor s Jelčićem nije pojavio. Akademik Jelčić je protestirao, a "Fokus" je u sljedećem broju objavio krivotvoreni tekst. Ovdje dajemo originalan tekst u kome je dio koji je izbačen iz Jelčićeva teksta označen s [...]. Izmijenjen dio Jelčićeva teksta je označen s (...), a objavljena izmjena s /.../. Umjesto Nenada Piskača kao autor se pojavljuje Branko Banić, a u objavljenom interviewu se niti moja knjiga niti ono što je akademik Jelčić rekao o mom radu uopće ne spominje. I onda mu to nije krivotvorenje i cenzura. Vjerovali ili ne!

**[RAZGOVOR S DUBRAVKOM JELČIĆEM O KNJIZI
JOSIPA PEČARIĆA
U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI]**

/U proteklih gotovo petnaest godina iznimno kreativnoga razdoblja hrvatske države puno se ljudi bavilo i bavi politikom iako se prema njihovoj profesiji to ne bi očekivalo. Isto tako povijesnim pitanjima bave se nepovjesničari. O tom fenomenu razgovarali smo s akademikom Dubravkom Jelčićem./

[Govorili ste nedavno na predstavljanju nove knjige akademika Pečarića.] *Recite, što (radi)/rade/ (matematičar)/nepovjesničari/ u povijesnoj znanosti?*

Očekivao sam da ćete me to pitati, jer to pitanje je postalo gotovo neizbježno kad god se govori o **[Pečarićevim]** povijesno-političkim knjigama. To pitanje naime kao da podrazumijeva negativan odgovor, koji bi se svodio na zaključak, da onaj tko nije povjesničar po profesiji nema pravo razmišljati o povijesti, a još manje ima što tražiti u povijesnoj znanosti. Drugim riječima, on se ne bi smio ni na koji način baviti povijesnim temama, jer za to nema formalne kvalifikacije, nego bi morao prihvaćati sve što mu serviraju povjesničari po edukaciji.

/Hoćete reći da povijest nije ekskluziva povjesničara?/

Prije svega, nijedna znanost, pa ni povijesna, nije i ne može biti rezervirana samo za formalno kvalificirane stručnjake. Ona to može biti možda čak i najmanje, što je posve razumljivo. Jer povijest je ono što svi živimo i nosimo u sebi, o njoj imamo i osobna iskustva i vlastite spoznaje. Povijest je intelektualcu bitni, formativni dio njegova bića. A kad je još riječ o nacionalnoj povijesti, on je, gotovo bih rekao, osjeća i nosi u sebi. Nije li onda sasvim prirodno, da će se svaki odgovorni i primjereno naobraženi intelektualac, a pogotovo ako je još i znanstvenik, bilo kada i u bilo kojoj mjeri prije ili poslije pozabaviti njome?

- Je li to ipak neka vrst amaterstva, samo na višoj razini?

Pa što onda? Biti amater u nekoj znanosti ili umjetnosti nije a priori ni pozitivno ni negativno, jer nije nikakvo jamstvo: ni vrijednosti ni nevrijednosti, ni uspjeha ni neuspjeha. Nije malo

profesionalaca u nekoj znanosti ili umjetnosti, koji nisu daleko odmakli, dok su s druge strane neki “amateri” doslovce preokrenuli svijet? Nije li impozantan popis “amatera” koji su u nekoj znanstvenoj disciplini postigli kudikamo veće rezultate od mnoštva stručnjaka? I Schliemann je bio arheolog-amater (diletant, kako bi zacijelo, s nekih svojih imaginarnih visina, posprdno rekli neki naši učenici suvremenici, kad bi se radilo o nekom našem suvremeniku), ali je taj trgovac otkrio Troju i Mikenu i tako doslovce otvorio nove vidike na antičku kulturu Mediterana!

- Tko onda zastupa takva stajališta?

Meni je jasno tko o pitanje potiče i zašto. Potiču ga oni, koji zastupaju suprotna stajališta, iznose suprotna tumačenja, a nemaju argumenata da ih obrane pred **(Pečarićevim)/njihovim/argumentima**, pa **(ga)/ih/** pokušavaju već u prvoj rundi diskvalificirati i eliminirati na temelju posve formalističkih kriterija. A meni nikada nije važno *tko* nešto govori, nego *što* netko govori. Uostalom, i u umjetnosti i u znanosti više cijenim talentirane i dobronamjerne, savjesne amatere nego ne znam kako talentirane i naobražene ali zlonamjerne profesionalce. Nitko nije pogubniji od takvih “profesionalaca” – i u znanosti i u umjetnosti. Ovo govorim sasvim načelno i neovisno o temi koja je pred nama.

- Što je ono što pokreće te ljude, odakle im taj poticaj?

(Jer Pečarić nije amater)/Svi oni nisu amateri niti (ga)/ih/ se može nazivati **(amaterom)/amaterima/**, pa ni u povijesnoj znanosti. **(On je znanstvenik)/Oni su znanstvenici/ i (njemu je)/njima su/** kao **(znanstveniku)/znanstvenicima/** visokog ranga vrlo dobro poznata načela znanstvenosti i metode znanstvenog istraživanja. **[Kao jedan od vrhunskih matematičara, on je čovjek mašte i logike. A to su, vjerujte mi, elementarne pretpostavke za svako kreativno bavljenje znanošću. Bilo kojom, pa i povijesnom!]**

Zašto to kažem? Zato, jer mašta prethodi svakom prodoru u novo. Bez mašte se ne možemo osloboditi rutine i konvencije. Kao što je potrebna umjetniku, potrebna je i znanstveniku, da usmjerava njegovu imaginaciju u prostore neotkrivenih i nepoznatih spoznaja. Isto tako i logika: umjetniku je potrebna, a znanstveniku nezamjenjiva. Ona nadzire njegovo mišljenje i

čuva ga od mogućih zastranjivanja. A zastranjivanja su najviše moguća baš u povijesnoj znanosti. Zar se rijetko događa, da nam povjesničari od zanata iznose tvrdnje ne samo na temelju vlastitih idejnih ili političkih sklonosti, nego vrlo često i po diktatu vlastitog oportunizma, zanemarujući elementarnu logiku koja proizlazi iz samih činjenica? Upravo je logika potrebna povjesničaru da “napipa” i nasluti nevidljive, pritajene odnose među pojedinim naoko nepovezanim činjenicama, događajima ili osobama, bez kojih se povijesna istina ne može spoznati. Zato nam se često događa, da znamo sve činjenice, a ne znamo istinu. Za takve spoznaje potrebna je visoka imaginacija. A kome je ona svojstvenija nego matematičaru? Tko raspolaže njome više od matematičara? A još kad je riječ o zaista vrhunskom matematičaru, onda su njegove prednosti posve neupitne.

Matematičar, prema tome, itekako ima što raditi u svakoj znanosti, ako ga ona zanima, pa i u povijesnoj znanosti! Ako sam i ne istražuje, čuva nas od pogrešnih, nelogičnih tvrdnji profesionalnih povjesničara. Od njihovih interpretacija (i “interpretacija”!) povijesti. Zašto? Svaka je interpretacija u osnovi subjektivna, koliko god se zasnivala na konkretnoj podlozi i služila objektivnim činjenicama. Interpretacija je pokušaj, eksperiment, ona ne isključuje mogućnost i drukčije interpretacije, ona se ne mora uvijek podvrgavati ni zakonima logike. I u znanosti doduše može biti i ima pokušaja i eksperimenata, ali oni nisu njen rezultat nego tek stepenica do znanstvenog rezultata. Znanstveni rezultat je tvrdnja. A znanstvena tvrdnja isključuje mogućnost nekakve suprotne, njoj protuslovne tvrdnje! Sve dok se ne otkriju eventualne nove činjenice. Do tada, ona je konačna i nezamjenjiva, što interpretacija nije i ne može biti.

- *Recite nešto o samoj knjizi akademika Pečarića.*

Već naslov knjige pobuđuje asocijaciju na poznatu sentencu: *Saxa loquuntur*. U ovoj knjizi ta se rečenica “čuje” gotovo na svakoj stranici. S razlogom! Pečariću je ovo druga knjiga o istoj temi: hrvatski karakter Boke kotorske. U njima čitate zanimljive povijesne reminiscencije, podatke i o davnim i o nedavnim

dogadajima koji su današnjim naraštajima poznati malo ili nimalo, polemičke refleksije koje nas uvjeravaju da je ovaj autor nazubljene rečenice ne samo pouzdani znalac nego i nepokolebljivi tumač istine, pisac koji na događaje u prošlosti i sadašnjosti gleda kao na jedinstveni povijesno-politički proces u kontinuitetu. Svaki je njegov članak u ovim knjigama svojevrsna sinteza informativnosti i polemičnosti.

- Kako tumačite posvetu Slobodanu Praljku?

Prastari je običaj da pisci neka svoja djela posvećuju dragim osobama, svojim najbližima, među kojima su često i njihovi najbolji prijatelji. Ovaj običaj je utoliko opravdaniji, kad postoji intimna veza između teme o kojoj pisac govori o svome djelu i osobe, kojoj to djelo posvećuje. Mislim da je u ovom slučaju ispunjen i taj uvjet. Osim toga, ovom posvetom knjiga je dobila pojačanu dimenziju aktualnosti. Nadam se da vam sve to ne moram posebice objašnjavati.]

Je li na udaru i Boka kotorska?

Moram priznati da nisam očekivao da će HDZ cenzurirati ono što pišem o Boki kotorskoj. Kada je zbog teksta *Sionisti* u "Hrvatskom slovu" 1998. godine karizmatički glavni urednik Dubravko Horvatić podnio ostavku, reagirao sam na besmislene tvrdnje da se radi o antisemitskom tekstu. Poslije toga sam mogao u "Slovu" objavljivati samo tekstove o Boki kotorskoj. To nitko nije sprječavao!

Zato je nevjerojatna tvrdnja da se iz teksta eliminira Boka kotorska i samo spominjanje Pečarića, a da je to "pravo kraćenja teksta", a ne cenzura. Prije bi se mogla spomenuti nekakva nova "crna knjiga". Možda je urednicima "Hrvatskog slova", kao vjerojatno i uredniku "Fokusa", netko skrenuo pažnju na nepodobnoga Pečarića. Ako i jest, oni ipak itekako vode računa da odvoje moj rad na bokeškim temama od drugog djelovanja. Tako je u "Slovu" i objavljen prikaz najnovije knjige koji je dao bivši saborski zastupnik HDZ-a književnik Đuro Vidmarović. Vidmarović o mom radu na bokeškim temama kaže ("Hrvatsko slovo", 19. studenoga 2004.):

"Bokeljski Hrvat, zagrebački sveučilišni profesor, akademik HAZU i jedan od najpoznatijih matematičara u svijetu, nosi u sebi bogatstvo povijesnog naslijeđa, ali i cjelokupnu tragediju zajednice u kojoj je rođen. Stoga ne prestaje upozoravati gdje može i kako može, na svoj zavičaj, moliti odgovorne u Hrvatskoj, kao i hrvatsku javnost, da ne zaborave Boku kotorsku kao pokrajinu u kojoj žive Hrvati od vremena doseljenja cijele etnije u današnju postojbinu. Srijem i Boka kotorska dijelovi su hrvatskog etničkog bića, a umjetnim granicama pretvoreni su u podanike susjedne države, čija ih politička elita nikada nije prihvatila s ljubavlju i čija ih je država izložila bespoštednoj nacionalnoj diskriminaciji s tragičnim posljedicama."

Slično Vidmaroviću, Vesna Kukavica svoj prikaz knjige danom u mjesečnoj reviji HMI_a "Matici" zaključuje riječima: "Stoga je za očekivati kako će naponi akademika Josipa Pečarića, prema onoj 'Nul effort n'est perdu', što reče Louis Pasteur – 'nijedan napor nije izgubljen' – uskoro vidjeti rezultate borbe crnogorskog civilnog društva za bolji položaj svih građana u Crnoj Gori, pa tako i Hrvata."

U stvari vjerojatnije je da je samo uredniku "Fokusa" netko skrenuo pažnju na "nepodobnoga" Pečarića, i taj mora biti visoko pozicioniran kada se Jelčiću krivotvori intervju, tj. iz njega se eliminira nepoćudni Pečarić, i njegova Boka! Izgleda da ga je duboko pogodila moja tvrdnja o tome kako gazde kad mijenjaju slugu uvijek nađu boljeg slugu. Ili je kasno primijetio da u "Fokusu" piše "nepodobni" Pečarić, poznat po sličnim izjavama od ranije (uostalom i ova o slugama je nastala prije povratka HDZ-a na vlast).

"Nepodobno" djelovanje

Vidmarović daje viđenje i tog mog drugog "nepodobnog" djelovanja:

"Akademik Pečarić je osoba koja sudjeluje u javnom životu čestim polemičkim sučeljavanjima. Pri tome iskazuje elokventnost, upornost i neugodnu logičnost, što kod protivnika izaziva nelagodu, jer se njihova djela ili misli javno izlažu u svojoj blistavoj nelogičnosti, pa i sumanutosti. Budući da to ljudi, poglavito narcisoidni ne vole, Pečarić je za mnoge postao "crvena krpa". K tome iskazuje otvoreno i hrabro hrvatsko rodoljublje i državotvornu političku svijest, što ga opet u našim šugavim prilikama baca u

nemilost lijevoj i orjunaškoj falangi. Bez obzira na temperament i bez obzira slagali se s njegovim stavovima ili ne, moramo priznati da su mu nastupi otvoreni, poštteni i najvećim dijelom pravedni i pravdoljubivi."

Očito je da se ne radi samo o "nemilosti lijeve i orjunaške falange", već se nađe i poneki "desničar" kome smeta kada netko otvoreno i javno kaže ono što misli. Ali činjenica jest da je kod ljevičara to pravilo, a ovdje je samo incident koji je rezultirao i ovim krivotvorenjem Jelčića u "Fokusu".

Interesantno je kako nekome u HDZ-u jednostavno ne tiskati Jelčićev ili Pečarićev tekst. Pa radi se o dva akademika. I to hrvatska! A kako se odnose prema piscima i novinarima drugačije provenijencije piše i Zoran Vukman u "Hrvatskom listu" od 2. prosinca 2004.: "Može li se čemu dobrome nadati premijer koji daje intervju Davoru Butkoviću i opravdava se pred njim kako nije amnestirao Gotovinu, nego je mislio da je svatko nevin dok mu se ne dokaže suprotno, i koji se ponaša kao talac Pavićeva medijskog carstva? Može li se premijer čemu dobrome nadati i s HTV-a koji nadzire i dalje Račanov čovjek Mirko Galić? Može li se vladati u državi u kojoj paralelnu vlast imaju mediji u rukama protivnika? Hoće li Sanader bilo što riješiti politikom podilaženja? Dalmaciju koja je bila utvrda pobjede HDZ-a, ali HDZ-a shvaćenog kao istinske tuđmanovske domoljubne opcije, posve je zapustio, ostavio na medijskoj vjetrometini. Split je izložen propagandnom teroru Slobodne Dalmacije u rukama lokalne političke manjine neskrivenih orjunaških i autonomaških sentimentata."

Da, čemu se može nadati premijer kojemu smeta Jelčićev, pa čak i Pečarićev tekst (koji ga zna itekako kritizirati s hrvatskih pozicija). A izgleda ne smetaju, kako kaže Vukman, novinari koji su radili za Udbu i Kos. Vukman se pita kako oni "mogu danas obavljati bilo kakav novinarski i javni posao? Nije li društvo u kojemu je tako nešto moguće bolesno ... A peta kolona u hrvatskim medijima i dalje će razarati zdravo tkivo hrvatskog društva. Sanaderova kemoterapija, vrlo je jalov tretman za ovakvu vrstu ubojitog sarkoma."

U društvu s Tuđmanom i Holjevcem

Nije osnovni problem je u zabrani tekstova Josipa Pečarića. Pa on je član Hrvatskog bloka! Ali ovdje se ipak radi o tekstu

donedavnog saborskog zastupnika HDZ-a akademika Dubravka Jelčića. Jednom mi je Jelčić ispričao da mu samo u drugoj Jugoslaviji nisu objavili dva teksta. Jedan o Tuđmanu, a drugi o Holjevcu. Na taj način "Fokus" mi je učinio veliku čast. Doista, sjajno društvo! Zar ne?

Jelčić je 1970. godine napisao esej o knjizi Franje Tuđmana *Velike ideje i mali narodi*, Matica hrvatska, Zagreb, 1969. Njegov tekst *Povijest suvremenosti* nije prihvaćen ni u "Vjesniku" ni u "Glasu Slavonije". A u "Glasu Slavonije" Jelčić je u to vrijeme imao stalnu književno-kritičku rubriku *Knjige o kojima se govori*. Esaj urednik jednostavno nije htio primiti. Tek dvadeset i tri godine kasnije, u travnju 1992., pročitao ga je u Društvu hrvatskih književnika, kada su u nazočnosti dr. Tuđmana obilježili 70. godinu njegova života skromnom svečanošću. Mjesec-dva zatim, esej je prvi put i tiskan u "Hrvatskoj reviji", br.2; Zagreb, 1992. Dan je i u knjizi koja je ovih dana upravo tiskana: Dubravko Jelčić, Josip Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb 2004.

O slučaju s Holjevcem Jelčić piše u drugoj tek tiskanoj knjizi: *Dubravko Jelčić, 100 krvavih godina – XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti*, Zagreb, 2004. (str. 226-227): "Nekako u to vrijeme (1969. godine, op. J.P.) izašla je u nakladi Matice hrvatske i knjiga Većeslava Holjevca *Hrvati izvan domovine*. Bio je to prvi put, koliko ja znam, da je u Jugoslaviji ne samo načeto pitanje hrvatskog iseljeništva nego i zahvaćeno u svojoj punini koju to pitanje podrazumijeva: od uzroka do posljedica! I to sagledanih u kontekstu aktualnih događaja! Holjevac je toj temi prišao s iznimnom akribijom, pa je njegova knjiga svojom dokumentarnom kao i prosudbenom snagom izazvala veliku pozornost u krugu obrazovanijeg čitateljstva. Više godina on je radio na njoj, razgovarao sam poslije o tome s njim, i mogu s punim uvjerenjem reći, da je ona bila zametak ideje o jedinstvu iseljeničke i domovinske Hrvatske, koja je poslije postala misao-vodilja dr. Franje Tuđmana u njegovu radu za stvaranje slobodne i neovisne Hrvatske." Ovaj esej je bio prvi kojega urednik "Glasu Slavonije" nije htio objaviti, a Jelčić je napisao "odgovor tom gospodinu, gospodinu drugu", i objavio ga je u 4. broju matičina dvomjesečna časopisa "Kritika", koji je ujesen 1968. pokrenuo i uređivao Vlatko Pavletić.

I tako poslije *Velikih ideja i malih naroda*, vandomovinske Hrvatske, na redu je došla i Boka kotorska! Ali sada u vrijeme Jelčićeve HDZ-ove vlade! Prvo mu ne objavljuju, a potom krivotvore tekst. I na kraju mu ne žele objaviti traženi ispravak! Zar se tako odnosi prema istaknutom članu vlastite stranke? Pokazujući mu da im je važniji netko koji piše protiv njih, od njega samoga! Zar biti ugledan HDZ-ovac tako malo znači u očima samih HDZ-ovaca? Zar im nije jasno da time omalovažavaju vlastitu stranku i sebe same?

J. Pečarić, "Novo hrvatsko slovo", 24. prosinca 2004.

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE *TUĐMANOVE TRI SEKUNDE*

U Zagrebu

Dozvolite mi da vas sve na početku sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli u ovolikom broju na večerašnje predstavljanje. Zahvaljujem se «Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji» što nam je omogućila ovo predstavljanje kao i samim predstavljacima akademiku Petru Strčiću, književniku i povjesničaru Đuri Vidmaroviću i prof. dr. sc. Miroslavu Tuđmanu.

Naslov knjige nas podsjeća i na Brunu Bušića i njegovu tvrdnju da će Tuđman «dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde ... napraviti Hrvatsku». Očito nitko nije tako dobro poznavao Tuđmana kao njegov suradnik Bruno Bušić. Pogledajmo i slijedeću Bušićevu tvrdnju iz 1975. godine:

Da smo složni i čestiti davno bi imali državu. A bit će, roditi će se slobodna Hrvatska kad padne berlinski zid i kad se budu rušila komunistička krvava carstva kao kule od karata. Nema države bez krvavih gaća. Pobit ćemo se za slobodu sa Srbima, a možda i sa Turcima. Teret rata morat ćemo podnijeti svi podjednako. Kad se oslobodimo srpskog ropstva i stvorimo državu, vidit ćete kako naši krađu. Svak nas je krao i potkradao,

a najteže će biti kad nas naši budu krali i prodavali svjetskim jebivjetrima makro lopovima. Navalit će na nas velika ptica grabljivica. Kako tada nas spasiti od nas?

Očito Bušić je očekivao da će Tuđman i dobiti svoje «tri sekunde» i da će «napraviti Hrvatsku»! Predvidio je i ono što nam se danas događa: *Kako nas spasiti od nas?* A Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman nam je u svom posljednjem istupu odgovorio i na to rekavši:

BUDITE NORMALNI LJUDI, PO MOGUĆNOSTI HRVATI!

Ne čudi onda što Benjamin Tolić u svojoj knjizi *Tko smo mi? – Oglеди o naciji i državi*, Zagreb 2007. tu rečenicu tumači i kao Tuđmanovu oporuku. Tu Tuđmanovu rečenicu posebno izdvaja i Mato Marčinko u svojoj knjizi *Mučenička Hrvatska*, Zagreb, 2008. (str. 29).

Zapravo, sve što danas povodom predstavljanja ove knjige trebam reći jeste:

S PONOSOM! O PONOSU! ZBOG PONOSA!

S ponosom! Doista sam ponosan onim što sam napisao o Hrvatskom predsjedniku i to baš s akademikom Jelčićem. (Dozvoli te mi digresiju: ne razumijem zašto se jedinoga hrvatskog predsjednika naziva prvim hrvatskim predsjednikom. Onaj poslije njega jeste predsjednik RH, ali sigurno nije hrvatski predsjednik.) Prva moja knjiga *Srpski mit o Jasenovcu* bila je odgovor na Bulajićevu knjigu *Tuđmanov Jasenovački mit*. Slijedio je i nastavak te knjige i još nekoliko knjiga posvećenih Ocu hrvatske države. Mogao bih slobodno reći da su sve moje publicističke knjige, a ima ih 21, nastale zbog napada na hrvatsku državu, a napadi na Tuđmana su u biti napadi na državu koju je napravio. Braniti državu koju nam je napravio ili njega - isto je.

A ta država i način na koji ju je napravio jest naš **ponos**. Već sam napisao da je deset Tuđmanovih godina deset najponosnijih godina u mome – vjerujem i u vašim životima.

Budite normalni ljudi, po mogućnosti Hrvati! Sigurno oni koji nisu normalni ljudi nemaju zbog čega biti ponosni. Želja da budemo Hrvati je Tuđmanova želja da nam iznad svega bude interes našeg naroda – njegov ponos i dostojanstvo. Ali njegov takav zahtjev pokazuje da je itekako bio svjestan, onoga što nam je poručio i Bušić: bio je svjestan da će doći sadašnji trenutak Hrvatske – trenutak koji

je u potpunoj suprotnosti s Tuđmanovom ponosnom Hrvatskom. Takvu Hrvatsku bih nazvao - Pusićkinom Hrvatskom. Vjerojatno će netko biti iznenađen što mislim da je Vesna Pusić najznačajnija politička figura današnje Hrvatske. Pa smanjio joj se broj zastupnika u Saboru. Kao da nisam bio dobar prognozer kada sam knjigu *Hrvatske vrednote* završio govorom na prosvjednom skupu «Nećemo u Treću Jugoslaviju» (a taj govor je dan i na kraju spomenute Marčinkove knjige) gdje tvrdim kako «gazdama trebaju još bolje sluge. Već su pokazali kako u novim vlastima žele HNS Vesne Pusić. Vidjet ćemo samo s kime: s prošlim ili sa sadašnjim vlastima. Tko su im bolje sluge?» A Pusićka nije dio vlasti.

Međutim, zar nije bila u pravu kada je tvrdila kako Sanader sprovodi njenu politiku? Zar ne bi od Pusićkinog HNS-a očekivali ono što smo doživjeli od Sanaderovog HDZ-a (locirali su, identificirali, dali uhititi i transferirati). A s druge strane tih nekoliko mjesta uzeo joj je Milanović njenom retorikom. Pusićka nije mogla zaplašiti državotvorni dio hrvatskog naroda, ali je to mogao Milanović kao čelnik jedne od dvije najjače stranke. Pusićkinom retorikom utjerao je strah u kosti mnogim državotvornim Hrvatima i natjerao ih da glasuju za Sanadera. Za «manje zlo». Doista je manje zlo uhapsiti Gotovinu od – ne uhapsiti ga, zar ne? Naravno, ne mogu znati jesu li se Sanader i njegov pulen iz MVP-a Milanović dogovorili, ali sve me podsjeća na vrijeme provedeno u Australiji. U Parlamentu se preko dana «kolju» vladajući i oporbeni političari, a na večeri su u istom klubu, čiji su članovi, i smiju se «ovcima» koje njihovo «klanje» ozbiljno shvaća.

Iako Vesna Pusić nije dio vlasti Hrvatska je onakva kakvu ona želi. Čini mi se da ipak nisam pogriješio. Hrvatska je onakva kakvu žele oni koji su podržavali velikosrpski nacizam. Svjetski moćnici su ga podržavali i izravno i neizravno. Domaće pristaše ga nisu mogle izravno podržavati već su to činili i čine neizravno. Nažalost nitko i jedne i druge nije nazvao onako kako treba nazivati one koji na bilo koji način danas sudjeluju ili podržavaju nacističke pokrete – neonacistima. Ili barem njihovim simpatizerima. I kada ih mi ne nazivamo pravim imenom oni izmišljaju imena nama i našoj borbi za slobodu. Kada mi njih ne nazivamo neonacistima oni će tvrditi da je obrambeni rat «zločinački pothvat zločinačke organizacije». Umjesto da tražimo od svjetskih moćnika da nam se barem ispričaju

zbog svoje podrške ili/i zbog svog sudjelovanja i u velikosrpskom nacističkom pokretu i tako se odreknu svog neonacističkog djelovanja, dajemo njihovom sudištu da sude onima koji su pobijedili nacizam. Pa čak to radimo doma – krivotvoreći dokaze da bi gazdama pokazali koliko smo dobre sluge.

A kada činimo to, onda nije čudo što dozvoljavamo da nam osporavaju jezik, ili kroje udžbenike iz povijesti. Tako Miljenko Pajalić u «Hrvatskom listu» od 31. siječnja 2008. kaže:

Zamislite samo udžbenike povijesti u Velikoj Britaniji i SAD-u, u kojima bi bila izjednačena krivnja za početak II. svjetskog rata ili bi Britanci i Amerikanci bili prikazani kao zločinci zbog prekomjernoga bombardiranja Dresdena i nekih drugih njemačkih gradova.

U pravu je kada kao primjer uzima nacizam jer piše o neonacističkim udžbenicima povijesti i o onima koji ih podupiru - iako ih tako ne naziva. Radi se o okruglom stolu povodom Dodatka udžbenicima iz povijesti. Ali, pogledajmo tko je na tom Okruglom stolu, među ostalim, podupirao takve neonacističke udžbenike: potpredsjednik vlade, savjetnik predsjednika države, predsjednik HHO-a.

Isti Okrugli stol podsjeća na nacizam i Milovana Šibla u istom broju «Hrvatskog lista» pa nastup potpredsjednika vlade komentira:

Prema 'nauku' spomenutoga potpredsjednika vlade, agresor u 2. svjetskom ratu mogla bi biti i Poljska ako se 'pluralistički' pogleda na događaje.

Treba li vas podsjećati kako Milošević, kao i Hitler i Mussolini, pripada ljevičarima koji su se ognuli nacionalizmom – dakle nacionalsocijalizmom, ili pak da su Miloševićeve krilatice kojima je pokrenuo velikosrpski nacistički stroj bile prerađene Hitlerove krilatice. Tako je Milošević govorio o Srbiji i Crnoj Gori kao o dva oka u glavi, a Hitler o Njemačkoj i Austriji. Hitleru će Njemačka biti svjetski faktor ili je neće biti, a Miloševiću će Srbija biti cijela ili je neće biti. Konclogori su bili dragi obojici. Istina Milošević je tu dodao i one za silovanja! A ono o salati što su mu pjevali sigurno je drago njihovim pristašama u Hrvatskoj.

Spomenimo i to da su na neke udžbenike iz povijesti, u kojima se mnogo više prikriva ovakav pristup autora nego u ovom Dodatku (čak i od istog autora), svojevremeno svojim pismom reagirali 20

akademika i 10 povjesničara. Tu su bila sva trojica akademika s današnjeg predstavljanja s time da treba posebno istaći da je kolega Strčić bio jedini akademik povjesničar koji je potpisao to pismo!

I Sanader i Milanović su postigli ono što želi i Pusićka - Hrvatska desnica praktično više ne postoji. S nestankom hrvatske desnicom nestaje i ponos i dostojanstvo, jer s njima nestaju istinski zagovornici ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda. Nestaje ono najvrijednije što nam je ostavio Otac hrvatske države. Zato je ova knjiga i nastala **radi ponosa** koji treba vratiti našem narodu! Mi koji smo doživjeli deset Tuđmanovih godina, znamo što je ponos i dostojanstvo. I to ispunjava naš život. A ova knjiga je i pisana zbog ponosa budućih generacija. Vjerujemo da će i oni doznati što je to. Da će i oni doznati to što nam je u nasljeđe ostavio Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman!

U Zaboku

Dozvolite mi da vas sve na početku sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli u ovolikom broju na večerašnje predstavljanje. Zahvaljujem se Ogranku Matice hrvatske Zabok na organiziranju ovog predstavljanja. Posebno to činim zato što sam nedavno doznao kako je Ogranak Matice hrvatske Šibenik prošle godine smatrao nezgodnim organizirati predstavljanje moje knjige «Za hrvatske vrednote» u kojoj se – među ostalim – govori i o nekim akcijama akademika, biskupa, povjesničara u kojima smo sudjelovali i akademik Jelčić i ja. Zahvaljujem se posebno predstavljaju književniku i povjesničaru Đuri Vidmaroviću, koji je knjigu predstavio i u Zagrebu. Evo kako su u «Hrvatskom listu» (7. veljače 2008.) prikazali njegov nastup: «Đuro Vidmarović svoj nadahnuti osvrt na knjigu i Tuđmana završio je konstatacijom da je 'Tuđman svjetionik i, dok ga budemo slijedili, bit će nas, a ako ne, tko zna što će biti s nama.'»

Svoj govor na tom predstavljanju počeo sam ovako:

«Naslov knjige nas podsjeća i na Brunu Bušića i njegovu tvrdnju da će Tuđman «dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde ... napraviti Hrvatsku». Očito nitko nije tako dobro poznao Tuđmana kao njegov suradnik Bruno Bušić. Pogledajmo i slijedeću Bušićevu tvrdnju iz 1975. godine:

Da smo složni i čestiti davno bi imali državu. A bit će, rodit će se slobodna Hrvatska kad padne berlinski zid i kad se budu rušila komunistička krvava carstva kao kule od karata. Nema države bez krvavih gaća. Pobit ćemo se za slobodu sa Srbima, a možda i sa Turcima. Teret rata morat ćemo podnijeti svi podjednako. Kad se oslobodimo srpskog ropstva i stvorimo državu, vidit ćete kako naši krađu. Svak nas je krao i potkradao, a najteže će biti kad nas naši budu krali i prodavali svjetskim jebivjetrima makro lopovima. Navalit će na nas velika ptica grabljivica. Kako tada nas spasiti od nas?

Očito Bušić je očekivao da će Tuđman i dobiti svoje 'tri sekunde' i da će 'napraviti Hrvatsku'. Predvidio je i ono što nam se danas događa: *Kako nas spasiti od nas?* A Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman nam je u svom posljednjem istupu odgovorio i na to rekavši:

BUDITE NORMALNI LJUDI, PO MOGUĆNOSTI HRVATI!

Ne čudi onda što Benjamin Tolić u svojoj knjizi *Tko smo mi? – Ogledi o naciji i državi*, Zagreb 2007. tu rečenicu tumači i kao Tuđmanovu oporuku. Tu Tuđmanovu rečenicu posebno izdvaja i Mato Marčinko u svojoj knjizi *Mučenička Hrvatska*, Zagreb, 2008. (str. 29).

Zapravo, sve što danas povodom predstavljanja ove knjige trebam reći jeste:

S PONOSOM! O PONOSU! ZBOG PONOSA!»

Naravno ponosan sam što sam mogao i što sam zajedno s akademikom Jelčićem pisao o Ocu hrvatske države akademiku Franju Tuđmanu. Pisali smo o ponosu jer je Tuđman i njegovo djelo ponos svih nas. A pisali smo zbog ponosa jer današnja Hrvatska više i ne zna što je to ponos, što je to dostojanstvo. Dakle pisali smo je zbog budućih generacija koje ne će ni znati da je postojalo vrijeme kada su Hrvati imali i ponos i dostojanstvo.

U knjizi će te vidjeti kako se više puta vraćao na jednu drugu Tuđmanovu rečenicu. Naime, kako konstatiram na str. 116. često nam je znao reći kako

«moramo voditi računa da živimo 'u tom i takvom svijetu'.»

Odmah sam je i prokomentirao ovako:

«Drugim riječima, živimo u svijetu kojim vladaju moćnici koji nisu željeli neovisnu Hrvatsku, bolje reći učinili su sve kako bi onemogućili njezin nastanak.»

Naravno, akademik Tuđman je povjesničar pa u toj rečenici možemo iščitati i ono o čemu piše Tomislav Jonjić u članku «EU nasilje u Hrvatskoj» («Hrvatski list», 7. veljače 2008.):

«Sva je hrvatska povijest od 1918. do 1941. povijest europskoga ignoriranja hrvatske potlačenosti: hrvatske jauke i prosvjede ne čuje ni Mirovna ni Genovska konferencija. Radić i Trumbić u dvadesetim, a Pavelić, Krnjević, Košutić i Maček u tridesetim godinama uzalud obijaju ženevske, londonske, pariške i rimske pragove; jedni u ime reformirane, popravljene Jugoslavije, drugi u ime neovisne Hrvatske, svi s istim neuspjehom. A ipak, hrvatski nacionalizam ustraje u svojoj europskoj dimenziji, stalno podsjećajući na to da nema slobodne Europe bez slobodne Hrvatske, ni slobodne Hrvatske bez slobodne Europe, odnosno, kako se Šufflay – plaćajući usput danak tadašnjim retoričkim figurama - izrazio 1924.: '...Na rubu Balkana, na granici Zapada i Istoka, katoličanstva i pravoslavlja, europske kulture i barbarstva, ime hrvatsko, krv hrvatska ne znači samo naciju! Hrvatska krv tu znači civilizaciju. Hrvatstvo je tu sinonim za sve što je lijepo i dobro stvorio europski Zapad'. Ono što je u Hrvata najvrjednije, jest njihov 'smisao za zapadnu civilizaciju i za čovječnost'. (...) Tadašnja je 'demokratska Europa', međutim, po običaju, imala više sluha za diktatorski režim Aleksandra Karađorđevića nego za prava i zahtjeve nesrpskih naroda. (...) U svibnju 1945. zbilo se da je Hrvatska svedena na objekt, a zločin razaranja hrvatske države i uvođenja novoga oblika neslobode ipak se dogodio, u još gore obliku nego 1918. godine. Hrvatska je ponovno postala plijenom nasilne i neprirodne jugoslavenske tvorevine, a u komunističkoj je tiraniji politički život skoro zamro.»

A da i ne govorimo što je taj i takav svijet učinio 1991. i što nam čini sve do danas. Izravno i neizravno sudjeluje u velikosrpskoj nacističkoj agresiji na Hrvatsku. Poraženi pretvaraju sud u Haagu, dakle sudište za ratne zločine, u sud na kome se sudi onima koji su obranili svoju domovinu i porazili velikosrpski nacizam. Čak i izmišljaju zločine pa je za njih obrana svoje domovine «zločinački pothvat zločinačke organizacije» a zločinac im je cijeli hrvatski narod.

Pri tome treba posebno istaći činjenicu da je to kriminalno ponašanje Suda u Haagu, koje ja nazivam «zločinačkim pothvatom zločinačkog suda», postalo očito tek nakon Tuđmanove smrti. Dapače, čekali su njegovu smrti i promjenu vlasti u Hrvatskoj, čekali su punih sedam mjeseci, da bi donijeli prvu presudu Blaškiću. Jasno im je bilo da s Tuđmanom na čelu Hrvatske, nikada ne bi vidjeli nekoga hrvatskog generala u Haagu. A Tuđman nije mogao ni predvidjeti da će oni toliko nisko pasti. Uostalom svjedoci smo kako danas sami djelatnici tog Suda iznose svoju sramotu, sramotu samog Suda i sramotu organizacije koja ih je osnovala. Optužuju jedni druge da bi skinuli sramotu sudjelovanja u radu takvoga suda, a zapravo iznose sve ono što potvrđuje moju tvrdnju o «zločinačkom sudu». Zar ima većeg zločina od toga što oni rade cijelom jednom narodu?

Pri tome ne umanjujem činjenicu da postoje mnogi u Hrvatskoj koji im pomažu u tome. Pa Matoš je rekao da među Hrvatima ima više izdajica nego svi europski narodi zajedno. Problem je u Hrvata što baš i ne znaju u miru izabrati one koji vode računa o interesu naroda. A Tuđmanu je bio važan jedino njegov hrvatski narod i interes njegova naroda. Beskrajno je vjerovao svom narodu i zato je jasno da iz njegove poruke da *moramo voditi računa da živimo "u tom i takvom svijetu"* slijedi i to kako je on svjestan činjenice da smo mi kao narod, kada se izuzme taj dio o kojem je pisao Matoš, ali i Šenoa i Šegedin pa i sam Tuđman, mnogo iznad onih koji u današnjem svijetu odlučuju – pa i o našoj sudbini.

Zato često i uporno navodim riječi bivšeg francuskog vojnog biskupa Michela Dubosta (vidjeti "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.). Na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekao je da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. Ovdje ću ponoviti i kako mi je te njegove riječi prokomentirao don Anđelko Kaćunko:

«Evo sto sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u

pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: "Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: "Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: "Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe..." Itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.»

A mi hapsimo, šaljemo stranom sudu ili sami sudimo one koji su predvodili tu vojsku! Danas suditi onima koji su se izborili za slobodu svoga naroda postaje simbol za ono što je, kako reče Šufflay, stvorio europski Zapad.

Tuđman tako nešto sigurno ne bi dopustio i time bi pomogao tom isto Zapadu! Vjerojatno ne bi ni želio da njegov narod bude zajedno s takvima. Naravno, ne bi se ni oni tako ponašali da je na čelu Hrvatske tako snažna osobnost kao što je to bio naš predsjednik.

Eto tome i takvom velikanu je posvećena ova knjiga. Koliko smo uspjeli u našoj namjeri procijenit ćete vi kada je budete čitali. Evo jedne reakcije nakon predstavljanja u Zagrebu:

Dragi prijatelju, upravo sam pročitao tvoju i Jelčićevu knjigu „Tuđmanove tri sekunde“, i osjećam potrebu obratiti ti se sa nekoliko riječi.

Knjiga je odlična, ona je mješavina dokumentiranih i autentičnih događaja i promišljanja autoriteta jednoga (dvojice) znanstvenika o njima. Na taj način dobivamo sublimaciju cjeline

tj. saznanja o samim događajima koje si revno i strastveno pratio i u mnogima sudjelovao. Knjiga je pisana stilom rasnoga i nepokolebljivoga domoljuba, Hrvata, kako Ti kažeš.

U njoj ne postoji nimalo pristranosti jer si sve argumentirano objasnio, a ako i postoji pristranost, jedina koja se u knjizi očituje je neizmjerena ljubav za svoj narod i državu, koju otvorena srca iskazuješ, i ona je poželjna. Danas je to opet najveći krimen, ljubiti svoju zemlju i naciju, ali ja znam da Ti nećeš odustati.

Oprosti mi ako se u momemu pismu provlači patetika, nastojim ju izbjeći, ali kako ju je moguće izbjeći kada opet imam – osjećaj da nam država, zahvaljujući slavoserbima, izmiče.

Moram Ti reći još nešto što mi je žao. Žao mi je kao Hrvat, što nemamo više vrhunskih intelektualaca koji su spremni na vječnu borbu za domovinu. Kada ih više shvati da rad za domovinu ne može biti kampanjski nego da to mora biti život tj. da treba živjeti za domovinu, onda će se stvari početi popravljati na bolje.

Tim više je tvoja spisateljska djelatnost vrjednija i tvoja hrabrost je dragocjen primjer kako se živi i bori za DOM.

Hvala Ti!

U Zagrebu, 5. veljače 2008.

Josip Miljak, predsjednik HČSP-a

Nadam se da će i među vama biti onih koje će ova knjiga obradovati.

Hvala!

Tribina «Hrvatsko slovo uživo»

Dozvolite mi da vas sve na početku sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli u ovolikom broju na večerašnje predstavljanje. Zahvaljujem se «Hrvatskom slovu» što je u program tribine «Hrvatsko slovo uživo» uvrstila predstavljanje ove knjige. Naravno posebno se zahvaljujem i predstavljateljima akademiku Petru Strčiću i književniku Đuru Vidmaroviću. Sami ste svjedoci toga kako je to bio dobar izbor za predstavljače ove knjige.

I danas kao i na prethodnim predstavljanjima ove knjige mogu konstatirati kako je sve što povodom predstavljanja ove knjige trebam reći jeste:

S PONOSOM! O PONOSU! ZBOG PONOSA!

Naravno ponosan sam što sam mogao pisati i objaviti tekstove i knjige o Ocu hrvatske države akademiku Franju Tuđmanu, a posebice sam ponosan što je ova knjiga urađena zajedno s akademikom Jelčićem. Pisali smo o ponosu jer je Tuđman i njegovo djelo ponos svih nas. A pisali smo zbog ponosa jer današnja Hrvatska više i ne zna što je to ponos, što je to dostojanstvo. Dakle, pisali smo je zbog budućih generacija koje ne će ni znati da je postojalo vrijeme kada su Hrvati imali i ponos i dostojanstvo.

Da je to doista tako vidljivo je iz dana u dan. Evo pogledajmo zadnji broj «Hrvatskog lista» (21. veljače 2008.). Naslov teksta Radovana Pavića je *Svi ucjenjuju Hrvatsku, a ona se svima klanja!*

A koliko je i ova knjiga aktualna i danas pokazuje na primjer tekst admirala Davora Domazeta Loše u istom tjedniku u kome pokazuje kako je general Ante Gotovina «spriječio katastrofu veću od Srebrenice». Naravno radi se o spašavanju Bihaća operacijama Zima-94 i Ljeto-95. Ovdje treba posebice istaći slijedeće Domazetove riječi:

U jesen 1994. Srbi prosuđuju da su stvoreni politički i vojni uvjeti za napadnu operaciju na 'zaštićeno područje Bihaća. U prilog ovakvoj prosudbi ide i činjenica da su Britanci i Francuzi opstruirali američku namjeru o provedbi jačih udara zračnih snaga NATO-a na srpske položaje oko Bihaća i općenito u Bosni i Hercegovini. Ne samo to, nego kad su srpske snage ušle u predgrađa Bihaća, predlagali su ostalim članicama NATO-a da se Srbe proglasi pobjednicima u ratu.

Na ove činjenice više puta je ukazivano u ovoj knjizi tj. prirodno je da danas oni koji su izravno i neizravno sudjelovali u velikosrpskim genocidnim pothvatima danas za njihov neuspjeh sude onima koji su najzaslužniji što do tih od njih odobrenih i njima poželjnih genocida nije došlo. Naime, operaciju Zima-94 vodio je general Gotovina. On je vodio i operaciju Ljeto-95 koja se odvijala poslije genocida u Srebrenici. Ako su svjetski moćnici željeli još veći genocid od toga, jasno je zašto su dozvolili Srebrenički.

O umiješanosti Francuza i Engleza i kod drugog pokušaja srpskog genocida u Bihaću govori admiral Domazet i u ovom tekstu. Posebno je interesantan dio o njihovom pokušaju izravne pomoći Srbima:

BRITANSKO-FRANCUSKI ZAŠTITNICI SRBA

Da ironija bude veća, operacija Ljeto-95 mogla je biti spriječena ne od srpskih snaga, nego od britansko-francuskih snaga za brzo raspoređivanje kojima je na čelu bio britanski general bojnik Andrew Pringle, koji će trinaest godina kasnije postati eksportnim svjedokom haškoga sudišta protiv generala Ante Gotovine. Ove su se britansko-francuske snage pod svaku cijenu nastojale rasporediti na dinarsko-livanjsku bojišnicu, a ne u 'zaštićena područja' kao što je to bilo najavljivano. Njihova skrivena uloga bila je u funkciji zaustavljanja napredovanja hrvatskih snaga na Dinari, tj. prema Bihaću i Kninu, odnosno sačuvati Srbe od daljih poraza. Budući da su bile prozrene prave namjere Snaga za brzo raspoređivanje, hrvatsko i muslimansko političko vodstvo nije dopustilo njihovu nazočnost na Dinari, Livanjskom polju i Kupreškoj visoravni. Kako se Snage za brzo raspoređivanje nisu uspjele rasporediti na Dinaru, Bihać je ponovno bio spašen jer su se Hrvatske snage pod zapovijedanjem generala Ante Gotovine izborile za slobodu djelovanja.

Zato vjerujem da će vas na sve to posebno podsjetiti i moj ironični tekst *Franjin neoprošteni terorizam* str. 197.-199.

Ali, zar se na vrijeme dr. Tuđmana ne podsjećamo kad gledamo kako se ponašaju hrvatske vlasti u svezi s događajima oko proglašenja neovisnosti Kosova. Srpski političari prijete Hrvatskoj, a oni odlože očekivano priznanje. Dapače, napadnut je hrvatski teritorij tj. veleposlanstvo u Beogradu, a njima ne pada na pamet to spomenuti. Mesić će spomenuti kako će Srbi platiti štetu koja je tamo napravljena, kao da je u napadu na državni teritorij – očito uz odobrenje vlasti koji povlače policajce koji su čuvali veleposlanstvo neposredno uoči napada – bitna materijalna šteta a ne sama činjenica da je napadnut hrvatski državni teritorij. Vjerojatno on to govori iz iskustva koje Hrvatska ima oko naplate štete kod agresije na Hrvatsku koja je zahvaljujući i njegovu svjedočenju pretvoreno u hrvatski «zločinački pothvat zločinačke organizacije» na čelu s Tuđmanom. Drugim riječima kao da zna o nekim povredama

napadača na veleposlanstvo kojima će Hrvatska morati platiti odštetu.

A da je Hrvatima izgleda samo važan novac pokazuju i reakcije gospodarstvenika u Hrvatskoj kojima sve patnje koji su prošli i Albanci s Kosova, kao uostalom i naše patnje (ne zaboravimo da je Miloševićeva politika, koju i danas nastavljaju u Srbiji, počela s Kosovom) ništa ne znače. Zbog njihovih interesa ne bi trebalo priznati Kosovo. Ne čudi onda zašto ih Nenad Piskač u «Hrvatskom slovu» od 22. veljače 2008. upozorava:

Nekako je nezapaženo prošla informacija kako je Tadić zbog proglašenja kosovske samostalnosti uputio svoga teklića da Pantovčaku objasni srpsko stajalište. Odmah potom smo izvješteni kako Hrvatska ne će priznati Kosovo na prvoj sjednici Vlade, što se očekivalo. Potom su se počeli pojavljivati argumenti protiv priznavanja, kao što je bojkot hrvatskih proizvoda u Srbiji. Trgovački interes je na ljestvici vrjednota ispod općeg dobra cjelokupne države, ali i ispod načela pravednosti.

Ne daj Bože da je netko Nikolića na njegovu prijetnju hrvatskim granicama podsjetio kako Hrvatska ima vojsku koja je Srbima već pokazala kako prolaze oni koji dirnu hrvatske granice. Naravno, Tuđmanu se oni ne bi ni usudili prijetiti. O tome najbolje govori priča o odjeku Tuđmanovog govora u Splitu kada je stotinjak tisuća ljudi na njegovo pitanje što nije izvršio a obećao nam je počelo skandirati: Vukovar, Vukovar ...! U Beogradu se tada pričalo da je odgovor mase u Splitu bio: Zemun, Zemun ...! I što se dogodilo? Cijene nekretnina u Zemunu naglo su pale!

Cijela ta priča s g. Nikolićem podsjetila me je na jednu moju polemiku sa Srbima iz mog rodnog Kotora o kojoj sam nešto napisao u knjizi *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski*. Potpisivali su se kao grupa "No pope". Upozorili su me kako oni nikada neće odustati od «povratka njihovih teritorija» u Hrvatskoj:

«Srbima pripada, po dejtonskom sporazumu, 21 km obale, od Debelog brijega pa sve do sela Radovčići u Konavlima. To je »trenutačno« zamrznuto pitanje. Ali doći će vrijeme, vратиće se to u naše ruke, budite duboko uvereni.»

Moj komentar je bio:

Inače, navijam za ove sljedbenike grupe "No Pope". Kako bi se inače mogla Boka vratiti tamo gdje povijesno pripada, osim

uz pomoć srpske gluposti. Pa, bez srpske gluposti ne bi bila stvorena ni današnja Hrvatska. ☺)))) Pitanje je samo kada će ponovo povjerovati u svoje laži o Srbima ratnicima, i Hrvatima koji to nisu. ☺))) A jasno je da on ne razumije da je on svojom pričom o srpskom moru potvrdio sve ono što sam ja pisao. Na njihovu žalost, ne može biti siguran da "srpsko more" neće sutra postati more u neovisnoj državi Crnoj Gori. ☺))).

Kao što znamo to njihovo „srpsko more” danas i jeste u neovisnoj Crnoj Gori! Dakle, moj odgovor kao i da jeste pisan za Nikolića samo što umjesto Boke treba staviti Zemun. Vjeruje li doista u riječi poznate srpske pjesme (beogradski politički list "Srpski Narod", br. od 25. ožujka 1944.):

Nebo je plave srpske boje
A u njem stanuje srbski bog.
Okolo njega anđeli srpski stoje
I služe Srbina boga svoga!

Je li on doista uvjeren da će oni ikada moći osvojiti hrvatski teritorij i to pokušati i na taj način dovesti hrvatskog branitelja u Zemun dakle učiniti ono čega su se toliko prestrašili oni koji su prodavali svoje nekretnine u pola cijene samo od straha da je Tuđman pomislio na Zemun?

Dakle, takvom velikanu kao što je akademik Franjo Tuđman, Otac hrvatske države, posvećena je ova knjiga. Koliko smo uspjeli u našoj namjeri procijenit ćete vi kada je budete čitali. Evo jedne reakcije nakon nedavnog predstavljanja ja ih nisam dobio toliko kao akademik Strčić i doista mi je drago što je dobio mnogo više pozitivnih, a pretpostavljao sam da će biti onih drugih iz jednostavnog razloga što oni imaju krivu predodžbu o njemu):

(dano je pismo Josipa Miljka, predsjednika HČSP-a kao i na predstavljanju u Zaboku)

Nadam se da će i među vama biti onih koje će ova knjiga obradovati.

Hvala!

AKADEMIK PETAR STRČIĆ

IZ PROŠLOSTI, TUĐMAN JE PREŠAO U POVIJEST

Prenosimo riječ akademika Petra Strčića na predstavljanju knjige Dubravka Jelčića i Josipa Pečarića «Tuđmanove tri sekunde», izgovorenu na predstavljanju u «Hrvatskome slovu» 26. veljače ove godine

Iznenadna promjena mišljenja ne služi na čast ni znanosti ni ugledu sveučilišnih profesora, ali koristi izrastanju naše politike u politikanstvo

Bruno Bušić: "Upamtiti jednu stvar: Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti Hrvatsku"

Ako je moja Bodulija – otok Krk - i srpska i slovenska i talijanska - gdje smo onda, u svemu tome mi Krčani – Boduli, kao Hrvati koji ovdje u apsolutnoj, gotovo stopostotnoj većini nepobitno živimo više od tisuću godina

Prvoga veljače ove godine, nakon uvodničara pošt. Đure Vidmarovića, književnika i političara, bio sam prvi promotor knjige «Tuđmanove tri sekunde», djela autora akademika Dubravka Jelčića i akademika Josipa Pečarića, i to u prostorijama samostana franjevac u zagrebačkoj Dubravi. O istoj knjizi danas opet imam čast govoriti, u prostorijama «Hrvatskoga slova». Nakon završetka i drugih izlaganja u samostanu, desetak tadašnjih sudionika prišlo mi je i čestitalo.

Oduševljenje i oštra podjela

Nisu mi čestitali na objektivnoj ocjeni sadržaja ove knjige dvojice zaista uvaženih znanstvenika, već stoga što sam, pojednostavljeno rečeno, govorio o prvome predsjedniku Republike Hrvatske, o akademiku Franji Tuđmanu i to - ističem – kao znamenitome i zaslužnom pripadniku hrvatskoga naroda. Idućih

dana te do sada dobio sam 58 pisama, dopisnica i razglednica, gotovo redovito od meni nepoznatih ljudi koji su bili slušatelji na promociji ili su čuli o sadržaju mojega izlaganja, a isto tako mi se javilo telefonski i na ulici njih 64. Svi su bili oduševljeni mojim izlaganjem o ovoj knjizi i o - «našemu Tuđmanu». No, istodobno mi se javilo i 55 zainteresiranih, također u pisanome obliku te 42 telefonskim i usmenim obraćanjem na ulici, također meni nepoznatih i poznatih ljudi, s ogorčenjem i s prigovorom: kako sam mogao tako lijepo govoriti o knjizi i o - "onome Tuđmanu"? Izvan tih brojeva, samo nekoliko mi se javilo i zahvalilo na objektivnosti pristupa samoj knjizi.

Takvih oštih podjela, međutim, u nas nije samo u pogledu mojega istupa 1. veljače o ovoj temi, tj. o dr. sc. F. Tuđmanu. Svjedoci smo, između ostalog, i dva uzastopna, gotovo istodobna istupa zaista naših eminentnih znanstvenika i sveučilišnih profesora te političara. Jedan, do onih kapitalnih promjena devedesetih godina 20. st. u vezi s Hrvatskom, bio je ne samo apsolutni privrženik, već i živi graditelj svega onoga što je tražio SKH, odnosno SKJ, jer je bio i njihov aktivan član, pa i vjerno na tragu Josipa Broza Tita poslije njegove smrti, u razdoblju samoupravne anarhije 80-ih godina. A onda, u počecima 90-ih godina, odjednom je napustio sve ono što je ranije govorio, pisao i praktično stvarao, postao apsolutan protivnik svega što je do tada zastupao i uradio, te je i ostao i postao apsolutni pobornik znamenitosti i zasluga dr. Franje Tuđmana i prije i poslije 1990. godine. Drugi, isto tako znanstvenik i sveučilišni profesor, veoma istaknuti kulturni i politički radnik koji se također plodno počeo razvijati u Titovo doba i u doba njegova nasljeđa, a nastavio i u Tuđmanovo doba javno ističe upravo ovih dana: "Drago mi je što nisam služio Titu, a žao mi je što Tuđmanu jesam!".

Kako pristupiti Tuđmanu

Pa – kako to? Na prvi pogled – nonsens. I to iz pera naša dva zaista istaknuta znanstvenika, kulturnjaka i sveučilišna profesora, također i političara. No, to nije prvi takav slučaj pa ni u nas. Npr., Strossmayer piše Viteziću, jednome od vodećih istarsko-kvarnerskootočnih hrvatskih narodnih preporoditelja – za biskupa krčkoga, tj. Kvarnerskih otoka – stiže Vam čovjek Beča i Rima. Bio je to visoki intelektualac, znanstvenik i teolog, dr. Anton Mahnič, jer

je još jedina krčka biskupija bila hrvatska. A, potom, isto tako svećenik i hrvatski narodni preporoditelj Spinčić u jednoj svojoj knjizi piše – Mahnić je od Savla postao Pavle, tj. Mahnić, te je spasio teško ugroženo hrvatstvo Kvarnerskih otoka i o. Raba. Bitno je utjecao i na pozitivnu promjenu odnosa s do tada apsolutno vladajućom talijanaško-talijanskom strukturom u cijeloj toj cislajtanijskoj pokrajini Austro-Ugarske. Štoviše, on, Slovenac, postao je i utemeljitelj veoma snažnoga i uspješnog hrvatskog katoličkog pokreta u hrvatskoj Bosni i Hercegovini. A poznato je i to da je rimski oficir Savle postavši Pavle svoje nevjerojatne organizacijske sposobnosti upotrijebio tako da je kršćanstvo, a napose potonja Katolička crkva, postala ono što je i danas. Dakle, moguće je da i spomenuta dva naša znanstvenika, profesora i političara od Savla postanu Pavle. Ali jedan difamiranjem Tita, čijem je čak i kultu vjerno služio, a drugi difamiranjem Tuđmana, kojemu je također dobro služio. Iznenadna promjena mišljenja ne služi na čast ni znanosti ni ugledu sveučilišnih profesora, ali koristi izrastanju naše politike u politikanstvo.

Dakle – kako pristupiti prikazu ličnosti akademika Franje Tuđmana? Je li on Savle ili Pavle, Mahnić ili Mahnić? Jer, čitam ovaj prilog na svečanosti u čast pojave još jednog djela u vremenu koje nije baš naklonjeno nakladništvu. S obzirom na to da mi je ovo već drugo sudjelovanje na promociji ove knjige, čiju pojavu ocjenjujem pozitivno, ne mogu mimoći dijelove onoga što sam prvi put već rekao u franjevačkome samostanu, ali dajem i nove opaske i ocjene, rezultate ponovnog čitanja ove knjige i upoznavanja rezultata slabih njezinih odjeka, za sada rijetkih u tisku, u kojemu – samo u dijelu – tek je notirano ediranje ove knjige u vezi s njezinom prvom promocijom, o kojoj je (i o drugome) tada govorio i prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, a bila prisutna i gđa Ankica Tuđman. Dakle, radi se o sljedećem, ukratko, a sve što govorim, pa i onda kada o Jelčić-Pečarićevoj knjizi ne pišem neposredno, zapravo, odnosi se i na njezin sadržaj, a u nekim komponentama i polemiziram.

Naši najznamenitiji

U veoma dugoj povijesti čovječanstva, dakle u njegovim udaljenijim razdobljima života, te u prošlosti, dakle u nedavnom periodu ljudskoga trajanja, ima niz znamenitih osoba, pa tako i

zaslužnih ličnosti. A to, jedno - znamenito, od drugoga - zaslužnoga, treba dobro razlikovati i lučiti, što se nerijetko ne čini, već se i znamenito i zaslužno neopravdano stavlja u istu vrijednosnu ravan. Takvih primjera znamenitih i zaslužnih u isti tren, međutim, ima čitav niz, pa i na našim prostorima, upravo u redovima hrvatskoga naroda, ali i u okviru drugih naroda i narodnosti u Hrvatskoj, kao i Hrvata izvan nje, u susjedstvu i daleko od nje. Ima čak i obitelji, pa i cijelih rodova, no najznamenitijih takvih u Hrvata ipak ima samo pet. To su feudalne cjeline Trpimirovići, Kotromanići i Bribirski/Šubići/Zrinski, te građanska - Mažuranići. A peti je pohrvaćeni rod, odnosno obitelj koja je dio roda istaknutih rimsko-romanskih antičkih patricija, od 12. st. poznatih kao knezovi Krčki, a od 15. st. kao Frankopani.

U nedavnome, 20. stoljeću, pak, u vrhu takvih najznamenitijih, a u većini su i najzaslužnije osobe među Hrvatima te u Hrvatskoj, mora se uvrstiti 16 pojedinaca. To su Supilo, Stjepan Radić, Maček, Prelog, Ružička, Andrić, Pavelić, Stepinac, Krleža, Meštrović, Zinka Kunc, Petrović, Ćosić, pa Slovenac Mahnič/Mahnić i Srbin Tesla. A nad svima je i danas u svijetu još uvijek najznamenitiji Broz Tito. Među njih, kao sedamnaestog, upravo od 90-ih godina 20. st. ubrajamo i akademika i sveučilišnog profesora dr. sc. Franju Tuđmana. Ali, nažalost, ne toliko po znanstvenome i stručnom radu u oblasti povijesnih znanosti, iako je zaista dao i tiskane (na desetine knjiga, na stotine rasprava i članaka, u Hrvatskoj i u inozemstvu) i organizacijske sadržaje (npr. Institut za historiju radničkog pokreta Hrvatske u Zagrebu), čak i kapitalne vrijednosti u jednome i u drugome području, već po svojoj svima daleko poznatijoj i atraktivnijoj političkoj, točnije rečeno nacionalnoj, pa državničkoj djelatnosti. Dr. sc. Tuđman zaista je značajan u obje te kategorije, dakle, i znamenit je i zaslužan, pa ga se s pravom ističe u navedenoj skupini u hrvatskim, a donekle i ostalim, europskim, rjeđe u drugim, svjetskim razmjerima.

Dva suprotna pola

Zapravo, u posljednjih dvadesetak godina, dr. sc. Tuđman stalno je u vrhu intenziteta sveopćega hrvatskoga zanimanja, donekle i izvan toga narodnosnog kruga interesa, i to sa sličnim zanimanjem

samo za tri spomenute osobe, zajedno s Titom, a potom i s dr. Stepincem te s dr. Pavelićem.

I naravno, kao što su njih trojica - i Tito, i Stepinac, i Pavelić - bili i ostali do danas stalno, i to doslovce razapeti u vrijednosnome rasponu ocjena od znamenitosti i zaslužnosti do negiranja bilo kakve znamenitosti i zaslužnosti, tako se znatan dio javnosti u nas i u ostalome svijetu odnosi i prema dr. sc. Franji Tuđmanu. Dakle - od apsolutnoga negiranja svega što je napravio i učinio, i to na znanstvenome, stručnom i političkom polju, i prije i poslije 1990. godine, pa i do javno objavljenih mišljenja da je opravdano zaslužio da se kao optuženik i on nađe pred vijećem sudaca Međunarodnog suda u Haagu, čak i ne da se tek tamo utvrdi procjena - ima li ili nema njegove odgovornosti kao zakonitoga vrhovnog čelnika Republike Hrvatske za eventualni ratni zločin u Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini, u ratu 90-ih godina u njima, kao dijelovima prostora raspadnute SFR Jugoslavije. Jer, za svoja djela ili nedjela kao i vrhovnici svojih država odgovorni su i sada živeći te na vrhu svojih država, npr., i Bush, kraljica Elizabeta, Napolitano, Putin, Sarkoczy, itd., itd. Ali, i razmišljanja i ocjene idu i do sasvim suprotnoga pola, do toga da je dr. sc. Tuđman apsolutno najpozitivniji, općenacionalni hrvatski heroj i junak, čak i na najvišoj razini jednoga transcendentalnog apostola, dakle na nivou najuže skupine kršćanskih velikana, pa je i dr. Stepinac «tek» u statusu blaženika.

A istodobno - da je k tome još, napose, apsolutno, što je i najvažnije u nas, u Hrvatskoj, najzaslužniji za još jedno od više njegovih ostvarenja: za praktično stvaranje, za osamostaljivanje pa opstanak samostalne Hrvatske kao države, od početka 90-ih godina 20. st. do danas, do početka 2008. godine. Ističem - čak prve samostalne hrvatske države u tisućgodišnjem razdoblju, i to čak sve tamo od vremena konačne propasti samostalnoga ranosrednjovjekovnog Hrvatskog Kraljevstva, dakle u devetome desetljeću 11. stoljeća. A to je zaista činjenica.

Ne utvrđuju se razlike

O svemu tome, i o drugome, u vezi s akademikom F. Tuđmanom do sada, u posljednjih 15-ak godina, dakle od vremena kada je bio na čelu Hrvatske te poslije njegova preminuća, objavljeno je tiskom te izgovoreno audio i pokazano preko TV medija zaista veoma, veoma

mного. Štoviše, u odnosu na neke druge ličnosti, pa i njih 16 ranije navedenih, za naše nakladničke prilike gotovo je objavljen nevjerojatno visok broj knjiga i članaka. Pa i danas, doslovce sada, dok čitam ovaj tekst, gotovo da i nema hrvatskoga novinskog dnevnika, primjerice, u kojemu se u nekom napisu ne spominje dr. Tuđman, i to uglavnom u jednome pozitivnom, manje u negativnome usmjerenju. No, ne spominje se, uglavnom, i sve ono negativno što se u nas događalo već za njegova života, a napose poslije njegova odlaska, za što može biti odgovoran kao predsjednik države, ali, dakako, i ne mora, jer za ta djela ili nedjela neposredno mogu biti odgovorni drugi. No, to se ne luči, ne utvrđuju se razlike.

A to je potrebno istaknuti i stoga, jer se i u Hrvatskoj suštinski stalno mijenja politička klima, iako to ne djeluje tako na prvi pogled. Jer, mi nikada, niti jednoga trena ne možemo biti sigurni kako će politički i politikantski biti ocijenjena neka ličnost iz nedavne prošlosti, čemu nema neke velike zamjerke ni sa znanstvene ni stručne strane, jer je prirodno da je znatan broj vrela još nepoznat ili na druge načine nedostupan. Ali, ono što je veoma zanimljivo, politički i politikantski na udaru su i ličnosti iz povijesti, dakle udaljenih razdoblja, no o kojima, može se reći, gotovo sve odavno znamo, jer su poznati i lako dostupni brojni izvori. Ali, primjerice, u opravdano poraženome vladajućem sloju nama susjedne Srbije, čak i izvan redova vladajuće velikosrpske, pa i neočetničke strukture, listom se i sada negativno govori o dr. Tuđmanu. Ali, začuđujuće, listom se više ne negira opravdanost osamostaljenja Hrvatske upravo kao države, a njoj je upravo dr. Tuđman bio jedan od glavnih osnivačelja i prvi na čelu.

Dva ugledna poštovatelja

U toj sveopćoj tiskanoj, audio i TV zaista uzburkanoj produkciji na spomenutu temu, napose u njezinu tiskanome dijelu – tko je i što je «zapravo» dr. Tuđman, ističu se i radovi dvojice redovitih članova Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, kojoj je čast imao pripadati i prof. dr. sc. F. Tuđman kao zaslužni povjesničar, ali tek nakon niza godina, jer je iz «viših» i «visokih političkih» razloga bio maknut već iz toka uobičajenih izbora, a taj tok je jasno pokazivao da će zaista postati član JAZU, današnje HAZU, ili da je to zaista i postao. Dakle, on je davno prije trebao javno postati član naše najviše

znanstvene i kulturne institucije, pa kad je to i postao – nije izabran zato jer je bio predsjednik države, jer je, u tom trenutku, mogao dobiti i daleko uglednije zvanje počasnog člana, a ne «običnog» redovitog člana/akademika. Obojica akademika, pisci ove knjige, javno se odavno i sami ističu kao veliki privrženici i poštivatelji djela dr. sc. F. Tuđmana. A i sami su veoma ugledni i zaslužni znanstvenici, obojica, dakako, i doktori znanosti.

Prvi, stariji, Dubravko Jelčić, već je odavno veoma plodan i redovito dobro ocjenjivan književni povjesničar, i to kao znanstvenik u radnome, institutskome Akademijinu sastavu, ali i kao član drugih društava i institucija, kao kulturni radnik, pa tako, npr., i Matice hrvatske. A drugi, mlađi, Josip Pečarić, isto tako plodan kao matematičar, čak i u međunarodnim razmjerima veoma dobro ocjenjivan i cijenjen. No, ovom prigodom ne ću govoriti o tome dijelu njihove, veoma plodne i zaista veoma bogate djelatnosti, iako sam osposobljen i kvalificiran i za procjenjivanje i ocjenjivanje književno-povijesnih tema. Ali, što se tiče matematike – tu sam apsolutan laik, osim što se, našalimo se bar jednom dok govorimo o ovoj ozbiljnoj temi, kao veoma škrti Bodul, genetski se veoma dobro razumijem u pribiranje i trošenje novca.

Obojica se naših uglednika s uspjehom bave i publicistikom, i to ne samo popularizacijom znanosti i svojega profesionalnog dijela struke. Tako obojica zadiru, recimo, i u «čistu» povijesnu znanost, dakle u ono čime se profesionalno desetljećima bavim. Zalaze i u udaljenija razdoblja hrvatske povijesti, no, napose se bave prošlošću, dakle vremenom koje je proteklo tek nedavno, pa i na jednome i drugome području stalno izazivaju čak i pomalo neuobičajenu pažnju. Ali, i o prvom, dr. Jelčiću kao znanstveniku, i o drugom, dr. Pečariću kao afimiranome publicisti u povijesnoj oblasti, u historiografiji, ipak kao višedesetljetni profesionalac mogu izreći čak i meritorno riječ-dvije više. A to i govorim do sada, u ovome izlaganju, jer se sve, zapravo, odnosi na sadržaj ove knjige, pa ju tako i prikazujem, i ocjenjujem, ali i polemiziram s pojedinim stajalištima, mišljenjima i konstatacijama. A upravo i imam što reći, pa i govorim.

Temeljna smjernica od 28. veljače 1989.

Radi se već o drugome, još i proširenome, dopunjenom izdanju knjige, pa još k tome pod zaista zanimljivim, čak i veoma intrigantnim naslovom: "Tuđmanove tri sekunde". Knjiga je u prosincu 2007. god. objavljena u Zagrebu, u vlastitoj nakladi obojice autora, a uz pomoć donacije Velimira ^erkeza i Frane Marušića (ima 223 tiskane stranice). Kao što rekoh, promovirana je i 1. veljače ove godine u Zagrebu.

Ova se edicija sastoji zapravo od tri cjeline, koje mogu "stajati" čak i nezavisno, samostalno jedna od druge ili treće. Prvi je Jelčićev dio - "Apostol hrvatske misli. Eseji" (str. 9-78), a ostala dva su Pečarićeva dijela: "Franjo, majstore!" (str. 79-188) i "Ah, taj Franjo!" (str. 189-223). Njihov se, pak, sadržaj sastoji od cijelog niza manjih tekstova (ima ih čak 44), a ovi su, neki, već tiskani u časopisima, tjednicima itd., ili su, pak, izgovoreni na javnim mjestima u raznim prigodama. Evo samo primjera nekoliko zaista zanimljivih naslova tih Jelčićevih poglavlja ili odjeljaka: *«Tuđmanova misao hrvatske slobode»*, *«Apostol hrvatske misli»*, *«Filozofska i politička podloga Tuđmanove ideje o pomirbi»*, *«Franjo Tuđman i mrtav pobjeđuje»*. Jelčićev prinos ima više komponenata iz povijesti, pa posljednji esej ima i znanstveni aparat, te se i neposredno može provjeriti ono što autor piše – kao što je to uobičajeno u znanosti. A Pečarićev dio daje više uvida u prošlost: *«Srpsko podmetanje povjesniku Tuđmanu. Prnjatovićev izvještaj o logoru Jasenovac»*, *«U Haag s njim!»*, *«Svršetak haaških iluzija?»*, *«Deset godina ponosa i dostojanstva»*, *«Tuđman je dočekaao svoje tri sekunde»*, *«Sumrak istine. Franjo je kriv, Sloba je nevin!»*, *«Tuđman u bespućima. Je li Franjo i četnik?»*, *«Franjo fašist? Hoće Hrvatsku? Ti si fašist!»*, *«Neoprošteni zločin. Franjo je odbacio komunizam.»*, *«Mana ili vrlina. Je li Franjo izdajica?»*. Itd., itd., sve jedan do drugoga intrigantan naslov o zanimljivim, uglavnom veoma polemično/oštrim sadržajima priloga.

I jedan i drugi autorski rad oslonjen je uglavnom neposredno na bogatome i kompleksnom djelu, mahom znanstvenome i stručnome, ali smještenom u političku konstelaciju prilika i neprilika u kojima je djelovao Franjo Tuđman, u rasponu od veoma aktivnoga člana hrvatskoga antifašističko/antinacističko/antikvislinškoga NOP-a, isto tako aktivnoga pripadnika NOVPO Hrvatske, komesara vojnih jedinica, generala JA, aktivnog člana KPH/SKH, sugraditelja

DF/FNR/SR Jugoslavije i u njoj FH/NR/SR Hrvatske, glavnoga utemeljitelja središnjega hrvatskoga partijskog instituta – Instituta za historiju radničkog pokreta Hrvatske, u kojem je zaposlio i desetak početnika koji su ušli u red najvidenijih hrvatskih povjesničara/znanstvenika, smijenjenoga s mjesta direktora toga središnjeg partijskog instituta, od vlastitih prijatelja i kolega isključenoga člana SKH kao velikohrvatskoga nacionaliste, osuđenika - zatočenika/utamničenika, u tri navrata 70-ih i 80-ih godina, ponovnoga aktivnoga političara velikohrvatskih nastrojenja u drugoj polovici 80-ih godina, u doba totalnoga samoupravnog anarhizma i raspadanja tzv. komunizma – socijalizma u Europi. Konačno, u Zagrebu, 28. veljače 1989. god. daje temeljnu smjernicu za budući rad svojih istomišljenika (napose u okviru političke stranke, Hrvatske demokratske zajednice, čiji je jedan od glavnih utemeljitelja), što će ostati, u načelu, osnovna značajka njegova djela do smrti:

«U sudbonosnim i prijelomnim povijesnim trenucima, kad je kriza gospodarskih, društveno-političkih i međunacionalnih odnosa u SFRJ, kao i sveopća kriza jednostranačnog socijalizma u svijetu dostigla dramatične razmjere, te se – i s lijeva i s desna – ne samo nudažu kojekakve stare utopističke ideje već i silom žele nametnuti prepoznatljivi neohegemonistički programi, postavlja se kao povijesna nužnost i potreba u interesu i hrvatskoga i ostalih naroda, s kojima mu je urediti svoje odnose na tlu SFRJ i Europe, da se čuje izvoran i vjerodostojan glas onog hrvatskog javnog mnijenja što se zasniva na nepatvorenoj povijesnoj baštini hrvatskoga naroda, a i ostalih kojima je Hrvatska domovina, i teži općečovječanskim idealima suvremena civilizirana svijeta.»

Te tri bitne, dočekane, male sekunde

Sve je to i drugo i u danas aktualnoj, veoma zanimljivoj političkoj ostavštini dr. Tuđmana sublimirano veoma kratko u onome, rekoh, zaista intrigantnome naslovu i ovoga drugoga izdanja zbornika radova, sada proširenoga i dopunjenog: *"Tuđmanove tri sekunde"*. A radi se - kako je i citirano već u mottu na početku ove knjige (str. 5) - u rečenici isto tako poznatoga političara i stručnjaka Brune Bušića, ubijenoga u emigraciji, koja se - do ove knjige dvojice akademika - gotovo sasvim zaboravila. Ta rečenica Brune Bušića

glasi ovako: "Upamtiti jednu stvar: Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti Hrvatsku".

Izvorište o tim, na prvi pogled, nevjerojatno kapitalnim, čak i sudbonosnim sekundama, nalazi se objavljeno u knjizi Dunje Ujević o jednome također političaru diskutabilnoga djela, a naslov knjige glasi: *"Ministar obrane - jedno sjećanje na Gojka Šuška"* (str. 82). Na te se riječi poziva i prof. Pečarić kasnije u ovoj sadašnjoj knjizi (str. 144), pa je naslov jednoga njegova teksta, kako već rekoh, glasi tako (*«Tuđman je dočekaio svoje tri sekunde»*, str. 184-188).

Moram malo iskočiti iz teme da bih i dalje mogao još bolje, dakako, stalno ukratko obrazlagati njezine osnovne postavke ili podcrtati njezinu vrijednost u onim komponentama koje još jasnije govore u kakvim je prilikama i neprilikama djelovao dr. Tuđman kada je aktivno i praktično kretao u djelovanju prema cilju - osamostaljenju Socijalističke Republike Hrvatske u Republiku Hrvatsku te njezinu oružanu obranu od velikosrpskoga/neočetničkog agresora. Naime, veoma, veoma davno, čak u počecima 60-ih godina, upoznao sam gotovo istodobno i dr. Tuđmana i Bušića, u spomenutom Institutu za historiju radničkog pokreta Hrvatske u Zagrebu. S Bušićem sam se čak i prisnije upoznao, i bio u kontaktu u Zagrebu, Rijeci i na o. Krku, a također osobno i u inozemstvu, u doba dok je bio u emigraciji. A i s dr. Tuđmanom sam se susreo puno puta, radno i na druge načine, u Zagrebu, u doba kad je bio direktor Instituta za historiju radničkog pokreta Hrvatske, a i kasnije, i u Zagrebu, na Brijunima i drugdje, u doba kad je bio predsjednik Predsjedništva SRH (od 1990) i RH (od 1992. do smrti 1999). Dakle, u razdoblju dok sam bio Akademijin asistent i kao stručni savjetnik Centra za historiju radničkog pokreta u Rijeci, i kao direktor Arhiva Hrvatske (sadašnji Hrvatski državni arhiv) i upravitelj Arhiva HAZU u Zagrebu. A više puta - da malo oživim izlaganje na račun jednoga drugog stručnjaka, znanstvenika i sadašnjega političara - tada je u našim razgovorima bio glavna tema i jedan student, Miroslav Tuđman, i to stoga što je taj sin već tada slavnoga političara i povjesničara dr. Tuđmana na regularnome, apsolutno anonimnome javnom natječaju riječkoga časopisa "Dometi" (tada sam bio član uredništva toga kulturno-znanstvenog mjesečnika) dobio zamašnu, čak i znatnu svotu novca, kao prvonagrađeni. To je, međutim,

izazvalo gotovo kap ili kolp u nekih još uvijek vodećih riječkih staljinista, jer u njih je oduvijek vladala staljinistička dogma da su i potomci krivi zbog djela ili nedjela predaka, pa je eto, i mladi Miroslav, i on potonji dr. sc. i sveuč. profesor te političar, kao sin kriv zbog očeva djela ili nedjela. A baš tada je dr. Tuđman bio veoma oštro politički napadan i u zatvorima. No, što na sve to još reći, a u vezi s knjigom, koji držim u ruci?

Velikosrpstvo i velikoslovenstvo

Oba autora, J. Pečarić i D. Jelčić, čvrsto su uvjereni u opravdanost svega onoga što pišu, a to je: bez *Tuđmanove tri sekunde* ne bi bilo osamostaljene Socijalističke Republike Hrvatske u obliku Republike Hrvatske. A potom ne bi bilo ni kretanja prema demokratskim ili tzv. demokratskim obzorima zapadnoga svijeta. Jer, ne bi bilo ni veoma uspješnoga otpora narasloj jugounitarističkoj, točnije rečeno velikosrpskoj, štoviše - neočetničkoj opciji, koja je i u 90-im godinama smatrala da je čak i moja, krčka Bodulija, i to isto onako kako je to u II. svj. ratu smatrao i Draža Mihailović - «*srpsko ostrvo*». Dakako, kao što smatraju i neoiredentisti i neofašisti na Apeninskom poluotoku i danas da o. Krk zaista nije hrvatski, ali s time da je otok - *talijanska Veglia*. Pa iako moj otok Krk nije bio neposredno ugrožen od novih protivnika - kao što je to bio od onih starih, prekojadranskih, u neposrednoj oružanoj borbi s velikosrpskim agresorima u Lici i drugdje poginuo je i niz branitelja s o. Krka. Dakako, dr. Tuđman i iz naših je razgovora i podrobnije doznao za neoiredentističko i neofašističko posezanje i za tim istim Krkom te ostalim dijelom hrvatske obale, pa i u oružanom obliku, te je poginulo ili na druge načine izgubilo živote na tisuće ljudi iz cijeloga primorja Hrvatske, od Savudrije do Konavala. Isto tako, prvi put je upravo od mene doznao, npr., o poštenome razgraničenju u Istri između hrvatskoga i slovenskog NOP-a u vrijeme 2. sv. rata.

Ali, nitko od nas, pa tako ni dr. Tuđman, ni ja, a i o hrvatsko-slovenskim odnosima u povijesti i prošlosti u niz navrata smo razgovarali, nije mogao ni pretpostaviti, niti naslutiti da će se nedavno javiti upravo oštra velikoslovenska nacionalistička opcija, da će istaknuti kako čak i moj o. Krk može biti slovenski (!), da je polovica Istre slovenska, te da granica između dviju republika,

Hrvatske i Slovenije treba biti na potoku Rječini usred današnje Rijeke (!). A to je nekadašnja granica iz 1920. i 1924. god. između dviju kraljevina, savejske Italije i karađorđevićevske SHS. Pa smo se zajedno, dr. Tuđman i ja, znali srdačno smijati, posljednji put na Brijunima: ukoliko je o. Krk, na kojemu je već oko 1000. god. napisana na hrvatskom jeziku i na hrvatskom pismu prvi put u povijesti riječ *hrvatski*, i to uz ime *hrvatskoga* kralja Zvonimira, koga su upravo kao kralja potvrdili ondašnji i EU i OUN, tj. Sv. Stolica, u doba kad čak ni Englezi ne postoje kao etnos, znači nemaju niti svoju državu, dakle, ukoliko je moja Bodulija – otok Krk - i srpska i slovenska i talijanska - gdje smo onda, u svemu tome mi Krčani – Boduli, kao Hrvati koji ovdje u apsolutnoj, gotovo stopostotnoj većini nepobitno živimo više od tisuću godina?

I stoga bih kolegama Jelčiću i Pečariću savjetovao da se okrenu i tim dvjema velikonacionalističkim opcijama sa Zapada, a ne da se bave, iako sasvim opravdano, samo opasnošću s Istoka, jer su obje jednako opasne kao i ona velikosrpska. Utoliko više što je i velikotalijanska opcija do 1945. god. pobila veoma velik broj upravo Hrvata, ali i drugih na istočnoj, dakle hrvatskoj obali Jadrana, pa čak i na tisuće njih (čak i Slovenaca, pa i u talijanskim kraljevsko-fašističkim konclogorima, npr., i na o. Rabu). A slovenski vodeći državnici danas prizivaju u život upravo tu kraljevsko fašističku talijansku Rapalsku granicu, i onu u vezi s Rijekom iz 1924. godine - kao da bi se mogao u jednoj «nemogućoj» situaciji preskočiti slovenski prostor od Trsta do Rijeke koji je tim istim ugovorima 20-ih godina također ostavljen Rimu!

Cijenjen i prije tri iskorištene sekunde

Mora se upozoriti i na činjenicu da su autori u ovoj knjizi uspjeli u svojoj namjeri: dr. Tuđman je doista vrlo vješto iskoristio - mogu kao višedesetljetni profesionalni povjesničar ocijeniti, iako se, u načelu, ne bavim prošlošću - one tri danas čuvene a zaboravljene Bušićeve, očito je – kapitalne i praktične, a ne samo znamenite i slavne tri sekunde. Te tri nevjerovatno značajne, čak i sasvim, sasvim malene i sasvim minimalne vremenske cjeline, zaista su stubokom preokrenule život milijunima ljudi. I ne samo Hrvatima i drugima, pa tako i dr. Tuđmanu, iako zbog te tri sekunde formalno nije bio izabran za predsjednika, jer, u Hrvatskoj je, naravno, izabran s

poznavanjem njegovih ideja iz dužega perioda, dakle i s njegovom vjerom u bolje, da se izbjegne ona, primjerice, samoupravna i privredna i druga anarhija 80-ih godina. Rekoh, ne bavim se prošlošću, pa stoga ne mogu biti siguran je li velikohrvatska nacionalna te nacionalistička opcija za izlazak iz krize, napose u sudaru s velikosrpskom opcijom, bila zaista i potrebna. No, zato treba pričekati protok vremena i prelazak zbivanja u povijest, te pojavu većeg broja vrela. Ali, već se za njegova predsjednikovanja jasno vidjelo da je sve ono dobro gotovo nemoguće provesti, napose u vrijeme Domovinskog rata s velikosrpskim neočetničkim agresorima, a eto vidimo i u poslijeraću, u miru, sve do danas, kada dr. Tuđmana nema. Oba su autora zaista veoma dobro i s pravom iskoristila šansu da im djelo ne završi u nekakvom zapećku, kao što je uobičajeno s biografijama nekih znamenitih i zaslužnih ličnosti, pa i više životopisa dr. Tuđmana, koje ne koriste nekim većim i boljim spoznajama ni o njemu, ni o prošlosti ni o povijesti čiji je bio čak i kreativni, praktični sudionik, te nerijetko i voditelj. A takvih ima mnogo sličnih knjiga i u nas i u svijetu, o raznim osobama i ličnostima. Taj tekst na živome jeziku, napisan veoma tečnim izričajem, pravi je hommage dr. sc. Jelčića i dr. sc. Pečarića jednome stvaraocu, znanstveniku, stručnjaku, kulturnjaku, političaru, a nadasve hrvatskome rodoljubu.

Povjesnik i političar

Knjiga je tu pred nama, već i u drugome proširenome i dopunjenom izdanju, ali ona ne zaslužuje da ju se samo pročita, već da se i veoma, veoma pažljivo pročita. A što se tiče nas znanstvenika i stručnjaka – da knjigu valoriziramo objektivno. Ona je veoma čitljiva, ali i instruktivna, te sadržajno uspjela edicija koja ima trajnu vrijednost. Sadržaj joj je izrazito polemičan, te na svoj, izvorni način, otkriva čak i bitnu ulogu F. Tuđmana u prošlosti i u povijesti, koja se nerijetko negira ili nepotrebno pretvara u iracionalan kult. Slobodno se može ustvrditi: dr. sc. Franjo Tuđman iz prošlosti (već?) prešao je u povijest. Ali, dio njegova životna puta i dalje je tu, pa i mi još uvijek hodamo po njemu – sviđalo nam se to ili ne. O tome jasno svjedoče i oba autora u ovoj svojoj knjizi. I njezinim iščitavanjem tek će se moći u mnogočemu shvatiti i značaj i značenje životna puta akademika i predsjednika dr. sc. Franje Tuđmana u povijesti i

prošlosti Hrvatske i drugih zemalja, i kao povjesničara i kao političara.

«Hrvatsko slovo», 14. ožujka 2008.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (II.)

Nema dvojbe kako je Milanovićeva kritika Crkve u Hrvata potpuno ispravna. Zar nisu svi biskupi trebali biti u Saboru u trenutcima kada predsjednik Vlade RH iznosi u javnost svoje veličanstveno otkriće o tome kako su ustaše, tj. Hrvati prvi u povijesti Europe započeli masovne egzekucije? Crkva u Hrvata pokušava opravdati izostanak biskupa održavanjem izvanrednog plenarnog zasjedanja HBK. Jasno je kako nema opravdanja za nenazočnost tomu veličanstvenom trenutku, ma koliko god neupućenima mogu izgledati inteligentnim tvrdnje koje su povodom toga imali razni kolumnisti po hrvatskim portalima (posebno bih izdvojio komentar Nenada Piskača na Portalu HKV-a).

Iako sam kao znanstvenik impresioniran veličanstvenim Milanovićevim otkrićem, kao akademik moram biti objektivan u odnosu na drugog kandidata. Prof. dr. sc. Ivo Goldstein napravio je nešto izuzetno, što vjerojatno nije niti će uspjeti bilo koji kandidat za izbor u nacionalnu akademiju. Ne samo da mu je pružena prigoda da

sam sudjeluje u raspravi oko svog izbora, nego je on u svom obraćanju Akademiji koristio neistine. U pismu GOLDSTEINOVA PRIJEVARA, koje sam kasnije poslao kolegama u HAZU, izrazio sam žaljenje što mi Goldsteinov odgovor nije bio dostupan pa ih nisam mogao obavijestiti o toj sjajnoj sposobnosti kandidata. Evo dijelova toga pisma:

U Goldsteinovu pismu Razredu za društvene znanosti, koje je, nakon mog izlaganja, pročitano na Izornoj skupštini prof. dr. sc. Ivo Goldstein tvrdi:

AKADEMIK PEČARIĆ TVRDI DA MIROSLAV BRANDT U MEMOARIMA ŽIVOT SA SUVREMENICIMA NAVODI "NEKA MOJA SLIČNA DOSTIGNUĆA", ALI BRANDT MENE U TOJ KNJIZI UOPĆE NE SPOMINJE.

(..). Tko je, kako kaže Brandt, pripravan na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, a tko nije? (...) Dovoljno je pogledati tekst Osvrt na "povijesni osvrt" koji je napisao sam prof. dr. sc. Ivo Goldstein u Glasu Koncila br. 50 od 15. prosinca 2002. i usporediti s ovim što je pisao Razredu za društvene znanosti:

BUNJEVAC CITIRA I ONO ŠTO JE O MENI NAPISAO MIROSLAV BRANDT U SVOJOJ KNJIZI "ŽIVOT SA SUVREMENICIMA". KAKO OČIGLEDNO BRANDTOVE MEMOARE NIJE VIDIO, NEGO SAMO PRENIO OD DRUGOG AUTORA (...), SAVJETUJEM BUNJEVCU DA IH PROČITA: U NJIMA JE BRANDT OBLATIO CIJELU HRVATSKU HISTORIOGRAFIJU (...) KAO DALEKO NAJMLAĐI, PONOSAN SAM DA SE NALAZIM U TAKVOM DRUŠTVU. BRANDTU, INAČE KONVERTITU TUĐMANOVSKOGA TIP, ODGOVORIO JE (...)

Dakle, Goldsteina u toj knjizi prof. Brandt uopće ne spominje, ali je Goldstein ponosan što ga je prof. Brandt u toj istoj knjizi svrstao u takvo društvo. Je li tu netko lud, ili ...

Nema dvojbe da već ova sposobnost kvalificira prof. Goldstein za članstvo u HAZU-u i uvjeren sam kako će se o tome voditi računa kod sljedećih izbora. Jedino ako akademici budu ljubomorni zato što nitko od njih nije dostigao tu razinu. Doista, kada je o njima riječ nikada ne možete znati, zar ne? Lijepo je što su to prepoznali u

vlastima pa su ga nakon toga imenovali veleposlanikom u Francuskoj!

Zorana Milanovića za akademika

U govoru održanom prigodom obilježavanja Međunarodnog dana sjećanja na Holokaust predsjednik Vlade Zoran Milanović je u Hrvatskom saboru ne samo dokazao genocidnost hrvatskog naroda, nego i mnogo više – rehabilitirao je mnoge pa i Hitlera i Staljina. On kaže (Hrsvijet, 27. 1. 2014.):

U Hrvatskoj su se te 1941. događale grozne stvari, ne samo prema Židovima nego i Srbima. Moramo se podsjetiti svaki puta da je Jugoslavija okupirana i da se raspala u travnju 1941., da je u tom trenutku rat trajao 1,5 godinu, i da je rat bio uglavnom u zapadnoj Europi i u Poljskoj i da nije bilo masovnih egzekucija ljudi po osnovi njihove boje kože, vjere ili porijekla. U godinu i sedam mjeseci rata toga do tada nije bilo. Bila su bombardiranja, bila je bitka za Britaniju, bilo je puno žrtava, ali ljudi nisu bili ubijani zbog toga što pripadaju drugoj zajednici. Da, generalni protektorat je u Poljskoj osnovao posebnu državu u kojoj je osnovao koncentracijske logore koji još nisu bili logori smrti i geta za Židove u kojima je bilo ubijenih, ali nije bilo sistematske eliminacije. Do tog trenutka jedino je Kristal nacht 1938. događaj u kojem je u jednom danu u jednoj Njemačkoj ubijeno preko 100 Židova. Do travnja 1941. u Europi što po Wehrmachtu, što po SS-u, što po talijanskim okupatorima nije bilo masovnih egzekucija ljudi zato jer su bili drugačije vjere i porijekla. To se mijenja u travnju 1941. osnivanjem NDH – kazao je Milanović, te dodao kako su u nekoliko tjedana, masovna ubojstva ljudi druge vjere i druge nacije. Prvo Srba, a odmah nakon toga i Židova.

Milanović doista sjajno "objašnjava" četnička ubojstva koja su počela i prije uspostave NDH (kod Bjelovara) o kojima piše dr. sc. Zdravko Dizdarević (i ne samo on). Naime, dok je Goldstein to sjajno objasnio budućim ustaškim zločinima, Milanović je još bolji: jednostavno prelazi preko njih i uopće ih ne spominje. Jasno je da se samo za ubojstva Srba može tvrditi kako su plod hrvatske genocidnosti, tj. to su ubojstva zbog *drugačije vjere i porijekla*. Što se tiče spomenutih ubojstava koje su počinili Srbi jasno da se radi o

pravu Srba da ubijaju Hrvate. To je tako dobro razumio drug Tito, pa je potpuno bez veze to što danas pišu razna piskarala u Hrvatskoj proglašavajući druga Tita jednim od 10 najvećih zločinaca u povijesti. Ma molim vas lijepo, pa ubijao je najviše Hrvate, i uopće nije važno je li to bilo za vrijeme ili poslije rata.

Bilo je za očekivati potpuno nerazumijevanje tako očitih stvari pa tako da će se potpuno pogriješno upozoravati kako je *nakon uspostave NDH – prije nego je pala ijedna srpska žrtva – od strane srpskih pobunjenika i vojske Kraljevine Jugoslavije pobijeno više od 300 Hrvata* (D. Dijanović, *Skandalozna izjava predsjednika Hrvatske vlade kojom se demonizira hrvatski narod*, Portal HKV-a)

Posebno treba čestitati Milanoviću na činjenici što je posebno naglasio da se sve to događalo prije napada na SSSR:

To se dogodilo nekoliko mjeseci prije napada na Sovjetski Savez, tek nakon tog trenutka, krajem lipnja 1941. godine u istočnoj Europi počinju masovna ubojstva, prije svega Židova. To još nije vrijeme koncentracijskih logora, to je masovnih ubojstava vatrenim oružjem za koji se vrlo brzo ustanovilo da ne zadovoljava visoke tehnološke potrebe egzekutora. Što je slijedilo nakon toga, to poznajemo. Protiv takve države, Hrvatske, tzv. NDH trebalo je ustati, i to je učinilo puno Hrvata, ne tisuću, nego deseci i stotine tisuće Hrvata. To nije slučajno, država koja se naziva nacionalnim imenom, protiv koje ustaju deseci, a kasnije i stotine tisuća Hrvata, s tom državom nešto nije u redu.

Tu je velika prednost Milanovića nad Goldsteinom u izboru za akademika. Naime, Goldsteinovi u knjizi *Holokaust u Zagrebu* posebno ističu napad na SSSR kao početak masovnijih hapšenja od strane vlasti (*u specifičnoj psihozi neposredno nakon 22. lipnja, dana napada Njemačke i njezinih saveznika na SSSR*; str. 255.). Milanović zna da netko može reći kako nešto nije u redu s onima koji počnu krvoproliće protiv vlastite države zbog spašavanja bratskog sovjetskog naroda. Zato on stavlja naglasak na zločine koji su do tada počinjeni. A sjajni povjesničari iz jugokomunističke paradigme već će (kao npr. u Jadovnom) dokazati masovnost tih zločina, zar ne?

Također je sjajno to što u HAZU-u sigurno ne znaju za knjigu akademika Dubravka Jelčića *Sto krvavih godina* u kojoj su opisani i

poznati slučajevi kada su partizani, preobučeni u ustaše, vršili pokolje po srpskim selima i tako pridobivali Srbe za borbu protiv NDH.

Posebno treba ukazati na sljedeći dio Milanovićeva izlaganja njegovih znanstvenih otkrića, jer u njima pokazuje kako su se partizani, svjesni da su zločini u njemačkim konclogorima zapravo plod spomenutih ustaških zločina, svetili ustašama i zbog tih logora:

"Danas djeca i odrasli", kazao je Milanović, "imaju izbora, no tada nije bilo izbora."

Za one koji su nastradali u konclogorima, a možda željeli otići iz Njemačke, nije bilo izbora. Oni nisu mogli dobiti ni putovnicu, niti otići u Ameriku ili Englesku, oni su bili naprosto ubijeni kao statistička brojka. I od toga nažalost ni danas ni mi kao društvo ne možemo pobjeći, došao je komunizam, došla je osveta. Osveta naprosto moralno nije opravdana. Dogodila se osveta, a prije te osvete dogodilo se masovno ubojstvo zatvorenika koji su samo htjeli pobjeći na slobodu iz Jasenovca. Ni to ne opravdava osvetu koja se dogodila mjesec dana kasnije – rekao je Milanović aludirajući na Bleiburg.

Veoma je značajno što Milanović kao predsjednik Vlade zaobilazi sve druge zločine koje su napravili partizani. Žalosna je činjenica da danas uopće postoje povjesničari koji zastupaju hrvatsku paradigmu u povijesnoj znanosti pa o takvim zločinima uopće govore. Srećom, Partija je i u vrijeme Račana, a i danas, uspjela zaustaviti rad saborskih komisija o žrtvama rata i poraća, pa su takve devijacije svedene na najmanju moguću mjeru.

Naravno, odmah su se na raznim portalima javili još uvijek preživjeli pripadnici nepoštene inteligencije koji osuđuju sjajni Milanovićev govor koji ističe njegovu kandidaturu za HAZU. Takav je tekst *Premijerov govor mržnje*, Dnevno.hr, 28. 1. 2014. ili već spomenuti tekst s portala HKV-a.

Mnogi pokušavaju osporiti navode našeg sjajnog predsjednika Vlade navodeći nekakve zločine koji su učinjeni i prije ovih o kojima Predsjednik govori. Npr. Mile Prpa (Hrsvijet, 29. 1. 2014.):

Prisjetimo se samo pokolja Bura od strane Engleza u Južnoj Africi još sa samog početka dvadesetog stoljeća. Možemo se prisjetiti i prvog pokolja Hrvata (hrvatskih domobrana, ratnih zarobljenika) u Odesi 1916 od strane srpske vojske gdje ih je zaglavilo negdje do deset tisuća samo zato što su bili Hrvati. Sjetimo se pokolja tzv. kulaka u SSSR-a od strane Lenjina gdje ih je zaglavilo oko četiri milijuna, od čega se ni do dan danas ruska i ukrajnska i dr. poljoprivreda nije oporavila. Sjetimo se najvećeg genocida i holokausta u povijesti svijeta tzv. Gladomora gdje je Staljin glađu i sl. likvidirao negdje između šest i devet milijuna Ukrajinaca, a među njim i tri milijuna djece (vidjeti npr. Đ. Vidmarović: Gladomor u Ukrajini 1932. – 1933. – prilog povijesti genocida, portal HKV-a, 2. 2. 2014., op. J.P.). Sjetimo se i Katynske šume s četrdesetak tisuća pobijenih poljskih časnika i visokih intelektualaca od strane Staljina. Možemo se sjetiti i masovnog progona židova u Njemačkoj pod nacistima prije 1941.g., i u Beogradu prije travanjskog rata u Kraljevini Jugoslaviji. Dalo bi se nabrojiti još mnogo toga...

Isto tako, mogli smo navesti i podatke koje daje Đuro Vidmarović u tekstu *Ili premijer Milanović vrlo loše poznaje povijest ili je intrašovinist?* Portal HKV-a, 30. 1. 2014.

Naravno, nitko ne osporava sve te podatke, ali sigurno se ne može reći, kao Josip Jović u Slobodnoj Dalmaciji ('Biseri' prvog ministra, Hrvstijet, 3. 2. 2014.):

Tvrdnja ... kako su zločini NDH prvi masovni zločini u Europi predstavlja nevjerovatno previđanje cijele povijesti nacizma i staljinizma, opet na tragu stare sklonosti hrvatskih političkih štrebera da svoje karijere i "ugled u svijetu" grade denuncirajući vlastitu povijest i vlastiti narod.

Ili Hrvoje Hitrec (Portal HKV-a, 3. 2. 2014.):

Dan sjećanja na Holokaust

Nemam ništa protiv, štoviše, ali ne na način na koji je obilježen. Negirati holokaust može samo čovjek s dijagnozom. Samo takav može negirati i Bleiburg i Križne putove i Srebrenicu. A tko negira

Srebrenicu? Pa Josipovićev ugledni Srbin Dejan Jović koji daje potporu negatoru Srebrenice Gibbsu. I onda se takav Josipović koji drži na krilu takvoga savjetnika, pojavljuje na Dan sjećanja u Hrvatskom saboru, zajedno s predsjednikom Vlade i predsjednikom Sabora, da bi Milanović hladno izjavio kako je holokaust počeo u Hrvatskoj i gotovo ponosno izjavio da smo po tome prvi u Europi.

Oni ljubitelji koji su pratili prijenos odmah su se počeli križati jer su čak i oni znali da Zoki govori bedastoće kao i obično, a ako i nisu znali za Katynsku šumu i četnička zlodjela u zapadnoj Slavoniji, osjećali su da tu nešto nije u redu. A da doista nije u redu objasnio je izraelski veleposlanik podsjećajući na progone i masovne logore i prije 1941., ali je rekao i još nešto što nitko nije komentirao jer možda nije shvatio – to jest da on, da predstavnici židovskoga naroda ne mogu u takvim prilikama biti publika.

Sve će Milanović i Josipović učiniti da govore protiv Hrvatske i hrvatskih interesa, u Zagrebu ili Tel Avivu, naći će zmije gdje ih nema, a uvijek će kao usput napasti u Katoličku crkvu koja je bila zastupljena na Dan sjećanja, ali i inače neinformirani Milanović nije o tome bio obaviješten, kako je dokazivao Leko. Znači, štetočina pušten u hrvatski politički i gospodarski život ne zna ništa ne samo o povijesti nego i o trenutnoj sadašnjosti kojoj je osobno nazočan. Slučajno, kao i uvijek.

Zapravo, navođenje takvih primjera samo pokazuje nerazumijevanje Milanovićeva otkrića. Milanović je pokazao da od genocidnosti hrvatskog naroda proizlaze svi zločini koji su na razini genocida, a svi drugi su samo izolirani slučajevi koji ne proizlaze iz genocidnosti tih naroda. Radi se o doista veličanstvenom otkriću pa nerazumijevanje nalazimo, kao što ćemo pokazati, kod veleposlanika Izraela, čije pismo je zapravo Hitrec i spomenuo u svom tekstu.

7Dnevno, 14. 02. 2014.

Dnevno.hr, 18. 02. 2014.

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (III.): PISMO IZRAELSKOG VELEPOSLANIKA

Kao što smo pokazali u drugom dijelu ovog teksta, oni koji ne priznaju genocidnost hrvatskog naroda pokušavaju zlonamjernim interpretacijama umanjiti ili obezvrijediti veliko Milanovićevo otkriće i povezanost ustaških zločina s tom genocidnošću. Vjerojatno je bilo i dobronamjernih koji su samo pokazali nerazumijevanje, što je čest slučaj kada se radi o epohalnom otkriću. Pojedinci su očekivali da će nekakvo reagiranje stići i iz Poljskog veleposlanstva. Nije! Ali jest od izraelskog veleposlanika.

U reagiranju Đure Vidmarovića (*Ili premijer Milanović vrlo loše poznaje povijest ili je intrašovinist?*, Portal HKV-a), 30. 1. 2014. spominje i to veleposlanikovo pismo:

Na upit o tome novinara Jutarnjeg lista da se referira na govore hrvatskih čelnika, iz veleposlanstva države Izrael stigla je poruka u kojoj se de facto, doduše indirektno, baca sjena antisemitizma, čini se na većinu Hrvata. Citiram ovu neobičnu diplomatsku obavijest prema tekstu u spomenutim novinama od 29. siječnja 2014.:

"Ne, veleposlanik Yosef Amrani ne referira se ni na jedan od spomenutih govora, već na percepciju o holokaustu koja prevladava u hrvatskoj javnosti, a koju veleposlanik primjećuje već neko vrijeme".

Moram kao književnik koji je svojim radom doprinio upoznavanju hrvatske javnosti sa židovskom poezijom, te poviješću cionizma i poviješću povratka Židova u staru domovinu, ali i kao bivši veleposlanik, utješiti uvaženoga kolegu da u hrvatskoj javnosti nema spora oko percepcije Holokausta. U Hrvatskoj nema antisemitizma. Oni koji su skrivili zločine nad Židovima u Hrvatskoj, davno su ubijeni. I ne samo krivci, ubijene su desetine tisuća drugih građana, zajedno s ženama i djecom, samo zbog sumnje da su podržavali NDH.

Ubijani su i njihovi unuci zbog grijeha djedova. Neka netko hrabar kaže javno koliko bi to danas trebalo istrijebiti hrvatske populacije pa da se skine oblak zločina koji su učinili naši djedovi? Tek je malen

broj dužnosnika NDH preživio dobivši azil u Argentini i SAD-u. Zanimljivost naše današnje situacije leži u činjenici da postoje pojedinci, raspoloženi protuhrvatski, koji bi željeli da u Hrvatskoj ima antisemitizma, jer im normalna situacija ne odgovara.

S druge strane G. Borić već naslovom pokazuje što misli o Milanovićevu epohalnom otkriću: *Antisemitski ispad premijera Zorana Milanovića / PRVO MASOVNO UBIJANJE ŽIDOVA POČINILI SU NACISTI 3. RUJNA 1939.*, pa se postavlja pitanje je li se Veleposlanik javio baš u ovom trenutku zbog tog (navodnog) antisemitizma u govoru Predsjednika Vlade RH

Pogledajmo dvije Borićeve rečenice koje su posebno izdvojene:

Hrvatska javnost svačega se načula od toga neznanice i prznice kojega će se jednoga dana njegova Partija stidjeti.

Koristiti se Međunarodnim danom sjećanja na holokaust za izvrtanje istine, mogu samo oni kojima je mržnja pomutila pamet.

Posebno je zanimljiv Borićev opis zasluga druga Tita i njegove Jugoslavije, koji dodatno pojašnjava zašto bi izraelski veleposlanik pomislio da je Milanović, kao čelnik SDP-a koja je sljedbenik Titove partije, nastupio s antisemitskih pozicija:

Uskoro su u Jugoslaviju počeli stizati ne samo palestinski ranjenici i studenti nego i gerilci koji su u blizini Beograda uvježbavani u svojim zločinačkim "vještinama". Tko zna koliko je izraelskih Židova stradalo od njihovih atentata. U međunarodnoj politici Titova Jugoslavia stavila se na stranu protivnika Izraela pa je u Ujedinjenim narodima glasovala za rezoluciju u kojoj se cionizam izjednačava s rasizmom. Titova vlast nikad nije pokušala popraviti odnose s Izraelom iako je Jeruzalem dugo pružao ruku pomirnicu. (...)

U svemu ovome najviše začuđuje da savjetnik za kulturna pitanja premijera Milanovića i istaknuti član židovske zajednice u Zagrebu Slavko Goldstein nije upozorio svoga 'štićenika Milanovića kako nijekanje nacističke likvidacije na tisuće Židova prije 10. travnja 1941. znači omalovažavanje žrtava holokausta i stanovitu rehabilitaciju krivaca za najveći zločin u novijoj povijesti čovječanstva. Mržnja Milanovića i Goldsteina protiv ustaša ne bi smjela biti toliko velika da Pavelićev režim proglase gorim od

Hitlerova, da hrvatske 'šegrote' u zločinima stave iznad njihovih njemačkih 'majstora'. Bilo je obratno. Američki tužitelji u procesu protiv njemačkih generala s bojišnice u jugoistočnoj Europi od 1941. do 1945. došli su do ovoga važnoga zaključka: 'Mišljenja smo da je Hrvatska cijelo vrijeme o kojemu je riječ bila zaposjednuta zemlja i da su za sva djela koja je počinila hrvatska vlada bile odgovorne okupacijske sile'. (Holm Sundhausen; 'Geschichte Jugoslawiens', Stuttgart, 1982.) Pametnome dosta.

Zapravo i ne iznenađuje ponašanje Slavka Goldsteina. Da ima nekakvu školu, vjerojatno bi on, a ne Milanović ili njegov sin bio kandidat za HAZU. Znamo da njegov sin nije uspio u prošlom pokušaju u HAZU samo zato što akademici, na žalost, nisu razumjeli – bolje reći nisu bili u stanju razumjeti – to ja je u PET – ŠEST dana smješten i sam genocid i osveta! Pa zar nije u *Oluji* napravljen genocid stvaranja zečeva od ljudi u isto tako kratkom razdoblju? Ali sada Milanović proširuje vrijeme genocida do napada na SSSR i ne spominje osvetu, pa sam uvjeren da će biti mnogo uspješniji s tim starim akademikima.

Zbog ovakvih tvrdnji, kakve su ove Borićeve, koje imaju za cilj negirati veličanstveno otkriće predsjednika Vlade dobro je pogledati u cijelosti izjavu izraelskog veleposlanika danu HINI:

Ljudi krivo poimaju povijest: Holokaust je počeo prije 'konačnog rješenja'

'Europa je šutjela, svijet je šutio. Kristalna noć, koja se dogodila u studenome 1938. bila je izravni napad na nevine ljude, oduzimanje njemačkoga državljanstva Židovima samo zbog njihovog židovskog porijekla, nije bila dovoljna Europi i svijetu da se probude'

Cilj Međunarodnog dana sjećanja na holokaust 27. siječnja podsjećanje je na to da su zločini protiv židovskog naroda počeli puno prije odluke njemačkih vlasti o "konačnom rješenju" u siječnju 1942. godine i ljudi od autoriteta toga bi dana u svojim govorima trebali podsjetiti i na zvjerstva nacističkog režima, ali i na ravnodušnost međunarodne zajednice, priopćio je izraelski veleposlanik u Hrvatskoj Yosef Amrani.

"Holokaust je povijesna činjenica i neshvatljiv povijesni događaj i ne može biti vezan uz datum održavanja konferencije na Wannseeu 20. siječnja 1942. godine i odluku njemačkih vlasti da unište židovski narod u procesu s nazivom 'konačno rješenje'... Nažalost, taj proces, usuglašeni napor da se židovski narod učini krivcem za sve društvene i gospodarske nedaće u Europi započeo je i prije i proizlazi izravno iz nacističke ideologije i antisemitizma", priopćio je Yosef Amrani.

"Govori i komentari ljudi od autoriteta toga važnoga dana trebaju podsjetiti na zvjerstva, na okrutnost nacističkoga režima i apatiju međunarodne zajednice", dodaje Amrani u priopćenju.

Po njegovim riječima, Međunarodni dan sjećanja na žrtve holokausta, trebao bi nas podsjetiti na "povijest, slijed događaja" i biti "pouka budućim generacijama".

No, primjećuje Amrani, "opće poimanje mnogih ljudi jest da je holokaust započeo sa sistematskim istrebljenjem židovskog naroda u koncentracijskim logorima i plinskim komorama". To međutim, dodaje, ne može biti vezano uz spomenuti datum od 20. siječnja 1942. i odluku o 'konačnom rješenju' i podsjeća da nirnberški zakoni iz 1935. nisu bili dovoljni da probude Europu i svijet.

"Europa je šutjela, svijet je šutio. Kristalna noć, koja se dogodila u studenome 1938. bila je izravni napad na nevine ljude, oduzimanje njemačkoga državljanstva Židovima samo zbog njihovog židovskog porijekla, nije bila dovoljna Europi i svijetu da se probude", stoji u priopćenju izraelskog veleposlanika.

Amrani u obraćanju javnosti ističe da su ljudi slani u koncentracijske logore i prije 1941. "Bili su Židovi, bili su komunisti, bili su homoseksualci", dodaje Amrani i poručuje da "treba upamtiti da su koncentracijski logori bili političko oruđe režima te su ljudi slani u logore iz jezivih razloga".

"Holokaust je stajao života, među mnogim drugima, i 6 milijuna Židova, samo zato što su bili Židovi i svi oni nikada ne smiju biti zaboravljeni. Uništenje židovskoga života, kulture i zajednica u tridesetim i četrdesetim godinama 20. stoljeća je vječna povijesna tragedija", kaže Amrani u priopćenju.

"Dok su sjećanja i pouke živi u našoj svijesti, kao ljudska bića trebamo učiti i podučavati povijest kakva se stvarno dogodila", zaključuje izraelski veleposlanik.

S obzirom na značenje znanstvenog otkrića predsjednika Vlade, što su pokazala i brojna reagiranja, kao i spomenuta negiranja (recimo samo kako jedan podnaslov Borićeva teksta ima naslov: *PROGON ŽIDOVA U NDH NIJE BIO ONAKAV KAKVIM GA PRIKAZUJU (POST)KOMUNISTI*) uputio sam veleposlaniku Izraela sljedeći e-mail:

----- Original Message -----

Subject: *Za veleposlanika g. Yosef Amrania – Wansee*

Date: Sat, 08 Feb 2014 19:25:19 +0000

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

To: info@zagreb.mfa.gov.il

Velepoštovana ekaselencijo g. veleposlaniče,

Velepoštovani g. Yosef Amrani,

bilo mi je drago pročitati Vaše nedavno pismo. Kako sam upravo dobio tri slike iz muzeja u Wanseeu, posebno me je zaintrigirala karta konclogora (jedna od slika). Naime, na području bivše Jugoslavije vidljiv je samo jedan logor, onaj na Sajmištu u Beogradu. Kako pišem za jedan hrvatski tjednik, molio bih Vas za Vaš komentar u svezi s time.

S poštovanjem,

akademik Josip Pečarić

(SLIKA 1.)

(SLIKA 2.)

(SLIKA 3.)

Naime, to što se u muzeju u Wanseeu ne spominje Jasenovac, a spominje Sajmište (Mladen Schwartz u knjizi *Hrvatska poslije Tuđmana* (2000.) upozorava na to i kaže kako je muzej u Wanseeu postavio Svjetski židovski kongres) dodatno pojašnjava svu genijalnost Milanovićeva otkrića, jer on samu genocidnost ne dokazuje Jasenovcem i logorima, nego zločinima prije napada na SSSR, a u osnovi mu je genocidnost hrvatskog naroda! Dakle, očito je da odgovor veleposlanika, koji nisam očekivao niti sam ga dobio, ne može utjecati na značenje samog Milanovićeva otkrića. Vjerojatno sam veleposlanik i ne može komentirati tu genocidnost. Ipak je on veleposlanik u RH. A s druge strane, zašto i ne? On bi time samo pokazao svoju solidarnost s hrvatskim vlastima, zar ne?

Dnevno.hr, 09. 03. 2014.

7Dnevno, 14. 03. 2014.

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (V.)

Zapravo, nevjerojatno je koliko mnogo imamo sjajnih kandidata za HAZU. Spomenuo sam ministra policije zbog njegova izuzetnog doprinosa proučavanju shizofrenije. Ali, uz kandidaturu za Razred medicinskih znanosti, moramo naglasiti da bi i on mogao biti kandidat i zbog doprinosa dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda. Dovoljno je pogledati divovsku borbu koju njegova, tj. naša, policija vodi protiv pozdrava ZA DOM SPREMNI! Na žalost mnogi nemaju razumijevanja za tu divovsku borbu, kao što pokazuje sam naslov članka na portalu Dnevno.hr, 18. 2. 2014.: *Tko kaže da ne rade svoj posao? Policija na Thompsonovom koncertu poskidala s obožavatelja majice s natpisom 'Za dom' i poslala ih polugole kući!* Naime, Policija je na Thompsonovu koncertu u Kutini privela četiri posjetitelja s neprikladnim odjevnim predmetima kao što su majice na kojima je pisalo "Za dom spremni", "NDH" i "Hrvatska U srcu", s jako istaknutim U. Majice su oduzete, obožavatelji prekršajno prijavljeni i polugoli poslani kući. Umjesto da se dive spremnosti naših policajaca i njihovom ministru na tom portalu samo podrugljivo kažu:

Hrvatski policajci pošteno zarade plaću i čuvajući badnjačke kolone u Borovom selu, a nešto više znoja prolio je policajac koji je pretukao maloljetnog branitelja i logoraša zbog čega je sigurno predložen za povišicu. Zaključak: policija radi svoj posao.

S druge strane, ima i onih koji su svjesni ozbiljnosti kandidature ministra Ranka Ostojića za HAZU (spomenimo i njegove zasluge u kulturi jer je policija privela glumicu, ravnateljicu Male scene, Vitomiru Lončar na obavijesni razgovor) pa pokušavaju umanjiti njegove izgledе. Tako Marjan Bošnjak (Dnevno.hr, 19. 2. 2014.) daje nekoliko fotografija zgrade u Zagrebu na kojoj se nalazi velika tabla s riječima 'ZA DOM'. To je zgrada u Ilici 421, a kao što znate, Ilica je najduža ulica u Zagrebu i jedna od najprometnijih.

Bošnjak kaže:

U Zagrebu živim već deset godina, i mogu posvjedočiti da se taj natpis s riječima 'Za dom' nalazi na toj zgradi već punih deset godina, a vjerojatno i duže.

Natpis 'Za dom' u Ilici, pored kojeg svakoga dana prolaze tisuće građana, očito nije sporan vlastima, jer da je sporan, on bi bio uklonjen.

Međutim, za naše razmatranje itekako je značajan sljedeći dio iz njegova teksta:

Medijsku hajku protiv Josipa Šimunića prvo je pokrenula državna televizija čiji je sadašnji ravnatelj Goran Radman bivši član Centralnog komiteta komunističke partije Hrvatske, i suradnik Jugoslavenske kontraobavještajne službe (KOS). Glavna urednica HRT u to vrijeme bila je hrvatska Srpkinja Mirjana Rakić, također bivši član SKJ i suradnica KOS-a.

Naime, nesvjesno nas Bošnjak upozorava da je za otkriće ministra Jovanovića o višestoljetnom ustaštvu u Hrvata itekako zaslužan i Goran Radman!

Zapravo, dojam je da se ministri Jovanović i Ostojić nadmeću za mjesto u HAZU-u upravo na pitanju pozdrava ZA DOM SPREMNI. Tako na Dnevno.hr, 24. 2. 2014. nalazimo tekst Snježane Vučković z koga je opet vidljivo kako hrvatsko sudstvo ometa naše ministre u njihovoj plemenitoj nakani u dokazivanju stoljetnosti ustaštva hrvatskog naroda:

Policiju je tada dodatno i zasmetao grb ove domoljubne organizacije na kojem stoji natpis "Za dom spremni". Iz Croatoruma su prilikom uhićenja poručili kako je situacija apsurdna s obzirom da je riječ o grbu s natpisom "Za Dom spremni" koji je još prije dvije godine uredno registriran u Uredu državne uprave i dio je službenog statuta Croatoruma.

"Dvije godine taj pozdrav nikome nije smetao, prošao je državnu upravu i sada zbog njega uhićuju", kazali iz Croatoruma.

Koliko god je očito koliko su velike zasluge naših ministara, to nas nikako ne treba pokolebati u tome što smo dali prvenstvo predsjedniku Vlade kao mentoru u odnosu na ministra Jovanovića.

Isto se, očito odnosi i na ministra Ostojića. Ali, ipak treba posebno naglasiti njihovu svestranost. Kao i Ostojić i Jovanović se iskazao u nizu drugih disciplina za koje bi također mogao biti izvrstan kandidat za HAZU. Sjetimo se npr. njegovih zasluga u borbi protiv nakaradnog hrvatskog, a za povratak hrvatsko-srpskog jezika; njegove borbe za uvođenje rodne teorije. Posebno se treba sjetiti njegova doprinosa pravnoj znanosti kroz divovsku borbu s nestručnjacima iz Ustavnog suda RH.

Slično je i s prof. dr. sc. Ivom Goldsteinom, koji je stručnjak i za hrvatski jezik i u pravnim znanostima. Meni je posebno drag Goldsteinov doprinos u kaznenom pravu. Naime, on je svojevremeno uveo i poseban oblik antisemitizma za koji bi se trebalo kazneno odgovarati, a to je kada netko napada njega! Međutim, oduševio me je nastup našega poznatog odvjetnika Željka Olujića u Oluji. U toj emisiji on je izjavio da je odvjetnik velikoga hrvatskog redatelja Tončija Vrdoljaka koga je tužio prof. dr. Ivo Goldstein. Naime, i Vrdoljak je, sličnom meni, u spomenutom pismu Akademiji, negdje citirao što je o Goldsteinu napisao profesor Brandt. Goldstein ga je tužio sudu! Kao što znate, u drugom nastavku (7Dnevno, 14. 2. 2014.) dao sam dijelove svoga pisma akademikima ("Goldsteinova prijevara") u kome sam citirao samog Goldsteina koji se u Glasu Koncila od 15. prosinca 2002. pohvalio kako je *ponosan što ga je prof. Brandt u toj istoj knjizi svrstao* u društvo poznatih povjesničara o kojima je također pisao u toj knjizi. U tom pismu sam to komentirao, a prenio i u spomenutom tekstu:

Dakle, Goldsteina u toj knjizi prof. Brandt uopće ne spominje, ali je Goldstein ponosan što ga je prof. Brandt u toj istoj knjizi svrstao u takvo društvo. Je li tu netko lud, ili ...

Očito, odgovor na to moje pitanje dat će hrvatski sud, a to je također velika zasluga prof. dr. sc. Ive Goldsteina. Bez njega hrvatski pravni stručnjaci nikada ne bi ni razmatrali jedno tako itekako značajno pitanje za hrvatsku pravnu znanost. Naravno, pri tome se ograđujem od svake mogućnosti da bi taj sud prosuđivao na način suca Merona. Duboko sam uvjeren da će pobijediti nerazumna pravna znanost predsjednika Josipovića. Da, Meron bi sigurno tvrdio da je nerazumno ponašanje hrvatskog veleposlanika, ali da Josipović misli

na tako nazadan način sigurno ne bi Goldsteina poslao u Pariz, zar ne?

Jedan čitatelj mi piše kako je poslao prvi iz serije ovih tekstova našem veleposlaniku u Pariz. Iako se u tom tekstu spominje njegova knjiga *Croatia, A History*, veleposlanik ga je uputio na drugu knjigu (!?):

Molim Vas da pročitate moju knjigu "Hrvatska 1918 – 2008" (Zagreb, 2008) i vidite što tamo stoji.

Čitatelja je na to poslao veleposlaniku kritiku te knjige koju je napisao dr. sc. Vladimir Geiger. To mi je doista bilo sjajno jer je ta knjiga odigrala veliku ulogu u izboru Goldsteina za veleposlanika. Naime, to očito slijedi iz onoga što je dr. Geiger opisao u *Hrvatskom slovu*, 4. lipnja 2010:

Nakon što sam napisao osvrt na njegovu knjigu Hrvatska 1918 – 2008. (Vijenac, Časopis za suvremenu povijest, Review of Croatian History), Goldstein mi je u lice izrekao pregršt izabranih gadosti i psovki, kako vjerojatno i nalaže njegov strukovni i društveni položaj, i ponajprije kućni odgoj. Koliko mi je poznato, nisam usamljen. Goldstein se nimalo ne libi pozivati na svoja mnogobrojna poznanstva i medijske i političke veze, a i hvaliti se svojom nezaobilaznošću i svekolikim "utjecajem". Jednostavno rečeno, svi oni bezobraznici koji ne misle kao Goldstein ili, pak, iznose stajališta koja mu se ne sviđaju ili, još gore upozoravaju na njegove pogreške i kritički se izjašnjavaju o njegovom radu – imati će problema.

U svojoj uljuđenosti Goldstein ne bira riječi različitih, više negoli slikovitih, pogrda i prijetnji koje upućuje svima onima koji ne djeluju i misle kao on. Pitam se je li za navedeno nekoga kod nas uopće i briga?

Kako bilo da bilo, u nestrpljivom sam očekivanju novih Goldsteinovih uradaka.

Međutim, ne smijemo zaboraviti da se i predsjednik Vlade iskazao u mnogim poljima, pa ta njegova sjajna dostignuća već nazivaju zoranizmima

(<http://www.politikaplus.com/novost/93174/zoranizmi-prisjetite-se-svih-bisera-zorana-milanovica-moze-li-nas-jos-uvijek-sokirati>).

To posebno naglašava i povjesničar dr. sc. Ante Birin (*Beskrajno nerazuman čovjek!*, Hrvatski tjednik, 6. 2. 2014.) ukazujući kako tu ima jedan mali nedostatak koji se očituje u tomu što nikakva pozornost pritom nije pridana osebujnim interpretacijama osoba i događaja iz suvremene hrvatske povijesti koje bi svojom istinoljubivošću i nepristranošću postidjele i brojne domaće povjesničare. Prošlotjedni govor predsjednika Vlade u Hrvatskom saboru prigodom obilježavanja Međunarodnoga dana sjećanja na holokaust u tom pogledu ipak nadmašuje sve njegove dosadašnje izjave koje, prije negoli se vratimo na sam govor, ipak zaslužuju biti spomenute kako bi i one najokorjelije nevjerne Tome uvjerali da predsjednik Vlade zaslužuje počasni doktorat znanosti iz znanstvenoga područja povijesti. Moguće je vjerovati da će mu ga SANU u najskorije vrijeme svakako i uručiti. Prisjetimo se, međutim, nekih hvalevrijednih, prosvjetiteljskih izjava Zorana Milanovića. Slaveći 2008. godine u Srbu nekadašnji Dan ustanka, Milanović, tada još predsjednik oporbenoga SDP-a, podsjetio nas je kako je tada iskazano zajedništvo Hrvata i Srba bilo čvrst temelj koji je omogućio da se narod digne protiv režima koji je dijelio ljude prema vjeri i naciji'. Ne dijeleći ljude prema vjeri i naciji, ti su 'antifašisti' ustanici u ljeto 1941. godine, u svome krvavom pohodu ipak pobili i protjerali hrvatsko i muslimansko stanovništvo koje im se našlo na putu (od Brotnje i Boričevca do Vrtoča i Lastve i mnogih drugih mjesta 'oslobođenih' tom prigodom).

Nekoliko godina kasnije, neposredno pred posljednje parlamentarne izbore, Milanović nas je pak podučio kako je Josip Broz Tito doduše 'vladao nedemokratski' (zanimljiv eufemizam za diktatorski način vladanja koji očito ispada tolerantnijim od 'autokratske' vladavine prvoga hrvatskog predsjednika F. Tuđmana), ali da je 'zaslužan što su Istra i Rijeka dio Hrvatske' (za razliku od Boke kotorske i Srijema koji su zbog njega prestali biti dio Hrvatske), 'kao i za' Ustav koji je omogućio osamostaljenje naše zemlje' (u svezi s čime ostaje nejasno zbog čega je u Domovinskome ratu svoj život izgubilo gotovo 15.000 ljudi).

Naravno, ne treba zaboraviti niti vrijednosti hrvatskoga 'antifašizma' čije je sudionike, prigodom obilježavanja Dana antifašističke borbe, dana 22. lipnja 2012. godine, predstavio kao

savez dobrih ljudi koji su pružili otpor lošima'. Te loše je u proljeće 1945. godine, valjda zbog njihove nepopravljive zloće, snašla zaslužena kazna koju su te naše 'dobričine', za dobrobit cijeloga čovječanstva, spremno i predano izvršile.

Znamo da je pitanje odjeka nekoga znanstvenog istraživanja značajan kod izbora u HAZU. A odjek otkrića predsjednika Vlade očito je izniman i potpuno ga kvalificira za novog akademika. Po reagiranju izraelskog veleposlanika vidljivo je koliko će Milanovićevo otkriće silno utjecati na svjetsku povijest, bez obzira što mnoga reagiranja pokazuju nerazumijevanje Milanovićeva otkrića.

Što se tiče usporedbe Goldsteinova i Milanovićeva doprinosa to će nam ponajbolje objasniti jedna tvrdnja s kojom sam 2002. godine završio svoj feljton u Hrvatskom slovu (10 nastavaka). Naime upozorio sam da Goldsteini tvrde *kako su za genocide nad Židovima svugdje u Europi krivi Nijemci, osim u NDH gdje su za to bili mnogo krivlji Hrvati*. A vidimo kako je Milanović otkrio da su *ustaše tj. Hrvati prvi u povijesti Europe započeli masovne egzekucije!*

Zato, ako već nema mjesta za obojicu, jasno je da je Milanovićevo otkriće genijalno i HAZU ne smije sebi dopustiti da on nije akademik! Osim toga, Milanoviću se kao mentoru mogu dobrim dijelom pripisati i znanstvena otkrića njegovih suradnika Jovanovića, Ostojića...

Problem može biti u tome što akademici, takvi kakvi jesu, mogu pogriješno protumačiti to što je Milanović u svezi s Jasenovcem spomenuo samo bjekstvo iz logora (uz spominjanje genocida prije napada na SSSR) kao negiranje onoga što je nepobitno potvrdila Fifa – od 597 000 stradalih u Jugoslavije tijekom II. svjetskog rata (popis iz 1964.) čak 700.000 je pobijeno u Jasenovcu! Drugim riječima, mogu pomisliti da je on svojim nastupom dao podršku postavu muzeja u Wanseeu, gdje nema logora u Jasenovcu, a ima logora na beogradskom Sajmištu! Čak ne bi mogli puno im ni zamjeriti, jer je i Vidmarović u pismu izraelskog veleposlanika osjetio kritiku hrvatskom narodu na koji se, *doduše indirektno, baca sjena antisemitizma*. Zapravo, kao da i sam izraelski veleposlanik na pristojan način upozorava na nacionalistički karakter Milanovićeva

govora. A kao hrvatskom nacionalisti, onda mu i nije mjesto u HAZU-u, zar ne?

Zbog toga, a i poučeni Goldsteinovim primjerom na prošlim i sadašnjim izborima, možda bi se moglo zaobići nepouzidane akademike. Da, Hrvatski bi sabor trebao izravno proglasiti Zorana Milanovića redovitim članom HAZU-a, zar ne?

Dnevno.hr, 17. 03. 2014.

TKO JE BEZ MOZGA?

Hrvoje Hitrec (Portal HKV-a, 14. siječnja 2013.) piše:

Pomoćnog biskupa zagrebačkog Valentina Pozaića ne poznajem osobno, koliko me pamćenje služi, niti sam bio nazočan njegovu istupu, šteta. Dr. Adalberta Rebića ponešto bolje poznajem. Taj je čovjek za mene bio devedesetih primjer kako se duhovnik u odsudnim vremenima tvorno uključuje u pomoć svojoj domovini, svome narodu, ali i svima koji su u Hrvatsku dobjegli pred nasiljem. Miran, pribran i organiziran, ponio je tih godina tako teško breme da i on treba biti proglašen junakom Domovinskoga rata.

Ostao je isti i u prošleme desetljeću, mnogo manje izložen javnosti ali je njegov autoritet ostao snažnim... Pa kada takav jedan čovjek zagalami jakim glasom i na rubu strpljenja, znači da su stvari otišle doista daleko. I jesu, doista

Đuro Vidmarović (Portal HKV-a, 12. siječnja 2013.), spominje i pitanje tko to u Hrvatskoj ima mozga. Zapravo, nevjerojatno je kako neki naši političari najbolje definiraju sebe same kada govore o drugima. Vidmarović piše:

U četvrtak, 10. siječnja 2013. u emisiji "Veto", TV-postaje "Jabuka", gostovali su prof. dr. Adalbert Rebić i neki prof. Danijel Turk koji predaje na nekom fakultetu u Chicagu. Mladahni, ali rodno usmjereni voditelj, doveo je uvaženog teologa u studio zbog toga što je on, prof. Rebić, kako je voditelj naveo na početku emisije, "glasnogovornik Kaptola". Voditelj nije skrivao bijes zbog predavanja pomoćnog biskupa, prof. dr. Valentina Pozaića, održanog dan ranije na Okruglom stolu koji su organizirali predstavnici Crkve, građanskih i braniteljskih udruga na temu "Jovanovićev zakon o spolnom odgoju u školama je poguban".

Za one koji to možda ne znaju, treba navesti da je mons. Pozaić, osim što obnaša dužnost pomoćnog biskupa Zagrebačke crkve, ugledan znanstvenik i sveučilišni profesor. Od 1990. do 1994. predavao je predmet bioetiku na Papinskom sveučilištu Gregoriana u Rimu, a sada je profesor kršćanske etike na Filozofskom fakultetu Družbe

Isusove u Zagrebu. U znanstvenom radu osobito se istakao na području bioetike pa je na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove osnovao i Centar za bioetiku, a istraživanja je vršio i usavršavao se u svojoj specijalizaciji na "Joseph and Rose Kennedy Institute of Ethics" u Washingtonu, na "Linacre for Health Care Ethics" u Londonu te na "Instituto Borja de Bioetica" u Barceloni.

Od 1990. do 1993. bio je član Vijeća HBK za nauk vjere. Od 1991. duhovni je asistent Hrvatskog katoličkog društva, a od 1996. duhovni savjetnik Europske udruge katoličkih liječnika (Ecclesiastical Assistant – FEAMC European Federation of Catholic Medical Associations). Od 1994. do 2000. godine bio je rektor Kolegija Družbe Isusove na Jordanovcu. Objavio je više znanstvenih članaka u stručnim časopisima, a autor je i više knjiga s područja moralne teologije. Papa Ivan Pavao II imenovao ga je pomoćnim biskupom nadbiskupa zagrebačkog, 2. veljače 2005. godine, a za biskupa je zaređen u zagrebačkoj katedrali na blagdan sv. Josipa, 19. ožujka 2005. godine.

Čovjeku s takvom reputacijom i takvim znanstvenim statusom kazati da je bez mozga, kao što je kazao Jovanović (za sve biskupe) je nešto što spada u horor literaturu.

Dakle, prof. dr. Valentin Pozaić je apsolutno kompetentan za ocjenu novoga tzv. "medicinskog odgoja", što ga nasilničkim putom nameće ministar Jovanović. Uostalom, taj se Jovanović hvali da je docent na Medicinskom fakultetu u Rijeci. Na osnovu kojih je znanstvenih radova to postao nije želio odgovoriti. Očito bi se uspjeh sveo na partijsku knjižicu.

Nama može biti posebno zanimljivo to što su Hitrec, Vidmarović, Rebić i Pozaić među potpisnicima mnogih naših otvorenih pisama koja su sakrivena od hrvatske javnosti. Recimo da se samo radi o četvorici među brojnim sjajnim hrvatskim uglednicima koji su potpisivali ta pisma iako su znali da će ih mediji prešutjeti. A kakvi su to mediji koji prešućuju takva pisma, ne treba posebno ni objašnjavati, zar, ne?

Posebno me je obradovalo što je Vidmarović dao biografiju biskupa Pozaića jer vjerojatno malo ljudi u Hrvatskoj zna o njemu sve te

podatke. Doista je smiješno uspoređivati biskupa i ministra, kako to i konstatira Vidmarović.

Zašto spominjem naša otvorena pisma? Zapravo, radujem se vidjeti kako naše jugonostalgičare bole ta pisma. To komentira i Zvonimir Hodak u tekstu:

HRVATSKA JE I DALJE PUNA FANATIKA

(...)

Kaže naš Premijer da nam je nova počela eksplozivno! Napokon jedna od rijetkih točnih procjena. Jesu li tri amaterske eksplozije doista djelo nekog terorista ili one predstavljaju taktičko-političko upozorenje da nam i nije tako loše kao što bi nam tek moglo postati? To ćemo uskoro doznati. Naš narod ima "izvanredan pregled igre" kad je o politici riječ – nešto kao Ray Charles! Nitko nas ne može preveslati. Klasni su neprijatelji pokušali utjecati na Hrvate da ne glasuju za Mesića, ali su ih oni pročitali k'o "Vjesnik u srijedu" i izabrao čak dva puta Stipu, naš ponos i diku! Čim Crkva otvori usta, odmah ju poklopi neki uspješni političar željeznom logikom koja mu je ostala još iz vremena kad je živio pod željeznom zavjesom. "Mi smo odabrani voljom naroda na demokratskim izborima", kliču svi takvi uspješni političari uglas! Kad biskup Pozaić kaže da je i Hitler izabran 1933. g., na demokratskim izborima onda Inoslav Bešker i Robert Bajruši dobivaju mlade! Neki idiot čak javno traži da se pokrene kazneni postupak protiv biskupa. Zamislite Pozaić naše socijaldemokrate uspoređuje s nacistima! Kakva glupost! Hitlerova partija se zvala "nacional-socijalistička", a naši su samo "socijaldemokrati". Sličnost im je jedino u tome što ni jedni ni drugi nemaju nikakve veze sa socijalizmom. Kad sam ja svojedobno trubio da je i naš Mesić izabran na demokratskim izborima kao i Hitler, nitko od mojih lijevih čitatelja nije me zbog toga napao! Svima im je valjda godilo biti u društvu tako briljantnog i genijalnog političara kao što je Mesić.

Križarski mač za obračun s "klerofašistima" u Crkvi dobio je Robert Bajruši, elitno pero propalog Nacionala. On je odlučio u Jutarnjem sasjeckati biskupa Pozaića kao peršin! Odmah mu je našao neizbrisiv feler! Po njemu je Biskup uskogrudni pripadnik desnice.

Valjda treba biti širokogrudni pripadnik ljevice! Onda bi mu se sigurno više sviđao! Nisam siguran uopće što je Bajruši svime time htio reći. Kad bi, recimo, ministrica Ana Mrak kojim slučajem mogla postati svećenica u Katoličkoj crkvi, onda bi eventualno ona mogla predstavljati širokogrudnog pripadnika ljevice u Katoličkoj crkvi. Kaže tako naš Robi da Pozaić, umjesto da se etablira u raspravama o važnim društvenim temama, on napada lijevo-liberalne političke krugove koji za Pozaića imaju zajednički nazivnik "komunisti". Robi bi valjda da Pozaić glorificira bivše komuniste, da ih hvali kako su se preko noći pretvorili u socijal-demokrate, časne članove HDZ-a, kako nas danas (umjesto na Goli otok) odašilju u EU itd. Pozaićev neoprostiv grijeh, kaže Pukijevo udarno pero, jest što je potpisao peticiju za obnovu postupka ustaškog književnika i ministra Mile Budaka koji je u roku odmah osuđen i strijeljan od strane komunista. Nadalje, kaže naš Robi kako su oni koji su potpisali tu peticiju "defakto sugerirali da je Budak nevin". Nije nevin ni Neven Budak, bivši rektor Zagrebačkog sveučilišta, a kamoli Mile Budak – tu je Robi u pravu! Bajruši denuncira potpisnike sporne peticije pa navodi i Igora Zidića, Ivana Aralicu, Nenada Ivankovića, Zvonimira Šeparovića itd.

Robijev redakcijski kolega Miljenko Jergović misli i javno tvrdi kako je Draža Mihajlović nevin, a Tvrtko Jakovina misli da je drug Tito neviniji od Mihajlovića, ali takve izjave našem Robiju ne smetaju. Stavovi Jergovića i Jakovinu su valjda za njega početak suživota lijeve političke elite u Hrvatskoj s radikalnom političkom elitom Tome Grobara u Srbiji. I kako bi do kraja demaskirao Pozaića, naš Robi, nakon dugog razmišljanja, dolazi do zaključka kako je "Pozaić konzervativac koji se protivi iole liberalnijim stanovištima kad je riječ o eutanaziji, umjetnoj oplodnji, pobačaju, a kamoli istospolnim brakovima". To je stvarno senzacionalna devijacija za jednog katoličkog biskupa!!! Nije naš Robi primijetio kako naši ministri pomirljivo i argumentirano poručuju biskupima kako nemaju mozga i da će ih, kad sruše nenarodnu vlast, odlikovati. Ovakvim izjavama naši su ministri napokon počeli komunicirati s Crkvom na svojoj intelektualnoj razini! Za Bajrušija su valjda takve izjave početak pomirljivog i argumentiranog dijaloga države i Crkve – baš kao što je to bilo u dobroj, staroj Jugi! Tada je Crkva, sa svojim dobro uvježbanim elitnim jedinicama okušavala srušiti narodni režim

druga Tita koji je na slobodnim i demokratskim izborima bio dobivao 120 – 150 % glasova svih birača. Naš Robi, umjesto da se bavi Crkvom koja ruši demokratsku lijevu vlast, mogao bi se primiti i koje veselije teme. Recimo teme o 370.000 nezaposlenih i 80.000 onih koji rade bez plaće! Zato je Crkva, zajedno s par eksplozija u Aleji Bolonje, dobro došla kako bi olakšala život hrvatskoj glasačkoj populaciji, a i lakše će se postrožiti neki zakoni kao npr.: Zakon o tajnim službama jer se u tim službama doista nakupilo previše HDZ-ovaca koji su tamo došli po podobnosti. Sad će, umjesto HDZ-ovaca, doći "stručni ljudi" iz kadrova SDP-a i HNS-a.

Eksplozije će nam dobro doći da istisnemo iz podsvijesti starce i sirotinju koji po ovoj čičoj zimi odgrću snijeg s kontejnera kako bi pronašli kakvu praznu bocu. Eksplozije će nam sigurno pomoći i da što prije zaboravimo svinjariju koju je doživjela novinarka HRT-a Karolina Vidović Krišto. Karolina Vidović Krišto radi na HTV-u emisije s potpisom, ali ne zna se autocenzurirati jer je živjela i radila u Njemačkoj (gdje nema autocenzure). Naši lijevo-liberalni talibani krenuli su na nju kao da živimo u doba inkvizicije. Ukinuvsii joj emisiju na HTV-u liberalno je vodstvo HRT-a 30. prosinca 2012. g., izbrisalo cijelu rubriku sa svim arhivskim emisijama "Slika Hrvatske" s javnog hrt.hr.weba, gdje se inače nalaze sve emisije na zahtjev. Uskoro se očekuje da se i sama autorica tih emisija izbriše s lica zemlje. Nije ovo više vrijeme kad se Mile Budak u par dana osudio i odmah strijeljao. Danas je puno humanije vrijeme, sukladno stečevinama EU-a u koji ulazimo! Kao što vidite, Hrvatska je i dalje puna fanatika. Winston Churchill je rekao: "Fanatik je osoba koja ne može promijeniti mišljenje, a ne želi promijeniti temu razgovora" <http://www.dnevno.hr/kolumne/zvonimir-hodak/75774-hrvatska-je-i-dalje-puna-fanatika.html>

"Naši lijevo-liberalni talibani" sjećaju se prvoga našeg otvorenog pisma. Radilo se o zahtjevu za obnovom političkih procesa koji smo pokrenuli povodom slučaja uklanjanja spomen ploče književniku Mili Budaku. O tome slučaju zajedno s akademikom Dubravkom Jelčićem napisao sam i knjigu *Književnik Mile Budak sada i ovdje*, Zagreb 2005.

Zapravo, to otvoreno pismo bilo je svojevremeno razlog novog pisma 50 hrvatskih intelektualaca:

PISMO PREDSJEDNIKU VLADE

Vlada Republike Hrvatske
predsjednik dr. Ivo Sanader

Izražavamo veliko čuđenje i nevjericu što je hrvatska Vlada iz saborske procedure povukla prijedlog o imenovanju uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, zbog primjedbe jednoga ideološki ostrašćenog zastupnika iz redova oporbe da je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku i da stoga ne može biti članom spomenutog Odbora.

Je li tim činom hrvatska Vlada neizravno poslala poruku javnosti kako nitko od potpisnika Apela o Mili Budaku, opet: deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku, dakle više stotina uglednih znanstvenika, profesora, javnih radnika, akademika, biskupa ne može biti u javnoj ili društvenoj funkciji? Ili, s obzirom da se radi o Odboru za etiku, hrvatska Vlada misli da su etični politički procesi u kojima od pokretanja postupka do izvršenja smrtne kazne prođe manje od 24 sata?

U spomenutom apelu predlaže se obnova procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka.

Je li za Vladu zahtjev za obnovom svih komunističkih i drugih totalitarnih političkih procesa i sudskom rehabilitacijom nevinih žrtava humani i etički stav ili nije? Napominjemo kako takav zahtjev ne pretpostavlja svrstavanje uz bilo koga, kako je to saborskim zastupnicima podvalio nekadašnji ministar znanosti te aktualni zastupnik Gvozden Flego u svojoj saborskoj inicijativi glede imenovanja Milana Kruheka.

Umjesto odgovora mjerodavnih na takav jedan demokratski apel, koji je u međuvremenu osnažila Rezolucija vijeća Europe o osudi komunističkih zločina i Deklaracija o osudi zločina počinjenih

tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990. (donio je Hrvatski sabor 2006.), uslijedila je hajka, za kakvu smo mislili da je za nama. Suočavamo li se to mi s nečim što smo mislili da je, kao i totalitarizam, za nama, samo još u perfidnijim oblicima?

U Zagrebu 4. lipnja 2008.

A spomenuti Apel, koji je evo zanimljiv hrvatskim Jugoslavima i poslije osam godina, meni je posebno zanimljiv zbog jedne priče vezane upravo za biskupa Pozaića.

Jednom su mu predbacili što je potpisao taj Apel. Odgovorio im je: *Gospodo, pa ja bih i danas potpisao zahtjev za obnovu političkih procesa!*

Da, to je naš biskup Pozaić!
akademik Josip Pečarić

Hrsvijet, 15. siječnja 2013.

NEOBIČNA POHVALA

Doista me je nedavno na neobičan način pohvalio moj prijatelj i suradnik Mate Kovačević. Naime, Mate je u svojoj sjajnoj knjizi *Pet stoljeća borbe za Hrvatsku* pisao o *Spomenici 600. obljetnice Crkve Male Gospe u Gornjoj Lastvi*. Naslov teksta je *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski*. Tekst počinje ovako:

Kad je zagrebački nadbiskup Alojzije Stepinac još prije Drugog svjetskog rata za svog pohoda Boki kotorskoj izjavio kako u Boki svaki kamen govori hrvatski, možda nije ni slutio kako je proročki sve do prije koju godinu taj hrvatski govor ostao gotovo samo u kamenu. Spletom povijesnih okolnosti i političkih igara Boka nije samo izdvojena iz sastava Hrvatske, nego su Hrvati poratnom populacijskom politikom dobrim dijelom nestali sa svoga povijesnog područja, a preostali dio u Boki bio je izložen snažnoj asimilacijskoj politici te pod utjecajem suvremenih priopćajnih prometala gotovo zaboravio i vlastiti dijalekt.

Izlaskom Crne Gore iz sastava Jugoslavije i uspostavom samostalne države došlo je do promjene odnosa pa su i tamošnji Hrvati počeli obnavljati svoja društva, u kojima njeguju vlastitu etničku tradiciju i nacionalnu svijest. U razdoblju dugoga mraka, a posebice jugoslavenskoga komunističkog vremena, tek je Katolička crkva bila kakav-takav jamac hrvatske opstojnosti u tom Zaljevu hrvatskih svetaca, na čiju su se kulturnu baštinu zadnjih 200 godina ustremljivali nemanjički jastrebovi svojom velikosrpskom politikom.

Da se zadnje Kovačevićeve tvrdnje mogu koliko-toliko proširiti i na današnje vrijeme svjedoči vijest *NAPADNUTA HRVATSKA GRAĐANSKA INICIJATIVA U TIVTU*, koja je dana u Prilogu ovog teksta.

Međutim, meni je posebno draga pohvala koju sam dobio od Mata Kovačevića. Pohvala, a da uopće nije spomenuo moje ime? Upravo je u tome riječ. Naime, gdje će te veću pohvalu od činjenice da takav poznavalac hrvatske povijesti i hrvatske književnosti kakav je Mate Kovačević tvrdi da je Stepinac izgovorio moje riječi: *U Boki Kotorskoj svaki kamen govori hrvatski*.

Stepinac je, naime, rekao:

Svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz, tko je zapravo autohtoni element Boke kotorske.

Nema dvojbe da je moja tvrdnja zapravo isto što je tvrdio i naš blaženik. Ali moja izjava je ipak drugačija. Kao takva ušla je u uši naših ljudi, pa ne čudi kako je i Mate Kovačević pripisuje Stepincu.

Kako je nastala?

Još krajem 1991. godine na osnivanju Zajednice izbjeglih i prognanih Hrvata iz Vojvodine ispričao sam sljedeću priču: "Jedan čovjek mi je po povratku iz Boke rekao da tamo nije čuo niti jednu riječ na hrvatskom jeziku. Rekao sam mu da očito nije dobro slušao jer tamo svaki kamen govori hrvatski!" Priču sam ponovio i u intervjuu koji smo dali Glasu Koncila. Neposredno poslije toga bila je u KIC-u tribina o Hrvatima u drugim dijelovima Jugoslavije. I opet je bila zaboravljena Boka. Pozvali su me na sam dan održavanja tribine. i tada sam ispričao tu priču. Jedan slušatelj me poslije upitao da li sam ja to rekao i u intervjuu u Glasu Koncila. Potvrdio sam i konstatirao da mu je vjerojatno bilo dosadno to ponovo čuti. Odgovorio je: "Ne, uvijek kada nastupate ponovite tu priču". I zaista, danas je u Hrvatskoj poznato da u Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski.

Istina, ne kao moja izreka – ali tim bolje! Tako je desetak godina kasnije bila na HTV-u emisija *Kola sreće* posvećena Hrvatskoj Bratovštini "Bokeljska mornarica 809". I prvo što je trebalo otkriti bila je ta moja rečenica, za koju je rečeno da je to stara hrvatska narodna izreka. Poslije emisije nazvao me je brat koji je stariji od mene i to prokomentirao šalom:

– *Nisam znao da si stariji od mene.*

– *Od tebe? Ma stariji sam i od našeg tate* – prihvatio sam šalu.

Naravno, nije ni važno čija je ova izreka. Najvažnije je da je ljudi znaju. Jer početkom domovinskog rata mnogi naši ljudi nisu ni znali za Hrvate Boke kotorske. Zato sam i napisao knjige:

Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski, Element, Zagreb, 1999.

U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski / Borba za Boku kotorsku 2, Zagreb, 2004.

Danas je situacija oko nas Hrvata iz Boke kotorske bolja i u Hrvatskoj i u Crnoj Gori. Ali, sigurno bi Hrvatska trebala reagirati i na slučajeve kakav je ovaj o kome govori prilog ovom tekstu. Međutim, znamo da u Hrvatskoj imamo drugačijih problema. Ako ne riješimo takve probleme, ne će biti nikoga tko može i pomoći mojim Hrvatima u Boki. Zato više i ne pišem o mojim bokeljskim Hrvatima. To mi i nije teško zato što to sustavno i sjajno radi jedan drugi moj prijatelj – Đuro Vidmarović, kojega Mate Kovačević i spominje u svom tekstu.

Glas Brotnja, 23. prosinca 2013.

**‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB,
2014.**

**VJEROVALI ILI NE: BRIŠU PRIDJEV
“HRVATSKA” U NAZIVU! (2.)**

Uredništvo Dragovoljca mi javlja da će moj komentar koji sam poslao na preko 1000 adresa sutra objaviti na svom portalu. Zapravo, moj tekst je trebao poslužiti kao informacija mnogim novinarima koje imam na svom popisu da istraže o čemu se tu radi, ali i objavljivanje na portalima može pomoći, zar ne? Naravno, dobio sam i niz komentara, pa se svima koji su ih poslali najljepše zahvaljujem. Ipak moram izdvojiti jedan:

Naslov:Re: VJEROVALI ILI NE: BRIŠU PRIDJEV
“HRVATSKA” U NAZIVU!

Datum:Sun, 18 May 2014 09:11:23 +0200

Šalje:Djuro Vidmarovic

Prima:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Joško,

rastužila me vijest o brisanju pridjeva "hrvatska" iz naziva Bokeljske mornarice, ali me nije iznenadila. Riječ je o autocenzuri, odnosno

strahu od hrvatskoga etnonima. Ova pojava snažno se ugradila u reflekske etničke elite Hrvata u Boki kotorskoj. O tome sam pisao i još ću pisati. S druge strane, sada kada je politička situacija u Crnoj Gori lišena jugoslavenskog ideologema, na djelu je borba za kulturnu baštinu bokeljskih Hrvata. Bez hrvatskog pridjeva Bokeljska mornarica se pretvara u jednu od crnogorskih kulturnih udruga i kao takva uskoro će se pokazivati svijetu.

Tužno je što tako reagiraju naši Bokelji koji žive u Zagrebu.

Dragi Joško,

čujem da si predložen za člana Dukljanske akademije. Postoji prijedlog da Ti i ja održimo predavanje u Donjoj Lastvi. Morali bi se naći i o tome malo popričati. Sutra putujem u Bugarsku, a vraćam se 25. svibnja, pa ako ćeš biti slobodan tada ću Te nazvati.

Uz izraze poštovanja:

Đuro Vidmarović

Koristim ovu prigodu da odgovorim dragom prijatelju:

Dragi Đuro,

Doista me je obradovao Tvoj komentar. Podsjetio me je na onu emisiju na HTV-u o Hrvatima Boke kotorske od prije više od 22 godine. Tada je prvi prilog bio "Zaljev hrvatskih svetaca". Tada si sudjelovao kao predsjednik Saborskog odbora za Hrvate u drugim republikama bivše države. Od tada si toliko toga uradio i napisao o nama da Ti svi mi moramo biti jako jako zahvalni.

Drago mi je kada vidim koliko Te cijene Hrvati u Boki. Mogu slobodno reći – ako sam išta dobro učinio za Hrvate Boke kotorske onda je to što sam "krivac" što Ti toliko pišeš o nama.

I ja često na svojim tribinama govorim o "autocenzuri" koju spominješ. Naime, našalim se na naš račun tako što usporedim nas Hrvate iz Boke s onima iz Hercegovine:

"Znate, kada nekom Hrvat u Boki netko kaže da je ustaša, onda od njega prvo pobjegnu svi Hrvati. A kada netko Hercegovcu kaže da je ustaša – onda čovjek ima besplatno piće do kraja života.

Naravno i Ti i ja znamo da ima Hrvata u Boki na koje se to ne odnosi. Neki su nam zajednički prijatelji. Vjerujem da si od njih i doznao za želju nekih Crnogoraca da im se pridružim u Dukljanskoj akademiji. Prihvatio sam, vjerujem da to znaš, jer su to tražili upravo Tvoji i moji prijatelji tvrdeći da je to dobro za naše Hrvate u Crnoj Gori.

Smatrao sam da je dobro prihvatiti, bez obzira postanem li njihov član, i zato da bi i u Hrvatskoj shvatili kako ima puno Crnogoraca kojima ne smeta moja tvrdnja kako u Boki kotorskoj svaki kamen govori Hrvatski. Takvi sigurno ne podržavaju posezanje za Prevlakom kakvo imamo i danas. Očito su neki u Crnoj Gori povjerovali drugu Mesiću i onima koji su to isključili iz Hrvatske tužbe u Haagu kako Crna Gora nije agresor.

Smiješno je i vidjeti kako to smeta nekom Hrvatstvu Bokelju koji živi u Hrvatskoj, kao da moja tvrdnja nije "pjesnički" iskaz tvrdnje blaženog Stepinca koji je, kada je prije Drugog svjetskog rata bio u Boki, rekao:

„Svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz, tko je zapravo autohtoni element Boke kotorske.“

Bit će mi drago vidjeti te kada se vratiš iz Bugarske. Ja ću biti samo 29. i 30. u Hercegovini. Prvo će u Posušju biti predstavljanje mojih knjiga, a sutradan na hrvatskom sveučilištu u Mostaru je obrana prvog doktorata iz matematike. S obzirom da znaš da sam ja i "Hercegovac iz Boke", kako glasi naslov jedne moje knjige, znaš koliko mi je drago da je to produkt moje znanstvene škole.

*Tvoj,
Josip*

Naslov:Fwd: Nije to samo provokacija

Datum:Sat, 31 May 2014 10:47:44 +0200

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:nepoznati-primatelji;;

NISU USPJELI IZBRISATI PRIDJEV “HRVATSKA” U NAZIVU!

Dana 28. 05. 2014. održana je Izborna skupština Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica – 809 Zagreb“, na kojoj je dosadašnje vodstvo željelo izbrisati pridjev „hrvatska“ iz naslova. Nisu uspjeli! Za novog predsjednika izabran je Ivo Škanata, koji se protivio toj promjeni i koji je zbog toga odstupio s mjesta podpredsjednika Bratovštine.

Tada uputio članovima Predsjedništva u kome je dao svoj pogled na hrvatstvo Bratovštine. Njegova raščlamba je doista izuzetna, pa ne moramo dvojiti da je Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica – 809 dobila doista izuzetnog predsjednika. Nadam se da će to pismo jednom i objaviti, jer ono to doista i zaslužuje.

O HRVATSTVU BOKELJSKE MORNARICE

Napisao sam dvije knjige, a imam i niz tekstova po drugim knjigama u kojima upozoravam kako i Srbi i Crnogorci svojataju kulturnu baštinu Hrvata Boke kotorske. Zgodan primjer kako svojataju i ugledne Hrvate dan je u tekstu *Velikosrbi svojataju i po Španjolskoj* z 1998. godine:

Dobio sam dva pisma iz Boke s kopijom članka: “ ‘Pobjeda’ saznaje: Uručena nagrada ‘Luka Brajnović’ - Nagradu dobio i poznati španski novinar Miguel Delibes iz španskog grada Valadolida”. Karakteristična je prva rečenica ovog teksta: “‘Pobjeda’ je nedavno pisala da je u Španiji ustanovljeno visoko novinarsko priznanje koje nosi ime Crnogorca Luke Brajnovića, nastanjenog u španskom gradu Pamploni.” Također sam iz Njemačke dobio pismo velikog hrvatskog pjesnika i mučenika Vjenceslava Čižeka s člankom iz lista “Evropske Novosti” (uredništvo u Beogradu, a pretiskuje se u Frankfurtu) od 26. X. 1997.: “Kako i zašto je ugledna nagrada udruženja novinara Španije dobila ime našeg čoveka. Dobri profesor Luka...”. Tako je na primjeru prof. Luke Brajnovića zorno pokazano koliko je ogroman velikosrpski kompleks hrvatske kulturne baštine. Četrsto godina pod turskom vlašću znači za njih i 400 godina bez kulturnog stvaranja - bez baštine, pa taj nedostatak pokušavaju nadoknaditi otimajući hrvatsku kulturnu baštinu. Tako prisvajaju ogromnu hrvatsku kulturnu baštinu Boke kotorske. A profesor Brajnović jest Hrvat iz Boke kotorske.

Inače, moj razgovor s prof. Brajnovićem tiskan je u Hrvatskom Slovu od 25. travnja 1997. pod karakterističnim naslovom: “Luka Brajnović: Ponosan sam što sam Hrvat iz Boke”.

Cijela ta priča je, zapravo, dana u mojoj rečenici koja je podnaslov prve, a naslov druge knjige:

U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI

Zapravo, sadržaj te tvrdnje dao je blaženi (uskoro sveti) Alojzije Stepinac kada je prije rata posjetio Boku kotorsku:

Svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz, tko je zapravo autohtoni element Boke kotorske.

Podatak kako je po zvaničnim crnogorskim izvorima 2/3 pokretnog i 40% nepokretnog spomeničnog blaga Crne Gore u Boki kotorskoj (a ogroman dio pripada Crkvi u Hrvata, pa očito je da ti podatci govore o hrvatskoj kulturnoj baštini) često sam isticao. Vidim da ga danas ističu i Hrvati koji žive u Boki.

U knjigama, pa i tom članku iz 1998. spomenuo sam kako je Bokeljka mornarica među prvima na udaru. A to traje i do današnjih dana pa se danas očekuje uvrštavanje Bokeljske mornarice na UNESCO-vu listu nematerijalnih kulturnih dobara, uz dakako, međunarodnu zaštitu Bokeljske mornarice kao nematerijalnog kulturnog dobra od nacionalnog interesa Crne Gore.

Jasno je da će se pri tome dogoditi ono na što sam upozoravao sve ove godine (ne samo ja već i naš književnik i povjesničar prof. Đuro Vidmarović) da pri tome riječ HRVAT sigurno nigdje neće biti spomenuta. A spomenimo da se radi o organizaciji čiji je odred sudjelovao na pogrebu Stjepana Radića.

Spomenimo ovdje samo jedan članak prof. Vidmarovića: *Crnogorizacija kulturne baštine Hrvata u Boki kotorskoj?* Portal HKV-a, 20. 12. 2010. U njemu Vidmarović komentira članak koji je u podgoričkoj «Pobjedi» 6. prosinca 2010. objavio izvanredni i opunomoćeni veleposlanik Crne Gore u Vatikanu, Nj-E. Anton Sbutega, u kojemu se osvrće na veliku izložbu kojom je 7. prosinca 2010. Crna Gora predstavila u Italiji svoju kulturno-povijesnu baštinu. Izložba je priređena u Venecijanskoj biblioteci «Marciana», pod naslovom „Blago Crne Gore: zavjeti iz Perasta i Boke, svjedočanstvo vjere i kulture”. Vidmarović, koji potpisuje svoj članak i kao Veleposlanik u m., zaključuje:

Zamislmo slijedeću situaciju: Hrvatska priređuje izložbu u kojoj su eksponati iz srpskih manastira Krka i Gomirje, pri čemu prešućuje ime naroda koji je vlasnik tih eksponata i čiji identitet oni dokazuju. Tko se sve ne bi osovio na sve četiri?

U konkretnome slučaju riječ nije samo o prešućivanju hrvatskoga narodnoga imena, već o oduzimanju identiteta.

Konačno: čime bi bila ugrožena velebnost crnogorske venecijanske izložbe o kojoj je riječ, da je kolega Sbutega naveo stvarno stanje

stvari? Zar on misli da će Crna Gora na ovaj način, verbalističkim žongliranjem s etnonimima, steći neke dodatne bodove u očima Europljana? Ta svaki obrazovaniji povjesničar u Veneciji poznaje povijest i etničku sliku Boke kotorske. Osim toga, zašto se kitit tuđim perjem?

No, žalosno je što u ovome čudnom odnosu prema Hrvatima sudjeluje i kancelar kotorskoga biskupa, domaći sin, don Anto Belan. Navodim ulomak iz njegovoga članka, prema Portalu «Radio Dux»: «...Ovom izložbom Kotorska Biskupija još jednom se potvrđuje kao najstarija institucija kulta i kulture na prostoru današnje Crne Gore, i danas predstavlja sponu Crne Gore s zapadom. S toga je država Crna Gora pozvana da adekvatno prepozna i valorizira tu njenu ulogu. Dvije značajne izložbe, ona u Zagrebu 2009/10. i ova u Veneciji 2010/11. bile su iz fundusa Kotorske biskupije, a obuhvatile su više od 2000 predmeta umjetničke vrijednosti od V do XIX stoljeća. To je prvi put od stjecanja nezavisnosti da Crna Gora s ovako velikim i značajnim izložbama izlazi pred međunarodnu kulturnu javnost».

Ovo što smo pročitali, navodi samo na jedan zaključak: nakon što je potisnuto hrvatsko narodno ime, počelo je i prisvajanje njihove kulturne baštine. To ne smije ostati bez odjeka u Hrvatskoj. Za razvijanje dobrosusjedskih crnogorsko-hrvatskih odnosa, a pisac ovih redaka želi napredak tih odnosa, potrebno je čuvati nacionalne manjine, kako bi mogle vršiti časnu ulogu mosta između Države većinskoga i Države matičnoga naroda.

Cijeli tekst možete naći na:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/dvidmarovic/7396-crnogorizacija-kulturne-batine-hrvata-u-boki-kotorskoj.html>

Zato je doista velika stvar što u Hrvatskoj postoje udruge s imenom: *Hrvatska bratovština „Bokeljska mornarica 809“*. To pokazuje činjenica da se u zadnjih 14 godina stalno pokušava izbaciti riječ „hrvatska“ iz tog imena. To se ponovilo i nedavno. Dana 28. 05. 2014. održana je Izborna skupština Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica – 809 Zagreb“, na kojoj je dosadašnje vodstvo željelo izbrisati pridjev „hrvatska“. Nisu uspjeli! Za novog predsjednika izabran je onaj koji je najzaslužniji što do te promjene nije došlo - Ivo Škanata. Škanata je bio podpredsjednik Bratovštine i u znak protivljenja takvoj promjeni je odstupio s tog mjesta. Oni koji su ga

podržavali istakli su njegovu kandidaturu za predsjednika i na spomenutoj skupština dobio je povjerenje većine nazočnih Bokelja. Inače, Ivo Škanata je rođen u Tivtu 1951., gimnaziju je završio u Kotoru, a pravni fakultet u Zagrebu. Bivši je član Uprave Kraša i dugogodišnji direktor u poznatim hrvatskim tvrtkama - bivšoj zagrebačkoj tvornici duhana i u Narodnim novinama.

Ovdje vam dajem dijelove pisma koji je tada uputio članovima Predsjedništva koje je željelo promjenu imena. Njegova raščlamba je doista izuzetna, pa ne moramo dvojiti da je Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica – 809 dobila doista izuzetnog predsjednika.

Pogledajmo dijelove te raščlambe:

Dragi Bokelji, članovi Velikog vijeća Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica – 809 Zagreb

(...)

Ako imenu nisam kumovao, to ne znači da kumče nisam prigrlio. Kasniji razvoj događaja me je uvjerio da kolikogod je moj stav o potrebi dijaloga s Kotorom bio ispravan, toliko su očekivanja bila nerealna. Naime, za razliku od njih u Kotoru, ja nikada nisam dvojio da Bokeljska mornarica pripada nama, Hrvatima (prvenstveno).

Pomirba vlastitih uvjerenja s ishitrenim rješenjima bila je nužna da bi opstala nada da će jednoga dana razgovor o toj temi s Maticom u Kotoru biti moguć. Zrno smisla postojanju tog imena pronašao sam u činjenici da se, ipak, preko njega u javnost, urbi et orbi, šalje poruka da promišljanja o Bokeljskoj mornarici nisu omeđena sastavnicama njegova imena, nego da je kontekst puno širi, da uključuje i traženje odgovora na pitanje: je li Bokeljska mornarica ničija, svačija ili nečija.

Uoči zadnje skupštine Bratovštine prihvatio sam poziv našega gastalda da se ponovo uključim u rad Društva, sada Bratovštine. Promjene koje sam zatekao nakon 20-tak godina izbivanja uočljive su svuda, a ne samo u nazivu. Bratovština je organiziranija nego je to bilo Društvo, otvorenija prema užoj i široj zajednici, prisutnija u medijima, predana očuvanju i afirmaciji kulturne baštine, ne izbjegavajući se, pritom, posebno tamo gdje se dijele financijske potpore predstavljati kao „udruga u kulturi“. Riječju: neusporedivo je aktivnija. Na koncu i skućila se, članovi se ne sastaju po restoranima i kavanama nego u vlastitim prostorijama.

Osim spomenutih, uočio sam vrlo brzo još jednu, možda i najvažniju razliku. Bratovština nema dobar odnos s matičnom Bratovštinom u Kotoru. Službena komunikacija među tim dvjema udrugama gotovo da ne postoji. Nju nadomještaju osobni kontakti njihovih čelnika. Razlog svojevrsnoj ekskomunikaciji kojoj je naša Bratovština izložena je, kako mi je bilo rečeno, to što u nazivu nismo usklađeni s Maticom. Naravno odmah sam zaključio ono što mi je u kasnijim razgovorima i potvrđeno: iza zahtjeva za usklađenjem naziva, krije se zahtjev da se iz naziva izbriše pridjev „hrvatska“ te da nećemo moći računati na majčin zagrljaj dokle god ne vratimo ime koje nam je ona dala.

PRVA ZADAĆA – PROMJENA NAZIVA BRATOVŠTINE

Upravo vraćanje naše udruge pod okrilje majke Bokeljske mornarice u Kotoru lajtmotiv je djelovanja u sadašnjem mandatu našeg agilnog predsjednika, čija energija i, posebno, entuzijazam koji iskazuje u vođenju udruge zaslužuju svaki respekt. Gotovo da bi se moglo reći da je posvećen cilju da se uspostavi formalna veza s Maticom, uvjeren da ćemo tako moći utjecati na odluke koje se budu donosile u Kotoru. Dakako, jasno mu je da iz naziva treba maknuti pridjev. To, kako kaže, ne bi trebao biti problem jer za opravdanost te promjene kao argument postoji povijesno iskustvo koje svjedoči da Bratovština Bokeljska mornarica nikada nije bila nacionalno određena, da su mornari koji su plovili pod zastavom Sv. Tripuna bili pripadnici svih vjera i nacionalnosti...

Notorno je da stav o potrebi mijenjanja sadašnjeg naziva koji se u Hrvatskoj posve udomaćio izazva prijepore. Nije, također, tajna da za provedbu ideje o promjeni Jozo (Josip Gjurović, tadašnji predsjednik Bratovštine, op. J.P.) nema podršku u dvjema najaktivnijim Bratovštinama – zagrebačkoj i pulskoj. Zato je savezništvo potražio i (navodno) dobio u atrofičnim bratovštinama splitskoj i dubrovačkoj te revitaliziranoj riječkoj. Podijeljenost mišljenja, u prvom redu među nama Hrvatima iz Boke, o tom pitanju i vremenski odmak od zbivanja koja su doprinijela jačanju nacionalne svijesti pripadnika svih naroda bivše države sugeriraju da je ovo sada možda pravi trenutak da se otvori to pitanje ne samo u Zagrebu, nego i u Kotoru. Pri tome mislim da bi razgovor o toj temi trebao započeti odgovorima na dva, po meni, važna pitanja: može li

povijesno iskustvo biti argumentom da se nešto ne mijenja? I drugo, koji bi argument bio da to isto nešto, zapravo, treba mijenjati?

ČEMU NAS UČI POVIJEST?

Niječan odgovor na prvo postavljeno pitanje izvodim iz cjelokupne povijesti svijeta, iz zdravog razuma i gledajući oko sebe. Temeljem svega toga zaključujem da je povijesno iskustvo samo po sebi promjenjivo. Dapače, povijest je nastala iz promjena, ona se njima hrani, bez promjena nema povijesti. Povijest je, mogli bismo reći, promjena sama. Promjene se događaju svakodnevno i svuda, pa tako i našoj neposrednoj okolini.

KAKO TO DRUGI RADE?

Godine 1998. na Svjetskoj izložbi u Lisabonu crnogorska država da bi se pokazala pred svijetom kao mediteranska država koja od davnih dana pripada zemljama naprednog civilizacijskog kruga predstavila je Bokeljsku mornaricu kao dio svoje tradicije. Prije pet, šest godina Nikola Ciko, sadašnji, mislim, predsjednik Bokeljske mornarice u Kotoru, tada kao veleposlanik Crne Gore danskoj je kraljici predao vjerodajnice u odori Bokeljske mornarice, zajedno sa suprugom koja je za tu prigodu obukla lastovsku nošnju. Prije par godina svjedočili smo sudjelovanju patrijarha srpske pravoslavne crkve u Crnoj Gori Amfilohija u završnoj figuri plesa Bokeljskog kola u povodu proslave Sv. Tripuna. Prošle godine ugostili smo Pomorski muzej Crne Gore iz Kotora koji je Bokeljima u Zagrebu u godini obilježavanja godišnjice osnutka Muzeja kroz slajdove svojih eksponata predstavio dio povijesti crnogorskog pomorstva. Premda se ne tiče Mornarice i pomorstva, kao dokaz o promjenama svim i svuda navest ću događaj iz prošle ili pretprošle godine kada je crnogorska TV, predstavljajući njezinu kulturnu baštinu, preko satelita u svijet poslala video zapis o tradicionalnoj lastovskoj svadbi na kojoj je barjaktar mahao visoko uzdignutom crnogorskom zastavom.

Kako ove događaje, a sigurno nisu jedini, obrazložiti Jozovim stavom o povijesnom iskustvu?

Nikako! I ti događaji potvrđuju da stalna na tom svijetu samo mijena jest, što bi rekao Petar Preradović. Sve je drugo promjenjivo, rekli bismo mi danas.

Što nam pokazuju ovi događaji?

Pristupajući im u dobroj vjeri, spomenute događaje tumačim kao svjedočenje o tome kako država prisvaja kulturne vrijednosti koje, najvećim dijelom, nisu stvarali pripadnici njezina matičnog naroda i koje su, istina, nastale na njezinom teritoriju, ali u vrijeme kada on nije bio dijelom te države. Posve svjestan tankoće crte koja dijeli nacionalno i državno i činjenice da će ona svakim danom sve više blijediti, ipak smatram da se u činjenici teritorijalne pripadnosti Boke Crnoj Gori nalazi snažan argument države i njezinih institucija za takvo postupanje. Međutim, reći da je neka vrijednost nastala na određenom teritoriju, a ne spomenuti tko ju je stvorio, za mene znači izreći tek dio istine, s time da ne bih zamjerio nikome tko bi takvu informaciju okvalificirao očitom neistinom.

Prešućivanjem nacionalnog identiteta osoba i institucija u okviru kojih su oni stvarali vrijednosti kojima se Crna Gora, kao što smo vidjeli, jako ponosi, osim što se javnosti ne šalje cjelovita informacija, ima još jednu za nas vrlo važnu posljedicu: negira povijesnu nazočnost Hrvata na prostoru Boke Kotorske.

KOJA JE RAZLIKA IZMEĐU IVA VISINA I VUKA MANDUŠIĆA?

Što može, primjerice, pomisliti stranac nakon što u Pomorskom muzeju Crne Gore dobije informaciju da je Ivo Visin „prvi južni Slaven koji je oplovio svijet“? Može li išta drugo zaključiti osim da se radi o Crnogorcu koji je prvi među južnim Slavenima oplovio svijet? Ne znam je li Ivo Visin ikada za sebe rekao da je Hrvat, ali isto tako nisam ni siguran da se Vuk Mandušić izjašnjavao kao Crnogorac, a to ipak nije bila nikakva zapreka da bude slavljen i opjevan kao crnogorski, a ne južnoslavenski junak. Da zaključim: ako nešto u Crnoj Gori nije označeno kao hrvatsko (albansko, srpsko...), po prirodi stvari je crnogorsko. Ovdje, ipak, istine radi moram napomenuti da jedan opći model prikazivanja povijesnih vrijednosti, karakterističan za države s dominantnim matičnim narodom, pogotovu na ovim našim prostorima, samo primjenjujem na našu konkretnu situaciju.

ZAŠTO BI NAM TREBALO BITI VAŽNO ISTICANJE NACIONALNOG IDENTITETA?

Je li nama važno isticanje nacionalnog identiteta? Treba li nam ono biti važno? Zašto bi nam, uopće, to bilo važno?

Na sreću ili na žalost, teško mi je procijeniti, ali siguran sam da živimo u vremenu i na prostoru na kojemu je svima koji ga naseljavaju, u potrebi za afirmacijom svoje nacije i države, jako važno svijetu pokazati povijesne nacionalne vrijednosti, nerijetko želeći se prikazati starijim, kulturnijim, većim i u povijesti značajnijim nego stvarno jesu. Dakako, mi bokeljski Hrvati te teme ne namećemo, kao što to nikada u prošlosti nismo ni radili, pa je možda dijelom i to razlogom da smo sada tu gdje jesmo, ali ih prihvaćamo. Da, hrvatstvo nam je važno kao pojedincima, a to dokazujemo okupljanjem u udrugu (prije društvo, sada bratovština) kamo nas je dovela prije svega svijest o istoj nacionalnoj pripadnosti. Očito je važno i udruzi, jer je pronalaženju hrvatskog identiteta na povijesnom prostoru Boke, podupirući u svakom pogledu Željkov rad, posvetila značajan dio svojih aktivnosti. I treba nam biti važno jer živimo tu i sada i pozvani smo vrijednosne poruke dobivene od svojih predaka prenijeti našim potomcima. Isticanje nacionalnog identiteta trebalo bi nam biti važno najmanje zbog dva razloga – istine i održavanja na svijetlo dana činjenice da prostor Boke Kotorske Hrvati nisu naselili 1945., da sa svojom kulturom i tradicijom nisu došli u Crnu Goru, nego da je država Crna Gora došla njima.

KAKO NAS VIDE CRNOGORCI U ZAGREBU?

Ako povijesno iskustvo, vidjeli smo na primjerima drugih, nije nikakva zapreka da sadašnji naziv naše bratovštine ostane, postavlja se pitanje postoji li koji drugi razlog da se iz naziva izbriše pridjev? Za odgovoriti na pitanje treba li u nazivu zadržati pridjev ili ne, po mojem mišljenju, nije važno povijesno iskustvo, nego iskazuje li naziv (i pridjev u njemu) identitet naše udruge, šaljemo li njime drugima istinitu poruku o nama samima. Pri tome, kada se razmišlja o promjeni imena, premda nije od presudne važnosti, dobro je uzeti u obzir i povratne informacije koje dobivao od onih s kojima na bilo koji način dolazimo u doticaj.

Kao i danas, tako i prije četrdesetak, pedesetak godina članom Društva/Bratovštine mogao je biti gotovo svatko. Nije čak morao biti ni Bokelj, za članstvo u Društvu kvalificirao bi se već izjavom da je ljubitelj Boke. Nacionalne vrijednosti, ne samo kao stav službene politike, nego kod značajnog broja ljudi kao prevladavajući oblik svijesti, bile su potisnute na račun unitarističkih. Međutim i u takvim okolnostima, kada nacionalno određenje nije imalo pravo javnosti, kad smo bili poticani da svi sve smatramo svojim, Crnogorci koji su bili članovi Društva i koji su dolazili na Bokeljske večeri mogli su se izbrojati na prstima jedne ruke. Postavlja se pitanje zašto je tome bilo tako, pogotovu kada se zna da u to vrijeme nisu imali svoju zavičajnu ili nacionalnu udrugu u Zagrebu i da je jedina veza s Crnom Gorom bila upravo naša udruga? Logičan i jedino ispravan odgovor bi bio: zato jer Bokeljsku mornaricu ni bokeljski Crnogorci, a pogotovu oni iz unutrašnjosti nisu smatrali svojom!

S istim zaključkom otišao sam prije par godina s prijema kod pomoćnika ministra vanjskih poslova Crne Gore priređenom u njihovu veleposlanstvu u Zagrebu. Prijemu su prisustvovali predstavnici udruga čiji su članovi porijeklom iz Crne Gore. Tako su bili predstavnici Zajednice Crnogoraca, Društva Montenegro, Društva Bjelopolja (čitaj: muslimana, Bošnjaka) i Jozo i ja. Trebalo je izvijestiti pomoćnika ministra o radu udruga kojima pripadamo i o problemima s kojima se u radu susrećemo i sl. Prvi je referirao predstavnik Zajednice Crnogoraca koji je završio, otprilike, riječima: „Toliko o nama, a o problemima koje ovdje muče Hrvate iz Crne Gore reći će Vam predsjednik Bokeljske mornarice...”

O stavu zagrebačkih Crnogoraca i predstavnika crnogorske države o nama, možemo prosuđivati imajući u vidu više nego dobru suradnju i s jednim i drugima. Od osamostaljenja Crne Gore, u pisanoj korespondenciji s njezinim predstavnicima u svakoj prigodi koristili smo memorandum Bratovštine, usmeno se predstavljali punim imenom, oni se nama obraćali, također, navodeći naš puni naziv. U neposrednom kontaktu na skupovima kojima sam prisustvovao nikada nisam zapazio da bi riječju ili gestom bilo tko od njih izrazio nezadovoljstvo nazivom naše Bratovštine. Dapače, uvijek smo bili srdačno primljeni u njihovoj sredini, a sjećanja na ugodno provedene trenutke s njima još uvijek su jako svježa. Dojam je, teško je naravno biti kategoričan, da predstavnicima crnogorske države u Hrvatskoj

ne smeta naš naziv, barem ne u mjeri koja bi izazvala potrebu otvorenog izražavanja nezadovoljstva njime.

Možda bismo tu blagonaklonost Crnogoraca u Hrvatskoj prema nama mogli protumačiti tako da oni u želji da zadrže visoku razinu suradnje s nama, naš pridjev u nazivu shvaćaju kao državno, a ne nacionalno određenje, s obzirom da udruga djeluje u Hrvatskoj. Ako je i tako, to samo potvrđuje da naš naziv, za razliku od nas, oni ne smatraju problemom.

KAKO NAS JE PRIHVATILA HRVATSKA JAVNOST?

S druge strane, od osamostaljenja Hrvatske, pojačanu nazočnost naše Bratovštine u medijima, ostvarene brojne kontakte s državnim i kulturnim institucijama i njihovim predstavnicima, s nama sličnim društvima i općenito naklonost hrvatske javnosti trebamo zahvaliti upravo činjenici da smo se deklarirali kao hrvatska udruga. Izvan toga konteksta zanimanje za nas ako bi uopće i postojalo, bilo bi daleko manje, usudio bih se čak tvrditi da bi ono bilo manje nego potkraj prošloga stoljeća, s obzirom da danas, za razliku od onda, živimo u vremenima u kojima je za pristup javnosti nužna prije svega nacionalna legitimacija.

Možemo, dakle, zaključiti da je recepcija naziva: Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica – 809 Zagreb u hrvatskoj javnosti i na razini institucija kojih se mi tičemo, potpuna.

Ako naš naziv ne smeta predstavnicima crnogorske države u Hrvatskoj ni predstavnicima udruga građana crnogorske nacionalnosti koje ovdje djeluju, ako nas je prihvatila hrvatska javnost, zašto naši u Kotoru uporno traže njegovu izmjenu i zašto je Jozo spreman prihvatiti njihov ultimativni zahtjev? Odgovor je za obje strane isti: Bokeljska mornarica nije nacionalna tvorevina, pa prema tome ne može biti hrvatska!

JE LI BOKELJSKA MORNARICA BILA MULTIETNIČKA?

Kada se Bokeljskoj mornarici oduzima nacionalni predznak, obično se kao argument navodi da su pomorci koji su plovili na kotorskim brodovima, kao i vlasnici tih brodova bili pripadnici raznih vjera i nacionalnosti, posebice se ističe admiral Matija Zmajević, za kojega se navodi da je pravoslavnog, danas bismo rekli: crnogorskog podrijetla.

Ne sumnjam u istinitost tih tvrdnji. Zagovornici teze o multietničnosti Mornarice, barem oni u Zagrebu koje ja poznajem, kada govore o toj temi, međutim, često brkaju pojmove i poistovjećuju Bokeljsku mornaricu, odnosno Bratovštinu kotorskih pomoraca (instituciju) i bokeljsku mornaricu (općeniti naziv za brodovlje, pomorce i pomorske ustanove Kotora toga vremena).

Naravno da je među mornarima, zapovjednicima i vlasnicima brodova bilo pripadnika raznih vjera i nacionalnosti, ali je pitanje jesu li svi oni bili članovi Bratovštine kotorskih pomoraca. Prije nego se kategorički ustvrdi da Bratovština, odnosno Bokeljska mornarica nema nacionalni predznak trebalo bi istom rezolutnošću potvrdno odgovoriti na pitanje: je li činjenica da je Bratovština nastala i da je djelovala pod snažnim utjecajem Katoličke crkve bila privlačna pripadnicima drugih vjera i nevjerujućima u tolikoj mjeri da bi postali njezinim članovima? Je li, s druge strane, razumno pretpostaviti da je upravo konfesionalna obojenost Bratovštine mogla biti razlogom da su njezino dominantno članstvo činili katolici? Nadalje, bi li ikoga iznenadilo ako bi se pronašli povijesni izvori koji bi pokazali da je u to vrijeme Kotor, kao gospodarski, kulturno i u svakom drugom pogledu razvijenija sredina od njegova zaleđa, asimilirao došljake te da su pojedinci radi brže i potpunije integracije u takvu sredinu, pogotovo oni koji su reflektirali na više pozicije na društvenoj, odnosnoj profesionalnoj ljestvici, mijenjali vjeru i prelazili na katoličanstvo. Konačno, ako u srednjem ili kasnom srednjem vijeku ne možemo s velikim pouzdanjem govoriti o nacionalnoj pripadnosti članova Bratovštine, možemo li razumno pretpostaviti da su se potomci tih katolika - članova Bratovštine kasnije, kada je došlo do nacionalne diferencijacije u najvećem broju izjašnjavali Hrvatima? Pritom mislim na katolike koji su tu vjeru primili odmah po rođenju, ali i na one koji su je primili kao odrasli.

I na kraju, koji odgovor na pitanje postavljeno u naslovu ovoga poglavlja možemo dati raščlambom povijesnog podatka koji u knjizi „12 vjekova Bokeljske mornarice“ iznosi povjesničar dr. sc. Slavko Mijušković, citiram: *„Naime, kad je Skupština Bokelja 13. juna (1848., op. a.) vijećala na Prčanju u vezi poziva bana Jelačića i Hrvatskog sabora za prisajedinjenje Boke, s Dalmacijom Hrvatskoj, najviše su se istakli kotorski i drugi bokeljski pomorci da do tog prisajedinjenja zaista i dođe“?* Jesmo li pristrani ako zaključimo da

je sjedinjenje Boke s Hrvatskom bila želja bokeljskih Hrvata? Ako je točan povijesni podatak da je ta želja, među svim društvenim slojevima Boke toga vremena, bila najizraženija u pomoraca, znači li to da su Hrvati bili najbrojniji među njima? Ako ustvrdimo, što bi bilo logično, da jesu, je li razumno pretpostaviti da su i u Bokeljskoj mornarici Hrvati bili dominantna nacionalna skupina? Odgovori na ova pitanja nameću se sami od sebe, ali bez obzira što tko zaključio, jedno je sigurno: sjedinjenje Boke s Hrvatskom nije mogao biti izraz težnji multietničke Bokeljske mornarice!

ČIJA JE BOKELJSKA MORNARICA?

Od kada sam čuo za Bokeljsku mornaricu pa do dana današnjeg nisam sreo Bokelja Hrvata koji Bokeljsku mornaricu ne bi smatrao dijelom svoga nacionalnog identiteta. Svijest o tome velikoj većini njezinih članova daje smisao i svrhu angažmanu na očuvanju njezine tradicije. Da Bokeljsku mornaricu ne smatramo svojom, velika većina nas bi se, uvjeren sam, posve drukčije odnosila prema toj nesumnjivoj kulturološkoj vrijednosti. Samo pripadnost zavičaju ne bi mogla proizvesti emociju koja tu našu vezu čini neraskidivom.

Kada kažem da je Bokeljska mornarica hrvatska ne obuzima me osjećaj nelagode, ne smatram da sam nešto krivo rekao, da sam nekome oteo nešto što je njegovo.

S druge strane, s mnogim Crnogorcima sam kontaktirao, s ne malim brojem se družio, s nekima i prijateljevao, ali nikada mi nitko od njih nije rekao, niti gestom ili postupkom pokazao da Bokeljsku mornaricu smatra dijelom crnogorske tradicije. Dapače, u svakoj prigodi bilo je zamjetno da pupčana povezanost Bokeljske mornarice s Katoličkom crkvom za njih predstavlja ogradu koja jasno dijeli njihovo od našeg dvorišta. Ne poričem da drugi imaju možda i drukčija iskustva, ali ona sigurno ne mogu promijeniti moje uvjerenje da u kolektivnoj svijesti Crnogoraca Bokeljska mornarica ne postoji kao dio njihova nacionalnog identiteta.

Ako Bokeljsku mornaricu Crnogorci ili velika većina njih ne smatra svojom, a mi Hrvati iz Boke gotovo svi je smatramo našom, čija je onda ona? Srpska? Austrougarska? Mletačka? Bizantska? Je li ničija samo zbog toga što ne znamo pouzdano pripadnici kojega naroda su je i kada osnovali? Možemo li prihvatiti stav da je ničija, znajući da

„ničije“ automatizmom postaje najprije države na kojoj se nalazi, a zatim vrlo brzo i njezina matičnog, odnosno većinskog naroda? Ako je i nisu osnovali, za održavanje njezine tradicije (naj)zaslužni(ji) su Hrvati, ako ne za cijelo vrijeme njezina postojanja, a onda sigurno u vremenskom razdoblju koje je započelo daleko prije 1945. i, što je također, vrlo važno napomenuti, neprekidno traje do dana današnjega. Daje li nam to za pravo da je nazovemo našom? Daje li nam (više)stoljetna ukorijenjenost Bokeljske mornarice kao hrvatske udruge u kolektivnoj svijesti bokeljskih Hrvata pravo da je nazovemo našom? Po meni – da, osim ako se ne pokaže da se tu radi o kolektivnoj fikciji nas Hrvata ili o kolektivnoj krađi tuđeg identiteta. Smatram, nadalje, da nacionalno određenje kolektiva dijeli sudbinu nacionalnog identiteta njegovih članova. Hoće li institucija ili udruga dobiti nacionalni predznak ovisi o volji njezina članstva u trenutku donošenja odluke, u konkretnim društvenim okolnostima. Kada je, pak, o ovom posljednjem riječ, vjerujem da povoljnijeg trenutka u zadnjih dvadesetak godina nije bilo, a da ga za dvadesetak godina možda uopće neće ni biti.

JESU LI MOGUĆE PROMJENE U MATICI?

Kao i većina vas, dosta sam skeptičan da je išta moguće dolje promijeniti. U Jozovim stavovima, zapravo, iščitavam većinsko raspoloženje u matičnoj bratovštini, slično mi govore i moji izvori iz Kotora, a i moja neposredna zapažanja bitno se ne razlikuju od te matrice. Deprimirajuće djeluje podatak da je njima dolje u Kotoru važnija jedna jedina beogradska udruga od pet udruga s područja Hrvatske. Obeshrabruje, također, njihova želja, iskazana u zahtjevu da se u Hrvatskoj organizira krovna udruga koja bi Bokelje predstavljala u Matici, čime se daleko brojnija bokeljskomornarička dijaspora u Hrvatskoj izjednačava u formalnim pravima s onom na prste jedne ruke izbrojivom u Srbiji. Kada kažem kako me to izjednačavanje obeshrabruje i žalosti, prisjećam se događaja s kraja sedamdesetih godina prošloga stoljeća kada smo pokojni Mladen Pean i ja kao predstavnici našeg zagrebačkog društva prisustvovali proslavi Bokeljske večeri u Beogradu. I tada sam se isto osjećao gledajući ples kola Bokeljske mornarice, kada u koracima i figurama plesača nisam mogao prepoznati koje se to kolo uopće pleše.

Atmosfera koja je potom stvorena, a posebice ona u kasne sate, pomogla mi je da shvatim da je to bilo Žikino kolo. Ako je prije četrdeset godina bilo tako, danas može biti samo četrdeset puta takvije. Posve mi je nejasno tko su ti ljudi u Matici i kakvim su se naopakim kriterijima vodili kada su takvu udrugu mogli prigrliti kao svoju, a našu odbaciti kao strano tijelo. Bojim se da i ovom prigodom možemo samo slegnuti ramenima i rezignirano konstatirati da Kotor kao intelektualno sjedište Boke, koji je dao mnoga velika imena, u cijeloj svojoj dugogodišnjoj i bogatoj povijesti nije uspio iznjedrati osobu koja bi imala intelektualnog kapaciteta i građanske hrabrosti artikulirati i javno zastupati nacionalne interese bokeljskih Hrvata. Bez obzira na sve, zalažem se da se u Kotoru pokuša pronaći sugovornik i pokrenu razgovori o ovim pitanjima, ako ne zbog vjere u njihov uspjeh, a onda, barem s nadom, da nam oni koji budu dolazili iza nas neće zamjeriti što nismo pokušali.

BISMO LI PROMJENOM IMENA NAŠE UDRUGE MOGLI UTJECATI NA ODLUKE U MATICI?

Ne znam misli li Jozo doista da ćemo izbacivanjem pridjeva iz naziva ostvariti utjecaj na rad matičnog društva u Kotoru ili, u nastojanju da postigne svoj glavni cilj - uspostavu službenih veza naše bratovštine s Maticom - svjesno preuzima rizik da u poodmakloj životnoj dobi bude označen kao naivac. Misli li da mi iz Zagreba možemo utjecati na bilo koji način na izbor predsjednika matične bratovštine ili na imenovanje admirala Bokeljske mornarice? Naravno da bi takva očekivanja bila skroz nerealna. Možemo se mi nazvati ne znam kako, možemo im dati olovku i papir da sami napišu naše ime, to ni za dlaku neće povećati naš utjecaj na njihove odluke. To što bismo dobili pravo glasa samo bi još više pojačalo simboliku naše nazočnosti na tijelima odlučivanja. Mi u Zagrebu željeni utjecaj možemo ostvariti, samo, jedino i definitivno ako se Bokeljska mornarica bude otvoreno deklarirala kao hrvatska udruga!

(...)

Vaš

Ivo Škanata

U Zagrebu, na Valentinovo 2014.

Zaželimo predsjedniku *Hrvatska bratovština „Bokeljska mornarica 809“* puno uspjeha u njegovom plemenitom nastojanju da očuva hrvatsku kulturnu baštinu.

Josip Pečarić, *O hrvatstvu Bokeljske mornarice*. Odjeljak: *Različiti članci*. U: *Marulić*, 47./2014., br. 3-4 (260), svibanj-kolovoz 2014., str. 143-156.

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

PRVE OPTUŽE ZA IZDAJU NACIONALNIH INTERESA

U Vukovaru je održana prva sjednica Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) na kojoj se raspravljalo o:

1. veleizdajničkim pojavama u današnjoj Hrvatskoj,
2. utvrđivanju prvih etičkih optužbi i izdajnika,
3. dogovoru o budućem radu.

O veleizdajničkim pojavama i pripremi novih tužbi govorili su: Ante Glibota, akademik Josip Pečarić, prof. Nevenka Nekić, Đuro Vidmarović, Ante Beljo, Rozalija Bartolić, Mario Filipi, prof. Nikola Debelić, dr. dr. h. c, dipl. pravnik Zdravko Vladanović, dok je o stanju u Vukovaru govorio kriminalist Vlado Iljkić, izlaganjem pod nazivom "Kronologija izdaje Vukovara" u ime "Stožera za obranu hrvatskog Vukovara.

Prvoj radnoj sjednici HNES nazočio je veći broj osnivača istog, brojni građani i te ugledni pojedinci iz društvenog, političkog i vjerskog života Vukovara i okolice.

Skup su pozdravili i predsjednik SOHV Tomislav Josić, gradonačelnik Vukovara Ivan Penava, predstojnik ureda Župana

Vukovarsko-srijemskog Marinko Beljo, prof. dr. Dražen Živić a skup je pozdravio i gvardijan vukovarski, fra Ivica Jagodić. Prve etičke/moralne tužbe za izdaju hrvatskih nacionalnih interesa iznijeli su:

dr. Zdravko Tomac koji je iznio tužbu za Ivu Josipovića,
dr. Josip Jurčević koji je iznio tužbu za Stjepana Mesića,
dr. Zvonimir Šeparović koji je iznio tužbu za Vesnu Pusić,
odvjetnik Željko Olujić koji je iznio tužbu za Milorada Pupovca,

Osnivači-članovi HNES-a:

prof. em. Zvonimir Šeparović, Zg
Akademik Slobodan Novak, HAZU, Zg
Akademik Josip Pečarić, HAZU, Zg
Prof. dr. Branimir Lukšić, St
Prof. dr. Andrija Hebrang, Zg
Prof. dr. Josip Jurčević, Zg
Prof. dr. Zdravko Tomac, Zg,
Prof. dr. Josip Faričić, Zd
Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić, Zg
Željko Olujić, odvjetnik, zg
Zvonimir Hodak, odvjetnik, Zg
Marko Franović, Sidney
Ante Glibota, Pariz
Josip Botteri Dini, akad.slikar, St
Miljenko Romić, akad.slikar, Zg/Vu
prof. Nevenka Nekić, književnica, Zg
Đuro Vidmarović, književnik,
Slavica Bilić, Udruga Bedem Ljubavi,
Negzana Pavičić, preživjela masakr u Škabrnji,
Rozalija Bartolić, Udruga udovica hrvatskih branitelja
Domovinskog rata, Zg
Mario Filippi, predsjednik Udruge 100% invalida Domovinskog
rata
Ante Beljo, dopredsjednik HŽD
Joško Čelan, publicist, St
Vlado Iljkić, kriminalist, SOHV, Vu
Tomislav Josić, SOHV, Vu

Ante Deur, Zbor udruga veterana Gardijskih postrojbi HV
Tomo Medved, brigadni general HV, Zg
Dražen Šantić, veterani 7. GBr HV,
Dr. Mario Sošić, Pula
Vinko Šeparović Markota, poduzetnik, Blato na Korčuli
Ante Nadomir Tadić-Šutra, pjesnik, bojovnik, Knin
Dr. Ante Milinović, povjesničar, Zrin
Mr.sc. Ivan Kozlica, povjesničar
Zvonimir Zorić, žrtva komunizma
Vladimir Milinović, publicist

Izlaganje "Kronologija izdaje Vukovara" donosimo u cijelosti dok će ostala izlaganja i tužbe biti prenesene u izvornom obliku narednih dana.

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara

KRONOLOGIJA IZDAJE VUKOVARA I. RAZORUŽAVANJE TO SRH

I. Tijekom 1988. godine u Vukovaru je održana velika vojna vježba tadašnje JNA i rezervista na kojoj su simulirani oblici napadanja i čuvanja Vukovara.

Od svibnja do srpnja 1991. godine, razoružana je bivša TO Vukovara na način da su oružje i druga vojna oprema odvezeni u Vukovarsku vojarnu odakle su ubrzo prebačen i distribuirani u sela oko Vukovara nastanjena srpskim stanovništvom. Za to nikada i nitko do danas nije odgovarao.

II. EMBARGO NA UVOZ ORUŽJA

Ivica Lučić i Andrija Hebrang otvoreno su prozvali Ivicu Račana i Budimira Lončara za ovo nedjelo.

Vijeće sigurnosti UN-a uvelo je embargo na uvoz oružja za bivšu Jugoslaviju u rujnu 1991. godine, s obrazloženjem da je to jedan od način zaustavljanja rata. No, embargo je de facto pomogao Jugoslavenskoj vojsci i Srbiji jer su njihove zalihe naoružanja bile neiscrpne i neizmjereno veće od količina oružja, streljiva i druge vojne opreme s kojima je raspolagala Hrvatska vojska u nastajanju. U to je vrijeme ministar vanjskih poslova Jugoslavije bio Budimir

Lončar. Njegova uloga u nastanku i izglasavanju Rezolucije Vijeća sigurnosti kojom je uveden embargo nije zanemariva.

III. POLITIČKA MANIPULACIJA ERDUTSKIM SPORAZUMOM NAKON TUĐMANOVE SMRTI

1. trgovanje biračkom potporom od strane obje velike stranke
 2. njegova pogrešna i nelegalna implementacija u zakone RH.
 Moratorij 1- na suvremenu hrvatsku povijest - nelegalno vrijedi i sada

Moratorij 2 – srpskim mladićima na služenje u HV- jednom nelegalno produljen, na traženje Srba

Premda je Erdutskim sporazumom i kasnije Rezolucijom Vijeća sigurnosti kojom je uspostavljena Prijelazna uprava zaustavljeno nasilje i nova ratna razaranja i stradanja, pojedine točke Sporazuma i danas izazivaju različita tumačenja i prijemore. Proteklih godinu i pol dana jasno je pokazalo da je mirna reintegracije u biti nedovršeni proces koji je ostavio niz otvorenih i neriješeni problema – od kažnjavanja ratnih zločinaca do pitanja integracije, odnosno, samogetoizacije srpske nacionalne manjine.

IV. PROMJENA UZOPNM I SNIŽAVANJE CENZUSA SA 50%+1 NA 1/3

Budući je rekonstrukcija pokazala da je 1/3 najbliža prijeratnom broju Srba u gradu Vukovaru, politički se pogodovalo stjecanju prava po "sili zakona", a – kako se pod sadašnjom vlašću pokazalo – na uštrb toga da ta prava proizidu iz dobrih odnosa dvaju naroda i nakon što politički predstavnici srpske nacionalne manjine u Vukovaru iskreno prihvate odgovornost dijela srpske manjine za agresiju Srbije na Hrvatsku i Vukovar kao i ono što se dogodilo u Vukovaru. Izostanak želje za suradnjom oko pronalaženja nestalih i otkrivanja minskih polja upućuje na mogući stav srpske nacionalne manjine o stanovitoj privremenosti političkih, društvenih i teritorijalnih odnosa na ovom prostoru.

V. METODOLOGIJA POPISA STANOVNIŠTVA I NESREĐENI POPISI

Omogućeno popisivanje svih koji su u Vukovaru fiktivno prijavljeni, a ne samo onih koji u njemu stvarno žive, borave ili prebivaju otvorilo je novi krug nepravdi. Ovo je područje doživjelo veliki broj

fiktivnih prijava radi ishodovanja dokumenata i osiguranja različitih oblika zaštite, od mirovina do zdravstvene skrbi, i to ne samo od strane domicilnog stanovništva nego i od strane onih koji su izbjegli s drugih područja Hrvatske nakon Bljeska i Oluje, što je značajno utjecalo na porast udjela stanovnika srpske nacionalnosti u gradu Vukovaru. Smišljeno se zadržava postojeće stanje nesređenosti različitih registara stanovništva (prebivalište, birački popisi i slično), čemu je pridonijela i upitna pouzdanost rezultata popisa stanovništva iz 2011. godine, a koji su državnoj vlasti i političkim predstavnicima srpske nacionalne manjine na lokalnoj i nacionalnoj razini, poslužili kao argument za uvođenje dvojezičnosti što je, zapravo, bila nova agresija na Vukovar.

VI. POLITIČKO-ŽRTVOSLOVNA IZDAJA

Odvila se na vanjskopolićkom planu, s najtežim posljedicama u Vukovaru. Kroz međunarodnu politiku izjednaćavanja krivnje između počinitelja zločina i njihovih žrtava, uz dugogodišnje ignoriranje postojanja žrtve (Sunčica), nepronalaženje nestalih, nebriga za žrtvu, Vukovar je s vremenom postao svojevrsni poligon za umirivanje savjesti Europe i svijeta za nečinjenje dobra i omogućavanje da se nad Vukovarem i Vukovarcima nadvije mračan oblak zla i neljudskosti.

VII. POLITIČKO-PRAVOSUDNA IZDAJA

1. Neprocesuirani neki od najstrašnijih zločina

- zločinci često poznati, ali mnogi mirno žive, u Hrvatskoj i drugdje, čak i u samom Vukovaru

- neprocesuirani masakri hrvatskih policajca, zarobljenika i ranjenika, pojedinaćna i grupna ubojstva, silovanja, divljaćko granatiranje i uništenje grada, smrti djece i civila od granatiranja, uništenje kulturne baštine, zdravstvenih objekata.

2. Nep priznavanje postojanja logora od strane države Srbije (mućenja, ubojstva, silovanja)

3. Mukotrpno priznavanje postojanja sustavnih okrutnih silovanja kao dio strategije etnićkog ćišćenja, izbjegavanje pravosudnog procesuiranja počinitelja od strane DORH-a, kao i dodatno traumatiziranje žrtava opetovanim davanjem iskaza i dugotrajnoću procesa

Sve navedeno usmjereno je u pravcu prikrivanja, prešućivanja, potpunog iskrivljavanja i krivotvorenja istine o onome što se u Vukovaru događalo 1991. godine. Umjesto istine i pravde Vukovaru se nameću „nova pravednost“ i „politička korektnost“ što nije doprinos izgradnji stabilnog poslijeratnog društva i jačanju međusobnog povjerenja i poštovanja, nego poticaj novim napetostima, traumama, a moguće i sukobima.

VIII. POLITIČKO-USTAVNOPRAVNA IZDAJA

1. Nepoštivanje ustavnog načela ravnopravnosti građana Republike Hrvatske
2. Nepoštivanje čl. 8 UZoPNM - nepoštivanje duha zakona koji je preduvjet za uvođenje dodatnih političkih prava manjina, poglavito se to odnosi na srpsku manjinu
3. Naputak ministra Bauka kojim je počelo postavljanje dvojezičnih/dvopisanih ploča – narušavanje lokalnih nadležnosti vlasti Grada Vukovara

IX. POLICIJSKO-PRAVOSUDNA IZDAJA

Način postavljanja i čuvanja dvojezičnih/dvopisanih ploča, noću i uz kordone interventne, temeljne i krim policije te gelendere kao i uhićivanje, krim obrada, optuživanje onih koji to nisu zbog osobnog iskustva stradanja mogli podnijeti, sudski procesi koji su u tijeku. Slučaj Pajičić i slučaj Gilja.

Očito je da je u Vukovaru na djelu nova agresija usmjerena prema onima koji su trpjeli, ali koji su i živote dali za obranu Vukovara i Hrvatske, i to od strane onih koji prema vlastitim riječima „ne razumiju osjećaje drugih“. Na Vukovarsku Hrvatsku vrši se svakodnevna medijska i politička agresija, a na vukovarske i druge branitelja primjenjuju se vrlo sofisticirani oblici fizičkog i psihičkog nasilja.

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara

Dragovoljac.com, 22. 09. 2014.

SUMNJIV JE NJIMA I BISKUP, A NE SAMO THOMPSON

Mislim da se ne treba ljutiti na miliciju, pardon policiju zbog ovakvog odnosa prema Thompsonu. Dapače, oni mu samo iskazuju čast jer i time potvrđuju da on, za razliku od današnjih vlasti voli svoj narod! Uostalom kao i biskup Ivas i svi posjetitelji Thompsonovih koncerata.

JP

Zašto je u očima MUP-a Thompson pravilo a drugi iznimke?

Koncert Marka Perkovića Thompsona u Šibeniku/ foto Ž. Huljev
22.09.2013. 17:28

Braniteljski Portal

Hrvatska

"Obzirom da se na današnjem humanitarnom koncertu Marka Perković Thompsona očekuje više posjetitelja molimo da putem svojih medija uputite građane da je zabranjeno nošenje transparenta uvredljivog i neprimjerenog sadržaja, da je zabranjeno poticanje na mržnju po bilo kojoj osnovi (nacionalnoj, vjerskoj ili po drugoj osnovi), zabranjeno je i nošenje predmeta koji su pogodni za nanošenje ozljeda i da će se sukladno odredbama Zakona o policijskim poslovima i ovlastima vršiti audiovideo snimanje i fotografiranje javnog skupa". Ovo gore napisano je već davno tipizirani MUP-ov obrazac Službenog priopćenja za medije skoro svake policijske uprave u Hrvatskoj koja od istih putem tiska ili elektroničkih medija traži objavu informacije ovakvog sadržaja pred svaki Thompsonom koncert.

Nije riječ o izuzetku, već o pravilu kristalno jasnog i jedinog u Hrvatskoj selektivnog pristupa "osiguranja" javnog skupa čija se policijska mjerila unutar policijskih poslova i ovlasti redovito trenira samo u slučaju pjevača Perkovića kojega se na taj način apriori stigmatizira kao osobu, neravnopravnog građanina ove države i glazbenika. Ostalih pri tom kao da uopće nema nigdje na glazbenoj sceni. Nitko dakle prema policiji osim njega u Hrvatskoj ne nastupa

na koncertima ili ostatak glazbenika muzicira na privatnoj proslavi dječjih rođendana u krugu šire obitelji, pa čemu stoga na takva događanja dovoditi specijalce, postavljati skrivene kamere, stacionirati pokretne stožere kao FBI ili među okupljene plasirati desetine pa i više žbirova kao što se to već po pravilu događa samo na Thompsonovim koncertima. Doslovno nikakvim drugim u Hrvatskoj bilo da je riječ o domaćim ili inozemnim izvođačima. MUP to valjda kolokvijalno kazano tumači sintagmom o " nužnoj sigurnosnoj skrbi za sve učesnike" a u naravi se radi o klasičnom špijuniranju koje u naravi izgleda više tragično nego smiješno. Posljednji primjer takve "profesionalne principijenosti", potpisnik ovih redaka odgledao je 20-og ovog mjeseca u Šibeniku na koncertu humanitarnog karaktera upriličenog u svrhu prikupljanja sredstava za izgradnju tamošnjeg **Katoličkog doma za mlade** koji je okupilo blizu deset tisuća osoba. Od njih, na čelu kao organizator osobno šibenski biskup msg. Ante Ivas. Zatim nebrojeno nazočnih svećenika i časnih sestara. Zatim roditelji s djecom, mladež i ostali koji su pjevačev nastup okončali bez ikakvog incidenta ili razloga policiji za bilo kakvo postupanje, pa ipak su svi uredno posnimani. No, budimo jasniji o tzv. "plavoj principijenosti". Naime, autor ovog članka skoro desetljeće se bavi opisom događaja za javnost primarno iz domene Crne kronike i kao takav je uvijek na terenu i što se tiče posljednjeg Thompsonovog nastupa u Šibeniku, na istom prostoru ovog ljeta se danima održavao glazbeni festival Teraneo s drugačijim glazbenim predznakom i nije bilo nikakvih drastičnih policijskih upozorenja, a bilo je svega. Droge, alkohola, seksa na javnom mjestu i koješta drugoga razvratničkog. To je bio događaj u kojemu su svako rano jutro iza okupljenih ostajale stotine boca alkoholnih pića, stotine odbačenih opušaka džointa, izgubljenih tableta ili šprica koje u konačnici nečijeg razmišljanja izgledaju bezopasne za razliku od istaknute Thompsonove šahovnice. Valjda su takva nedjela za policiju postala in, normalna i izuzeta od sankcioniranja ili su u naravi krajnje minorizirana budući su koncepcijski ili produkcijski drugačija od Thompsonovih.

Ili ako ćemo pilati do kraja, što bi se recimo dogodilo da hipotetski postavimo pitanje ima li uoči nastupa Cetinskog možda realnih policijskih procjena mogućih talijansko-iredentističkih tendencija ili procjene mogućih prosrpskih ispada pred nastup

glumca-pjevača Rade Šerbedžije. No, pustimo hipotetiku i uhvatimo se stvarnosti u kojoj očiti stradava samo i isključivo Thompson koji je i prije nego li zapjeva uvijek kriv što je pjevao, dok istovremenom Hrvatskom derneče razna Jandrina jata i bez problema arlauču o Krajini. Šeta se lagano Lijepom našom i barem za sada potihom pjevuši notorni četnik Bora Đorđević i dio estrade koji u naravi izgledaju kao reklamni agenti kolumbijskih narkokartela.

Valjda je to "in", moderno i prihvatljivo te mi je stvarno žao što primjerice onih ranih jutara nakon Teranea u Šibeniku i obilaska "normalnog mjesta događa koji ne zahtijeva posebnu opservaciju" i kojega sam pregazio zbog osobne zaštite od hepatitisa s cipelama debelih đonova, nisam bio u društvu ministra MUP-a ili kulture pa da sebi uštedim pisani novinarski upit. Tko je bio organizator okupljanja takve (normalne) vrste. Vjerujte mi nemam pojma, niti sam na istom vidio kamere, žbirove i specijalce.

Za takve događaje nema prethodnih upozorenja. Valjda ih treba i poticati a one koji takve "zdrave snage" žele upozoriti na posljedice ili ih odvratiti od bolesti i nezdravog života,, očigledno treba snimati i unaprijed dezavuirati u tolikoj mjeri da mi se u jednom trenutku na netom odslušanom Thompsonovom koncertu u Šibeniku učinilo mogućim kako je samo bilo pitanje vremena kada će isti zbog dobre i korektne atmosfere biti prekinut s pjevačem odvedenim u lisičinama, **pa ako to vlast hoće zajedno s biskupom Ivasom.** Mislite da pretjerujem. Nikako, sve je u dogledno vrijeme moguće, pa ako treba i takav scenario koji je lako izvedljiv s nekoliko desetaka ubačenih provokatora.

Željko Huljev

<http://www.braniteljski-portal.hr/Novosti/Hrvatska/Zasto-je-u-ocima-MUP-a-Thompson-pravilo-a-drugi-iznimke#sthash.h6hHa0zd.dpuf>

Subject: Fwd: Re: Sumnjiv je njima i biskup, a ne samo Thompson

Date: Mon, 23 Sep 2013 14:11:21 +0200

From: josip pecaric <pecaric@element.hr>

To: undisclosed-recipients;

Dragi Djuro,

Hvala Ti na ovom lijepom komentaru i svjedočanstvu o Thompsonovom nastupu u Sombatel (Szombathely).

Ali ponavljam, Marko Perković Thompson može biti samo ponosan na ovakav tretman od vlasti za koju nas biskup dr. sc. Vlado Kosić kaže da je PROTUNARODNA!

Zapravo, bilo bi dobro da Ti svoj komentar pošalješ izravno njima, pa da vidimo sto će Ti takova vlast odgovoriti.

Tvoj, Josko

P.S. Inače Ti si potpisnik obadva pisma 2008. godine kada smo branili Thompsona od napada poslije Zagrebačkog koncerta s jednom ustaškom kapom među 130.000 ljudi! Sjećaš li se kakvu su hajku tada pokrenuli na njega zbog toga. Umjesto da te koji su je pokrenuli pošalju u Vrapče! Umjesto u Vrapče eto njih kao savjetnike predsjednika vlade i sl.

Subject: Re: Sumnjiv je njima i biskup, a ne samo Thompson

Date: Mon, 23 Sep 2013 10:10:02 +0200

From: Djuro Vidmarovic

To: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Joško,

Hvala na prilogu Željka Huljeva „Sumnjiv je njima i biskup, a ne samo Thompson“. Ne odlazim na koncerte pjevača zabavne glazbe, pa mi mnogo toga nije poznato. No, znam dosta o pjevaču Marku Perkoviću zahvaljujući našim medijima, ali i Tvojim knjizi. Stoga nisam mogao niti pretpostaviti da hrvatska policija na ovakav način tretira jedino nastupe ovog poznatog pjevača. Ako se znade da on izvodi skladbe rodoljubnog karaktera, te da su njegova publika ljudi koji vole svoju zemlju, tada je problem upravo u rodoljublju i domoljublju. Poslušao sam nekoliko Markovih pjesama. Za jednu je krasan tekst napisao i šibenski biskup, msgr. Ivas. Ondje gdje je biskup Crkve u Hrvata ne može biti ničega ekstremnog i politički nepodobnog. Kao čovjek koji je sudjelovao u stvaranju suverene

Republike Hrvatske (sudionik Konstituante) prvi bih se odlučno suprotstavio svakom obliku ugrožavanja naše Države. Marko Perković je bio dragovoljac Domovinskog rata i ja se dobro sjećam snimke na kojoj on zajedno sa svojim suborcima, u odorama i s oružjem, na bojišnici, izvodi pjesmu posvećenu rodnome selu i nacionalno-oslobodilačkoj borbi Hrvata. Bio je mlad i „ščrbav“ i kao takav iznimno simpatična pojava. Kasnije se ozbiljno posvetio glazbi, stvorio svoj stil pjevanja i uzdigao se do statusa ličnosti od nacionalnog značenja. Kako se 40 godina bavim Hrvatima u Mađarskoj, bio sam impresioniran Markovim koncertom u gradu Sombatelju (Szombathely) gdje se okupilo neobično mnogo pripadnika hrvatske nacionalne manjine iz Mađarske i Austrije. Nitko od političara, književnika i tzv. društvenih djelatnika nije do sada okupio toliko naših sunarodnjaka. Pokazalo se da mladi hrvatski manjinci, čak i u selima u kojima je asimilacija uzela velikog maha, osjećaju svoj narodnosni identitet, samo im treba znati prići na pravilan način. Marko Perković je održao koncert na smiren i diplomatski izbalansiran način. I sada, umjesto da tog mladog čovjeka zamolimo da pomaže u suradnji s gradišćanskim Hrvatima, mi ga progonimo. Stoga javno poručujem Ministru policije, koji je ujedno zadužen za cjelokupnu unutarnju politiku: pustite pjevača Perkovića neka radi svoj posao. Prestanite s diskriminacijom njega i njegove publike na nacionalnoj osnovi, jer po meni, Vi ovakvom diskriminacijom ugrožavate ustavno-pravni poredak RH, a ne pjevač i njegova publika. Vi ste čimbenik unutarnje nesloge i poticatelj političkog raskola u hrvatskome etničkom biću, a ne pjevač. Svatko uravnotežen mogao bi upitati: Zbog čega Vas smiju smetati pjesme rodoljubnog karaktera? Taj Marko Perković je dragovoljac Domovinskog rata i budite sigurni da mu je dobrobit hrvatske Države na srcu, bez uvrede, mnogo više nego Vama, jer Vi ste političar iz Stranke koju ne odlikuje rodoljublje! Ako doista na njegove koncerte šaljete agente MUP-a kao provokatore, kako bi nosili nekakve tobože ustaške parole, ili ljude poticali na ekstremističko ponašanje, da bi imali „dokaze o opradanju“ za policijsku intervenciju, tada se stidite, jer tako je radila UDB-a u bivšoj državi. S takvom bi se Vašom praksom trebao pozabaviti i odgovarajući Saborski odbor. To je gušenje demokracije. Gospodine Ministre, da ste dobar čovjek, odgovoran i domoljuban političar, pojavili bi ste se na koncertu

Marka Perkovića, sjeli pored biskupa Ivasa i doživjeli atmosferu zajedništva. Ali ne, Vama su očito bliži Rade Serbedžija i Lepa Brena. Ako je tako, a novinar Huljev razložno izvješćuje da tako vjerojatno jest, tada sam uvijek na strani Marka Pertkovića i svih mladih rodoljubivih ljudi. U njima kuca srce nas iz 1990. godine. A Vama želim dobro zdravlje, puno janjetine i što skoriju penziju.

Duro Vidmarović, književnik

Pretpostavljam da svi znate tko je Djuro Vidmarovic. Ali za svaki slučaj evo što o njemu kažu na Wikipediji, s napomenom da bi tamo trebalo dodati ponešto i o njegovim djelima o mojim Hrvatima Boke kotorske!

Duro Vidmarović (1947.) je hrvatski književnik, povjesničar i likovni kritičar iz Zagreba. Bio je hrvatski politički dužnosnik i diplomat.

Objavio je više knjiga pjesama i književno-povijesnih raščlamba, osvrti i prikaza.

Prevodi sa ruskog i ukrajinskog jezika (Aleksandr Šimonovič Korotko, Jehuda Amihaj, Igor Bunič...) i ukrajinskog jezika (Serhij Hrabar (Sergij Volodimirovič Grabar), Stanislav Višenski, J. Oros...).

Bio je urednik nekoliko knjiga iz područja povijesti i književnosti (Ezra Ukrainčik, "Pjesništvo moliških Hrvata= Poesio de Molizaj Kroatoj" u suradnji sa Marijom Belošević i Antoniom Sammartinom).

Priredio je nekoliko antologija (sam ili u suradnji). Neka njegova djela su ušla u antologiju novije hrvatske marijanske lirike *Duša duše hrvatske* Nevena Jurice i Božidara Petrača.

Član je Glavnog odbora Matice hrvatske i Društva prijatelja glagoljice. Član je upravnog odbora Hrvatskog kulturnog vijeća.

2011. je godine bio predsjednikom povjerenstva za dodjelu nagrade Ksaver Šandor Gjalski.

Piše za nekoliko časopisa, revija i zbornika, kao što su Marulić, Hrvatsko slovo, Hrvatski sjever, Podravski zbornik...

Bavi se ruskim i židovskim pjesništvom, pjesništvom Hrvata u Mađarskoj, gradišćanskim Hrvatima, poviješću Hrvata u Ukrajini, poviješću Ukrajine i sl..

Jedan je od "barakaša", osnivača HDZ-a. Kao član te stranke, bio je u dva mandata saborskim zastupnikom. Od 1992. do 1994. bio je čelni čovjek zagrebačke organizacije HDZ-a. Četiri godine je bio je hrvatski veleposlanik u Ukrajini. Na tu dužnost je postavljen 22. prosinca 1994., a na istoj je ostao do 1999. godine.

Dobitnik je nagrade za putopis na 1. Susretu hrvatskoga duhovnoga književnoga stvaralaštva Stjepan Kranjčić 2009. za putopis *Kršćani na drugi način*.

**ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ
BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.**

**PREDSJEDNIK HKV-A PODRŽAO
OTVORENO PISMO PREDSJEDNICI RH**

Pridružujem se apelu za prebacivanje branitelja Marića u Hrvatsku. Ako je Vojislav Šešelj dobio mogućnost izlaska na slobodu zbog zdravstvenih tegoba, a prema njegovome ritmu političkih nastupa očito je kako te tegobe nisu smrtonosne, onda naš Veljko Marić ima pravo na zaštitu života. Ako, ne daj Bože, umre u srbijanskom kazamatu svi će apeli biti uzaludni, pa i licemjerni. Uvjerem sam kako će hrvatska Predsjednica učiniti sve što je u njezinoj moći. S druge strane, moguća je trgovina i ucjena, jer srpski državni Poglavnik može Veljka abolirati, a on to neće učiniti zbog humanih razloga. Postaviti će određenu cijenu.

Uz pozdrav:

Đuro Vidmarović. književnik

Predsjednik HKV-a podržao Otvoreno pismo Predsjednici RH

(<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/josip-pecaric-otvoreno-pismo-predsjednici-republike-hrvatske>):

Naslov:Re: OTVORENO PISMO PREDSJEDNICI RH

Datum:Mon, 6 Apr 2015 10:36:18 +0200

Šalje:Djuro Vidmarovic

Prima:pecaric <pecaric@element.hr>

BUDIMIR LONČAR OPTUŽEN ZA ETIČKU VELEIZDAJU POKUŠAVA SE OBRANITI

Glas Brotnja svibanj 06, 2015.

Etička optužba HNES-a za veleizdaju za Budimira Lončara tiskana je u knjizi HRVATSKE VELEIZDAJE II. Da bi ga se obranilo Jutarnji list pokušava krivotvoriti njegovu biografiju. Zapravo, samo potvrđuju koliki je značaj i ispravnost rada Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta. Takvo krivotvorenje trebala bi biti izvrsna reklama za knjigu Hrvatske krivotvorine II., gdje je dana istina o Budimiru Lončaru.

Zamolio sam predsjednika HNES-a profesora Zvonimira Šeparovića da vam pošaljem tu optužbu. Evo njegova komentara:

Budimir Lončar velika nevolja novije hrvatske povijesti

Treba ovog ratnog zločinca, koji je kriv za smrt svih koji su poginuli jer nisu imali obrambeno oružje, koji nisu imali sredstvo za obranu jer mu je to embargo Lončar/Britanski/Francuski/UN oduzeo, osuditi a ne slaviti..

Jutarnji list "5. 9. 91: "Lončar je '91 osudio Hrvatsku na smrt"

Jutarnji list u ovu nedjelju 3. svibnja 2015. : "Velike životne priče najdugovječnijeg hrvatskog političara".

I odmah u prvom nastavku obmane o njegovih "50 godina prijateljstva s Francekom i Ankicom Tuđman." Užas.

Hrvatsko nacionalno etičko sudište, 18. travnja 2015. objavilo je svoju etičku optužbu protiv Budimira Lončara za veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa. Etička optužbe protiv otrovnog udbaša, jugovića u službi Miloševića a ne prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana.

(U privitku etička optužba protiv Lončara).

Zvonimir Šeparović

Predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta

Uz optužbu HNES-a (Prilog) šaljem vam i tri reagiranja na ovu krivotvorinu Jutarnjeg lista:

HITREC:

Krivotvorine i nadalje

Umjesto slike nekoga od istaknutih branitelja sa stopostotnog Trga bana Jelačića, "Jutarnji" sutradan ima na naslovnici – koga? Budimira Lončara, čiji se životopis prepun krivotvorina, laži i opsjena nudi čitateljima na nekoliko nedjeljnih stranica. Umjesto onih koji su bili i jesu stoposto za Hrvatsku, list donosi perjanicu onih koji su bili i jesu stoposto za Jugoslaviju. Panični je to odgovor režima na optužnicu koju je Etičko optužno vijeće Hrvatskoga nacionalnog sudišta pripremilo za Lončara, posljednjeg ministra vanjskih poslova Jugoslavije i predsjednika Savjeta za vanjsku politiku bivšega Mesića.

Nasuprot jutarnjim krivotvorinama i Lončarevu upinjanju da svoje držanje devedesetih objasni neobjašnjivim, u optužbi za veleizdaju stoje neoborive činjenice. Detalj: Lončar u "životopisu" govori kako mu je, jadniku, devastirana kuća u Preku na Ugljanu (Prijeku, Priku?) ali ne kaže ni on ni autor biografije da je devet stotina žitelja Preka potpisalo kako je nepoželjan u svom rodnom mjestu jer zastupa interese Miloševićeve politike. Ne govori se ni o egzekucijama OZNA-e čiji je šef na tom području bio upravo Lončar, ne govori se o Dundovima, Ricovima, Kolegama, Jurasima i Franovima koji su ustrijeljeni ili utopljeni s kamenom oko vrata.

Ne govori se o pretvorbi OZNA-e u Udbu i "odgovornim zadatcima" Lončarevim u to doba nego o sljedećem razdoblju u diplomaciji te se sugerira da je bio "prijatelj" Franje Tuđmana i pripadnik takoreći liberalnog kruga iz slikarskoga atelijera, Gotovca i drugih... Nakon tih novih "spoznaja" o Lončaru, autor biografije dotiče se one kobne Rezolucije o embargu na uvoz oružja koju je inicirao Lončar, na što ovaj tumači priglupom valjda čitateljstvu da je tako htio spriječiti naoružavanje jugoslavenske armije! Tako jedan od režimskih dnevnih listova otvoreno dovodi u pitanje inteligenciju naroda

kojemu se obraća, a i u tome ima uzor u Lončaru koji je u svojoj "Izjavi o Jugoslaviji" početkom devedesetih proglasio Hrvatsku i Sloveniju "nesposobnim za demokraciju i bilo kakav civilizacijski pomak", učvršćujući tada Marksovu misao o Hrvatima kao otpatcima naroda, koju drugim riječima sada podržava Milanović (slučajni narod).

Isti Lončar branio je potom agresiju JNA na Hrvatsku odgovorom State Departmentu da je "doduše bilo upućivanja vojske u sjeverne republike, ali se radilo o normalnom razmještanju snaga". U tom normalnom razmještanju ubijene su tisuće Hrvata među koje se Lončar nakon rata normalno vratio i normalno živio i živi, daje intervju u luksuznim stanovima, pohađa otvorenja izložaba i uz pomoć medija nenormalno se ruga hrvatskom čovjeku i hrvatskom pamćenju.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/20253-h-hitrec-pokazivanje-narodne-volje-snage-i-osjecaja.html>

Kakva je razlika između Bude Lončara i Veljka Kadijevića?

Napisao Zoran Vukman –

Kadijević je bio zapovjednik agresorske vojske a Lončar je bio na čelu agresorske diplomacije. Ono što je prvi činio s vojskom na terenu, drugi je pokrivao s diplomacijom u političkim krugovima. Međutim, Lončar je danas rehabilitiran kao "hrvatski" diplomat svjetske reputacije. Hrvati su narod kratkog pamćenja jer u normalnoj državi takav čovjek bi odavno bio pod istragom kao jedan od članova jugoslavenskog državnog vrha koje se udružilo u zločinački poduhvat protiv Hrvatske.

Teško je razumjeti Hrvatsku i njezine paradokse. I još teže je živjeti u zemlji u kojoj je nepravda postala svojevrsna institucija. A o kratkom pamćenju da i ne govorim. Suživot sa amnestiranim zločinom, bio on ratni, politički ili gospodarski, ovdje je uobičajen. Zato je mnogima stradalo mentalno zdravlje. Iza nas je petnaest godina pacifikacije i povijesnih laži, "face-lifting" ili "botoksiranje" novije hrvatske povijesti.

"Jutarnji list" je krenuo u konačni, završni čin rehabilitacije Budimira Bude Lončara (započeo ju je Stipe Mesić) koji je bio na čelu jugoslavenske diplomacije 1991., dok je trajala agresija JNA i paravojnih srpskih snaga na Hrvatsku. Lončar je bio dio neprijateljskih struktura devedesetih godina, a to je bio i u vrijeme SFRJ, kao jugoslavenski ambasador. Nikada nije ispitano koliko je zla taj čovjek učinio hrvatskom narodu provodeći politiku vrha SFRJ, Beograda i JNA, agitirajući po svijetu protiv hrvatskog osamostaljenja i boreći se protiv skidanja embarga na oružje koje je Hrvatskoj značilo mogućnost samo-odbrane. U jugo-diplomaciji je za vrijeme SFRJ napravio puno zla Hrvatima u svijetu, i o tomu bi mogli posvjedočiti mnogi hrvatski iseljenici. Po čemu se Buda Lončar razlikuje od Veljka Kadijevića kao neprijatelj Hrvatske?

Zamislimo da je Kadijević rehabilitiran ili da o njemu sada neki list u Hrvatskoj objavljuje afirmativne feljtone. Kadijević je bio zapovjednik agreorske vojske a Lončar je bio na čelu agresorske diplomacije. No svejedno, "Jutarnji list" o njemu piše – sablažnjivo i besramno – kao "hrvatskom" diplomatu!? Hrvatskom!?

Kako tog čovjeka nije stid danas se predstavljati kao hrvatski diplomat? I kako nije stid cijeli ovaj narod kratkog pamćenja kojemu se dvadeset godina nakon rata neprijatelj i zlotvor kočoperi po najutjecajnijim novinama i predstavlja se kao veliki Tuđmanov prijatelj i veliki svjetski diplomat – a da se zbog toga neće okupiti prosvjednici, niti će itko prikupiti dokaze za podizanje optužnice protiv tog čovjeka i njegove protuhrvatske djelatnosti – jer da je ovo normalna zemlja, po svim uzusima prava, Lončar bi bio pod istragom i u pritvoru! Ovako, vrijeđa se razum, moral, zdrava pamet i povijesna memorija koja pamti da je taj čovjek bio neprijatelj ove države i da je bio dio jugoslavenske zločinačke organizacije! Zastrašujuće je i uznemirujuće gledati tog čovjeka medijski predstavljenog kao velikog pozitivca, i vrijeđa moral i zdrav razum činjenica da se jednog hrvatskog neprijatelja na perfidan način amnestira, kao da se više nitko ne sjeća njegove uloge u godinama dok je Hrvatska krvarila.

Logika takvog psihološko-propagandnog PR-a ponavlja se u još nekim slučajevima: Josip Perković je Tuđmanu vratio putovnicu, Krleža mu je pomogao kod Tita, Tito je pak izgovorio ono mitsko

"Tuđmanu ne pakovati", a i Buda Lončar se zauzeo da Tuđmanu bude lakše u zatvoru – eto velikih hrvatskih državotvoraca, svi su oni, od Tita i Lončara do Perkovića i sličnih, još i zaslužni za stvaranje hrvatske države. Jer bit će da je Buda Lončar bio krtica u jugoslavenskoj diplomaciji još od vremena progona hrvatskih emigranata pa do onih ratnih godina dok je Hrvatska gorjela. Što mi znamo, možda je njegovo srce toliko gorjelo za Hrvatsku, da je na koncu izgorjelo.

Kao građanin ove zemlje, ako to išta znači, izražavam svoje gnušanje nad likom i djelom Budimira Lončara i prosvjedujem zbog besramnog uzdizanja čovjeka koji bi trebao odgovarati pred hrvatskim sudom za sve što je činio protiv hrvatske države i hrvatskog naroda u vrijeme srpske agresije!

<http://www.zorankukman.com/hrvatska/aktualnosti/kakva-je-razlika-između-bude-loncara-i-veljka-kadijevice>

Stari oznaš

LAŽLJIVI BUDIMIR LONČAR: Od 'jugoslavenčine' koja je mrzila Hrvatsku preobratio se u hrvatskog branitelja!

Autor: Dražen Boroš

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/lazljivi-budimir-loncara-od-jugoslavencine-koja-je-mrzila-hrvatsku-preobratio-se-u-hrvatskog-branitelja>

HRVATSKO NACIONALNO ETIČKO SUDIŠTE

eticko.sudiste@gmail.com

pri

Hrvatskom žrtvoslovnom društvu

10000 Zagreb, Ilica 36

DRUGO SUDBENO VIJEĆE

Broj. HNES – sv. / 3 – 2015

Zagreb, 18. travnja 2015.

Hrvatsko nacionalno etičko sudište u postupku protiv Budimira Lončara, u Drugom sudbenom vijeću u sastavu: Zvonimir Šeparović, kao predsjednik, Zdravko Vladanović, kao glavni tajnik, te članovi Vijeće.. Ante Beljo, Nikola Debelić, Vladimuir Iljkić, Josip Jurčević, Zvonimir Hodak, Nevenka Nekić, Željko Olujić, Josip Pečarić, Zdravko Tomac i Đuro Vidmarović jednoglasno je donijelo

ETIČKU OPTUŽBU ZA VELEIZDAJU

protiv BUDIMIRA LONČARA, rođen je 1. travnja 1924. u mjestu Preko kod Zadra, istaknuti pripadnik komunističkih tajnih službi OZNe, odnosno UDBe, posljednji je ministar vanjskih poslova bivše Jugoslavije, savjetnik za vanjsku politiku predsjednika Stjepana Mesića (2000. – 2010.) i Ive Josipovića (2010. – 2015.), što je na poziv Domovine 1991. godine izjavio "Ja sam za Jugoslaviju, a ne za Hrvatsku", što je njegovo građansko pravo, ali je pokazao veleizdajnički odnos prema zemlji u kojoj je rođen i opredijelio se za Jugoslaviju i onda kada je tu zemlju vodio Milošević i ostao mu je služiti sve do razaranja Vukovara, Dubrovnika i Škabrnje, što je, prema tvrdnjama mještana Preka na otoku Ugljanu, kao šef OZN-e, bio "gospodar života i smrti" – odgovoran za brojna pogubljenja na otoku neposredno nakon rata, da je bio naredbodavac likvidacija nedužnih građana, koje su kamenovane, ustrijeljene ili utapane s kamenom oko vrata, navode se i imena tako ubijenih: Nikola Dundov, Kristina Ricov, Petar Kolega, Božo Juras, Joso Franov i drugi, što nikada nije demantirao, i u peticiji koju je potpisalo više od devet sto Prečana je rečeno da je nepoželjan u svom rodnom mjestu, jer "zastupa interese velikosrpske Miloševićeve politike, čime je izdao interese svog hrvatskog naroda iz kojeg je poniknuo", što je u ratu i do 1950. obavljao odgovorne zadatke u JNA i službi sigurnosti, što je od 1950. u diplomatskoj službi nastavio obavljati udbaške dužnosti, što je utemeljio i godinama rukovodio posebnim odjelom ministarstva vanjskih poslova SFRJ za praćenje "neprijateljske djelatnosti u inozemstvu", službe koja je slala ubojice u svijet, naručivala ubojstva i pobila više tisuća Hrvata u svijetu, što je u svojim istupima zagovarao cjelovitu Jugoslaviju, a protiv samostalnosti Hrvatske, Slovenije i drugih republika, što je u svojoj

"Izjavi o Jugoslaviji" proglasio te republike "nesposobnim za demokraciju i bilo kakav civilizacijski pomak" što je Jugoslaviju uporno na svim stranama svijeta prikazivao kao održivu i pozitivnu tvorbu, što je u skladu s miloševićevom agresivnom politikom negirao teror i nasilje nad Albancima na Kosovu tvrdeći "kako Albanci na Kosovu uživaju sva prava i kako nimalo nisu ugroženi, da su Albanci "došli na Kosovo uglavnom u prošlom stoljeću, da su Srbi i Crnogorci na Kosovu diskriminirani, što je branio vojnu agresiju JNA na Hrvatsku izjavivši, na prigovor State Departementa oko upućivanja vojske JNA 1991. u Hrvatsku, da je "doduše bilo upućivanja vojske u sjeverne republike, ali se tu radilo o normalnom razmještanju snaga", što je 25. rujna 1991. na poticaj britanske vlade, za vrijeme najžešće agresije Srbije, Crne Gore i JNA na Hrvatsku, ishodio da Vijeće sigurnosti UN donese Rezoluciju 713, o embargu na oružje za Jugoslaviju, koji je štetio isključivo Hrvatskoj, čime je prema pisanju hrvatskog tiska *"osudio '91. Hrvatsku na smrt"* (*Jutarnji list*, 25. 9. 2006.), što je kao savjetnik dvojice predsjednika Republike Hrvatske Stjepana Mesića i Ive Josipovića, usmjeravao vanjsku politiku Hrvatske prema Beogradu i Londonu, prema pokretu nesvrstanih, prema regiji, protivno hrvatskim nacionalnim interesima pa se zbog svega toga Budimir Lončar ETIČKI OPTUŽUJE ZA VELEIZDAJU

OBRAZLOŽENJE

Budimir Lončar je elementarna nepogoda moderne Hrvatske. Cijelog je života služio jugoslavenskim tajnim službama i komunističkom sustavu. On je najžešći protivnik samostalne Republike Hrvatske, koji ne može prežaliti raspad Jugoslavije i uspostavu samostalne Hrvatske. Ostat će zapamćen po uvođenju embarga na naoružavanje Hrvatske tijekom srbijanske agresije 91. godine. *"Lončar je '91. osudio Hrvatsku na smrt"* (*Jutarnji list*, 25. 9. 2006.)

S dvadesetak godina je šef zadarske OZNA-e, odgovoran za ratne i poslijeratne likvidacije. Lončar je bio 1945. načelnik okružnog odjeljenja Ozne za Zadar. Dva dokumenta objavljena u knjizi "Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. –

1946.", četvrta knjiga Dalmacija, u izdanju Instituta za povijest (priređivači: V. Geiger i M. Rupić) pokazuju ulogu tadašnjeg šefa tajne zloglasne komunističke policije Ozne za okrug Zadar. U studiji o Lončaru piše: "OZNA je i u Dalmaciji sve one koji su se ogriješili o NOB ili pak zamjerili novim komunističkim vlastima, pa i pojedincima iz novih vlasti, ili kratkim putem likvidirala ili nakon "obrade" upućivala "na daljnji postupak" sudovima, sa svojstvenim tumačenjem njihovih grijeha i kivnje." U knjizi se navode dva dopisa s potpisom Budimira Lončara načelnika OZNA-e za okrug Zadar uputila 27. travnja 1945. Vojnom sudu oblasti za Dalmaciju s preporukom za kaznu Vite Santinija iz Biograda i pismo od 5. prosinca 1945. kojim se uz preporuku "na nadležni sudski postupak" upućuje Antu Veršića. Pismo završava ovako. "mišljenja smo da ga se kazni odgovarajućom kaznom."

Mediji su ga povezivali s brojnim komunističkim zločinima. Njegov sumještanin iz Preka, ugledni svećenik don Ante Matacin koji je dugo djelovao u inozemstvu i mnogo pomagao Hrvatima koji su bježali od komunističkog režima, opisao je mladog oznaša Lončara kao dječaka iz Preka, koji potječe iz orjunaške i švercerske obitelji, koja je zbog svojih veza s Beogradom uvijek loše gledana među mještanima. Mladi Lončar je nakon talijanske okupacije otoka 1941., pobjegao u Zagreb i prema don Maticinu navodno se za posjeta samostanu časnih sestara u Šestinama upisao u knjigu posjeta kao "Budi Lončar – ustaša". No njegov veliki uspon počinje kada se, nakon kapitulacije Italije, 1943. god. vraća u Preko kao partizanski ilegalac. Prema zapisanom svjedočanstvu njegova drugog sumještanina Brune Mašine, Lončar je predvodio akciju u kojoj je bio odbijen prvi napad njemačkih fašista na Preko. 15. rujna 1943. Preko je zavijeno u crno. Nakon što su mladi partizani pod zapovijedanjem Budimira Lončara pripucali na njemački torpedni čamac, koji se približavao mjestu i pobjegli, njemačko ratno zrakoplovstvo je u znak odmazde dva i pol sata bombardirao Preko, pri čemu je ubijeno 27 mještana, a mjesto razoreno. Sumještani iz Preka i šira zadarska okolica bolje su upoznali Lončara poslije rata – kao nemilosrdnog oficira Ozne. Don Ante Matacin je ovako zapisao o tom vremenu i o Lončaru: "Po svršetku rata Lončar se uspio plasirati i dosegnuti visoke položaje u državnom aparatu. Držao sam potrebitim ovo istaknuti jer mi je on u crnoj uspomeni, ne zbog toga

što je tražio moju glavu bez suđenja, već što je ucivilio toliko naših majki, žena i sestara." Na drugoj strani su ga hvalili: "Budo je zbog okrutnosti bio slavan među partizanima" (Hrvatski list, 2008.).

Najbolji sud o Lončaru dali su njegovu sumještani iz Preka potpisivanjem od 1. do 3. kolovoza 1991., godinu peticiju u kojoj između ostalog stoji:

Zastupajući interese velikosrpske Miloševićeve politike, Budimir Lončar izdao je interese svog hrvatskog naroda iz kojega je poniknuo, a time i volju pučanstva Preka. Poradi tih činjenica izjavljujemo da Budimir Lončar svojim djelovanjem šteti svome rodnom mjestu i čitavoj Hrvatskoj te je kao takva osoba nepoželjan u svom rodnom Preku".

Postoje svjedočanstva da je Lončar kao oficir Ozne 1949. godine u Rimu osobno sudjelovao u otmici hrvatskog emigranta Drage Jileka, koji je prevezen u Beograd gdje je ubijen bez sudskog postupka. Svjedok Ivica Krilić: *"Mogu reći da je jedan od trojice oznaša koji su oteli Jileka bio Budimir Lončar, poslije ministar vanjskih poslova Jugoslavije."* (Globus, 13. 1. 1995.) Lončar prela-zi iz Ozne u vanjske poslove. Prva je stepenica bila generalni konzul u New Yorku, što je podrazumijevalo špijunske aktivnosti preko obavještajne službe Sekretarijata za inostrane poslove SFRJ, tzv. SID-a. Spominje se da je u vrijeme Hrvatskog proljeća bio ubačeni udbin agent, među zadarskim intelektualcima, koji su kasnije pohapšeni i završili po zatvorima. Lončar je napredovao – postao je ambasador u Bonu. Za vrijeme njegova mandata u Njemačkoj Udba je ubila najmanje pet hrvatska emigranta (Josip Buljan – Mikulić, Mate Jozić, Ivica Miočević, Nikola Penava i Ilija Vučić).

Kada je došlo do demonstracija ispred jugoslavenskog konzulata u Sydneyu, nekolicina mladića je preskočila ogradu da bi strgali jugoslavensku zastavu. Službenik osiguranja konzulata Zoran Matijaš pucao je iz službenog pištolja i teško ranio australskog Hrvata Joea Tokića. Nakon toga australska vlada je tražila da se počinitelja zločina preda australskim vlastima. Međutim nedugo nakon toga, kompletno osoblje konzulata u Sydneyu napušta Australiju. Prilikom dolaska u Beograd svečano ih je dočekao Budimir Lončar koji je tom prigodom Zoranu Matijašu uručio

posebno priznanje, etiketirajući istodobno hrvatsko iseljeništvo i australsku vladu.

Budimir Lončar je najžešći protivnik osamostaljenja hrvatske države. On je još u ljeto i jesen 1991. branio integritet SFRJ u međunarodnoj javnosti, iako se Jugoslavija sada već raspadala. Nije podržao odcjepljenje Slovenije i Hrvatske od Beograda. Tako je na sastanku Konferencije za Europsku sigurnost i suradnju u lipnju 1991. u Berlinu i govorio je o mogućnosti raspada SFRJ: "Što bi se dogodilo u slučaju raspada Jugoslavije? Osnovna hipoteza je da bi nastale države koje bi bile ne samo u stalnom međusobnom konfliktu, već bi svaka od njih bila etnički potrošena. Svaka bi bila onesposobljena da bude istinski demokratska i europski kvalificirana. Sve zajedno bile bi tempirana bomba u srcu Europe, ako već prije toga ne bi pokrenule lančanu reakciju na kontinentu na kojem već tinja 46 potencijalno opasnih etničkih sukoba. Treba očuvati cjelovitost Jugoslavije, jer je to preduslov demokratskog razvoja, u istoj mjeri u kojoj je demokracija imperativ cjelovitosti". Nakon tih riječi koje su u Hrvatskoj, gdje se upravo donosila Saborska deklaracija o državnoj neovisnosti, postalo je jasno kako je Lončar među onim "kadrovima" koji su beskompromisno za očuvanje Jugoslavije. Dakle u društvu s Veljkom Kadijevićem, tadašnjim saveznim ministrom obrane, ili Zvonimirom Jurjevićem, zapovjednikom Jugoslavenskog ratnog zrakoplovstva. Da se nije zabunio potvrdio je Lončar 27. lipnja 1991. u intervjuu *Borbi* kada je ustvrdio kako "ne odstupam niti od jedne svoje riječi. Deklaracija Sabora nikako ne može dovesti u pitanje međunarodni subjektivitet i suverenitet Jugoslavije". Budimir Lončar na traženje da se kao i drugi hrvatski kadrovi u saveznim organima vrati u Hrvatsku odbio je rekavši: "*Ja sam za Jugoslavije, a ne za Hrvatsku.*"

Najteži grijeh prema narodu iz kojeg je potekao bilo je Lončarevo sudjelovanje za uvođenjem embarga na oružje. Zbog embarga kojeg je ishodio Lončar Hrvatska je krvarila. Engleska povjesničarka Carol Hodge u knjizi "*Britanija i Balkan*" navodi da se Budimir Lončar zalagao za embargo na uvoz oružja u doba kada je agresorska JNA imala ogroman arsenal oružja, čemu se Hrvatska tada zbog nedostatne opremljenosti nije mogla oduprijeti. Tada je uveden embargo na isporuku oružja kao jedna od glavnih poluga politike

međunarodne zajednice i onemogućen svaki značajniji pokušaj Hrvatske kao i BiH na pravo na samoobranu. Rezolucija broj 713 Vijeća sigurnosti UN-a od 25. rujna 1991. donosi odluku o embargu na oružje za područje SFRJ. Argumentacija te odluke temelji se na "činjenici da je Jugoslavija pozdravila namjeru Vijeća sigurnosti, u pismu upućenom od njezina predstavnika i nakon što je saslušana izjava ministra vanjskih poslova Jugoslavije." U arhivu UN-a, dakle, ostalo je zapisano da je Budimir Lončar, tadašnji ministar vanjskih poslova Jugoslavije, presudno utjecao da se uvede embargo na nabavu oružja, u trenutku kad je Hrvatska bila u najgoroj vojnoj situaciji. Zbog toga Hrvatska nije mogla nabavljati oružje na legalan način. Međunarodna je politika, predvođena SAD-om (G. Bush stariji protivio se raspadu SFRJ) i Britanijom, računala da će Tuđmanova Hrvatska ubrzo biti prisiljena na kapitulaciju. Administracija predsjednika Clintona izmijenila je američku politiku, zaključuje kako je embargo na oružje Hrvatima i Muslimanima nepošten i počinje gledati kroz prste. Bivši američki veleposlanik u Hrvatskoj Peter Galbriht izjavio je kao svjedok pred Haaškim tribunalom da je to bio štetan postupak UN-a i složio se s tvrdnjom Slobodana Praljka da je taj čin bio fašistički.

U Hrvatskoj je takvo ponašanje Budimira Lončara osuđeno od strane Vlade koja je ustanovila da Budimir Lončar *"kontinuirano zastupa politiku izjednačavanja agresora Srbiju i JNA i napadnutu Republiku Hrvatsku"*, Vlada odriče pravo Budimiru Lončaru, saveznom sekretaru za vanjske poslove, da "djeluje i nastupa u ime Republike Hrvatske. Budimir Lončar je propustio izraziti lojalnost Republici Hrvatskoj, za razliku od drugih ministara iz Hrvatske, čime se stavio na stranu protivnika mirnog demokratskog i pravednog rješenja jugoslavenske političke krize. Neprihvatljivo je i žalosno da stanje u Jugoslaviji i napadnutoj Hrvatskoj bolje od Budimira Lončara poznaju, razumiju i tumače diplomati stranih zemalja, što je posebno došlo do izražaja u nastupu američkog državnog sekretara Jamesa Bakera na sjednici Vijeća sigurnosti Ujedinjenih nacija", rečeno je, između ostalog, u izjavi Vlade RH od 27. rujna 1991. godine.

Hrvatski centar za istraživanje komunističkih zločina zahtijevao je trenutnu lustraciju Budimira Lončara "koji je Republiku Hrvatsku 1991. osudio na smrt!".

Njegovi prijatelji su poricali štetan utjecaj Lončareve rezolucije 713. Stjepan Mesić, koji ga je 1991. optužio zbog embarga, kasnije, kao predsjednik Republike Hrvatske izjavljuje da su Lončareve usluge grandiozne. Vesna Pusić je na istoj liniji: *"Nikakve sankcije ne bi trebao podnijeti Lončar zbog svog govora u Vijeću sigurnosti 1991. Jasno je da je njegovo zauzimanje išlo u pravcu sprečavanja daljnjeg naoružavanja JNA"*.

Apsurdno je da je takav čovjek dobio položaj savjetnika dvojice predsjednika Republike Hrvatske Mesića i Josipovića. U nekoj drugoj bivšoj komunističkoj zemlji, zbog lustracije (bio je i obavještajac), bila bi mu zabranjena javna funkcija. U Hrvatskoj je umjesto lustracije dobio najviša priznanja s kojima je on produžio svoj otrovni utjecaj jugoslavenskog udbaša i diplomata u službi Jugoslavije i u vrijeme kada je Milošević krenuo u stvaranje Velike Srbije. Utjecaj savjetnika Lončara na Mesića je prepoznatljiv, primjerice, u njegovim putovanjima u Libiju i na Kubu, na summit politički ocvalog pokreta nesvrstanih, i tvrdokornu politiku smještanja Hrvatske u "region Zapadnog Balkana". Ne manje otrovan je utjecaj savjetnika Lončara na izrazito prosrpsku politiku Ive Josipovića, koji se nikada nije umorio u širenju bratstva i jedinstva sa srpskim kolegom Tadićem i u njegovu nastojanju da se povuče hrvatska tužba protiv Jugoslavije (Srbije i Crne Gore) za genocid izvršen protiv Hrvatske.

Budimir Lončar je očigledan dokaz Mesićeve i Josipovićeve izdaje hrvatskih nacionalnih interesa. Bio je uvijek protiv Hrvatske u kojoj je rođen. Bio je kolaboracionist Slobodana Milošević. Služio je Beogradu, Moskvi, Londonu i nesvrstanim protiv Hrvatske. Na Mirovnoj konferenciji o Jugoslaviji, lord Peter Carrington bio je neobjektivan i prosrpski usmjere, ali, glavni protiv bio je Budimir Lončar koji je zastupao tezu da se u Jugoslaviji radi o građanskom ratu, da su svi krivi i da nije izvršena agresija na Hrvatsku.

Budimira Lončara su Mesić i Josipović potpuno abolirali. Dali su mu najviše položaje posebnog savjetnika za vanjsku politiku. Postavljen

je za predsjednika Diplomatskog vijeća, Visoke škole međunarodnih odnosa i diplomacije Dag Hammarskjöld u Zagrebu. Predsjednik je Međunarodnog instituta za bliskoistočne i balkanske studije (IFIMES) u Ljubljani, kojeg je počasni predsjednik Stipe Mesić, potpredsjednica Jadranka Kosor, a istaknuti član general JNA Blagoje Grahovac. Taj Institut uopće ne provodi istraživanje javnog mišljenja, nego samo objavljuje rezultate prema potrebi i želji naručitelja.

Nije bez razloga dr. Andrija Hebrang nedavno izjavio da je *"Josipovićev savjetnik Budimir Lončar simbol zla u Hrvatskoj."*

ZAKLJUČAK

Hrvatsko nacionalno etičko sudište, nakon analize prikupljenih podataka, jednoglasno je odlučilo da se Budimira Lončara jugokomunističkog udbaškog agenta, posljednjeg ministra vanjskih poslova Jugoslavije i savjetnika za vanjsku politiku predsjednika Mesića i Josipovića, etički optuži kao veleizdajnik hrvatskih nacionalnih interesa.

Dr. Zvonimir Šeparović, predsjednik, v. r.

Zdravko Vladanović, glavni tajnik, v. r.

Članovi sudskoga vijeća:

Dr. Nikola Debelić, v. r.

Akademik Josip Pečarić, v. r.

Dr. Josip Jurčević, v. r.

Dr. Zdravko Tomac, v. r.

Nevenka Nekić, prof. v. r.

Zvonimir Hodak, odvjetnik, v. r.

Željko Olujić odvjetnik, v. r.

Ante Beljo, inž. v. r.

Vlado Iljkić, dipl. iur. v. r.

Đuro Vidmarović, književnik, v. r.

O TOM OBAVIJEST:

Budimir Lončar, Zagreb

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Povodom ove etičke optužbe Budimir Lončar može u roku od osam dana uložiti prigovore koje će Sudbeno vijeće razmotriti.

Za glasbrotnja pripremio Josip Pečarić

Tribina Hrvatsko slovo uživo

KAKO SE DANAS BRANI DRŽAVOTVORNO HRVATSTVO

Na tribini Hrvatsko slovo uživo, 9. travnja 2015., predstavljena je knjiga Davora Dijanovića Hrvatska u žrvnju jugosfere, a predstavili su je akademik Josip Pečarić, dr. sc. Damir Pešorda, Benjamin Tolić, Mate Kovačević, Stjepan Šešelj i autor. Donosimo tekst akademika Pečarića

Danas je doista poseban dan jer predstavljamo knjigu doista iznimna hrvatskog publicista Davora Dijanovića. Prije svega sve nas fascinira njegova mladost. O tome pišu i Tomislav Jonjić u Predgovoru i Damir Pešorda u Pogovoru. Pešorda piše:

S gospodinom Dijanovićem prvi put sam komunicirao prije godinu dana ili više kada me zamolio za razgovor za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća. Uočio sam ga već i ranije kao ozbiljnog, politički vrlo upućenog autora široke opće kulture. Logično mi je bilo pretpostaviti da se radi o publicistu srednjih godina pa sam se čudio kako to da ranije nisam primijetio njegove tekstove u tiskanim medijima. Gotovo cijeli život se bavim tekstovima, vlastitim i tuđim, stoga sam uistinu bio iznenađen zrelošću Dijanovićevih političkih analiza, ali i sigurnošću njegove rečenice. Za takvo što obično je potrebno dulje političko, autorsko i životno iskustvo nego što ga čovjek u dvadesetim, po naravi stvari, može imati.

Slično Pešordi razmišljao sam i ja. Samo je moj zaključak bio drugačiji. Mislio sam da Davor Dijanović uopće ne postoji nego da je to pseudonim nekoga znatno starijega poznatog publicista koji se ne može koristiti svojim pravim imenom.

Izabrani članci, eseji i prikazi uvršteni u ovu knjigu, njih osamdeset i pet, napisani su u razdoblju od ožujka 2009. do veljače 2015. I

doista je riječ o izabranim tekstovima, jer ih je Dijanović u ovom razdoblju objavio mnogo više. Primjerice u knjigu nije ušao razgovor sa mnom povodom neizbora prof. dr. sc. Ive Goldsteina u HAZU. A jedan kolega s fakulteta mi je tvrdio da je u tom tekstu bolje opisan sam slučaj nego u drugim mojim tekstovima. Trebam li uopće spomenuti da je za to najzaslužniji bio Dijanović?

Naslov knjige *Hrvatska u žrvnju Jugosfere* jasno definira Dijanovićevu publicistiku, tj. njegovu obranu državotvornog hrvatstva. Zato ne čudi što Jonjić već na početku svog predgovora govori o prastarom načelu prema kome se ne može istodobno služiti dva gospodara. U našem slučaju to je još pogubnije jer je jedan od ta dva gospodara vlastiti narod i interesi države vlastitog naroda, a drugi gospodar jesu oni koji rade protiv interesa toga naroda i njegove države. To je stalni problem koji imamo. Ja sam o njemu još u osamdesetim godinama prošlog stoljeća govorio kroz pitalicu:

Koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

– Četnik je pošten i četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik.

Naravno, još bi nama i najmanji problem bila velikosrpska politika da nju ne podržava Velika Britanija. Dijanović to itekako dobro zna pa je njegov prvi tekst u knjizi, zapravo studija: *Velika Britanija i balkanske integracije: jučer, danas, sutra!*

Iako su dobrim dijelom nastali kao reakcija na različite događaje u hrvatskome političkom, društvenom i kulturnom životu, slično autoru i ja smatram da tekstovi skupljeni u korice ove knjige imaju veću i trajniju vrijednost od pukoga zbroja članaka, eseja i prikaza objavljenih u periodici i na internetskim portalima, upravo zato što sustavno razobličavaju pojave sluganstva hrvatskih političara i medija. To je služenje stranim gospodarima, a protiv interesa hrvatskog naroda i hrvatske države.

Mislim da govoreći o tom sluganskom mentalitetu ne smijem zaobići ni svoj zavičaj. Poznato je da sam ja Bokelj, a o mojoj Boki Dijanović piše u prikazu knjige Đure Vidmarovića: Hrvatsko rasuće. Teme iz hrvatske dijaspore. Novoizabrani predsjednik Hrvatskog

kulturnog vijeća piše o velikosrpskim i crnogorskim posezanjima i pritiscima na bokeljske Hrvate. Naravno, poznato je da su velikosrpski apetiti mnogo veći. Ja ga nazivam velikosrpski kompleks poznat kao hrvatska kulturna baština. Ponašanje Hrvati u Boki pokušavam opravdati šalom: Kada netko kaže Hrvatu Boke kotorske da je ustaša, onda prvo od njega pobjegnu svi Hrvati. A kada Hercegovcu netko kaže da je ustaša, onda ima besplatno piće do kraja života.

A istina je da su kao i u Hrvatskoj najveći problem oni koji za sebe kažu da su Hrvati, a zapravo su i danas Jugoslaveni. Dakle nije problem u vlastima. "Naši" su krivi što nema uloge kotorskog biskupa u Statutu tamošnje Bokeljske mornarice, odnosno što se u crnogorskim pravnim aktima o Bokeljskoj mornarici ne spominje sv. Tripun nego "kultna ličnost". Pa nedavno su u Crnoj Gori bili dani nacionalnih manjina i Hrvati su predstavljeni u nošnji bokeljskih mornara.

Na kraju krajeva i mi u Zagrebu smo bili suočeni s dugogodišnjim nastojanjima da se izbací on "Hrvatska" iz naziva Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809 Zagreb.

Zato je logičan završetak takvih Dijanovićevih tekstova veliki esej, koji bi se sigurno mogao tiskati kao posebna knjiga: Dogme i mitovi jugoslavenskih "antifašista"

Treba naglasiti kako Dijanović već u naslovu šalje svima jasnu poruku stavljajući pod navodnicima riječ "antifašista". Njemu je itekako poznata ona Churchillova kako će u budućnosti fašisti sebe nazivati antifašistima. To je na djelu danas u RH. Čak su osnovali i tzv. Ligu antifašista. Iako sam i sam već pisao i govorio o fašističkom karakteru te Lige, ovdje ću ipak navesti ono što je nedavno u *Bujici* govorio prof. dr. sc. Andrija Hebrang.

Prvo, Hebrang konstatira kako su neki od njih doista mogli biti antifašisti još 1945. da su se suprotstavili poratnim masovnim ubojstvima bez ikakvih suđenja civilima, djeci, ženama, starcima i ponekom vojniku. Umjesto da tako budu antifašisti oni su se pridružili ili do današnjeg dana opravdavaju te fašističke zločine i same zločince, pa to i njih same definira fašistima.

Drugo, Hebrang također ukazuje na 1991. Kada je Hrvatska bila izložena velikosrpskoj fašističkoj agresiji. Oni su se i te kako mogli uključiti u obranu domovine od te fašističke agresije i tako postati antifašisti, ali nisu. Dapače, sa simpatijama su gledali na tu fašističku agresiju, često je i pomagali, a i danas smo svjedoci da su mnogi od njih aktivni u provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2, na čelu s dojučerašnjim predsjednikom RH Josipovićem.

Međutim, kada upozoravamo na to kako su "antifašisti" u današnjoj RH zapravo fašisti, moramo i stalno isticati činjenicu da danas u Hrvatskoj, vjerojatno i u cijelom svijetu, imamo jedine istinske antifašiste iz druge polovice prošlog stoljeća koji su pobijedili fašizam. To su hrvatski branitelji koji su pobijedili fašističkog agresora.

I to kako pobijedili! Pa vođa velikosrpskog fašističkog pokreta je svoje vojnike, u srazu s hrvatskim braniteljima, usporedio sa zečevima!

Treba li vas uopće podsjećati kako su navodni antifašisti u RH glavni u napadima na hrvatske branitelje, napadima na istinske antifašiste. A sigurno su glavni i u napadima na inicijativu sudca Turudića o zakonskom sankcioniranju napada na Domovinski rat jer Turudić zapravo traži da se na potpuno istovjetan način, kako je to i uobičajeno kada se govori o fašizmu, treba odnositi i na velikosrpski fašizam.

Naravno, uvijek treba računati i na činjenicu kako su mnoge tzv. antifašističke zemlje pomagale velikosrpski fašizam. Zato se može dogoditi da na osnivanju Fašističke lige, oprostite Antifašističke lige nazoči i norveški veleposlanik, i tako svima pokaže kako mu uopće ne smeta što je "antifašist" Tito deseti najveći zločinac u prošlom stoljeću. Veleposlanik Ofstad se još u svom pismu hvali kako vrlo dobro poznaje povijest regije, a to onda znači, kako kaže naš istaknuti kolumnist Marko Jurič, da on u Titovim masovnim i zvjerskim ubijanjima Hrvata ne vidi ništa što bi ga moglo pokolebati u namjeri davanja bezrezervne potpore osnivanju Antifašističke lige. U svezi s tim Jurič nas upozorava kako se Norveško veleposlanstvo često nalazi na popisu donatora raznih nevladinih udruga koje su izrazito antihrvatski usmjerene. Ja bih tu još napomenuo da kada

Veleposlanik kaže kako poznaje povijest regije, priznaje kako mu je poznato da su uzori Miloševiću bili Hitler i Mussolini. Npr. Veleposlanik sigurno zna kako je Hitler je govorio:

Njemačka će biti svjetski faktor ili je neće biti.

A Milošević:

Srbija će biti cela ili je neće biti.

Ili Hitler:

Njemačka i Austrija su dva oka u istoj glavi.

A Milošević:

Srbija i Crna Goras su dva oka u istoj glavi.

Ne treba zaboraviti da se među "antifašistima" našao bivši predsjednik RH Ivo Josipović, od HNES-a osuđen za etičku veleizdaju.

Dijanović se, međutim, ne zaustavlja samo na razobličavanju pojava hrvatskog sluganstva, već na kraju knjige piše o mnogim hrvatskim velikanima, na koje bi se svi trebali ugledati. Ante Starčević, Eugen Kvaternik, dr. Josip Frank, Antun Gustav Matoš, dr. Ivan Merz, dr. Iso Kršnjavi, Milan pl. Šufflay, Vinko Krišković, dr. Ivo Pilar, dr. Feliks Niedzielski, prof. Filip Lukas, dr. Mate Ujević, Petar Grgec, blaženi Alojzije Stepinac, prof. Ivan Oršanić, dr. Ivo Korsky, Bruno Bušić, Smiljana Rendić i na kraju Zvonko Bušić. Nema dvojbe da je Dijanović i ove eseje o velikim Hrvatima mogao izdvojiti kao posebnu knjigu. Međutim, jasno je da ovaj dio Dijanovićeve knjige daje kontrast onom sluganstvu o kojem govori i koji se opisuje u prvom dijelu knjige.

Svakodnevni napadi na hrvatske branitelje kakvi su oni protiv Stožera za obranu hrvatskog Vukovara ili onih protiv stopostotnih ratnih invalida iz šatora u Savskoj kao i odnos prema Veljku Mariću stalno nam pokazuju kako se ništa u Hrvatskoj ne može pokrenuti nabolje sve dok sva vlast ne bude u rukama onih koji vole i svoju državu i svoj narod. Pobjeda Kolinde Grabar Kitarović pokazala je da je narod postao toga svjestan. Ali posao još nije gotov.

Zato Davor Dijanović zaslužuje našu zahvalnost ne samo što je objavio ovako vrijednu knjigu, već i zato što se ona pojavljuje u vremenu kada je i najpotrebnija.

Josip PEČARIĆ

Hrvatsko Slovo, 24. 4. 2015.

Portal HKV-a, 24. 4. 2015.

PREDSJEDNICA I ZAJEDNIŠTVO

Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman je stvorio hrvatsku državu i izvojevao pobjedu nad velikosrpskim fašističkim agresorom pozivajući se na pomirbu. Slično tome i danas, kada imamo unutrašnju agresiju i kada su oni koji ne vole ni hrvatsku državu ni hrvatski narod očekivali i još uvijek se žestoko bore za ostvarenje Crvene Hrvatske, predsjednica Kolinda Grabar Kitarović poziva na zajedništvo. Pogledajmo kako njezinih prvih 100 dana opisuje naš poznati književnik Hrvoje Hitrec:

Od početka mandata izložena je podmetanjima, lažima, sitnim spletkama i krupnim klipovima. Počelo je to i prije, vozili su ju na Grič u pokvarenoj uspinjači koja je lako mogla zastati na pola puta ili se naglo stušiti, grički top nije opalio po prvi put u novijoj povijesti, s Hrvatske televizije su ju vrijeđali u vrijeme ceremonije ustoličenja, Milanović i njegova fakinaža baš su ju tapkaroški pokušavali iritirati i izbaciti iz takta, ali nije se dala. Iz dana u dan u ovih sto dana pobjeđivala je u čarkama i dobivala bitke, razumjela je ona i razumio narod da ima posla s infantilnim zluradim maloljetnicima koji joj jednostavno nisu dorasli pa je s lakoćom pokupila konce vlasti, hladnokrvno poslala Tita u rodno mjesto i slično.... Možda ne i slučajno – 15. veljače 2015. i 28. veljače 1989. imaju poveznicu, oba su prijelomni trenutci hrvatske povijesti – onaj iz svršetka osamdesetih označio je početak definitivnoga svršetka jugokomunističke vladavine, ovaj iz tekuće godine označio je početak definitivnoga sloma orjunaške remisije u kojoj je Hrvatska živjela (umirala) zadnjih petnaest godina. Mračnih petnaest godina – tako je naslovljena knjiga političkog analitičara, novinara i publicista Mate Kovačevića, koja upravo ide u tisak.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/20413-h-hitrec-rodaci-balvana-bez-korijena-ne-mogu-opstati.html>

Kako Predsjednica pobjeđuje učarkama i dobiva bitke pokazala je priča o mimohodu. Znamo da je Milanović želio mimohod u Zagrebu 5. 8. 2015. sve samo da toga dana ne bude u Kninu. Tu njegovu želju

najslikovitije objašnjava Marko Ljubić u tjedniku 7Dnevno, 15. 5. 2015. Sam naslov njegova teksta sve govori: *Zašto ratni bjegunac hoće postrojiti pobjedničku vojsku?*

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/marko-ljubic/zasto-ratni-bjegunac-hoce-postrojiti-pobjednicku-vojsku-801814>

U duhu zajedništva, tj. davanja šanse svima koji vole hrvatsku državu i svoj narod da to i pokažu i priključe se, ona predlaže prvo da se mimohod održi ili dan prije ili dan poslije, ali glavna proslava mora biti u Kninu na Dan pobjede i domovinske zahvalnosti. Očekivala je odbijanje i onda ih upozorava kako je ona vrhovna zapovjednica i samo ona može odobriti izlazak vojske za mimohod. *Milanović i njegova fakinaža* sve pokušava kako bi osporili očito. Stvaraju i odbor s generalima, uvjereni da je sastav takav da će donijeti odluku kako želi Milanović.

Onda Predsjednica sprečava sramotu i tim ljudima i ponovno predloži ono što je tražila na početku, što ovi jedva dočekaše.

Vidimo ovih dana kako se Predsjednici pridružuje i Karamarko koji također poziva Milanovića na razgovor o svjetonazorskim pitanjima i biva odbijen. Kao i Predsjednica i Predsjednik HDZ-a je svjestan da Milanović i vrh SDP-a teško može iz svoje kože. Ali pružanje ruke i takovima služi da njihovi sljedbenici progledaju i shvate koliko njihovi čelni ljudi ne vole ni hrvatsku državu ni hrvatski narod. Koliko su posvećeni provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2. u Hrvatskoj. Pitanje je smiju li oni od toga odustati. Sve me nekako podsjeća na jednu moju staru tvrdnju: JEDNOM IZDAJICA, UVIJEK IZDAJICA! Zapravo svakim danom opravdavaju postojanje i rad Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta, zar ne?

Čini mi se da je slična priča i u svezi s Bleiburgom. Naime, treba voditi računa da je Predsjednica iz obitelji koji su bili na strani partizana, kao što je Tuđman bio s njima. Zato i ona i on dobro znaju kako mnogi koji su pripadali tom pokretu nisu to bili iz razloga koji su vodili njihove vođe, već iz domoljubnih razloga. Zato je i Predsjednici važno da takove pridobije u borbu za Hrvatsku. Pri tome zna koliko su oni bili trovani svo vrijeme od 1945. do dana

današnjega. Zapravo u tom svijetlu treba promatrati i govor kardinala Bozanića u Bleiburgu:

... nekima kao da je stalo produbljavati neistine ne bi li se produžio sukob i nasilje iz vremena totalitarizma. Nasuprot domoljubnom antifašističkom otporu iz II. svjetskog rata danas se pojavljuje neka nova ideologija antifašizma s diskursom iz pedesetih godina prošloga stoljeća koju ne nalazimo u suvremenosti drugih europskih zemalja. Izmišljanje neke fašizacije Hrvatske hrani tu ideologiju i daje joj priliku da se njezini promicatelji predstavljaju borcima protiv tih navodnih pojava, skrivajući pravu narav svoga djelovanja i ne dopuštajući da hrvatsko društvo raste u slobodi, zajedništvu i suživotu, u čežnji za napretkom, pravednošću i mirom, u otklonjenosti od svakoga totalitarizma.

Podsjetimo što o žrtvama kaže biskup Mile Bogović:

U govoru o "nevinim ljudima" u Drugom svjetskom ratu opet je jedna zamka. U pravnom smislu nevin je onaj koji nije pravomoćno osuđen. Ti ljudi nisu imali nikakve presude, ni nepravomoćne ni pravomoćne, i u tom smislu njihova je nevinost neupitna. Tim više što su stradali nakon što je potpisan mir. Koliko su oni nevini u moralnom smislu, to samo Bog znade. Jasno je da žrtve na Bleiburškom polju i na Križnim putovima nisu stradale ni po pravnim ni po ikakvim moralnim načelima. Ondje su prekršeni i ljudski i Božji zakoni. Time ne želim reći da su se na drugim mjestima i od drugog političkog režima ti zakoni uvijek poštivali, ali kad govorimo o Bleiburgu i Križnim putovima, valja reći što su oni u sebi, bez obzira na neke druge situacije. U nas je o toj "nevinosti" govor toliko besmislen da je jasno kako je po srijedi manipulacija. Ide se tako daleko da se antifašizam tipa Josipa Broza Tita smatra kao nešto nevino, a stav njegovih protivnika grješan. Vjerujem da će konačno i širi slojevi uvidjeti bezočnost te podvale. U tome je prednost naše situacije od prijašnjih. Negdje treba udariti grom da se očituje kako cijela instalacija nije dobro postavljena. Danas je toliko iracionalnih udara s "antifašističke" strane da je lakše spoznati što je krivo nasadeno. U tome je prednost našega vremena. No, ne treba očekivati neki opći konsenzus. Ima i danas ljudi koji misle da se sunce okreće oko zemlje. Nije čudno da ima ljudi koji komunistički teror i represiju smatraju istinskom demokracijom. Ako su činjenice

drukčije, to gore po činjenice – rekli bi oni. No, i ta laž ima kratke noge.

<http://www.hkv.hr/vijesti/razgovori/20398-bogovic-danasnje-hrvatsko-drustvo-nije-podijeljeno-nego-je-razdijeljeno.html>

Bio sam i sam u Bleiburgu. O našem putu pisao je Predsjednik HKV-a Đuro Vidmarović na Portalu HKV-a:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/dvidmarovic/20348-d-vidmarovic-na-bleiburskom-polju-vidio-se-kraj-titoisticke-ideologije.html>

Vidmarović kaže: *Zahvalan sam dr. sc. Josipu Sjepandiću, hrvatskom znanstveniku koji živi u Njemačkoj, što je predložio da se pridružim akademiku Pečariću i njegovim automobilom krenem u Austriju.*

Zapravo s nama je bio i Josipov najmlađi sin. Došao je iz Njemačke da bi iz Zagreba išao s nama u Bleiburg jer mu je tata rekao da će tamo biti predsjednica. Možete zamisliti koliko je bio razočaran kada smo mu rekli da Predsjednica neće doći. Sigurno su mnogi drugi bili isto tako razočarani. Zato ne čudi što to pokazuje naslov kolumne Ivica Marijačića (Hrvatski tjednik, 21. 5. 2015.): *Predsjednica je morala doći u Bleiburg i biti sa svojim narodom!* On svoj tekst završava ovako:

Postoji samo popis žrtava jugoslavenskih vlasti s kojim se i danas barata, sačinjen za potrebe reparacije od Njemačke, ali u taj su popis uvrštene sve žrtve sa svih bivših jugoslavenskih prostora, ista imena pojavljuju se bezbroj puta, uvršteni su i poginuli četnici, zatim osobe koje nikad nisu stupile na tlo Jasenovca. Svaki Hrvat i svaki čovjek koji ima savjest pokajat će se za svaki svoj dokazani zločin, ali klanjati se jugosrpskim mitovima mogu samo oni koje vodi mržnja prema vlastitome rodu i vlastitoj domovini.

Za razliku od Jasenovca, dokazi za zločin Bleiburga i križnih putova su na svakome koraku i to u masovnim jamama i kilometarskim rovovima iz kojih svakoga dana izbijaju kosti hrvatskih žrtava. To je ključna razlika i danas krivotvore povijest ne samo oni koji tvrde da je Bleiburg posljedica Jasenovca, nego i svi oni koji u ime lažnoga mira pristaju na to sramno izjednačavanje mita i stvarnosti, kao i oni

koji, uronjeni u neki oblik svoga konformizma, govore da ih povijest ne zanima. To treba znati i predsjednica RH Kolinda Grabar Kitarović i zbog toga je ona trebala doći na impresivni skup u Bleiburgu. Na mjesto gdje se nezamisliva patnja predaka pretvara u snagu današnjih hrvatskih naraštaja.

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/20401-klanjati-se-jugosrpskim-mitovima-mogu-samo-oni-koje-vodi-mrznja-prema-vlastitome-rodu.html>

U istom tjedniku slično piše i kolumnistica Mirela Pavić u tekstu *Tužno hrvatsko polje*. Ona ne ulazi u 'mudre državničke poteze' i spominje iskrivljeno tumačenje podilaženja 'velesilama' engleskih i američkih političkih trovača i krojača karata i sudbina, tarot majstora ovih prostora.

Iako je sve što kažu i Marijačić i Pavićka doista tako, ipak mislim da je najvažniji čimbenik na koji treba voditi računa u razmatranju i raščlambi poteza Predsjednice upravo njezin poziv na zajedništvo. Dobro je primijetiti i kako je u istom broju Hrvatskog tjednika objavljen i tekst velikog hrvatskog književnika akademika Slobodana Novaka: *Nema pomirbe s onima koji se dive prekrojenoj šajkači s krvavom zvijezdom i srpom koji je nemilice kosio*. Akademik svoj tekst završava ovako:

Stoga ljudi slobodnih uvjerenja, istinski antifašisti, očito, nisu i ne mogu biti s njima u istome rovu – čak ni protiv zajedničkog neprijatelja. Osim doslovce, kao u Drugome svjetskom ratu, što je bila neizbježna spasonosna epizoda.

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/20418-nema-pomirbe-s-onima-koji-se-dive-prekrojenoj-sajkaci-s-krvavom-zvijezdom-i-srpom-koji-je-nemilice-kosio.html>

Zapravo i akademik Novak pokazuje kako nema razlike između fašista i tzv. antifašista o kojima je govorio kardinal Bozanić na Bleiburgu. Za razliku od kardinala koji govori o *domoljubnom antifašističkom otporu iz II. svjetskog rata* akademik je mnogo precizniji pa u ovoj zadnjoj rečenici svoga teksta i za to vrijeme dijeli istinske antifašiste od "antifašista". Drugim riječima u Drugom

svjetskom ratu nisu svi koji su pripadali partizanima mislili samo o borbi za vlast i o uvođenju komunističke diktature.

A mnogi od takovih ili njihove djece spadaju među one koji su jučer bili za Josipovića, a danas za Milanovića ne videći razliku o kojoj govori akademik Novak. A upravo na te i takove istinske antifašiste računa, kao što sam već konstatirao, i Predsjednica kada govori o zajedništvu. Ona itekako dobro zna da ne može biti zajedništva s onima koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu.

Međutim, itekako je dobro da vrsni kolumnisti kakvi su Marijačić i Pavička tako pišu jer je sigurno da predsjedničini savjetnici itekako moraju voditi računa i o takovim stavovima i o činjenici da mnogo državotvornih Hrvata misle tako kao što misle Marijačić i Pavička.

S druge strane moraju imati u vidu da se paralelno s opisanim pojavljuje strah da će se Predsjednica pojaviti na najvećem hrvatskom okupljanju za Dan pobjede i domovinske zahvalnosti – onom u Čavoglavama gdje se iz godine u godinu okupi mnogo više od 100.000 ljudi. Naime, najekstremniji SDP-ovci će to pokazati kada napadaju komemoraciju u Bleiburgu. O tome pogledajte:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/stazic-negirao-zrtve-s-bleiburga-u-otvorenom-iznio-teoriju-po-kojoj-na-bleiburgu-nikad-nije-doslo-pokolja-hrvata-801847>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/thompsonovi-fanovi-zgrozeni-stazicevim-izjavama-pogledajte-kako-su-ga-nazvali-801989>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/ruza-zestoko-oprala-stazica-je-govor-mrznje-thompson-bi-valjao-da-pjeva-partizansku-ej-drugovi-jel-vam-zao-801977>

Zato ne čudi što je tako vrsni kolumnist kakav je Marko Ljubić u spomenutom tekstu o proslavi Dana pobjede i domovinske zahvalnosti pisao i o proslavi u Čavoglavama:

Potrošiti novac na mimohod koji će u prvi plan ponovo staviti današnju vladu i nesretne političke kreature, a neće poslati nikakvu poruku nikom relevantnom, a istovremeno ostatak Hrvatske izuzev

Čavoglava nagraditi neradnim danom, je sve samo ne dostojno obilježavanje najvažnije epopeje u povijesti hrvatskoga naroda...

Može li se karakter današnjih oružanih snaga isključivo cijeniti po njihovim dometima u nedavnoj prošlosti koje su ostvarile predvođene pokojnim vrhovnim zapovjednikom Franjom Tuđmanom sljedeći njegovu nacionalnu politiku, ako državna politika predvođena dvojicom bivših predsjednika, a posebice aktualna vlada, već godinama razaraju baš svaku nit i obilježje Tuđmanovog političkog i državotvornog naslijeđa? Može li biti legitiman način proslave upriličen samo državnome vrhu i protokolu, ako taj isti državni vrh godinama šalje stotine agenata čiji je posao naći argumente za proglašenje narodne proslave u Čavoglavama ustaškom i fašističkom, a nacionalni ponos cijeloga naroda – destruktivnim?...

Vrijeme je da se Predsjednica obrati za pomoć svom narodu pozivom na otpor i novo nacionalno jedinstvo, jer će mu to biti jedinstvena čestitka, vraćanje nade na stečevinama slavne prošlosti. Vrijeme je da se Predsjednica osloni na narod i zatraži pomoć u provođenju duboke lustracije ili rasvjetljavanja svih segmenata hrvatskoga društva, napose hrvatske države i javnih sektora, počevši od medija, kulture, obrazovanja i znanosti, do diplomacije, pravosuđa i sigurnosnog aparata. Vrijeme je da predsjednica Republike bude nazočna u Čavoglavama sa svojim narodom i toj i sličnim proslavama dade državni legalitet, a državi dijelom vrati legitimitet svoga naroda. Sve odgovore na otvorena pitanja naći će u narodu, jednostavni su i sigurni, kao što je jednostavno svako znanje.

Da, vrijeme je.

Kamenjar.com, 28. 5. 2015.

Glas Brotnja, 29. 5. 2015.

**DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA
HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!,
ZAGREB, 2015.**

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić
Predsjednik, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženja da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
donese deklaraciju o slobodi istraživanja, peticija

Poštovani akademike Kusiću,
dostavljamo Vam peticiju kojom tražimo da Hrvatska akademija
znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi svih istraživanja i
da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u
znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na
događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega.
Briga o slobodi znanstvenoga istraživanja logična je zadaća najviše
znanstvene nacionalne ustanove kojoj ste na čelu. Očekujemo da
HAZU bude nositelj rasprave koja bi ta pitanja oslobodila politike te
organizirala da se sva ona slobodno razmotre u duhu ravnopravnosti,
otvorenosti i objektivnosti. To znači da analize i rasprave moraju

počivati na znanstvenom pristupu, gdje su podatci iznad svakog svjetonazora, teorije ili uvjerenja. Valjanost i snaga podataka utvrđuju se klasičnim znanstvenim metodama, a odgovori se dosežu suglasjem kompetentnih stručnjaka i samo na osnovi podataka pouzdanih prema znanstvenim kriterijima.

Potpisujući ovu peticiju, bivša saborska zastupnica Gordana Turić je konstatirala:

S osobitim zadovoljstvom supotpisujem Vaše pismo Akademiji, posebice stoga, što sam - kao bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća – svjesna mogućih otpora istraživanjima koja traže istinu o toj tematici.

Tekst sa širim obrazloženjem peticije i s imenima njezinih potpisnika šaljem Vam u privitku.

S poštovanjem,

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Josip Pečarić

20. 07. 2015.

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić, predsjednik
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženje da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega

Poštovani gospodine akademiče Kusiću,
obraćamo se Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (HAZU), obraćajući se Vama kao njezinu predsjedniku. Časnoj akademiji obraćamo se kao najvišem hrvatskom znanstvenom autoritetu, predlažući i tražeći da Akademija javno istupi u obranu slobode znanstvenih istraživanja i znanstvenoga raspravljanja. Nadalje

predlažemo i tražimo da Akademija preuzme odgovornost za znanstvenoistraživačke aspekte neriješenih pitanja događaja u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega i da u tom pogledu djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama u odnosu na ta pitanja.

Na taj smo se korak odlučili, zabrinuti nedavnim reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Knjiga je tiskana u Zagrebu ove godine (ISBN 978-953-58565-0-4.).

Kritika, zapravo napad na knjigu došao je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu; „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrtka Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama (citati u kurzivu).

G. Klasić je izjavio da *to (ta knjiga) pokazuje da ovom društvu ostaje jedno važno sučeljavanje – Katoličke crkve s vlastitom prošlošću*. Nama to zvuči kao poziv na novo „suđenje Alojziju Stepincu“. G. Jakovina *taj tip izjava i djelovanje tog Društva smatra gadljivim i njega je 70 godina nakon zatvaranja Jasenovca sramota da se te teme otvaraju na ovakav način*.

G. Slavko Goldstein je dao izjavu koja najviše zabrinjava. Ni njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.

Zabrinuti smo tako ružnim reagiranjima na knjigu koja ima pretenziju da bude znanstvena, ozbiljna i pristojna, zbog dvaju razloga. Prvi je da uljuđeno i demokratsko društvo ne može dopustiti zabranu znanstvenih istraživanja i raspravu o argumentima koji istraživačima stoje na raspolaganju. Drugo, radi se o vrlo osjetljivoj i nacionalno, povijesno, društveno i politički vrlo važnoj temi, koja je poznata po izobličenjima i političkoj, društvenoj i obrazovnoj zloporabi, pa u odnosu na nju svaka zabrana, nasilje i arogancija,

netolerancija i politikanstvo samo otvaraju dodatne rane i produbljuju podjele u društvu.

Znanstveni normativni sustav sastoji se od dvaju dijelova: temeljnih pretpostavki koje jasno prihvaćaju svi znanstvenici i stvarnih, strogih pravila, koja imaju značaj zapovijedi.

Temeljne su pretpostavke znanstvenoistraživačke etike: a) stvarnost svijeta oko nas, b) mogućnost njegova razumijevanja, barem do neke mjere, c) vrijednost formalne logike u njegovu opisu, d) mogućnost otkrivanja uzroka nekim pojavama.

Ne smatramo se izravno pozvanim ocijeniti je li sve navedeno u rečenoj knjizi točno i potpuno istinito. To ne želimo ni tvrditi, ali i – ne moramo! U ovom se slučaju prije svega radi o slobodi istraživanja i govora, potom o metodologiji istraživanja, a tek na kraju, nakon još mnogo rada i rasprava, o dosezanju konsenzusa kompetentnih stručnjaka o istini koja nam je dostupna. Otvoreno, uljuđeno i znanstveno knjiga poziva svakoga tko zna nešto drugo da joj se suprotstavi, da se usporede podatci i izvori i da se tako približimo istini koliko je ona čovjeku dostupna.

Znanstvena se istraživanja ne mogu provoditi bez *neograničene slobode mišljenja i istraživanja*. To znači da na rezultat znanstvenoga istraživanja ne smije djelovati ni jedan neznanstveni čimbenik, a da je znanstveni rezultat načelno dobar, uvijek bolji od neznanja, i da nema zabranjenoga znanja. Pojedinaac, ustanova ili društvo mogu odrediti istraživački prioritet, ali ne mogu se služiti stvarnim ili prikrivenim popisom zabranjenoga znanja. Doduše, može se zabraniti *primjena* nekoga znanja u praksi, ali *stjecanje* znanja ne može se ograničavati.

Jedino ograničenje slobodi istraživanja jest znanstvenoistraživačka etika.

Znanstvenik se podređuje normativnomu sustavu zasnovanome na vrijednostima koje pripadaju znanosti samoj. Znanstvenikovo prihvaćanje normativnoga sustava znanosti proistječe iz njegove želje za stručnim prihvaćanjem i priznanjem. Nepoštovanje etičkih normi znanstvenoga rada uzrokuje isključenje znanstvenika iz znanstvene zajednice.

Dopustite da podsjetimo na temeljna pravila znanstvenoistraživačke etike, koja proistječu iz prirode i obilježja znanosti:

- Budi pošten!

- Budi objektivan i pravedan! (U davanju prednosti podacima i zamislama.)
- Nikada ne mijenjaj i ne izmišljaj podatke!
- Ustraj na točnosti!
- Ne budi pristran! (U odnosu prema podacima i zamislama svojih suparnika.)
- Ne ustukni, nego nastoj riješiti problem!

Nažalost, bojimo se da kolege koji su dali izjave za rečeni broj dnevnika „Slobodna Dalmacija“ nisu to učinili na tragu tih temeljnih pravila znanstvenoistraživačke etike.

Zato tražimo od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti da svojim autoritetom i poznavanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijeđanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju. Jednako tako, predlažemo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.

Rasprava o argumentima knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, kao i drugih istraživačkih izvješća o osjetljivim temama, uopće ne bi trebala biti opterećena političkim i svjetonazorskim utezima, nego se samo oslanjati na argumente i našu želju i pravo da doznamo svu istinu koja se iz svih postojećih i budućih dokaza može iščitati.

akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Dubravko Jelčić
akademik Marin Hraste
akademik Andrija Kaštelan
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospičko-senjski

prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum

prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj
Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski
fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinčić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang

prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pečnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakčić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i porača
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr.art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwert
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti profesor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Čepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vataavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist i kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić

dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof.dr.sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulović
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čiviljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom
sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj
Pokreta krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija
Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr.sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vataavuk
prof. dr. sc. Mladen Petravić

prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik
HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski
zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof.dr.sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan

Potpora Pismu HAZU:

(...)

INICIJATOR DEKLARACIJE O SLOBODI ZNANSTVENOG
ISTRAŽIVANJA**AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ: NAROD KOJI
ZABORAVI SVOJU POVIJEST NEMA
BUDUĆNOSTI, A U HRVATSKOJ JE PUNO
ONIH KOJI ŽELE DA JE ZABORAVIMO**

Veliki broj hrvatskih intelektualaca uputili su pismo akademiku Zvonku Kusiću, predsjedniku Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, u kojemu traže da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega. Inicijator svega toga je akademik Josip Pečarić s kojim smo razgovarali o tome zašto je pokrenuo deklaraciju, zašto smatra da je sloboda istraživanja o prošlosti toliko važna za sadašnjost, ali i o tome što bi savjetovao mladima koji odlaze iz Hrvatske.

Zašto ste pokrenuli ovu deklaraciju?

Neposredan povod su napadi na knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“, a tiskana je u Zagrebu 2015. „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrtka Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama. Posebno treba izdvojiti prijetnju Slavka Goldsteina zato što je on posebni savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.

Da to treba ozbiljno shvatiti vidi se i iz pisma g Đura Vidmarovića, predsjednika Hrvatskog kulturnog vijeća:

Nisam znao da je gospodin Goldstein savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu! Nikoga ne vrijeđam, ali, mit respect, nonsens je pored tolikog broja eminentnih hrvatskih kulturnjaka na tako prestižno mjesto postaviti čovjeka koji nema visokoškolsku naobrazbu, a nije slikar-naivac ili pučki pjesnik, već izdavač, trgovac, čovjek iz poslovnih krugova. Njegov pokojni otac je imao umjetničkog dara i bio nadareni spisatelj i cionistički promičbenik, ali sin nije napisao niti jednog jedinog stiha. Gos'n Slavko je sa svojim sinom napisao nekoliko zanimljivih priloga iz povijesti Židova u Hrvatskoj, ali kada se uhvatio s problemom židovskih žrtava tada se pokazalo kako je političar koji ne zna struku, ali znade zaključivati od oka. To što je Židov svaka čast, ali to ga ne uzdiže automatski iznad ranga sveučilišnih profesora, akademika i istaknutih ljudi u kulturi. Sada mi je jasnije zbog čega se kod nas odvijaju procesi koje možemo nazvati kulturocidom.

Goldstein se i nedavno izjasnio kao Jugoslaven. Još krajem osamdesetih, kao predsjednik Židovske općina, napao je Nakladni zavod Matica Hrvatske zato što je tiskala novo izdanje Tuđmanovih *Bespuća*, a početkom devedesetih tvrdio je po svijetu kako RH istovjetna s NDH jer uvodi kunu. Krajem devedesetih, kao član Komisije za žrtve rata i poraća lažno je optužio Komisiju da je njihovo *IZVJEŠĆE O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine* konačno izvješće, što je dovelo s promjenom vlasti do ukinuća komisije i njegovom postavljanju za predsjednika Savjeta JUSP Jasenovac. To je iskoristio da Bulajićev popis žrtava bude prihvaćen i u RH i od tada ga zajedno sa suradnicima Bulajićevog instituta iz Beograda nadopunjuje. A sigurno znate tko je dr. Milan Bulajić. Danas kada je u žiži pokušaj da se poslije 25 godina zabrani Thompsonova pjesma *Bojna Čavoglave*, treba reći da je i to pokrenuo Goldstein još početkom ovog stoljeća. Navodno je sporan početak pjesme, a zapravo žele je obezvrijediti prekrajanjem njenog sadržaja zbog uloge koju je ta pjesma odigrala u vrijeme kada je Goldsteinova Jugoslavija izvršila agresiju na Hrvatsku.

Na napade na spomenutu knjigu o Jasenovcu reagirao je prof. dr. sc. Matko Marušić u Hrvatski tjednik, 2. srpnja 2015., br. 562, str. 38-39. Marušić je p(r)ozvao HAZU:

Jednako tako, predlažem Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.

Od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti tražim da svojim autoritetom i pozvanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijeđanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju.

Kolegu Marušića sam podsjetio na neslavan kraj jedne slične inicijative u HAZU.

Svojevremeno je Vladimir Žerjavić želio da Akademija izađe u javnost sa svojom brojkom žrtava Jasenovca. Predsjednik Akademije je organizirao sastanak u HAZU na kome smo uz Žerjavića bili akademik Bilandžić i ja. Žerjavić i Bilandžić su predlagali da u tome sudjeluju i Goldsteini i predstavnici SUBNORA. Naravno, prijedlog mi je bio potpuno neprihvatljiv pa sam inzistirao da se sastanu svi koji se bave žrtvama.: dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije za žrtve rata i poraća, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj, tj. želio je potvrdu Akademije za svoje brojke. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest,

Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju koji spominju Bulajić i Goldsteini.

Zato smo se prof. Marušić i ja odlučili napisati naše pismo HAZU. Ponovit ću ono što sam izjavio za tjednik 7Dnevno:

„Šutnja o povjesnim lažima izrodila je devedesetih godina golema zla u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Pismo koje smo inicirali vidim kao veliku mogućnost upravo HAZU da potvrdi svoju ulogu u očuvanju nacionalnoga identiteta. Nitko nije pozvaniji od Akademije. Usprkos tome što dio akademske zajednice HAZU drži inertnom i neosjetljivom na nacionalna pitanja, ističem da je oko 160 akademika, biskupa, nadbiskupa, sveučilišnih nastavnika i doktora znanosti ovim pismom izrazilo uvjerenje da će Akademija ispuniti svoju povjesnu i nacionalnu zadaću.“

Zašto kao znanstvenik i akademik smatrate da je sloboda istraživanja o prošlosti toliko važna za sadašnjost?

Zapravo sam na neki način već odgovorio na ovo pitanje u prethodnom pitanju. Znamo da narod koji zaboravi svoju povijest nema budućnosti. Naš problem je što imamo u Hrvatskoj puno onih koji žele da zaboravimo svoju povijest. Iako sam u svojim tekstovima upozoravao na postojanje jugo-komunističke i hrvatske paradigme u povijesnoj znanosti kod nas, ipak mi je draže da vidite kako je o ovim prvim ovih dana pisao i prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević u Hrvatskom tjedniku, 07. 08. 2015.:

U Hrvatskoj ali i izvan nje na području povijesti djeluju nedodirljivi pismoznanci - monopolisti hrvatske povijesti slijednici komunističke i velikosrpske historiografije. Oni su u kontinuitetu od pamfleta Magnum crimen: Pola vijeka klerikalizma u Hrvatskoj (1948.) Viktora Novaka do konstrukcija današnjih mladih povjesničara bez analize uzroka stvarali i još uvijek podržavaju određene jednostavne i neupitne sheme kao spoznajne strukturne cjeline („endehazija“, „nacifašizam“, „klerofašizam“, „genocidni Hrvati“ i dr.). Te su sheme, u interesu komunističkoga režima i prikriivanja agresorskoga karaktera velikosrpske ideje ali i održavanja još uvijek živoga sna o velikoj Srbiji, trebale organizirati znanje, razmišljanje i pamćenje o povijesnoj tematici. Hrvati su pri tome uvijek žrtveni jarci krivi za sve nesreće. Istinitost ovakvih shema dugo ostaje neupitna jer ljudi vjeruju „velikome znanju“ pismoznanaca ne sumnjajući u njihovo znanstveno poštenje i moralnost. Kada se konačno dokaže da je

schema neistinita, ona se efektom ustrajnosti i dalje održava kod kuće ali i u svijetu. Multiperspektivno i interdisciplinarno proučavanje schema, posebno „endehazije“, pismoznanci monopolisti, bojeći se otkrivanja istine, prokazuju kao ustašoidnu reviziju povijesti. Uz vodeće hrvatske i srpske pismoznance u Hrvatskoj djeluju i drugoredni pismoznanci koji su, ne posjedujući potrebno znanje, zgrabili „veliko i nepobitno znanje“ iz prebogatog rezervoara pismoznanaca monopolista. To su u prvome redu mnogi novinari čije se znanje ponajviše temelji na indoktrinirajućem školovanju u komunističkome sustavu ili na studiju koji su programirale „crvene“ katedre (mnoge postoje i danas, ali s liberalnom glazurom). Toj skupini pripadaju razni „kulturnjaci“ koji pate od kompleksa niže vrijednosti jer pripadaju po njihovom mišljenju zaostalome ognjištarskom narodu. Njihov je logičan put u ostvarivanju karijere egoistično bezpogovorno uključivanje u zapadne korumpirane društvene i humanističke znanosti koje isključuju autore suprotnih mišljenja. „Kulturnjaci“ se odriču vlastita naroda uz oslonac na već postojeće sheme. Dakako, drugoredni pismoznanci su i političari slijednici komunizma uključujući i članove nove Lige antifašista. Oni braneći komunistički antifašizam, koji je za razliku od Zapada poslije Drugoga rata uspostavio totalitarizam, nastoje održati svoju dominaciju u društvu. Svi oni, potpuni neznalice, znaju napamet povijesne lekcije koje su naučili od pismoznanaca farizejski se zalažući da se povijest (ali po njihovoj mjeri) prepustiti povjesničarima.

S obzirom da je uvaženi profesor također pisao o srpskim lažima o Jasenovcu, vjerojatno bi i njemu zabranili istraživati o temi koja je bila glavna batina da bi se Hrvate zadržalo u Jugoslaviji. Treba naglasiti da su, kako ih on naziva, nedodirljivi pismoznanci - monopolisti hrvatske povijesti slijednici komunističke i velikosrpske historiografije glavni profesori na sveučilištima u Zagrebu, Splitu i Rijeci, a prof. dr. sc. Iva Goldsteina su čak pokušali ugurati u HAZU! A možda sam vam trebao samo navesti slijedeće riječi prof. dr. sc. Matka Marušića:

Dokle ćemo obilježavati pogibiju 40.000 Srba i Židova u Šaranovoj jami (a uloga Slavka Goldsteina i u toj priči nije neznatna, JP)i 100.000 do 700.000 ljudi u Jasenovcu! Time ćemo hrvatsko domoljublje (slobodu, jezik, povijest, društveni život, ekonomiju,

pravo, sve) držati u šahu i - vladati Hrvatskom, sve dok se ne utopi u nekom obliku Jugoslavije. U Šaranovoj jami nije nađen ni jedan kostur, a u Jasenovcu su tri Titova iskopavanja dala 481. Dakle, ne samo da ljudi imaju pravo posumnjati da se radi o lažima, nego - ja - jasno vidim da je to podli protuhrvatski trik.

Mogu li moje kolege u HAZU to drugačije vidjeti?

Vi ste znanstvenik sa najvećim brojem objavljenih radova u RH - što biste savjetovali mladima koji danas odlaze iz Hrvatske?

Teško je danas išta savjetovati kada su mladi bez posla, kada im je dovedena u pitanje gola egzistencija. Treba mijenjati uzroke koje su doveli do tog egzodusa mladih. Svo vrijeme se hrvatskom narodu pokušava oduzeti ponos i dostojanstvo. A bez ponosa i dostojanstva nema napretka ni u gospodarstvu. Pa do jučer su se vlasti natjecale u progonu onih koji su najzaslužniji za postojanje naše države. Čak je bilo izbrisano iz svijesti mnogih kako je Hrvatska spasila Bihać od genocida *ravnih onima iz Drugog svjetskog rata*, kako je o tome govorio američki vojni ataše u Zagrebu iz vremena kada je izvršena „Oluja“. Velikosrpski Memorandum SANU 2. sprovodili su mnogi iz hrvatskih vlasti. I to još uvijek čine. Dovoljno je usporediti što oni rade s onim što se radi u Srbiji. Lako je ustanoviti sličnost djelovanja i jednih i drugih, kao što je profesor Rendić-Miočević pokazao u slučaju povjesničara. A najveći napad je zapravo gospodarstvo. Jednostavno, da bi se održali na vlasti treba osiromašiti narod. I to je sustavno rađeno. Nadam se da će povratkom domoljubnih snaga na vlast ta tendencija biti promijenjena i da će nova vlast učiniti sve da se spriječi odljev ponajboljih mladih ljudi iz Hrvatske.

Narod.hr, 12. 08. 2015

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.

ZAHVALA

Dragi prijatelji,

Zahvaljujem se na mnogobrojnim čestitkama povodom mog izbora za dopisnog člana DANU.

Inače vijest je objavljena dva dana prije nego što se mogla naći službena obavijest (vidjeti Prilog) na RadioDuxu:

<http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/akademik-josip-pecaric-jednoglasno-izabran-za-dopisnog-clana-duklijanske-akademije>

Posebno bih izdvojio dvije čestitke iako su mi sve jednako drage:

Naslov: Re: Fwd: Akademik Josip Pečarić jednoglasno izabran za dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Datum: Tue, 29 Mar 2016 09:14:19 +0200

Šalje: Djuro Vidmarovic

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani akademiče Pečarić,

čestitam Vam na izboru za dopisnog člana Dukljanske akademije. Vašim izborom iskazana je čast i svim Hrvatima u Crnoj Gori, posebno onima u Boki kotorskoj. Njihov konstruktivan i mudar rad pomogao je stabilizaciji hrvatsko-crnogorskih odnosa. Danas je Hrvatska građanska inicijativa dio koalicije vladajućih stranaka, a gospođa Marija Vučinović članica Vlade Crne Gore. Vaš izbor u Dukljansku akademiju, na političkoj razini znači daljnje približavanje dviju susjednih Država, a to je snažan prilog stabilizaciji u geopolitičkom prostoru i dokaz kako nekada sukobljene zemlje mogu graditi mostove suradnje i uvažavanja. Bez agresivnih nakana, bez nastavljanja rata političkim, juridičkim, jezičnim i kulturološkim sredstvima. Neka Vam je sa srećom.

Đuro Vidmarović,
predsjednik Hrvatskoga kulturnoga vijeća

Naslov: Čestitka

Datum: Tue, 29 Mar 2016 12:38:19 +0200

Šalje: Nikola Stedul

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Cijenjeni akademice i dragi prijatelju,

Vijest da si jednoglasno izabran za dopisnoga člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti posebno me obradovala. Kad se čita biografiju o Tvojim znanstvenim dostignućima to izgleda samo kao još jedan kamenčić u već basnoslovnoj kuli koju si svojim posebnim talentom i neumornim radom izgradio. Ali osim znanstvene, to ima i svoju drugu dimenziju.

Priznanje dolazi iz susjedne nam zemlje u kojoj si rođen, pa je to osim osobne časti, priznanja i zadovoljstva za Tebe osobno, od velikog značenja i za izgradnju još boljih odnosa između Hrvatske i Crne Gore, koji zbog utjecaja trećih nisu uvijek bili onakvima kakvi bi trebali biti.

Zato se ovaj kamenčić iz sfere znanja pretvara u jedan od kamena temeljaca kad se radi o izgradnji mosta u odnosima između dvaju prijateljskih naroda.

Od srca čestitam!

Nikola Štedul

Vijest su prenijeli i portali:

<http://hmv.me/content/akademik-josip-pe%C4%8Ddari%C4%87-jednoglasno-izabran-za-dopisnog-%C4%8Dlana-duklijanske-akademije-nauka-i>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/akademik-josip-pecaric-jednoglasno-izabran-za-dopisnog-clana-duklijanske-akademije-nauka-i-umjetnosti-908505>

<http://glasbrotnja.net/kultura/akademik-josip-pecaric-jednoglasno-izabran-za-dopisnog-clana-duklijanske-akademije-nauka-i-umjetnosti>

<http://kamenjar.com/akademik-josip-pecaric-jednoglasno-izabran-za-dopisnog-clana-duklijanske-akademije-nauka-umjetnosti/>

<http://kamenjar.com/hrvatski-akademik-josip-pecaric-izabran-za-clana-crnogorske-akademije/>

<http://narod.hr/kultura/hrvatski-akademik-josip-pecaric-izabran-za-clana-crnogorske-akademije>

(Neki komentari:

Hlebinac

Gospodin Josip Pečarić je pravi primjer borca za sve hrvatsko, za hrvatsku istinu ! Vrhunski domoljub kakvih je malo, čovjek koji svaki slobodni trenutak koristi kako bi napisao nešto u korist Domovine. Gotovo nevjerovatno s kolikim entuzijazmom je predan svojoj Hrvatskoj! Ovo govorim argumentirano, jer imam višegodišnju prepisku s visoko cijenjenim akademikom gotovo na dnevnoj razini !!!

Pero Ercegovac Hlebinac

Istina je istina.

(...)

NOSTRODAMUS

Čestitam! Jeste li se ikada upitali zašto HRT uporno prešućuje djelovanje tog sjajnog znanstvenika i istinskoga hrvatskog domoljuba!?

Sivooki

Nismo, jer znamo zašto.

Ta Hrvatska, uspješna i darovita, "ne smije" biti javno promicana.)

<http://www.hkv.hr/vijesti/svijet/23339-akademik-josip-pecaric->

[jednoglasno-izabran-za-dopisnog-clana-duklijanske-akademije-nauka-i-umjetnosti.html](#)

(Komentar damir tuckar:

..a što je akademik Pečarić prema "nesuđenom akademiku" Goldsteinu...??? Iskrene čestitke za ovo priznanje akademiku, a posebno zbog snažnog i konstantnog višedesetljetnog angažmana u odbrani HRVATSKIH nacionalnih interesa, akademik koji NIKADA nije šutio ili se "sakrivao" da vidi je li "politički oportuno" izlaziti u javnost sa nekim ocjenama, koji nikada nije kalkulirao sa svojom POLITIČKOM sudbinom - davao je uvijek i sve za ISTINU o Hrvatskoj!!! tako je i u ovoj ustrajnoj unutarhrvatskoj političkoj bitci za pozdrav ZDS, tako je i u "slučaju jasenovac", tako je i u sprečavanju "lijevih i naprednih" u propagiranju "svojih istina-neistina kao dogmi", te svakodnevnim neumornim e-mail porukama kojima širi informacije nedostajuće u velikim i javnim medijima, tako nalazi internetom put do mnogih koji te informacije inače ne bi dobili... Političari, glavni protagonisti HRVATSKE "desne-nacionalno osvještene" strane, ne pokušavaju pridobiti akademika Pečarića, makar u savjetničkoj ulozi, iz pukih kalkulantskih osobno političkih razloga,...a mogli bi mnogo od njega profitirati, no on je "nezgodan" jer je nepokolebljiv u stavovima i nije sklon trulom "kompromiserstvu" u ime "političke korektnosti" zato - čestitke akademiku Pečariću, a ovo "lokalpatriotsko" priznanje, ipak ima puno širi SVEHRVATSKI značaj (jer, "HRVATSKA politika" na priznanja ljudima poput akademika i ne pomišlja, bojeći se za osobne političke sudbine i reakcija "lijeve javnosti" ili EU supervizora"))

Zapravo, ovaj komentar g. Tičkara sam stavio zbog današnje oslobađajuće presude Vojislavu Šešelju. Doista danas imamo puno komentara o tom sudu. Ja ću samo podsjetiti na naslove mojih knjiga koje su u svezi s tim sudom:

1. J. Pečarić, Sramotni sud u Haagu, Stih, Zagreb, 2001.
2. J. Pečarić, Priznajem, Hrvat sam! Zagreb, 2005.
3. J. Pečarić, Zločinački sud u Haagu, Zagreb, 2008.
4. J. Pečarić, Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.

5. J. Pečarić, Rasizam svjetskih moćnika, Zagreb, 2012.

6. J. Pečarić, Rasizam domaćih slugu, Zagreb, 2013.

Ako se sjetimo kako se prema Haaškom sudu odnosila većina hrvatskih političara jasno je o čemu govori g. Tučkar, zar ne? Međutim, uzmite moju nedavnu knjigu "Oba su pala" i naći ćete poglavlje kako se u RH pokušava osporiti sve ono zbog čega sam i izabran i u HAZU i u DANU. A način na koji se to radi je takav da sam tražio da se u proces uključi i ravnatelj Vrapča jer je tu netko doista bolestan ili ja ili Upravni odbor HRZZ. Na primjer, odobre Ti sredstva za nešto, pa kada to uradiš traže ih natrag. Časopisi koji su na svjetskim listama su im onda "domaći časopisi", pa je nepovoljno i to što se od tri časopisa koji su na svjetskim CC i/ili SCIE listama dva tiskaju u Zagrebu, a u onom Springerovom sam ja u Editorial Boardu i sl. Čudi me onda da i njih nisu angažirali za pomoć Haaškom sudu u donošenju današnje presude.

Zato me i ne čudi što mi za izbor u DANU nisu čestitali ni iz Ministarstva znanosti, ni iz Predsjedništva HAZU. Predsjednik Sabora jest, ali on mi je kolega akademik...

Ali vratimo se činjenici da je izbor izvršen zbog moga rada u matematici. Jedan moj Bokelj mi je poslao slijedeću čestitku: Čestitam ti i na ovom uspjehu! Kad me netko pita o tebi - moram sa sobom nositi šalabahter da mu pročitam sve tvoje uspjehe, tko će to sve zapamtiti!. Nastavi dalje i sretno!

Naravno, mojim kolegama matematičarima je bilo očito da poneki objavljeni podatak nije točan. Npr. Spominje se kako je "izdavačka kuća Element pokrenula seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 6 monografija", a do danas je tiskano 11 monografija. Iz još nekih nepreciznosti očito je da je biografija pisana 2014. i kasnije dotjerivana.

I doista te godine sam dobio e-mail predsjednika Nevladine udruge Hrvatska krovnna zajednica - "Dux Croatorum" Adrijana Vuksanovića

Datum: Thu, 10 Apr 2014 14:50:43 +0200

Šalje: Adrijan Vuksanović

Prima: josip pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi, gospodine Pečariću,
prije nekoliko dana zvao me je Mladen Lompar, istaknuti crnogorski pjesnik i intelektualac. Na samom početku razgovora kaže mi: "Želim da g. Josip Pečarić bude član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti. Možeš li mi pomoći da uspostavim komunikaciju s njim?"

Gospodine Pečariću, ova vijest je u našoj zajednici s radošću primljena. Nadamo se da ćete prihvatiti članstvo. Za nas, Hrvate, u Crnoj Gori, Vaše članstvo u DANU - bilo bi višestruko od koristi. Pozdravljam Vas i želim Vam svako dobro.

Adrijan

Uz g. Vuksanovića aktivno se uključio g. Zvonimir Deković, predsjednik Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore. Njemu je akademik Mladen Lompar i javio telefonom o mom izboru. Tako smo mogli i znati o izboru dva dana prije nego što je odluka objavljena. On je komentirao i poruku Đure Vidmarovića koji danas u Hrvatskoj ponajviše piše o Hrvatima Boke kotorske.

Naslov: Re: Fwd: Re: Fwd: Akademik Josip Pečarić jednoglasno izabran za dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Datum: Tue, 29 Mar 2016 15:02:31 +0200

Šalje: Zvonko Dekovic

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani akademiče Pečarić,
pridružujem se svakoj izgovorenoj riječi gospodina Đura Vidmarovića u čestitki upućenoj Vama prigodom Vašeg izbora za dopisnog člana Dukljanske akademije. Gospodin Đuro je sve rekao, a ja mogu samo da dodam, AMEN.

S osobitim poštovanjem i bratski iz Boke, Zvonimir Deković.

A kada već govorimo o akademiku Mladenu Lomparu, pjesniku, povjesničaru umjetnosti, muzejskom savjetniku i predsjedniku Crnogorskog PEN Centra treba podsjetiti na činjenicu kako je on jedan od ona četiri crnogorska književnika koji su u vrijeme kada je praktično cijela Crna Gora slijedila Miloševićevu politiku digli svoj

glas protiv te politike. Jedan od njih Jevrem Brković je bio i prvi predsjednik DANU.

Od trenutka kada je Lompar pokrenuo pitanje mog izbora u DANU ova akademija je imala velikih problema s pokušajem njenog integriranja s Crnogorskom akademijom nauka i umjetnosti (CANU) koja je svojevremeno bila protiv neovisnosti Crne Gore. Te 2014. Lompar kaže o predsjedniku CANU:

Na stranu to što ne voli ovakvu Crnu Goru, ali ne treba zaboraviti njegovu izjavu pred referendum 2006. – „non pasaran“ ili izjavu da Crna Gora ne treba da postoji. Problem je što su akademici CANU saglasni sa njim i kriju se iza njegovih loših odluka.“

<https://crnogorskapitanja.wordpress.com/2014/02/02/lompar-danu-je-za-razliku-od-canu-spremna-na-kompromis/>

Pogledajte i prošlogodišnji razgovor s akademikom Lomparom: Mladen LOMPAR: Vizantijski nacionalisti su srozali crnogorsku kulturu

<http://portalanalitika.me/clanak/179983/mladen-lompar-vizantijski-nacionalisti-su-srozali-crnogorsku-kulturu>

Zato ću ovdje navesti samo kraj ovog razgovora:

ANALITIKA: Kao akademik DANU, možete li nam prokomentarisati poziciju te institucije? Što je sa zakonom o CANU, te integrisanjem dvije akademije - planu o kojem se jedno vrijeme brujalo, da bi odjednom sve zamrlo?

LOMPAR: DANU je nužnost kulturnog i, uopšte društvenog, trenutka. Njeno članstvo, a to sam već negdje kazao, čine stvaraoci koje su poštovanje čovječnosti, pravdoljubivost, književni, umjetnički i naučni dometi proglasili nezaobilaznim. A, iz čisto ideoloških razloga, stranačkih ili klanovskih odioznosti ili - jednostavnije - zbog katastrofalne politike u kulturi, ne mogu postati članovi CANU.

Što se tiče Zakona o CANU, koji je opstruiran od te institucije, iz čiste sujete i inata, i ko zna uz čiju i kakvu pomoć, bolje da pitate nekog drugog. Ja im obećavam da neću nikada biti u njihovom društvu, i neka me slobodno precrtaju iz svoje noćne more...

PRILOG

Objavljeno: Srijeda, 30 Mart, 2016 Izvor: CdM
Predsjednik DANU Sreten Perović, počasni član Lipka

(...)

Na Godišnjoj skupštini DANU koja je održana 28. marta, za predsjednika jednoglasno je izabran akademik Sreten Perović. Na Skupštini su u Redovno članstvo izabrani: Mihailo Burić, Staniša Ivanović, slikar i likovni kritičar Nikola Mijo Vujošević, slikar Đeljoš Đokaj, Avdul Kurpejović i filmski i TV reditelj Gojko Kastratović.

U Vanredno članstvo primljeni su: Zlatko Bulić, Adnan Čirgić, slikarka Svetlana Dragojević, Čedomir Drašković, Dušan Đurišić, Ivan Jovović, Marijan Miljić, Andrej Nikolaidis, Cvetko Pavlović, Goran Sekulović, Dubravka Velašević, Sreten Vujović i Sreten Zeković.

U Inostrano članstvo DANU izabrani su: Vukota Babović, Milorad Nikčević, Josip Pečarić, Milenko A. Perović, Josip Silić i Ljudmila Vasiljeva.

<http://www.cdm.me/drustvo/crna-gora/predsjednik-danu-sretn-perovic-pocasni-clan-lipka>

29. 03, 2016.

"ZA DOM SPREMNI" ITEKAKO SMETA PORAŽENIMA U DOMOVINSKOM RATU I SRPSKIM SLUGAMA U RH

Naslov: Molim za objavu mog odgovora na napad vašeg novinara

Datum: Tue, 12 Apr 2016 09:18:48 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: portal@vijesti.me

CC: Zvonko Dekovic <zvonomird@t-com.me>, Adrijan
Vuksanović <adrvuk@gmail.com>, Aleksandar Dender
<info@denderarch.com>, sikil@t-com.me, Ured
Predsjednica <ured@predsjednica.hr>

Novinar Siniša Luković u „Vijestima“ je objavio tekst *"Za dom spremni" nikom ne smeta*. Naslov je doista priglup, jer tako nešto nisam nikada tvrdio. Baš suprotno tomu. Tijekom srpsko-crnogorske agresije na Hrvatsku veliku ulogu odigrao je hrvatski branitelj Marko Perković Thompson s pjesmom „Bojna Čavoglave“ koja počinje s ZA DOM SPREMNI. Ona je itekako smetala agresorima i njihovim slugama u RH, ulijevala im je strah u kostima. I tako je to do današnjeg dana. Isto je to i s regularnim dijelom Hrvatske vojske u Domovinskom ratu HOS-om. ZA DOM SPREMNI je njihov pozdrav iz Domovinskog rata, a i oni su u tom ratu bili strah i trepet agresorskim vojnicima, pa ih se pokušava proganjati i do danas. PA DOISTA JE PRIGLUPO TVRDITI DA TAKVIMA TAJ POZDRAV NE SMETA!

Po onoj tvrdnji bivšeg srpskog predsjednika Dobrice Ćosića kako je laž najviše pomogla Srbima u povijesti i novinar Luković tvrdi:

„Pečarića je prošle nedjelje u posjetu Tivtu dovela i HGI, koja je to iskoristila za predizbornoj kampanju - Zagrepčanin ...“.

Naime, lako je utvrditi da sam u Tivtu bio gost „Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore“:

<http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/akademik-josip-pecaric-u-posjetu-hrvatskom-nacionalnome-vijecu-crne-gore>

Uvjeren sam da je novinar „Novosti“ pročitao u tom tekstu:

Predsjednik Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore Zvonimir Deković i Adrijan Vuksanović, predsjednik Hrvatske krovne

zajednice „Dux Croatorum“ izrazili su izuzetno zadovoljstvom ovim posjetom, znajući da je ovo jedinstvena prilika razgovarati s gospodinom Pečarićem zbog njegovih rijetkih dolazaka (...) Nakon posjeta Vijeću i Dux radiju domaćini su s gostima prošetali marinom Porto Montenegro i sastali s ministricom u Vladi Crne Gore gospođom Marijom Vučinović, koja je akademiku približila rad jedine hrvatske političke stranke u Crnoj Gori – Hrvatske građanske inicijative, koja će sudjelovati na predstojećim izborima 17. travnja u Tivtu. Gospodin Pečarić je iskazao izuzetnu potporu HGI - ju i poželio uspjeh na izborima, ali i izrazio izuzetno zadovoljstvo samim djelovanjem hrvatske stranke u Crnoj Gori.

Zar u Crnoj Gori još uvijek postoji progon svega hrvatskog kada je nekome nenormalno da netko za koga se tvrdi da je „jedan od najbrilijantnijih svjetskih matematičara“ i koji je bio u Boki gost na Večeri Bokeljske mornarice ne smije biti gost „Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore“ i to u trenutku kada je izabran za dopisnog člana DANU?

A što se tiče mog susreta s gđom ministricom Marijom Vučinović, tj. moje podrške HGI dovoljno je samo navesti kako mi je izbor u DANU čestitao bivši veleposlanik i saborski zastupnik, povjesničar, književnik i autor knjiga o Hrvatima Boke kotorske:

Poštovani akademike Pečarić,

čestitam Vam na izboru za dopisnog člana Dukljanske akademije. Vašim izborom iskazana je čast i svim Hrvatima u Crnoj Gori, posebno onima u Boki kotorskoj. Njihov konstruktivan i mudar rad pomogao je stabilizaciji hrvatsko-crnogorskih odnosa. Danas je Hrvatska građanska inicijativa dio koalicije vladajućih stranaka, a gospođa Marija Vučinović članica Vlade Crne Gore. Vaš izbor u Dukljansku akademiju, na političkoj razini znači daljnje približavanje dviju susjednih Država, a to je snažan prilog stabilizaciji u geopolitičkom prostoru i dokaz kako nekada sukobljene zemlje mogu graditi mostove suradnje i uvažavanja. Bez agresivnih nakana, bez nastavljanja rata političkim, juridičkim, jezičnim i kulturološkim sredstvima. Neka Vam je sa srećom.

*Đuro Vidmarović, predsjednik Hrvatskoga kulturnoga vijeća
Zagreb, 29. 03. 2016.*

Smeta li g. Lukoviću ovakav rad HGI?

Moram priznati da me je zabavila tvrdnja g. Lukovića *kako ja svojim društveno -političkim angažmanom sablažnjam javnost u Hrvatskoj.*

Njemu je „javnost u Hrvatskoj“ očito onaj prosrpsko/projugoslavenski dio javnosti. Oni, kao i Luković ne spominju ni vezu moje inicijative ZDS s Thompsonom, i s HOS-ovcima jer ih boli poraz tj. neuspjeh srpsko-crnogorske agresije na Hrvatsku. Poraz koji je najslikovitije opisao Slobodan Milošević (sjednica Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995.): *Molim vas, 6 tisuća Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cijela Prva armija, zrakoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu obranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer po svim izvješćima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala topnička priprema u sedam navečer, oni su naredili – bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira s hrvatskim snagama. (...) – Tamo je pala zapovijed da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta s hrvatskom vojskom na najvećem dijelu fronte. (...) Pitanje je tko je, zaista, donio odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uvjete da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba biti razlogom da Jugoslavija jurne tamo braniti te teritorije s kojih su oni utekli kao zečevi?!*

Meni je razumljivo kada je g. Lukoviću „ustaški“ pozdrav onaj kojim su od hrabre srpske vojske hrvatski branitelji napravili hrabre zečeve u „bežaniji“. Smeta mi kada je to isto slučaj sa srpskim slugama u RH. Pa zar nisu agresori i njihove sluge u RH tvrdili da su hrvatski branitelji ustaše? To su im i danas. Normalno je da takve sablažnjava moj društveno -politički angažman. Izgleda je slično i među onima koje zastupa i g. Luković. Njima su i akademici Mladen Lompar i Jevrem Brković bili ustaše. Jesu li im i danas?

S druge strane poznato je da su mnogi akademici, nadbiskupi, biskupi, sveučilišni nastavnici, generali itd. podržavali niz moj otvorenih pisama i sl.

Pogledajmo podnaslov Lukovićevog teksta:

„Rođeni Kotoranin inicirao je da se ustaški pozdrav iz Drugog svjetskog rata - “Za dom spremni”, uvede kao službeni pozdrav hrvatske vojske...”

Neistina! Inicijativu je dao legendarni zapovjednik obrane Vukovara Branko Borković Mladi Jastreb. Ja sam predvodio peticiju potpore inicijativi legendarnog Mladog Jastreba, a poslije ponovnih napada na Thompsona i „Bojnu Čavoglave“ s kojom je on počeo svoj veličanstveni koncert u Kninu. Thompson je još jedan Lukovićev „ustaša“ („neskriveno veliča ustaštvo“) jer je branitelj (dakle „ustaša“) i pjeva o Domovinskom ratu i hrvatskom narodu. Uostalom, obranu Vukovara spominje i Milošević u svojoj priči o zečevima. O Peticiji ZDS pisao sam u dvije svoje knjige: *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!*, Zagreb, 2015., i *Oba su pala*, Zagreb, 2016.

Predsjednica RH je povodom predstavljanja ove druge čestitala na „još jednom doprinosu što ga dajete suvremenoj domoljubnoj političkoj misli“.

I predstavljatelj te knjige je bio itekako vezan za „Oluju“ i zečeve o kojima je govorio Milošević: general Ivan Tolj hrvatski književnik bio je glasnogovornik HV u „Oluji“. Evo njegovih riječi:

Hvala Vam za još jedan veliki doprinos, kojim ste obdarili našu hrvatsku, kulturnu, znanstvenu i političku zbilju. Pokušavam zamisliti prazninu kojom bismo bili "ispunjeni", da nema stotina i stotina Vaših tekstova, desetaka i desetaka dosad objavljenih Vaših knjiga i radova. Ne samo da ste najveći hrvatski matematičar i jedan od najboljih u svjetskim razmjerima - već ste, a to me osobito raduje, čovjek i Hrvat, posve posvećen dobru našega naroda i Domovine. Pravi ste melem mnogim ranama naše prošlosti i sadašnjosti, koja nije onakva kakvom smo je sanjali i za koju su živjeli, umirali i ginuli ponajbolji sinovi hrvatskoga naroda na svim našim Križnim putevima, sve do Domovinskoga rata i stjecanja državne nezavisnosti i punoga međunarodnog priznanja. Iz vaših knjiga, između ostaloga, iščitavam potrebu za žurnim prestankom rashvaćivanja i ugrožavanja samoga opstanka naše mlade države i naroda. Nakon ratne, slavne, i oslobodilačke Oluje, a i nakon svih naših pogrešaka i propusta od 1995. naovamo, potrebna nam je posvemašnja duhovna, gospodarska, demografska, kulturna i obrazovna Oluja. Vi u Vašim knjigama i tekstovima, detektirate "mlinsko kamenje" koje nas pritišće i neda nam da izronimo i da se okrenemo prema životu i budućnosti. Nije točno, kao što neki pišu i govore, da ste, da smo, "desničarski" uronjeni u prošlost. To govore

oni koji se desetljećima bave iskrivljavanjem i krivim, namjernim interpretiranjem naše povijesti s ciljem da nas ocrnjivanjima i po tisuće puta ponovljenim lažima, mitovima i pretjerivanjima što duže drže da tapkamo u mraku i igramo njihovu igru, svih mogućih "izama" i totalitarizama. Svako osvjetljivanje spornih pitanja i razračun s nametnutim krivotvorenim i lažnim hipotezama iz prošlosti vrli, dežurni "povjesničari" nazivaju ustašizacijom. Jasno je, da to oni namjerno i programirano pišu i govore. Sve čine da se ne dogodi ova druga Oluja. Znaju oni da bez osvjetljene prošlosti, nema svjetla u sadašnjosti, pa prema tome ni u budućnosti. Jer, njima još uvijek "u tunelu usred mraka svijetli zvijezda petokraka", bez obzira na sva zlosilja koja su pod tim znakom počinjena nad hrvatskim narodom. Vaša će nova knjiga, kao, uostalom, i sve dosadašnje, izazvati i slaganja i neslaganja. Neslaganjima se, osobno tako mislim, više veselim. Možda nam otkriju još pokojeg novog "genija" na hrvatskoj, društvenoj, znanstvenoj, kulturnoj i političkoj sceni. Možda ima još "genijalnijih" od recimo Tvrtka Jakovine i "obrazovanijih" i "stručnijih" od Slavka Goldsteina. Osim toga, neslaganja će nam donijeti još koju Vašu knjigu. Dobronamjernima na radost, zlonamjernima na žalost.

Nemojte misliti da je general Tolj jedini hrvatski general ili admiral koji je predstavio neku moju knjigu. Bilo ih je još. To znate i Vi jer ste na svom portalu dali sliku s predstavljanje jedne od mojih knjiga i to upravo onu koju je predstavljao današnji hrvatski ministar branitelja general Tomo Medved!

Mene zato veseli što sam g. Lukoviću *kontroverzni naučnik koji društveno-političkim angažmanom sablažnjava javnost u Hrvatskoj*. Zahvaljujem mu što je svojim tekstom ohrabrio mnoge da glasuju za one koji štite hrvatske nacionalne interese u Crnoj Gori – za Hrvatsku građanski inicijativu. Iznad svega mu zahvaljujem što me svrstao među druge „ustaše“ poput hrvatskih branitelja, generala „biskupanacista“ u RH najpopularnijeg HRVATSKOG biskupa dr. sc. Vlada Košića koji je pisao predgovore i predstavljao moje knjige, a ja sam bio recenzent i predstavljao njegove knjige „Biskup na prvoj crti“. Braniteljske udruge (po Lukoviću – ustaške) organiziraju predstavljanja mojih knjiga, a posebno mi je draga uspomena na generala Bobetka (sigurno ga se sjećate!), koji je pri svojevremenom

osnivanju generalske udruge inzistirao da jedini govornik bude i jedan civil – očito Lukovićev „ustaša“ – Josip Pečarić.

Prof. dr. sc. Josip Pečarić

dopisni član DANU

redoviti član HAZU

P.S. U isto vrijeme kad i Luković *Za dom spremni* (koji se koristi i u kineskoj vojsci - 'Liam shi') spominje i poznata hrvatska kolumnistica Mirela Pavić u Hrvatskom Tjedniku, 07. 04. 2016.

Jok: manijakalne podjele na 'mi, oni', urlanje na srpskim televizijama kako vole srpske birače koji im daju glas – devet od deset Srba glasuje za Milančeta, vrijeđanje, omalovažavanje, niski udarci, mržnja koja se uredno servirala u blasfemičnoj satiri na Yutelu (sad imaju N1 za nastavak 'nerevanšizma'), gromoglasni poklici 'dugarice i drugovi' koji su simbolično ostatci onoga što se poput duhova i avetinja prizivalo posljednje četiri godine u unutarnjoj i vanjskoj politici; 'šatoraši' koji su im trn u oku od prvoga dana nesritne Savske ceste; smijeh i ismijavanje nad ostacima mrtvih žrtava; etiketiranje 'ustašlukom', 'fašizmom', sve to, zapravo, podsjeća na govore srpskih radikala, iako se stalno pokušavala optika vratiti i rječnik prikazati obranom od 'poludjele desnice'. Pa im lipo na sve 'drugove i drugar'ce' odgovaram Pečarićevim – 'Liam shi'! Aj nek ga zabrane, nek provaju. Oni, vrhuška u državi, ili bilo koja nevladina udruga! Mogu odma odstupiti i livi i desni i tobož desni i (o)sridnji!

12. 04. 2016.

DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.

PATRIJARH SPC U RH (SRPSKE POLITIČKE CRKVE U HRVATSKOJ)

Kratki sarkazmi su razorni, što su shvatili već i rimski pisci prvoga stoljeća, a carevi su bješnjeli. Zato ponovimo sarkazam tj. pitalicu don Anđelka Kaćunka:

Zašto se Pupy ruga Papi?

Zato što misli da je Patrijarh SPC u RH (Srpske Političke Crkve u Hrvatskoj)! :D

A to zaista zaslužuje biti već u naslovu jednog teksta o Miloradu Pupovcu, zar ne?

Don Kaćunko je s još nas nekoliko potpisnika Peticije ZDS izdvojen iz popisa od blizu 4200 potpisnika (u Biltenu kažu „Organizatori peticije, provedene putem interneta, tvrde da ju je potpisalo 3.200 osoba“, kao da na internetu nisu lako mogli utvrditi da je potpisnika više, a to je rečeno i u knjizi J. Pečarić. *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!*, Zagreb, str. 24.).

Kazimir Mikašek-Kazo, odnedavno član Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta u tekstu *Velikosrpska okupacija Hrvatske* (kamenjar.com, 10. 03. 2016.) kaže:

Vjerojatno će i ovo notorni Pupavac proglasiti govorom mržnje i ugrožavanjem „srpske nejači u Hrvatskoj“. Čitajući njegov registar „izdajnika srpskih interesa“ osjećao sam se povrijeđen, jer nisam nigdje našao svoje ime obješeno na plotu“ ili na „vrbi“ i odlučio sam se potruditi i skrenuti pažnju etnobiznismenu na svoj skromni doprinos onome što Pupi zove govorom mržnje.

<http://kamenjar.com/velikosrpska-okupacija-hrvatske/>

Mnogi su nezadovoljni jer se nisu našli na Pupovčevom popisu istaknutih Hrvata. Tako mi se još 11. 03. 2016. javio Daran Bašić, sudionik Domovinskog rata, nositelj Spomenice Domovinskog rata i ratnih medalja Ljeto i Oluja, a sada slobodni umjetnik:

Mogli su i mene za ovo prozvati.

Osjećam se ogorčeno i zapostavljeno.

I povrh mnogih napisanih i objavljenih kolumni znakovitoga naziva kao primjerice

KOME SE GOLDSTEIN U SRBU KLANJA

ŠTO JE ĆIRILICA I TKO JE ZAPRAVO VUK ?

NAČERTANIJE ,CRNA RUKA ,SLAVKO GOLDSTAIN I 'BORAC ZA SLOBODU' GAVRILO PRINCIP

PREŠUĆIVANJE MASOVNIH ZLOČINA U SRBIJI

ČETNICI I 'ANTIFAŠISTI' SRBIJE - DVA LICA JEDNE IDEOLOGIJE

SRPSKA PRAVOSLAVNA CRKVA JE DUHOVNA JNA

DRŽI SE SVOGA STADA VLADIKA !!!!

HRVATSKI PRAVOSLAVCI I NEHRVATSKA VLADA

SPC NACIZAM JEVIJE KOMUNIZAM VELIKOSRPSTVO

SRPSKE LAŽI I KRIVOTVORINE : 'LAGAO BIH DAN I NOĆ, LAGAO BIH KAO PAS, SAMO KAD BIH ZNAO DA JE TO ZA DOBRO MOG NARODA.'

i još mnoštvo sličnih uradaka a da ne govorim o fb upisima u kojima sam se izrugivao velikosrpstvu, etnobiznisu, četnicima i "antifašistima " napravljena je velika nepravda spram mene od strane Milorada Pupovca i njegovoga SNV-a .

Sramotno je da me niste ni pomenuli u vašemu biltenu .

Pa zar ova objava primjerice ne zaslužuje više ako ništa drugo. No i povrh svega ja se ipak nadam da ću uz svoju volju koju imam da nastavim i ja napokon sazlužiti svoj dio slave koju ne želeći glumiti lažnu skromnost i zaslužujem .

Čak što više vaše izostavljanje sa ovoga popisa samo će me potaknuti da pišem još i više .

Daran Bašić kolumnista prozvanih portala nemarom Milorada Pupovca izostavljen sa popisa

<http://hrvatskonebo.com/2016/02/22/stizu-prijetnje-iz-regijona-cetnici-podigli-i-bespilotne-letjelice/>

Na neki način objavljivanjem ovog e-maila pokušavam ispraviti nepravdu koja je učinjena g. Bašiću. Moja sugestija: pogledajte i:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/branitelj-zbrukao-frljica-ostojica-primijetio-skandalozan-detalj-mozemo-li-mi-izvesti-performans-s-kalasnjikovom-kao-frljic-810340>

Naravno, nisu izostala ni reagiranja naših iseljenika. Tako Petar Hinić, član časnog suda HRVATSKOG SVJETSKOG KONGRESA NJEMAČKE komentira (10. 03. 2016.):

Ovi sadržaji koje je Pupovac i društvo objavilo, ima svojstva udara na državu jer njime napadaju državne ustanove za djela šovinizma i fašizma , po principima komunističke Jugoslavije, tadašnje i sadašnje šovinističke četničke politike, zavijene u ruho demokratičnosti i slobode govora.

Ovim je Pupovac, koliko. god bi se pojedine izjave Hrvata morale osporiti, još jednom dokazao da mu je u glavi 75 godišnja velikosrbijanska politika ponižavanja , zabrana , progona i ubijanja Hrvata, kako bih čak iz današnje njegove poziciji mogao osporiti svaku kritiku pojedinih srbskih i srbijanskih političara .

Sve on iz svoje perspektive prošlosti u Hrvatskoj želi zabraniti, pogotovo svaku objektivnu kritiku srpske politike.

Dakle hrvatski narod i njegovi pojedinci i državni predstavnici, zahvaljujući ucjenjenim hrvatskim ljevičarskim političarima, nebi smio ili smjeli izjaviti baš ništa čime bi se na neki način dotakli nebožjih pojedinaca božanstvenog naroda koji je zapalio bivšu

Jugoslaviju u svim nesrpskim dijelovima tadašnje države, izvršivši genocid nad hrvatskim, bošnjačkom i kosovskom narodom.

On zamjera i predsjednici Gravar Kitarović da je izjavila najčistiju istinu, da su Srbi po nacinalnosti Hrvati, jer je nakon međunarodnog priznanja RH postala nacija, pričem su svi njeni građani po nacinalnosti HRVATI A PO NARODNOSTI SRBI, TALIJANI, ČESI ITD, što bi prof. Pupovac morao znati umjesto da na predsjednicu Republike Hrvatske pokrene pravu hajku mržnje.

Govor gospodina Pupovca je izazovan i pun mržnje, koji s pravom izaziva reakcije, a koje on sada zlorabi na međunarodnoj razini udarom na Hrvatsku Državu .

Ako je bilo, a bilo je Srba u obrani Hrvatske , konačno bi njih trebalo poduprijeti u političkom pogledu kako bi ovom jugo-srbskom nostalgičaru oni , upravo ti Srbi koji su se borili za slobodu svih građana Hrvatske a bili protiv velikosrpske agresije, ukazali na činjenicu da je njegovo srbovanje suvišno, antiintegracijsko, veoma štetno za Hrvatsko - Srbijanske odnose, pa prema tome i za same Srbe u Hrvatskoj koje on radi dosadašnjih profitnih odnosa tobože brani od šovinističkih Hrvata.

Zašto gotovo nitko nije ni kritizirao jednog ministra Lalovca svakome je normalnom i običnom čovjeku jasno; ponašao se je kao i svi normalni građani RH, što i Pupovcu može biti primjer kako se u miru i dobrim odnosima može bez bilo kakve bojazni kamo li straha živjeti u demokratskoj i suverenoj Hrvatskoj.

I dok g. Hinić spominje jednog ministra iz vlade koja je bila protuhrvatska, u spomenutom tekstu Kazimir Mikašek-Kazo govori o onim drugim Srbima u RH. O Srbima kojima je Hrvatska domovina i koji su se borili za nju:

Nije slučajno da je Pupavac iz svog „Registra“ ispustio dvojicu uglednih članova HNES-a, članova srpske narodnosti g. Predraga Mišića i g. Nenada Vlahovića. Ispustio ih je zato što se oni ne slažu s Pupavčevom „Registrom“ Ispustio ih je, jer obadvojica kažu: „Javno se odričemo svih manjinskih prava, jer su nam dovoljna ona prava koja ima svaki Hrvat i svaki državljanin Republike Hrvatske. Nikada nismo bili ugroženi niti se osjećamo ugroženi! Hrvatska je naša Domovina i nisu nam potrebna nikakva dodatna prava. Želimo ISTINU o Pupavcu“!

Dodajmo kako je g. Mišić, koji je inače dragovoljac Domovinskog rata i pripadnik 204. Vukovarske brigade. Po padu obrane grada devet mjeseci proveo je u logoru Sremska Mitrovica, a uz to je i 50 postotni hrvatski ratni vojni invalid. Mišića je uhitila i Policija RH jer je razbio jednu od ćiriličnih ploča u gradu koji je branio od fašističke agresije, a član je i Stožera za obranu hrvatskog Vukovara:

<http://www.vecernji.hr/slaponija/razbio-sam-dvojezicnu-plocu-da-pokazem-da-nas-ima-koji-mislimo-drugacije-920698>

Ako se dobro sjećam na kraju je Mišić platio kaznu. Ti novci se danas daju SNV-u. Naime, u tekstu O publikaciji „Govor mržnje i nasilje prema Srbima u 2015“: Đ. Vidmarović, D. Borovčak, S. Kutleša i M. Knezović, Portal HKV-a, 13. 03. 2016. prof. dr. sc. Stipe Kutleša konstatira:

Govor mržnje (kad bi samo ostalo na govoru) propagira vodstvo i članstvo SNV i Vijeća srpske nacionalne manjine Grada Zagreba (VSNMGZ). Valjda zato da „opravdaju“ prošlogodišnji iznos od 7.700.000 kn dobiven od hrvatskih poreznih obveznika ili ovogodišnji znatno niži iznos od 1.800.000 kn, ali još uvijek prevelik za posao koji rade: oni naime napadaju i blate hrvatsku državu, u kojoj i od koje žive, i čitav hrvatski narod. Zar to zaslužuje toliku količinu novaca? Koliko je npr. novaca dobilo od hrvatske države Hrvatsko nacionalno vijeće – Zajedništvo izvandomovinstva i domovine (HNV)? Dobilo je nula kuna. Čija je onda ovo država?

U normalnim državama koje do sebe drže takve udruge, kao što su SNV i VSNMGZ, zabranjuje se i kažnjava zbog širenja međunacionalne mržnje. Jedino Hrvatska nagrađuje one koji je mrze i rade protiv nje. Sve što je hrvatsko tim je udrugama i pojedincima ustaško i fašističko. Oni pale hrvatske zastave, zabranjuju hrvatske simbole i sl., ali im ne smetaju hrvatske kune i razni položaji u vlasti. Toga se ne odriču lako. Drugim riječima, oni koji sada imaju privilegije i „muzu“ Hrvatsku gdje god stignu uglavnom su se borili kao četnici protiv RH. S onim drugim Srbima Hrvati ni hrvatska država nema nikakvih problema. Mnogi od njih su se kao Srbi po nacionalnosti borili protiv srpskog agresora. Što su dobili od

hrvatske države? Isto ono što i oni Hrvati koji su marginalizirani i prezreni zato što su valjda bili spremni dati živote za Hrvatsku.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/pitali-smo/23130-o-publikaciji-govor-mrznje-i-nasilje-prema-srbima-u-2015.html>

Zapravo na primjeru vukovarskog branitelja g. Mišića vidimo kako RH uzima od Srba koji su branili Hrvatsku, da bi dala ovima koji je napadaju. Vjerovali ili ne?

Završimo ovaj tekst malo većim navodom onoga što o tome kaže jedan koji nije izostavljen ni iz ovoga kao ni iz svih sličnih poposa. Radi se o našem velikom književniku Hrvoju Hitrecu koji kaže (*Gdje se nalaze posmrtni ostatci dr. Šretera, je li Milorade?*, Portal HKV-a, 14. 03. 2016.):

Tračak sunca obasjao je samo Hrvatsku radioteleviziju, razišli se crveni oblaci, a moji ljubimci iz *josipovićevsko-milanovićevske radionice* nastojali su i uspjeli iskoristiti tih nekoliko dana koliko su još proveli na ekranima pa terorizirali narod tonskim puštanjem *Pupovca* čije laži valjda zahtijevaju dugu minutažu jer je i nos dug u lažljivaca (s dramskim pauzama), te novu ikonu protuhrvatske klateži, *frljića* koji sjedi okružen pusićem i teršeličkom. No, sve ide svom prirodnom svršetku i vrlo mi je drago da je tako, kao što mi je drago da će informativni program HTV-a od sada voditi Katarina Periša Čakarun, osoba pametna, profesionalna, s prirodnim hrvatskim osjećajem – a što više tražiti.

Uopće, premda je narod inače i nadalje nervozan zbog sporosti nove vlasti u mnogim područjima, u medijskom se prostoru stvari odvijaju iznenađujuće brzo, to jest ondje gdje država kao takva može nešto odlučiti, ali se i tzv. komercijalnim medijima može doskočiti na načine koje ću ubrzo predložiti. Ta brzina i odlučnost jest i najbolje što se do sada dogodilo (HRTV, Vijeće za elektroničke medije, uskoro i HINA) iz jednostavnog razloga: hrvatskim su ljudima mnoge sablazni bivše vlasti bile nepoznate, pa budući da im nisu bile poznate nisu ih ni živcirale sve dok nisu eskalirale, ali je stalna sablazan ideološkoga terora državne vlasti putem državnih medijskih ustanova bila vrlo javna i vidljiva, drsko plasirana iz

večeri u večer nasuprot volji i osjećajima hrvatskoga naroda, s voditeljima iz doba Brežnjeva kao što je notorni Alfier i slična gospoda i dame, s arbitrima političke elegancije kao što je Puhovski koji je takav kakav jest od sloma Hrvatskoga proljeća do izdajničkoga nastupa na procesu u Haagu, te je imao sve reference za informativni program Lamiye Alečković i šire.

Cijela ta klatež pozorno je osluškivala što će reći drugi (prvi) arbitar političke elegancije, to jest Pupovec, bez čijih dramskih nastupa nije mogao biti složen Dnevnik. Spomenuti njegov bizantinski nastup prošloga tjedna bio je, nadam se, labuđi pjev političkih mutikaša, koji je koincidirao sa zaplotnjačkim stanovitim biltenom što ga izdaje manjina među srpskom manjinom, to je jest Srpsko narodno vijeće s kojim većina srpske manjine ne želi imati ništa zajedničko jer osjeća da joj šteti. I šteti joj. Rečeni bilten u kojemu su nabrojani navodno dramatični događaji ugroženosti Srba i pobrojani portali, tiskovine i imena od Kolinde do potpisnika ovih redaka – taj je bilten obično smeće konsturirano na sljedeći način: ne ćemo reći što je prethodilo, nego navesti reakcije na neizrečeno prethodno, prikazat ćemo stvari tako da blesavi čitatelj ima dojam kako su navedene osobe same od sebe najednom ustale na lijevu (desnu) nogu i udrile po pupoljcima, to jest, za ilustraciju, ne ćemo reći što je nedvosmisleno ustvrdila povijesna znanost u svezi s „proslavom“ u Srbu, nego ćemo opanjhati sve koji znanost uvažavaju i protive se krivotvorenju povijesti, ustaše jedne.

Ne ćemo reći da su Pupovčevi pupoljci vrijeđali insignije hrvatske države, nego navesti što su rekli (napisali) oni koji to komentiraju, ustaše jedne. I tako dalje. Stara komunistička praksa da se čitatelju ne pruža kontekst, stara zaplotnjačka četnička manira iz doba kada portala i sličnih igračaka nije bilo, nego samo dobro cenzuriranih tiskovina uz slične radijske i televizijske proizvode iz doba kada su Srbi u Jugoslaviji pa tako naravski i u Hrvatskoj imali u rukama vojsku i policiju, a tko ima policiju ima i medije pa Veljko Knežević ravna TV Zagrebom u sklopu JRT-a, a u osvit stvaranja hrvatske države bježi u Beograd (te se nakon nekoliko godina vraća kao srbijanski veleposlanik u Zagreb!). Medijski „slučaj Šerbedžija“.

Pišem ovo zato da ponovimo gradivo: 1990. nisu odletjeli s vlasti samo komunisti nego i slabo prikrivano srpsko gospodstvo nad Hrvatskom. Taj užasni šok bio je prevelik, pa je dobar dio Srba u

Hrvatskoj dohvatio oružje da se odupre blasfemiji i stao ubijati Hrvate koji su se drznuli reći da je Hrvatska nacionalna država hrvatskoga naroda koju će urediti po svome. U ratu su rečeni Srbi poraženi, kao i njihova uzdanica srbizirana jugoslavenska armija u Miloševićevim rukama. Mnogi su napustili Hrvatsku, dosta je njih još ostalo. Bolja su vremena došla nakon 2000. godine i povratka „njihovih“ Hrvata na vlast u Hrvatskoj, lakše se disalo, a onda ih je i na njihovo zaprepaštenje desna opcija uzela u vlast te se razvaganili vrlo neugodno. Slijedila je lijeva opcijska vlast koja pupovce nije trebala jer je imala „svojih“ Srba u velikim količinama, pa je u „hrvatskoj“ Vladi bilo najmanje četrdeset posto Srba. Ni Pupovec nije ipak zaboravljen, ni njegovi koji su ušli u Sabor nakon galantnih izmjena Ustava izvedenih na račun hrvatskih iseljenika, ušli tako i prononsirani četnici kao Stanimirović. Pupovčeve su protuhrvatske novine (Novosti) obilno financirane. Predstavnici ostalih manjina u Hrvatskoj samo su gledali što se događa.

No, tako smo došli i do famoznog biltena koji je rasrdio hrvatsku javnost, a samo je nusproizvod Pupovčevih Novosti, preveden na engleski kako bi europsku i svjetsku javnost valjda na razumljivom jeziku informirao o ugroženosti Srba. Što i jest namjera. U Hrvatskoj na takve bezočne mudrolije više nitko ne pada, ali će – misle autori i Saša Milošević, inače zaposlen na HRT-u – opanjkavanje Hrvatske i Hrvata ondje lakše proći budući da Hrvati nisu osobito popularni, posebno u Engleskoj i Francuskoj. Mit o ugroženosti Srba, misle oni, treba postati internacionalni, barem europski mit.

A radi se o istom mitu o ugroženosti i istim načinima na koje je proizveden krvavi rat, unutarinja i vanjska agresija na Hrvatsku, pa pred tim ne treba zatvarati oči jer u nekoj ne baš nerealnoj, ne baš hipotetskoj situaciji, sve opet može početi iznova. Da ne počne, hrvatska država mora reagirati odlučno i brzo na rečene i slične „biltene“, a ne vidim da se to događa (Orepić veli da će pozvati na razgovor Pupovca, ali ne da ga kao ministar unutarnjih poslova priupita kakve to svinjarije izvodi, nego valjda da ga Pupovac bolje upozna s ugrozama Srba). I što je još smisao i svrha lažljivog i drskog „biltena“? Popis, to jest spisak navodnih šovinista, rasista itd. u Hrvatskoj, pojava koja se ogleda isključivo u „mržnji“ prema Srbima (ne i Česima, Slovacima, Bugarima, Bošnjacima itd.) Logika je željezna: kad već vi, Hrvati, niste imali hrabrosti donijeti popis

agresorskih vojnika, kad niste donijeli popis izdajnika pa čak ni kraći popis veleizdajnika, mi ćemo, eto, donijeti svoj popis Hrvata koji dobro vide što radimo pa ih treba eliminirati.

Glede mene, jedna poruka autorima biltena: ja sam na tim vašim spiskovima bio od svršetka osamdesetih godina, mene su vaši pajdaši nazivali i vrijeđali, prijetili da će ubiti mene i moju obitelj, iz dana u dan, a posebno kada sam imenovan ravnateljem Hrvatske radiotelevizije. To što se neki od vas nisu izravno uključili u agresiju protiv Hrvatske, pa sada to ističu kao svoje zasluge, ne može me zavarati. Vi ste, autori biltena, ostali na sigurnom, nitko vas nije dirao, nitko vas nije slao u logore i tako ste neugroženi čekali rasplet rata, rasplet koji vas je duboko razočarao. Niste pošli braniti Hrvatsku, premda se našlo Srba, i to više no što se govori, koji su Hrvatsku držali svojom domovinom i ušli u postrojbe Hrvatske vojske. Čekali ste hrvatski poraz i doživjeli hrvatsku pobjedu, a to je strašno. Ja vas razumijem. Pa ste se u 21. stoljeću ponešto promijenili taktiku, ali ne i strategiju, a ta je strategija i nadalje užasavanje od samoga pojma hrvatske države i nastojanje da ona nestane, ili ako baš mora postojati onda s nekom hrvatsko-srpskom koalicijom na vlasti i ustavnom odredbom o konstitutivnosti Srba.

Sada je, u ožujku 2016. taj san ostao samo bolesnom fikcijom u vašim i jugoslavenskim maglama, iracionalna iluzija. Sada vi, Pupovčevi Srbi, još samo možete skladati svoje zaplotnjačke biltena i slati ih u Beograd i Bruxelles. Mizerno, podlo opanjkavati Hrvatsku i lagati. A što bi na to rekao Dobrica Ćosić, vaš uzor? Pa da je to prirodno i potrebno, to jest lagati.

No ono što vas drži, što vam pothranjuje iluzije, to su svakako hrvatski smušenjaci i izdajnici, razni kolumnisti koji vam drže štangu i bez njih, dragi moji Pupovčevi Srbi, vi jednostavno ne bi mogli opstojati ni na razini biltena. Ovako ipak imate tu i tamo tiražnu potporu, uvijek se javi neki Jurica P. (koji će i dansku krivotvorinu o ubojstvima u Dvoru zaplotnjački analizirati sa zaključkom da su vjerojatno ipak Hrvati bili ubojice, ustaše nijedne). Uvijek ćete naći potporu ili barem šutnju u Društvu hrvatskih novinara i Lekoviću, ma svugdje ćete naći podršku jer s pravom, iz iskustva, računate na onaj dosta velik dio hrvatskih šupljoglavaca koji će dignuti „naprednu“ dreku u vašu korist jer i oni misle slično o hrvatskoj državi. Pošaljite bilten svakako i gospođi Ingrid Delentre iz EBU-a,

ona je vjerojatno na vašoj strani. Možete ga poslati i Oreškoviću. On bez zazora nastupa na konferencijama o „Zapadnom Balkanu“ (nedavno u Londonu), što upućuje da bi za vas mogao biti svjetlo u tunelu.

A to što ste mene citirali u biltenu, dobro je ali nedostatno. Puno boljih citata možete naći u knjizi „Hrvatske kronike“. Glede spomena portala Hrvatskoga kulturnog vijeća, lijepo je da ste ga uvrstili u elitno društvo. Mi nemamo novca, ali ćemo prikupiti stotinu kuna da vaše reklamiranje HKV-a ne bude besplatno.

Nego, budući da se bliže Dani dr. Šretera, ponavljam po stoti put pitanje Pupovcu: „Gdje se nalaze posmrtni ostatci dr. Šretera, je li Milorade?“.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/23147-h-hitrec-gdje-se-nalaze-posmrtni-ostatci-dr-sretera-je-li-milorade.html>

Akademik Josip Pečarić

REVIZIONIST HASANBEGOVIĆ

Zvonimir Hodak piše:

"Promocija moje prve i vjerojatno posljednje knjige "Lijevom našom..." "prošla je neočekivano dobro. Dvorana "Vijenac" na Kaptolu bila je puna tako da su ljudi stajali sa strane. Ovim putem hvala akademiku Josipu Pečeriću, prof. dr.sc. Josipu Jurčeviću, i Josipi –oprostite – glumici Anji Šovagović na sjajnoj prezentaciji knjige. Mislim da smo svi zajedno napravili jednu dobru stvar. Bojim se samo stare kineske poslovice koja od prilike kaže: ako napraviš dobro djelo prije ili kasnije za to ćeš platiti..."

ZA ONE KOJI NISI BILI NA PREDSTAVLJANJU ILI
POGLEDALE SNIMKU: JOSIPA JE KĆERKA ANJE
ŠOVAGOVIĆ:)))

"Ajmo se mi sad vratiti hrvatskoj političkoj idili. Žilava ljevica, inače ćorava kad je u pitanju hrvatska stvarnost, još sanja o danima ponosa i slave s Maršalom na bijelom konju kako ulazi u Zagreb. Odjednom je progledala i ugledala svijetlost na kraju tunela – novog Ivu Sanadera! On će nas spasiti drugovi! Međutim, nije to drugovi Sanader, to je Andrej Plenković! "Ma, dobro! Meni su isti!" misli Milorad. Oba su mladi i lepi, a još ako i Plenki izgovori "Hristos se rodi" doista ga zlatom moraš platiti. Jelena Lovrić doživljava drugu mladost. Nezadrživo prodire po lijevom krilu. Pupovac se talentirano uvlači skoro k'o Ivi Sanaderu pa i Jadranski. Ljevičarska glorifikacija Plenkovića proizlazi prvenstveno iz činjenice da je ljevica, neakademski rečeno, popušila izbore i sada na lijevoj Lijepoj našoj nema ama baš nikog tko bi, recimo, mogao "srediti" eliminaciju Zlatka Hasanbegovića kao člana Plenkovićevog kabineta. Stoga je Pupovac odmah, još prije početka razgovora s Plenkijem, bio jasan i glasan: "Takvi kao Plenković plaćaju se suhim zlatom". Naravno, pod uvjetom da on bude u vladi u kojoj neće biti Hasanbegovića. Branimir Pofuk triumfira kao da ga je šef beogradske filharmonije Tasovac uzeo za prvu trubu. Kaže Brane: "Plenković je u izbornoj noći mimo Hasanbegovića prošao kao pokraj turskog groblja". Jugo-Brane ima "soko okolovo". Impresionirala ga je euro-atmosfera iz

HDZ-ovog stožera: "Bez inscenirane euforije, bez i jedne hrvatske i stranačke zastave, bez balona, pjenušca i treštećeg domoljubnog-glazbenog kiča." Napredno i liberalno! Gledam zborove Trumpa i Clintonice. Koji primitivci. Sve se vijori od američkih zastava i simbola. Nigdje ni jedne ruske, srpske, japanske ili sjeverno korejske zastave. Trump se nije sjetio ni da pozove beogradsku Filharmoniju. Čak ni to! Uglavnom, lijeva medijska falanga ima dojam kako vjerodostojnost Plenkovića prolazi ili pada na tome hoće li Hasanbegović biti u njegovom kabinetu ili ne."

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/pupovac-se-talentirano-uvlaci-skoro-ko-ivi-sanaderu-pa-i-jadranski-955984>

PLENKOVIĆ KAO DA ODGOVARA HODAKU:

"HDZ je desnica, no moja je misija ojačati i politički centar. To je jasan zadatak koji vrijedi za sve partnere naše stranke u cijeloj Europi. HDZ je stranka koja oduvijek želi predstavljati sve građane Hrvatske, no ekstremizam ću iz naše stranke protjerati. Hrvatski narod želi stranku koja se odgovorno postavlja prema nacionalnim interesima"

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/plenkovic-preko-njemacke-televizije-porucio-protjerat-cu-ekstremizam-iz-hdz-a-956168>

NEKAKO ME SVE TO PODSJEĆA NA ONU MOJU TVRDNJU O NOVOJ POMIRBI - POMIRBI DJECE PARTIZANA IZ SVIH STRANAKA U RH.

DESNE PRAVAŠKE STRANKE SU PROPUSTILE (OPET) ŠANSU DA SE UJEDINE.

PAMETNIJI PRAVAŠI SU PREKO HDZ-A UŠLI U SABOR JER SU UPRAVO ONI - LJUDI PREPOZNATLJIVIH OSOBNOSTI U KOJIMA NAROD VIDI DA SU ZNA SE A NE ZA SE.

VIDJET ĆE MO JESU LI ONI I TAKOVI SLIČNI NJIMA TI EKSTREMISTI NA KOJE JE PLENKOVIĆA UPOZORIO I JOSIPOVIĆ koji mu je 2010 nudio mjesto savjetnika u svom timu: "Plenković je ozbiljan političar koji je u kratkom vremenu iskoristio komparativne prednosti koje HDZ ima u odnosu na SDP. Tu, prije svega, mislim da disciplinu i organizaciju same stranke i biračkog

tijela. Osim toga, uspješno je promijenio sliku stranke i u kratkom vremenu od stranke radikalne desnice uspio je HDZ prikazati europskom konzervativnom strankom. Ali čeka ga još puno posla. Nažalost, HDZ je ispod površine i dalje radikalan. Uostalom, pogledajte tko su dobitnici preferencijalnih glasova... Morat će pokrenuti reforme, i u stranci i u društvu. U suprotnom, umiveno lice HDZ-a bit će tek epizoda."

<http://www.tportal.hr/vijesti/hrvatska/444481/Josipovic-otkrio-nepoznat-detalj-o-Plenkovicu-i-pozelio-mu-uspjeh.html>

Naravno neosporno je u cijeloj priči problem Hasanbegović. Znamo da je glavni revizionist bio dr. Franjo Tuđman, a sada je to Hasanbegović:

Tako Dolić upozorava na moje otvoreno pismo Predsjednici u kome sam upozorio na njenu "priču" o revizionizmu:

"Naš matematičar akademik Josip Pečarić iskazao je zdrav refleks glede jednog nekorektnog pokušaja predsjednice Kolinde Grabar Kitarović. Naime, KGK se usprotivila uvećavanju jasenovačkih žrtava od strane Arhondinisa i Gavrilovića, ali je to iskoristila da se očituje protiv revizije partizanske, zapravo četničke "istine" o Jasenovcu i NDH. Jezik je ipak bio neprimjeren. Predsjednica Kolinda je za brojku od 700 tisuća žrtava u Jasenovcu izjavila kako je to pretjerivanje. Zar samo pretjerivanje? Evo je na čelu RH godinama, a ista predsjednica tolerira ime ratnog zločinca Tita na najljepšim hrvatskim trgovima. Nije uništila Titovu bistu na Pantovčaku, nego ju je preselila u muzej! Kada sve zbrojimo, na Pantovčaku se stalno smjenjuju "partizani". Postavlja se pitanje koliko funkciju predsjednika RH mogu obavljati osobe koje se ne snalaze u hrvatskoj povijesti. Svojim neznanjem nanose nam nepopravljivu štetu"

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/tvrtko-dolic/kada-ce-konacno-prestati-provokacije-srpske-pravoslavne-crkve-955849>

Zato Marko Jurić upozorava:

"Povijest pišu pobjednici osim kod nas. U Hrvatskoj, u Domovinskom ratu, pobjednici su nacionalne snage, a poraženi su bili pravni slijednici tzv. antifašista koji su napravili militantne hibride četništva, JNA i teritorijalnih postrojbi ...

Evidentno je započeo proces Hasanbegovićeve smjene, a za to ga je potrebno prethodno 'rastaviti', odnosno prikazati kao častohlepnu, tvrdolinijašku osobu, nepotrebnog ekstremista, Karamarkovog čovjeka, povjesničara profesionalno nekompetentnog za resor kulture, stranački nediscipliniranog koji svojim istupima radi štetu stranci itd. Ukratko predstavljaju ga kao čovjeka koji je zaslužio upravo tu sudbinu koju Pupovac zahtijeva, a to je da bude smijenjen. Međutim, stvara se alibi kako smjena ne bi izgledala kao prihvatanje Pupovčevog ultimatum, nego kao logičan slijed nečega za što si je Hasanbegović sam kriv."

<http://direktno.hr/en/2014/kolumne/61798/Hasanbegovi%C4%87-bi-u-u-Vladi-RH-bio-eliminator-protunacionalnih-inicijativa.htm>

Jurić je samo upozorio na ono što će govoriti Plenković, zar ne?

Reagirao je i naš poznati vukovarski junak Željko Maršić - Zenga: <http://kamenjar.com/hasanbegovic-zasluzio-ministarsko-mjesto/>

Naravno i mi iz HNES-a reagiramo:

Predsjedništvo Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES), na svojoj jučer održanoj sjednici, razmatrajući stanje nakon izvanrednih parlamentarnih izbora za Hrvatski Sabor, zaprepašteno je najnovijim pojačanim agresivnim antihrvatskim ponašanjem Milorada Pupovca:

- 1. Milorad Pupovac je za svoje negativno antihrvatsko djelovanje 2013. godine etički osuđen od ovog sudišta za nacionalnu veleizdaju.*
- 2. Taj Srbin rođen u Hrvatskoj koja mu je time trebala biti domovina, kao zakoniti „glasnik“ Srba u Hrvatskoj nikada nije pokazao niti minimum korektnosti prema domovini i državi Hrvatskoj. Naprotiv, njegova mržnja prema Hrvatskoj sve je otvorenija i agresivnija..*
- 3. Njegove sve učestalije i sve bezobraznije provokacije, izazivanja i optuživanja, bez ijednog osnova u ičemu osim čistoj mržnji i vrlo*

isplativom etno biznisu, poprimaju razmjere otvorene agresije kojoj se vlast i narod moraju suprotstaviti.

4. Brojni su primjeri njegova nepodnošljiva ponašanja: nošenje žute vrpce u Saboru, najava sa Saborske tribine da će uskoro biti i fizičkih napada, bezbrojne javne izjave snažno medijski popraćene o tobožnjoj ugroženosti Srba i o tobožnjem širenju ustaštva u Hrvatskoj, javna osuda Oluje i najnoviji subverzivni posjet patrijarha Bartolomeja u režiji Pupovca sa napuhavanjem brojki srpskih žrtava u Jasenovcu,

5. Pupovac i njegov suradnik Vojislav Stanimirović, koji je optužen za ratne zločin u Tovarniku i Vukovaru, i za to etički osuđen od HNES-a za veleizdaju, u post- izbornim aktivnostima drsko se natječu za uključenje u novu Vladu RH i zahtijevaju da neće sudjelovati u Vladi u kojoj bi bio sadašnji ministar kulture Zlatko Hasanbegović .

Zbog svega toga Hrvatsko nacionalno etičko sudište najoštrije etički osuđuje agresivno velikosrpsko ponašanje Milorada Pupovca, proglašavamo ga nedostojnim kao persona non grata i objavljujemo da bismo svaku suradnju sa Pupovcem smatrali i etički osudili kao čin nacionalne veleizdaje.

Za HNES: dr. Zvonimir Šeparović, dr. Nikola Debelić, akademik Josip Pečarić, dr. Josip Jurčević, dr. Zdravko Tomac, dr. Stjepa Razum, Božidar Alić i književnici Nevenka Nekić, Đuro Vidmarović i Zvonimir Hodak.

<http://narod.hr/hrvatska/hnes-pupovac-persona-non-grata-hrvatskoj>

Zapravo Hasanbegović ne vjeruje da Plenković nije naučio da javno ne smije pokazati da mu je Pupovac gazda, pa htio ne htio ne ostaviti Hasanbegovića na mjestu na kome je zaslužio ono "najbolji Ministar" je doista sve drugo samo ne pametno.

Pa ljudi već skupljaju i potpise na peticiji - kojom se zapravo iskazuje nepovjerenje u Plenkovićevu pamet:

http://www.peticija24.com/potpisa_drzlatku_hasanbegoviu_i_drmi_ri_kovau

Zapravo, nešto slično kaže i Šola:

<http://narod.hr/hrvatska/sola-plenkovicev-test-vjerodostojnosti-bit-ce-hasanbegovic-osvojio-vise-glasova-sad-izborima-pupovac-cijeloj-politickoj-karijeri>

Zapravo niz tekstova bavi se pitanjem Hasanbegovića tj. pitanjem inteligencije novog predsjednika HDZ-a. Već sam upozorio na neke tekstove:

Ljubić o vladavini Hrvatskom etički osuđenog veleizdajice (Pupovac se ruga Plenkoviću koji misli da on kao predsjednik vlade vlada u Hrvatskoj, a kao zagovornik Europske Hrvatske mora znati da je glavni Pupovac):

<http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-pupovac-nije-srpska-moc-izraz-hrvatskih-slabosti>

Peđa:

<http://kamenjar.com/predrag-pedja-misic-jedino-sto-srbi-hrvatskoj-ne-mogu-nece-vise-trpjeti-to-si-milorade/>

Tomac:

<http://kamenjar.com/nova-bujica-dr-zdravko-tomac-pupovac-nagazna-mina-andreja-plenkovica/>

Kajtazi:

<http://kamenjar.com/kajtazi-hasanbegovic-moju-potporu-jedini-posjetio-groblje-roma/>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/milorad-pupovac-krsi-hrvatske-zakone-progovorili-srbi-javnim-dodvoravanjem-jednima-ucjenama-drugima-pupovac-nas-sramoti-955362>

Kazo:

<http://kamenjar.com/hasanbegovic-ili-pupovac-kuda-plovi-hrvatski-brod/>

A s druge strane na Hasanbegovićev intervju me je upozorio prof. dr. sc. Matko Marušić: Fantastičan interview pročitajte pažljivo.

<http://www.vecernji.hr/izbori2016/jos-nisam-sreo-glasaca-hdz-a-koji-bi-imao-nesto-protiv-toga-da-ostanem-ministar-kulture-1114421>

<http://narod.hr/hrvatska/hasanbegovic-vec-15-godina-se-obliku-antifasizma-temelje-moderne-hrvatske-pokusava-ugurati-jugoslavenska-bastina>

Zato ću ovaj tekst završiti pitanjem iz naslova današnjeg teksta Nenada Piskača:

Jugoslavenska ili hrvatska glavna struja, pitanje je sad

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/24892-hasanbegovic-ili-pupovac-pred-plenkovicem-je-kusnja-biblijskih-razmjera.html>

Dodatak

U tekstu sam prenio ono što je rekao Plenković za njemačku televiziju ARD prenio sam prema portalu dnevno.hr:

“HDZ je desnica, no moja je misija ojačati i politički centar. To je jasan zadatak koji vrijedi za sve partnere naše stranke u cijeloj Europi. HDZ je stranka koja oduvijek želi predstavljati sve građane Hrvatske, no ekstremizam ću iz naše stranke protjerati. Hrvatski narod želi stranku koja se odgovorno postavlja prema nacionalnim interesima”

I portal HKV-a spominje protjerivanje ekstremizma iz HDZ-a:

<http://www.hkv.hr/vijesti/politika/24900-plenkovic-nijemcima-protjerat-cu-ekstremizam-iz-hdz-a.html>

Jedan komentar:

Ako se pokaže kako su Esih, Kujundžić i Hasanbegović bili samo mamci, biti će to kraj HDZ-a.

Portal direktno.hr koji se smatra HDZ-ovim portalom prenio je slijedeće:

O kulturi komunikacije

VIDEO Pogledajte Plenkovićevu izjavu za njemačke medije iz kampanje

HDZ je stranka koja oduvijek želi predstavljati sve građane Hrvatske. Hrvatski narod želi stranku koja se odgovorno postavlja prema nacionalnim interesima, rekao je Plenković

Datum objave: Autor: direktno.hr

Predsjednik HDZ-a Andrej Plenković za vrijeme kampanje u Drnišu je dao kratku izjavu za njemačku televiziju ARD, a danas je objavljena na Youtubeu.

“HDZ je desnica, no moja je misija ojačati i politički centar. To je jasan zadatak koji vrijedi za sve partnere naše stranke u cijeloj Europi. HDZ je stranka koja oduvijek želi predstavljati sve građane Hrvatske. Hrvatski narod želi stranku koja se odgovorno postavlja prema nacionalnim interesima. Glavna razlika u odnosu na

kampanju 2015. jest ta što se više ne želimo vraćati u prošlost, već se baviti najvažnijim pitanjima budućnosti. Ljudi u mojoj stranci su se pri formiranju programa prije svega fokusirali na gospodarske teme i u kampanji mi je bilo važno ne baviti ideologijom. Želimo da kultura komunikacije u Hrvatskoj bude na europskoj razini i, u tom smislu, ova kampanja bila je u svemu nalik onim kampanjama koje vi pratite u Europi", rekao je Plenković.

Međutim, na portalu kamenjar.com tvrde da nije točno ono što je izgleda portal dnevno.hr prenio s tportala, a to prenosi i direktno.hr. Naime Plenković je rekao:

"HDZ je desni centar i ja sam desni centar. moja glavna misija je ojačati politički mainstream, vi znate da se jedna kriza odvija u europskoj uniji, moja ideja je da kao stranka koja je član europske pučke stranke, najveće europske političke obitelji, da jasno profiliramo hdz kao stožernu državotvornu stranku oko koje se okupljaju drugi, moja slika je da nema ekstremizma u hdzu, međutim da ima jasno profiliranje koje je dominantno, i ono što hrvatski narod i hrvatski birači očekuju je identificiranje sa strankom koja vodi računa o nacionalnim interesima, našoj povijesti, našoj tradiciji, kulturi, jeziku .. svemu onome što je u temeljima naše stranke koju je osnovao Franjo Tuđman."

Na portalu kamenjar.com to komentiraju:

Dakle: NIJE REKAO da je HDZ desnica.

Naprotiv, rekao je da je HDZ desni centar i da je ON desni centar. NIJE REKAO da će išta protjerati. Naprotiv, rekao je da da ne vidi ekstremizma u HDZu. HDZ je za njega 'stožerna državotvorna stranka.

<http://kamenjar.com/sto-tportal-prenio-preveo-sramotno-to-vrsta-specijalnog-rata/>

http://direktno.hr/en/2014/medijski_partneri/61837/Ovo-%C5%A1to-je-tportal-%E2%80%98prenio%E2%80%99-i-%E2%80%98preveo%E2%80%99-je-sramotno-to-je-vrsta-specijalnog-rata.htm

Na neki način ohrabruje što Plenkovićeve riječi nisu kopija onoga što kaže Josipović. Nad činjenicom da su mnogi iskazali nepovjerenje iz tumačenja njegovih postupaka oko hajke na najboljeg ministra dr. sc. Zlatka Hasanbegovića, pa je toliko hrvatskih kolumnista komentiralo to na način na koji jesu itekako mu

je upozorenje. Ti komentari nisu pisani zbog sporne izjave njemačkom radiju već su plod raščlambe hrvatskih kolumnista Plenkovićevih dosadašnjih izbora. Naslov teksta Mila Prpe je: *Plenković ne smije krenuti putem Ive Sanadera*

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/prpa-mile/24898-m-prpa-plenkovic-ne-smije-krenuti-putem-ive-sanadera.html>

Na kraju pogledajmo što o suradnji sa pupacima kaže Hrvoje Hitrec: *Svi, znači, dižu optužnice protiv Hrvatske, samo Hrvatska ne diže ništa. Kako stoji proces koji se vodi protiv Stanimirovića, primjerice, ne znam. Četnik koji je u Tovarniku izvodio ranjenike iz kuća, a oni potom nestali, onaj koji je vukovarsku bolnicu proglasio zadnjim uporištem ustaša – bolnicu iz koje su ranjenici odvedeni na Ovčaru – vrlo lijepo kotira u hrvatskoj državi protiv koje bijaše dušom i tijelom. Milorad Pupovec, autor huškačke laži o prekrštavanju srpske djece, prevarant koji je nagovorio hrvatske vlasti da zamijene dvojicu Srba za dr. Šretera premda je znao da je Šreter već ubijen, Pupovec koji se godinama, ma već i desetljećima prenemaže po Hrvatskom saboru, tribinama i televizijama – umjesto da bude lustriran (u najmanju ruku) sada i nadalje ljigari, postavlja se kao bitan faktor u sastavljanju nove Vlade, kadrovira u HDZ-u s kojim bi vrlo rado sudjelovao u vlasti. Ukoliko mu to uspije, ne će biti dobro.*

Suradnja HDZ-a s takvim SDSS-om čiji je osnivač i ratni zločinac Goran Hadžić nije obično političko pitanje, nego pitanje moralno, pitanje mentalnog zdravlja hrvatske nacije. Moguće „primanje“ u Vladu Milorada Pupovca kojega u Hrvatskoj preziru i Hrvati i nehrvati, jednako je kao da u hrvatsku Vladu uđu Nikolić, Vučić, Dačić i Vulin kao potpredsjednici, jer nikakve razlike nema, jer se radi o istoj družbi i istim ciljevima koji su doživjeli fijasko u devedesetima, a bude li potrebe i opet će. Sve je to ista Miloševićeva siročad koja sanja o crti Karlobag-Karlovac-Virovitica, valjda ovaj put uz veću pomoć Rusa s kojima planira dvije vojne vježbe tik uz hrvatsku granicu. (Nezavisno od teme, ali ne posve: vjerojatno ste vidjeli teritorijalni raspored mandata na izvanrednim izborima – sve zapadno od čuvene crte Virovitica-Karlobag obojeno je na

koloriranom zemljovidu crvenom bojom, sve istočno od crte plavom.)

Elem, opisano srpsko političko vodstvo, da ne kažem vojvodstvo u Hrvatskoj klasična je peta kolona koja egzistira na hrvatskoj političkoj gluposti iz koje su rođena ona zajamčena tri mjesta u Hrvatskom državnom saboru, to jest za sve manjine osam. Nema takvog slučaja u europskim zemljama, ni u ustavima ni u parlamentima. Osam zajamčenih mjesta za manjine nisu drugo do rep koji se vuče iz jugoslavenskih magla, i treba mu napokon napokon stati na rep.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/24895-h-hitrec-svi-dizu-optuznice-protiv-hrvatske-samo-hrvatska-ne-dize-nista.html>

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!

Danas Marku Perkoviću Thompsonu hrvatski branitelji dodjeljuju „Velika zlatna plaketa“, za sve što je učinio za dobrobit slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, i što je bio među prvim hrvatskim dragovoljcima Domovinskog rata.

HRVATSKI BISKUP dr. Vlado Košić trebao je također danas govoriti o Thompsonu, ali nije mogao jer je danas blagdan Male Gospe. Međutim jučerašnjim komentarom poslije skidanja spomen ploče hrvatskim herojima HOS-ovcima u Jasenovcu biskup je obilježio i ovu dodjelu nagrade:

Sramotno postupanje vlasti, šarafačiger-vlasti. Ako bude sutra braću Srbe smetala hrvatska himna, ova će ju vlast zabraniti jer su i ustaše pjevali tu himnu. Živjela srpska Hrvatska!

A naš Thompson se evo više od četvrt stoljeća bori protiv uspostave Srpske Hrvatske. Počeo je kao mladi HOS-ovac. Vukovar ja pao prije nego što je on došao na red da ode braniti ga. Pjesma „Bojna Čavoglave“ je postala legendarna budnica. Velikosrpskim

fašističkim agresorima unosila je strah u kostima sve do današnjih dana. Ona i druge njegove pjesme itekako su doprinijele da se u „Oluji“ ostvari ono što je on i predvidio pjesmom „Anice, Kninska kraljice“: fašistički agresori bježali su kao zečevi. Sa zečevima ih je usporedio njihov „vožd“ Slobodan Milošević.

Da, Thompson je unaprijed opjevao takvo poniženje. Zato je on na meti svima koji su se borili i koji se bore za Srpsku Hrvatsku.

Tijekom Domovinskog rata i dok je bio živ istinski hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman, takvi u Hrvatskoj se nisu smjeli puno čuti. Znamo kako ih je brzo sredio naš Predsjednik kada su isto što rade sa ZDS pokušali s kunom!

Ali dolaskom komunista i njihovih saveznika na vlast 2000.-e počeo je progon svih onih koji su im smetali i u ratu ponizili u uspostavi Srpske Hrvatske. Među prvima na udaru je i Thompson.

Čini mi se da je najveći udar na njega bio 2008.-e poslije velikog koncerta u Zagrebu. Tada su hrvatski intelektualci reagirali Pismom zahvale Thompsonu. Spomenut ću samo neke: akademici Aralica, Ašperger, Barišić, Bogišić, Dujella, Jelčić, Kušan, Popović, Trinajstić, biskupi Bogović, Ivas i Pozaić, general Rojs, admiral Domazet Lošo, Josip Botteri, Dodig, Hitrec, Lang, Lukšić, Mihanović, Mintas-Hodak, Olujić, Pavuna, Sedlar, Tomac, Tuđman, Vidmarović,...

Nisu uspjeli ušutkati Thompsona, već su njegovi koncerti, a posebno onaj u Čavoglavama postali simbol otpora uspostavljanju Srpske Hrvatske.

Prije dvije godine izgledalo je da je ideja Srpske Hrvatske konačno propala jer je Thompson pozvan da koncert iz Čavoglava premjesti u Knin. Ali ponovljen je napad na njega pa smo reagirali Peticijom ZDS. Mnogi od nas su imali neugodnosti zbog toga, a akademike potpisnike su kasnije prozivali i u Hrvatskom saboru.

Prije dvije godine su još i krili da je Peticiju bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“, ali prošle godini to više nisu krili. Shvatili su i da moraju i proširiti te napade pa su napadnuti i naši HOS-ovci.

Srpskoj Hrvatskoj ne odgovara i to što Thompson pjeva o hrvatskim vrjednotama: o ljubavi prema Bogu, domovini, hrvatskom narodu, braniteljima. Smeta im i pjesma „Lijepa li si“.

Ove godine su svi ti napadi kulminirali pa je eto došlo do uspostave Srpske Hrvatske. Imamo vladu kojoj je zapravo predsjednik Milorad

Pupovac, ili kako je jučer u Hrvatskom tjedniku rekao Ivica Marijačić Plenkovićeve misija „upravo i jest da u tandemu s Pupovcem provodi velikosrpsku politiku u Hrvatskoj“.

Zato ova dodjela braniteljske nagrade Marku Perkoviću Thompsonu nije uobičajena nagrada. Ona je naša molba da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. Uvjeren sam da će on tu borbu nastaviti pa mu zato i čestitam na nagradi –simbolu borbe protiv Srpske Hrvatske!

Akademik Josip Pečarić

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG
NARODA, ZAGREB, 2018.**

STELA CROATICA

in memoriam *generalu S. Praljku*

Zapalite svijeće i stavite ih na prozore –
zamoliše dobri i tužni ljudi – za dušu
generala Praljka.

A ja sam stao na balkon i promatrao nebo
hladno i nedostižno
ukrašeno treperavim zvijezdama
U djetinjstvu baka je upozoravala:
padni li zvijezda i ostavi sjajan trag,
znak je nečije smrti.

Nije čula za meteore što sagore i nestanu.

Stao sam na balkon
usamljen i zgrožen,
razbijen sjevernim meteorom

što mi je pao u dušu
kao urlajuća prijetnja
oca sviju laži.
Gledao sam ovo hrvatsko nebo
tražeći, kao i naši predci,
tvoju zvijezdu, junače,
što će nam sjati u dane koji dolaze,
kao signum – za budućnost,
kao putokaz – za mudre,
kao savjest – za izdajnike,
kao ljepota – za umjetnike,
kao adventska svijeća
koju upravo palimo.
Sjati će tvoja zvijezda pored mnogih
što su život dali za slobodu
i bit će najbliže zvijezdama
Petra i Frana, Katarine i Mile,
drinskih i vukovarskih mučenika
i svih naših što su ovo nebo ukasili

A vas mlade molim da ponekad
pogledate na zvjezdano nebo,
gordo i glave uzdignute,
jer tada ćete vidjeti njegovu zvijezdu.
Ona nije sagorjela kao meteorit
vječna je i nedodirljiva.

Đuro Vidmarović
29. studenoga 2017.

Hrvatsko slovo, 8. prosinca 2017.

MR. SC. ĐURO VIDMAROVIĆ: UDAR NA CIJELI HRVATSKI NAROD, U TO NEKA NITKO NEMA SUMNJE

Na jednom sastanku održanom prije dosta godina u Hrvatskome diplomatskome klubu, razgovarajući s pokojnim profesorom Horvatićem, iznio sam mišljenje o Haškome tribunalu kao političkome sudištu, zbog čega se ne smijemo pouzdavati u pobjedu prava i pravde, već u pobjedu političkih interesa moćnih država. Upozorio sam kako diplomacija mora odraditi svoj posao. Uvjeravali su me kako je riječ ipak o pravom sudištu koje se oslanja na anglosaksonsko pravo. Ranije su me neki stranački kolege uvjeravali kako je Haški tribunal utemeljen da bi se kaznili ratni zločinci, uspostavio mir među državama nastalima na području bivše SFRJ i laganije ostvario proces pomirbe kako bi se u budućnosti izbjegli ratni sukobi. Ne znam o drugima, ali nisam u to vjerovao, a tijekom zbivanja mi je, na žalost, dao za pravo.

Dugo bi se dalo pričati o tome „sudištu“, a danas je i slijepcima jasno kako ništa bod proklamiranih ciljeva nije ostvareno. Može se kazati da je Haški tribunal zaoštrio međunacionalne i međudržavne odnose, udaljio proces pomirbe, a prije svega je javno poticao politiku jednake odgovornosti za velikosrpsku agresiju na RH, ponižavajući hrvatske žrtve i cijeli narod. Politički iole pismenijem čovjeku bilo je očito protuhrvatsko opredjeljenje većine tih sudaca, njihova nestručnost, ali i moralna insuficijencija. Osim toga, zar je normalno držati ljude sto godina u istražnom zatvoru i toliko dugo voditi proces? Jedino je normalno, ako zbrojimo koliko su svi ti sudci i prateća ekipa kroz to vrijeme zaradili dolara!

Presudom hercegovačkim hrvatskim liderima učinjen je udar na cijeli hrvatski narod, u to neka nitko nema sumnje. Bošnjački lideri, pa i puk, i likuju i sada će nastojati na svojim političkim sudovima eliminirati cijelu političku i intelektualnu elitu Hrvata u BiH, raznim optužbama, procesuiranjima i diskriminacijama, kako bi se konstitutivnost izigrala, a pučanstvo stimuliralo na iseljavanje. S Hrvatima kao beznačajnom manjinom ostvariti će višestruki cilj:

- a) ustrojiti će svoju muslimansku džamahiriju s političkim osloncem na Tursku,
- b) učiniti Dalmaciju i Dubrovačko primorje ranjivim, odnosno bez zaleđa, što znači osvojivim,
- c) bez Hrvata, ili s njima kao manjinom, osvojiti će Neum i učiniti ga muslimanskom lukom u koju će uplovljavati turski vojni brodovi (takve samo ondje već vidjeli),
- d) snažnije će se povezivati s Bošnjacima u Sandžaku i time neutralizirati želju za pripajanjem Srbiji koja postoji u tzv. Republici Srpskoj,
- e) bez zaleđa Republika Hrvatska neće im biti ravnopravni pregovarač, jer će znati da jedna eksplozija u tom prostoru može ugroziti turističku sezonu, a možda će onemogućiti i izgradnju Pelješkoga mosta,
- f) RH će pritiskati na međunarodnoj sceni kao agresora na političke ustupke, pa čak i na ratnu odštetu,
- g) kao kompaktna muslimanska država dobivati će željenu financijsku, ekonomski u vojnu pomoć od bogatih arapskih država i Turske,
- h) moći će snažnije i agresivnije baciti se na stvaranje teorija o vlastitoj etnogenezi, stvaranju vlastitoga jezika, povijesti i svih čimbenika koji su im potrebni kako bi funkcionirali kao nacija, a ne samo vjerska zajednica,
- i) bit će europsko uporište širenju islama. Kada EU postane toga svjesna biti prekasno.

Danas sam slušao kako Vesna Pusić optužuje predsjednika Tuđmana za agresiju na BiH. Ona i svi ljevičarski lideri nakon 2000. pridonijeli su protuhrvatskom djelovanju Haškog tribunala. Dokumente su slali na lopatama. Neklasificirane – po principu uzmi što želiš! Priključili su se protivnicima i stoga danas veleizdajnici likuju. Petokolonaši nemaju duše, a najmanje nacionalnog ponosa.

Vlada RH stoji pred velikim izazovima. Trebati će mudrosti i diplomatske umještosti kako bi se očuvao suverenitet i konstitutivnost Hrvata u BiH. A stabilnost Vlade ovisi o manjinskim zastupnicima. Tu je i Bruselj – naš glavni grad. Ja dakako ne znam što misli on, ali Premijer sigurno znade. Ali znadem da sada treba mobilizirati sve rodoljube i domoljube kako bi opstali. Povijest nam neće oprostiti kunktatorstvo.

Ogorčen sam, tužan i jako utučen. Ali i borben. Izražavam najdublju sućut obiteljima osuđenih junaka, a najviše obitelji preminulog generala Praljka. Povijest će ih zabilježiti kao heroje u borbi za slobodu vlastitoga naroda, ali se moramo trsiti kako ovo ne bi bio početak kraja naše nacionalne i državne samobitnosti. I Eugen Kvaternik nije poginuo uzalud. Sada o svima nama ovisi hoće li njihova žrtva biti uzaludna, ili ćemo postati Zagrebački sandžak.

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE “THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU” U VARAŽDINU

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se organizatorima što su omogućili ovo predstavljanje dva dana uoči Thompsonovog koncerta u Varaždinu.

Posebna zahvalnost našem vrsnom kolumnisti Marku Ljubiću. Zapravo i Uvod i zaključni dio knjige je u znaku njegovih tekstova. Simbolički se u ulozi Thompsona, kojega se napada još od promjene vlasti 2000.-e godine, našao vaš gradonačelnik Ivan Čehok. I on je napadnut zbog tog koncerta – koncerta hrvatskog branitelja Marka Perkovića Thompsona kojega organiziraju hrvatski branitelji.

Ako sugrađani koji su branili ovu državu imaju želju ili volju organizirati ili pomoći u organizaciji koncerta, naravno da mi kao gradska vlast to nećemo dovoditi u pitanje i o tome ideološki raspravljati - Čehokov je načelni stav.

Osvrnuo se gradonačelnik i na famozni pozdrav 'Za dom spremni'. Smatra da on nema isključivo ono značenje koje mu se pridaje, već da je bitno postaviti ga u kontekst.

- *Koliko znam, taj njegov pozdrav dio je pjesme Bojna Čavoglave, koja je tijekom rata motivacijski, stimulacijski i kohezivno djelovala na hrvatske branitelje. Ako je netko u sklopu te pjesme povikao 'Za dom spremni', onda to nema apsolutno nikakve veze s ustaškim pokretom. To je dio pjesme na koji su ljudi koji su odlazili u rat i ginuli u ratu imali pravo. Tako da netko može vikati 'Za dom spremni' i krenuti na četnike 1991., jer '91. nije bilo ustaša, ali je bilo četnika. Svaki simbol treba gledati u kontekstu. Ako netko stavi srp i čekić, meni to samo po sebi nije neprihvatljivo, ali ako stavi srp i čekić u kontekstu komunističkih zločina, onda je to neprihvatljivo. Jednako je s pozdravom 'Za dom spremni'. Na kraju krajeva, ban Jelačić je kretao u rat protiv Mađara iz Varaždina s pokličem 'Za dom spremni'. Pa nije Jelačić fašist! Jednako kao što ljudi ne znaju da je službeni ustaški pozdrav bio 'Za dom i poglavnika spremni'. Dakle, to je hrvatski pozdrav kojim se kretalo u rat davno prije pojave ustaškog pokreta - dao je svoje viđenje gradonačelnik.*

<http://varazdinski.rtl.hr/politika/cehok-povik-za-dom-spremni-u-pjesmi-cavoglave-nema-nikakve-veze-s-ustastvom>

Zapravo, nevjerojatno je da se u RH danas uopće može napadati hrvatske branitelje koji su nas obranili od fašističke velikosrpske agresije. A napada ih se upravo zato. Čak i kada govore o pozdravu ZDS treba uvijek istaknuti da je to doista pozdrav Ustaša iz 1932 g. – dakle iz vremena fašističke velikosrpske diktature. To se ne spominje jer bi bilo jasno da je ZDS nastao kao antifašistički pozdrav!

Oni kojima ne smetaju komunistički zločini (na listama najvećih ubojica iz prošlog stoljeća JB Tito ima uvijek zapaženo mjesto, a Pavelića na tim listama nema) zapravo smetaju hrvatski branitelji jer su mnogi od njih na razne načine podržavali fašističku velikosrpsku agresiju na RH, a poznato je da su fašistički agresori nazivali hrvatske branitelje ustašama, a našu državu Tuđmanova ustaška država.

Zato ću vam danas pročitati moj govor s dodjele nagrade koju su hrvatski branitelji, dakle „ustaše“ po onima koji napadaju i vašeg gradonačelnika, dodijelili Thompsonu:

NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!

Danas Marku Perkoviću Thompsonu hrvatski branitelji dodjeljuju „Velika zlatna plaketa“, za sve što je učinio za dobrobit slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, i što je bio među prvim hrvatskim dragovoljcima Domovinskog rata.

HRVATSKI BISKUP dr. Vlado Košić trebao je također danas govoriti o Thompsonu, ali nije mogao jer je danas blagdan Male Gospe. Međutim jučerašnjim komentarom poslije skidanja spomen ploče hrvatskim herojima HOS-ovcima u Jasenovcu biskup je obilježio i ovu dodjelu nagrade:

Sramotno postupanje vlasti, šarafačiger-vlasti. Ako bude sutra braću Srbe smetala hrvatska himna, ova će ju vlast zabraniti jer su i ustaše pjevali tu himnu. Živjela srpska Hrvatska!

A naš Thompson se evo više od četvrt stoljeća bori protiv uspostave Srpske Hrvatske. Počeo je kao mladi HOS-ovac. Vukovar je pao prije nego što je on došao na red da ode braniti ga. Pjesma „Bojna Čavoglave“ je postala legendarna budnica. Velikosrpskim fašističkim agresorima unosila je strah u kostima sve do današnjih dana. Ona i druge njegove pjesme itekako su doprinijele da se u „Oluji“ ostvari ono što je on i predvidio pjesmom „Anice, Kninska kraljice“: fašistički agresori bježali su kao zečevi. Sa zečevima ih je usporedio njihov „vožd“ Slobodan Milošević.

Da, Thompson je unaprijed opjevao takvo poniženje. Zato je on na meti svima koji su se borili i koji se bore za Srpsku Hrvatsku.

Tijekom Domovinskog rata i dok je bio živ istinski hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman, takvi u Hrvatskoj se nisu smjeli puno čuti. Znamo kako ih je brzo sredio naš Predsjednik kada su isto što rade sa ZDS pokušali s kunom!

Ali dolaskom komunista i njihovih saveznika na vlast 2000.-e počeo je progon svih onih koji su im smetali i u ratu ponizili u uspostavi Srpske Hrvatske. Među prvima na udaru je i Thompson.

Čini mi se da je najveći udar na njega bio 2008.-e poslije velikog koncerta u Zagrebu. Tada su hrvatski intelektualci reagirali Pismom zahvale Thompsonu. Spomenut ću samo neke: akademici Aralica, Ašperger, Barišić, Bogišić, Dujella, Jelčić, Kušan, Popović, Trinajstić, biskupi Bogović, Ivas i Pozaić, general Rojs, admiral Domazet Lošo, Josip Botteri, Dodig, Hitrec, Lang, Lukšić,

Mihanović, Mintas-Hodak, Olujić, Pavuna, Sedlar, Tomac, Tuđman, Vidmarović,...

Nisu uspjeli ušutkati Thompsona, već su njegovi koncerti, a posebno onaj u Čavoglavama postali simbol otpora uspostavljanju Srpske Hrvatske.

Prije dvije godine izgledalo je da je ideja Srpske Hrvatske konačno propala jer je Thompson pozvan da koncert iz Čavoglava premjesti u Knin. Ali ponovljen je napad na njega pa smo reagirali Peticijom ZDS. Mnogi od nas su imali neugodnosti zbog toga, a akademike potpisnike su kasnije prozivali i u Hrvatskom saboru.

Prije dvije godine su još i krili da je Peticiju bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“, ali prošle godini to više nisu krili. Shvatili su i da moraju i proširiti te napade pa su napadnuti i naši HOS-ovci. Srpskoj Hrvatskoj ne odgovara i to što Thompson pjeva o hrvatskim vrjednotama: o ljubavi prema Bogu, domovini, hrvatskom narodu, braniteljima. Smeta im i pjesma „Lijepa li si“.

Ove godine su svi ti napadi kulminirali pa je eto došlo do uspostave Srpske Hrvatske. Imamo vladu kojoj je zapravo predsjednik Milorad Pupovac, ili kako je jučer u Hrvatskom tjedniku rekao Ivica Marijačić Plenkovićeva misija „upravo i jest da u tandemu s Pupovcem provodi velikosrpsku politiku u Hrvatskoj“.

Zato ova dodjela braniteljske nagrade Marku Perkoviću Thompsonu nije uobičajena nagrada. Ona je naša molba da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. Uvjeran sam da će on tu borbu nastaviti pa mu zato i čestitam na nagradi –simbolu borbe protiv Srpske Hrvatske!

Govor je dan u knjizi koju danas predstavljamo.

Vjerojatno su naši stavovi doprli do vlasti i može se “u zraku” osjetiti promjena pa i nas možete vidjeti u medijima pa i na HTV-u. Doista je bilo nevjerovatno da onima koji provode velikosrpski Memorandum SANU 2. su svi glavni mediji širom otvoreni umjesto da se boje i pomisliti a kamoli i napadati hrvatske branitelje.

Nadam se da ova kao i druge slične knjige doprinose jačanju svijesti naših ljudi kako trebaju biti ponosni na svoje branitelje i na sami sebe jer smo mi generacija koja je napadnuta i u Domovinskom ratu od do zuba naoružanih vojnika fašističke osvajačke vojske napravili zečeve - da se podsjetimo izjave njihovog “vožda” Slobodana Miloševića.

Oni koji napadaju hrvatske branitelje, dakle i Thompsona i vašeg gradonačelnika, ostaju samo sluge tim zečevima. Može li biti išta odvratnije od toga?

HVALA!

Josip Pečarić

VEČERAS BUJICA O ZABRANI PJEVANJA THOMPSONU - SIMBOLU BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE

<https://www.tportal.hr/showtime/clanak/thompson-nepozeljan-u-kostreni-zbog-politicke-situacije-njegov-koncert-nije-prikladan-foto-20180403>

<https://kamenjar.com/pocelo-sudenje-thompsonu-zbog-pozdrava-za-dom-spremni/>

<https://kamenjar.com/bajaga-moze-u-rijeku-ali-thompson-ne/>

<https://narod.hr/hrvatska/thompson-s-obitelji-stize-prosvjed-ik-splitu-zastitimo-temeljne-vrijednosti-naseg-naroda-domovine>

Naslov: NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV
SRPSKE HRVATSKE!

Datum: Fri, 8 Sep 2017 22:37:30 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!

(Govor na dodjeli braniteljske nagrade Thompsonu)

Danas Marku Perkoviću Thompsonu hrvatski branitelji dodjeljuju „Velika zlatna plaketa“, za sve što je učinio za dobrobit slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, i što je bio među prvim hrvatskim dragovoljcima Domovinskog rata.

HRVATSKI BISKUP dr. Vlado Košić trebao je također danas govoriti o Thompsonu, ali nije mogao jer je danas blagdan Male Gospe. Međutim jučerašnjim komentarom poslije skidanja spomen

ploče hrvatskim herojima HOS-ovcima u Jasenovcu biskup je obilježio i ovu dodjelu nagrade:

Sramotno postupanje vlasti, šarafaiger-vlasti. Ako bude sutra braću Srbe smetala hrvatska himna, ova će ju vlast zabraniti jer su i ustaše pjevali tu himnu. Živjela srpska Hrvatska!

A naš Thompson se evo više od četvrt stoljeća bori protiv uspostave Srpske Hrvatske. Počeo je kao mladi HOS-ovac. Vukovar ja pao prije nego što je on došao na red da ode braniti ga. Pjesma „Bojna Čavoglave“ je postala legendarna budnica. Velikosrpskim fašističkim agresorima unosila je strah u kostima sve do današnjih dana. Ona i druge njegove pjesme itekako su doprinijele da se u „Oluji“ ostvari ono što je on i predvidio pjesmom „Anice, Kninska kraljice“: fašistički agresori bježali su kao zečevi. Sa zečevima ih je usporedio njihov „vožd“ Slobodan Milošević.

Da, Thompson je unaprijed opjevao takvo poniženje. Zato je on na meti svima koji su se borili i koji se bore za Srpsku Hrvatsku.

Tijekom Domovinskog rata i dok je bio živ istinski hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman, takvi u Hrvatskoj se nisu smjeli puno čuti. Znamo kako ih je brzo sredio naš Predsjednik kada su isto što rade sa ZDS pokušali s kunom!

Ali dolaskom komunista i njihovih saveznika na vlast 2000.-e počeo je progon svih onih koji su im smetali i u ratu ponizili u uspostavi Srpske Hrvatske. Među prvim na udaru je i Thompson.

Čini mi se da je najveći udar na njega bio 2008.-e poslije velikog koncerta u Zagrebu. Tada su hrvatski intelektualci reagirali Pismom zahvale Thompsonu. Spomenut ću samo neke: akademici Aralica, Ašperger, Barišić, Bogišić, Dujella, Jelčić, Kušan, Popović, Trinajstić, biskupi Bogović, Ivas i Pozaić, general Rojs, admiral Domazet Lošo, Josip Botteri, Dodig, Hitrec, Lang, Lukšić, Mihanović, Mintas-Hodak, Olujić, Pavuna, Sedlar, Tomac, Tuđman, Vidmarović,...

Nisu uspjeli ušutkati Thompsona, već su njegovi koncerti, a posebno onaj u Čavoglavama postali simbol otpora uspostavljanju Srpske Hrvatske.

Prije dvije godine izgledalo je da je ideja Srpske Hrvatske konačno propala jer je Thompson pozvan da koncert iz Čavoglava premjesti u Knin. Ali ponovljen je napad na njega pa smo reagirali Peticijom

ZDS. Mnogi od nas su imali neugodnosti zbog toga, a akademike potpisnike su kasnije prozivali i u Hrvatskom saboru.

Prije dvije godine su još i krili da je Peticiju bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“, ali prošle godini to više nisu krili. Shvatili su i da moraju i proširiti te napade pa su napadnuti i naši HOS-ovci.

Srpskoj Hrvatskoj ne odgovara i to što Thompson pjeva o hrvatskim vrjednotama: o ljubavi prema Bogu, domovini, hrvatskom narodu, braniteljima. Smeta im i pjesma „Lijepa li si“.

Ove godine su svi ti napadi kulminirali pa je eto došlo do uspostave Srpske Hrvatske. Imamo vladu kojoj je zapravo predsjednik Milorad Pupovac, ili kako je jučer u Hrvatskom tjedniku rekao Ivica Marijačić Plenkovićeva misija „upravo i jest da u tandemu s Pupovcem provodi velikosrpsku politiku u Hrvatskoj“.

Zato ova dodjela braniteljske nagrade Marku Perkoviću Thompsonu nije uobičajena nagrada. Ona je naša molba da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. Uvjerem sam da će on tu borbu nastaviti pa mu zato i čestitam na nagradi –simbolu borbe protiv Srpske Hrvatske!

Akademik Josip Pečarić

**J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA
JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA
ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA
JASENOVAC, ZAGREB 2018.**

JOSIP PEČARIĆ

PLENKOVIĆEVI POVJESNIČARI

Igor Vukić je svojom knjigom „Radni logor Jasenovac“ i svojim nastupom na HTV-u uzdrmao osnovni postulat koji je Plenković zadao svom Vijeću za suočavanjem s prošlošću a to je da ne smiju dirati u „istinu“ o ND Hrvatskoj.

U nedavnom intervjuu u Hrvatskom tjedniku je Ivice Marijačić dva puta u svojim pitanjima ukazivao na dr. Ivu Lučića koji je bio i član Plenkovićevog Vijeća ali i

Programskoga vijeća HRT-a koje je odigralo važnu ulogu u hajci na Vukića, ali i na urednicu Karolinu Vidović Krišto koja je omogućila nastup nekome tko govori o svojim istraživanjima koja pokazuju svo znanstveno i drugo nepoštenje u takvoj Plenkovićevoj instrukciji.

Tako doznajemo da je dr. Lučić nazvao Vukića lunatikom a u jednom pitanju izravno govori o dr. Lučiću kao navodnom Tuđmanistu:

Prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman dva puta je, tada kao komunistički „heretik“ osuđen zbog pisanja i procjene žrtava u Jasenovcu, procjene koja se nije poklapala sa procjenom jugokomunističke historiografije. Danas pokušavaju Vas proganjati zbog iste stvari. Smatrate li otužnom činjenicu da današnji navodni tuđmanisti (dr. Lučić i drugi) , koji nemaju osobnih spoznaja ni istraga o Jasenovcu, demoniziraju Vas. Bi li današnji protivnici vašega rada i Tuđmana opet, kad bi mogli, strpali u tamnicu zbog pisanja o Jasenovcu?

Zapravo postavlja se pitanje kako netko uopće može biti u nekakvom Vijeću na televiziji koje proganja hrvatske domoljube? U „Hrvatskom tjedniku“ od 21. lipnja 2018. možemo naći niz tekstova na tu temu:

1. Davor DIJANOVIĆ: Nakon HDZ-a, Pupovac gospodari i HTV-om
NA HTV-u NEMA MJESTA ZA HRVATSKE NOVINARE

Pupovac zatražio, Plenković udovoljio: Saša Kosanović mora na HTV, Karolina Vidović Krišto mora s HRT-a

PROTJERANO sve što hrvatski diše: Tihomir Dujmović, Hloverka Srzić Novak, Karolina Vidović Krišto...

POVLAŠTENO sve što diše velikosrpski i projugoslavenski: Aleksandar Stanković, Saša Kosanović, Maja Sever...

2. Javor NOVAK: publicist i novinar. HRT je kao JRT, današnje čistke nisu bitno različite od nekadašnjih

3. Siniša KOVAČIĆ, bivši ravnatelj HRT-a: Nacionalno osviješteni kadrovi na HRT-u šute, trpe i nadaju se nekom novom hrvatskom valu

4. Zoran VUKMAN, novinar i publicist: Najbolje da Pupovac bude ravnatelj HRT-a

5. Josip JOVIĆ, novinar i publicist: Uvijek na HTV-u stradavaju „nacionalisti“ (vidjeti Prilog, J.P.)

6. Zorica GREGURIĆ, predsjednica Udruge zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara: Manjina, koja je izvršila agresiju na RH, zauzela sve pozicije u Hrvatskoj pa tako i na HRT-u

7. Đuro VIDMAROVIĆ, predsjednik Društva hrvatskih književnika: To nije normalno stanje

8. Hrvoje HITREC, književnik: Velika političko-medijsko-sudska sprega čije su žrtve istina i sloboda!

<https://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/29716-nakon-hdz-a-pupovac-gospodari-i-htv-om.html>

Naravno među protjeranim sigurno treba dodati Željka Pervana.

S druge strane za dr. Marija Jareba ne može se reći da ne zna ništa o Jasenovcu jer je bio član Međunarodne skupine za održavanje sjećanja, edukaciju i istraživanje holokausta te predstavnik Ministarstva kulture u JUSP Jasenovac.

Pogledajte što on kaže o Vukićevim istraživanjima:

Držim ipak kako u istupima pojedinaca katkad ima više želje za samopromocijom i pronalaženjem 'novih istina' kakve bile, bez obzira na sve dostupne činjenice i izvore. Nisam imao prilike još vidjeti Vukićevu knjigu, a 'izmakla' mi je i emisija koju ste spomenuli. Iz dosadašnjih njegovih nastupa stječe se ipak dojam kako se previše naglašava nešto novopronađenih činjenica koje pokazuju kako vrat nije tako crn kako se uobičajeno misli, odnosno stvari se izvlače iz konteksta i stvara se slika koja znatno odudara od logora kao mjesta teških ljudskih patnji, što je nedvojbeno bio.

<https://direktno.hr/direkt/dr-sc-mario-jareb-popis-zrtava-javne-ustanove-jasenovac-ne-odgovara-stvarnosti-za-dom-spremni-nije-stari-hrvatski-pozdrav-126234/>

Prije toga govori o netočnostima brojki žrtava, ali ne kaže što je on učinio da se to ispravi kada je bio plaćen da to radi, ali mu oni koji rade ono što je on trebao raditi to čine zbog samopromocije! A nije pročitao ni Vukićevu knjigu niti je pogledao 15 minuta njegovog nastupa na HTV-u!

Svjestan je i drugih bedastoća koje iznose jugo-komunistički 'istoričari' u RH pa

im se i on ruga. Uostalom poznato je da se Klasić uplašio Vukića, a dr. Ivo Goldstein se dodatno obrukao svojim nastupima, bolje reći napravio budalu od sebe:

<https://kamenjar.com/analiza-nastupa-ive-goldsteina-u-tv-emisiji-nedjeljom-u-2/>

<https://narod.hr/hrvatska/prof-matko-marusic-analiza-nastupa-ive-goldsteina-nu2-njegovi-htjeli-da-njihovi-mitovi-lazi-ostanu-povijesna-istina>

<https://kamenjar.com/takozvani-povjesnicar-ivo-goldstein-je-iznio-veliku-laz-i-prekrsio-hrvatski-ustav/>

<https://direktno.hr/kolumne/ono-kad-narodno-veselje-zagade-sanader-goldstein-i-svi-koji-su-ih-omogucili-125890/>
<https://kamenjar.com/marko-juric-ivo-goldstein-kronicni-manjak-cinjenica-i-argumenata-nadoknazuje-mastom/>
<https://kamenjar.com/sto-zapravo-smeta-goldsteinu/>
 A tim bedastoćama jugokomunističkih povjesničara nema kraja:
<https://kamenjar.com/dujmovic-nitko-nikoga-nije-do-te-razine-ogolio-kao-hasanbegovic-jakovinu/>
<https://kamenjar.com/bujanec-hasanbegovic-skrasio-jakovinu-ko-hrvatska-argentinu-stigao-je-i-na-jazovku/>

Zato je svima jasno da protiv Vukića koji je veliki broj godina posvetio svojim istraživanjima jugo-komunistički povjesničari u RH su obični diletantni. Zato se u tu priču moraju uključiti hrvatski povjesničari kojima nije strana Plenkovićeva doktrina.

A pored Vukićeve knjige ovih dana je veliki udar ta Plenkovićeva doktrina doživjela i konačnom presudom o “Bojni Čavoglave” i ZDS. Znamo da su hrvatski političari skoro dvadeset godina napadali Thompsona zbog pjevanja pjesme ‘Bojna Čavoglave’ koja je jedan od simbola Domovinskog rata i za koju svi znaju da je uvijek počinjala sa pozdravom ZDS koji su koristili i mnogi hrvatski branitelji. U svojoj ulizičkoj misiji prema srpskim političarima (i ne samo njima) tzv hrvatski političari su pokušali kriminalizirati i “Bojnu” i ZDS.

Koliko je takva politika gadljiva pokazalo se ovih dana kada su Hrvati ispunjeni ponosom zbog uspjeha hrvatske nogometne reprezentacije. O tome posebno treba pogledati tekst Marka Ljubića: <https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/m-ljubic/29705-m-ljubic-prica-o-dalicu-modricu-papi-franji-i-sapama-iz-brezovice.html>

Veliku pobjedu su slavili pjevajući ‘Bojnu Čavoglave’ i onda se javio srbijanski predsjednik kazavši o ‘Bojni’ i ZDS ono što nam skoro 20 godina govore političari u RH:

Vidio sam da su pjevali bando, četnici, srpski, dobrovoljci. Da sam na njihovom mjestu radovao bih se sportskom uspjehu, ali ako im je najveća hrana mržnja prema srpskom narodu, nek im bude.

Vučića je prvi ismijao onaj koji dvadesetak godina trpi od Vučićevih političara u RH – sam Thompson:

Vučić se prepoznao u Thompsonovoj pjesmi! Za njega nije mržnja to što se aktivno uključio u agresiju protiv Hrvatske (vjerojatno to

doživljava kao ljubav) ali za njega jeste mržnja prema Srbima ako se netko brani od njihove agresije.

<https://narod.hr/sport/thompson-vucic-se-prepoznao-mojoj-pjesmi-nije-mu-mrznja-sto-se-aktivno-ukljucio-agresiju-hrvatske>

Naravno ismijali su ga svi pa čak i na lijevim prosrpskim portalima u RH. Čak i tamo postanu Hrvati kada su ponosni na svoj narod. Zato 'hrvatski' političari i ubijaju taj ponos, zar ne?

Iznenadio me je ipak komentar dr. Jareba:

Nije neobično što su u takvim uvjetima neki hrvatski vojnici za svoje geslo i pozdrav uzeli 'Za dom spremni!', a pod njim su mnogi i poginuli za Hrvatsku. To je druga razina toga pozdrava kao simbola borbe za Hrvatsku iz devedesetih godina prošlog stoljeća, što treba poštovati.

To ipak ne poništava činjenicu da je 'Za dom spremni!' nastao kao ustaški pozdrav (podcrtao JP) te je korišten u NDH kao pozdrav vladajućeg Ustaškoga pokreta koji je Hrvatsku pokušao pretvoriti u totalitarnu državu i pod čijom su vladavinom počinjeni i brojni zločini.

Držim da totalitarnim simbolima nema mjesta u javnosti, pa bi uz preporuku da se pozdrav 'Za dom spremni!' koristi isključivo prigodom komemoracija za borovnike HOS-a trebalo preporučiti da se svi totalitarni simboli maknu iz javnosti.

Podcrtao sam tipičnu Plenkovićevu doktrinu jer je Plenkovićevim povjesničarima očito ZDS totalitarni simbol zato što je nastao kao simbol otpora srpskoj (fašističkoj) diktaturi u Prvoj Jugoslaviji. Valjda im je fašizam sama činjenica što se netko tamo bunio za ubojstvo Radića i drugih, da ne spominjemo sve ono što se u toj državi događalo.

Istina, dr. Jareb je još gluplje komentirao ZDS:

<https://kamenjar.com/logika-hrvatski-povjesnicari/>

I pored svega 3.6.2018. pozvao sam i dr. Lučića i dr. Jareba da nam se pridruže i potpišu pismo:

Za slobodu istraživanja i slobodu predstavljanja rezultata istraživanja.

Sada mi je jasno zašto nisu. Zapravo tada mi još nije bilo jasno da među povjesničarima imamo i Plenkovićevih povjesničara.

Danas je dan državnosti. Zato ću ovaj tekst završiti s čestitkom Karoline Vidović Krišto kojoj se pridružujemo:

Kako se voli Hrvatska? Kako mogu reći da ju volim ako ju ne poznajem, ako ne znam o njoj ono što je bitno. Trebamo znati svoju povijest, tražiti i širiti povijesne činjenice.

Kako će naša djeca, ne samo u Hrvatskoj nego diljem Europe i svijeta, moći voljeti svoju Hrvatsku sutra ako povjeruju u sve laži o njoj koje se iz godine u godinu ponavljaju i množe? Laži u koje će povjerovati ako ne budu znali istinu i ako ne budu znali ono bitno o Hrvatskoj. Čovjek u laži vjeruje najčešće iz neznanja. Lažima ćemo iz neznanja povjerovati.

Zato ne zaboravimo, ove riječi želim u naša srca i u naše sjećanje položiti – Hrvatska se voli znanjem.

Sretan Dan državnosti!

<https://kamenjar.com/karolina-vidovic-kristo-hrvatska-se-voli-znanjem/>

Josip Pečarić

<https://kamenjar.com/akademik-pecaric-plenkovicevi-povjesnicari/>
<http://glasbrotnja.net/akademik-pecaric-plenkovicevi-povjesnicari/>

**PREDSJEDNICA I 'ZA DOM SPREMNI',
ZAGREB, 2019.**

**ODGOVOR PROF. ĐURU VIDMAROVIĆU
(O JEDNOM KOMENTARU I. ŠOLE)**

Dragi Đuro,

Zahvaljujem Ti na Tvom komentaru moga Pisma prof. Marušiću:

POKOJNA POVJESNIČARKA NADA KLAJČ U POLEMICI SA SRPSKIM KOLEGOM KRESTIĆEM NAZVALA JE ONO ŠTO ONI POD PLAŠTEM POVIJESNIH ISTRAŽIVANJA PIŠU O HRVATSKOJ „GENOCIDNOM HISTORIOGRAFIJOM“. ZVONIŠ MIR KULUNDŽIĆ JE NAPISAO KNJIGU „TRAGEDIJA HRVATSKE HISTORIOGRAFIJE“. „ZNANSTVENO DOKAZATI“ GENOCIDNOST HRVATSKOGA NARODA STALAN JE CILJ OVAKVE ZNANOSTI. U RATNO-HUŠKAČKOM ODGOJU NACIJE SUDJELOVALI SU I SRBIJANSKI POVJESNIČLARI.

Zapravo, spominjanje polemike Klaić-Krestić i srpskih povjesničara podsjetio si me na „Izjavu“ 32 hrvatska akademika iz 2007. U mojoj knjizi „Za hrvatske vrednote“ dana su dva teksta o toj izjavi (str.67.-72.) koju dajem u Prilozima. Već početak prvog teksta pokazuje koliko se ni do danas ništa nije promijenilo osim povećane represije prema onima koji se usude nešto poduzimati protiv takve sluganske politike:

Odavno već nije tako što izazvalo opće odobravanje hrvatske javnosti kao «Izjava» koju je 18 hrvatskih akademika uputilo u ponedjeljak 7. siječnja Hini: «Prema Katalogu stručnog osposobljavanja nastavnika za 2007. godinu, koji je donijela Agencija za odgoj i obrazovanje Republike Hrvatske, s potpisom ravnatelja Agencije Vinka Filipovića, predviđeno je 10. siječnja predavanje dr. sc. Vasilija Krestića "Historija Srba u Hrvatskoj i Slavoniji" u Vukovaru (isto predavanje prema Katalogu stručnog osposobljavanja nastavnika za 2006. godinu bilo je predviđeno za 15. rujna 2006. godine). Smatramo da je neprimjereno, što više i neuljudno da u Vukovar dolazi predavati čovjek koji kao jedan od tvoraca Memoranduma SANU i tvorac sintagme o Hrvatima kao genocidnom narodu nosi veliki dio krivice za sve što se dogodilo u Hrvatskom domovinskom ratu i posebice u Vukovaru. To je neviđen postupak jednoga srpskog akademika i onih koji to predavanje organiziraju.»

Trebamo se ponašati u skladu s završnom rečenicom teksta prof. Marušića:

Došlo je novo vrijeme; Hrvati su sada pravednici među narodima. Naša povijest je plemenita i sjajna i to trebamo zauvijek spoznati i svima i svuda otvoreno govoriti.

Zato mi je čudna tvrdnja Ivice Šole, s kojim se rijetko ne slažem, o štetnosti rasprava o pozdravu ZDS. On kaže: Hrvatska je i tako stotruko ranjiva i nedovršena država, pa isticanje "Za Dom spremni" kao "starog hrvatskog pozdrava" samo hrani i ide na ruku državama poput Srbije čija je vlast sastavljena od Šešeljeve i Miloševićeve dojenčadi.

...naše države nikle na herojskoj epopeji Domovinskog rata i u čijem kontekstu jedino junački HOS ima pravo rabiti taj pozdrav jer ovdje "Za Dom spremni" nije usklik iza kojeg stoje rasni zakoni, zločinačka ideologija, već borba za slobodu, demokraciju i sve ono što je u suprotnosti bilo sa fašizmom, bilo sa komunizmom, koji je u mnogočemu bio krvaviji od samog fašizma...

<https://narod.hr/hrvatska/ivica-sola-da-antifasizam-je-zadnje-utociste-hulja-za-dom-spremni>

Zapravo, ovako se samo daje legitimitet srpskoj fašističkoj agresiji na Hrvatsku, jer i u povijesnim raspravama moramo misliti što će reći oni u Srbiji. Zapravo ovakav stav mi nije dalek od zaključka

Plenkovićeve Komisije o tome da su simboli onih koji su razarali Vukovar poželjni, a ZDS kojim se branio Vukovar – može koristiti samo HOS na (poželjnim) sprovedima HOS-ovaca.

Ipak moram priznati, Šola i u naslovu teksta, a i završava ga sa ZA DOM SPREMNI. Nisam znao da je HOS-ovac.

S druge strane dr. sc. Zlatko Hasanbegović je potvrdio moju pretpostavku izrečenu prije par dana, kako je njegova stara izjava zapravo bliska mojim stavovima:

Predsjednica i “Za Dom spremni”

“Ja sam o tome sve jasno rekao. Od odgovornih državnika, a ne prolaznih političara, traži se jasan stav u svemu pa i u ključnim povijesnim prijelomima”, smatra.

“Cijeli je ovaj slučaj nastao zbog pokušaja kriminalizacije simbola zakonite ratne postrojbe HOS-a. Ne može u tom kontekstu biti rasprave jesu li obilježja HOS-a doborodošla bilo gdje u Hrvatskoj. Jesu u svom integralnom obliku. Drugi kontekst je povijesna pozadina samog pozdrava.

Kao povjesničar sam jasno rekao da nije riječ o prastarom pozdravu već o pozdravu koji je proizašao iz baštine ustaškog pokreta. Samim tim je taj pozdrav i hrvatski, jer nije proizašao iz baštine bugarskog i kineskog pokreta. To je jedan od povijesnih hrvatskih slogana poput “Vjera u Boga i seljačka sloga”, “Bog i Hrvati”... “, rekao je Hasanbegović za NI

<https://kamenjar.com/hasanbegovic-za-dom-spremnij-povijesni-hrvatski-slogan-kao-i-bog-i-hrvati/>

Hasanbegović je govorio o svojim pogledima na ZDS i u Bujici. Zapravo, Jandroković je pokazao da je Predsjednica morala govoriti o ZDS kao uvjet potpore HDZ-a. Čini se da u HDZ-u i nisu zadovoljni s njenom izjavom. Trebala je samo dati potporu Plenkovićevom Povjerenstvu, a ona je: *“Za Dom” je jedna od povijesnih varijanti hrvatskog pozdrava i pokliča, a “Za Dom spremni” ...* Dragi Đuro, vjerojatno Ti je drago što je naš veliki književnik Hrvoje Hitrec dao i svoje sjećanje na Domovinski rat i ZDS:

O pozdravu ZDS u vrijeme Domovinskoga rata

Nikako da se raščisti je li ili nije stari hrvatski pozdrav, te malo jest, a malo nije. Kako koji savjetnik kaže. A da je novi .hrvatski pozdrav,

to jest najnoviji, iz vremena Domovinskoga rata, nema nikakve dvojbe i nije samo likovno na oznakama HOS-a, nego je bio više-manje uobičajen, općenito. To jest kako gdje: najčešće ondje gdje je bilo najgušće. Ne posve slučajno uzeo sam ovih dana u ruke (moju ili svoju) knjigu „Lijepa moja“ tiskanu svršetkom 1992., koju nikakva naknadna pamet ne može demantirati, niti je tko bilo što u njoj napisano demantirao u vrijeme objave, a kao što je poznato onima kojima je poznato, u najtežim mjesecima 1991. bio sam doslovce svugdje gdje se pucalo. Rečeni pozdrav spominjem u knjizi ipak samo na jednom mjestu: već je siječanj 1992. i u Osijeku se nešto lakše diše, u Tvrdi velika svečanost oko datuma međunarodnog priznanja Hrvatske, puna dvorana vojske, izlazi stasiti zapovjednik i vikne „Za Dom !“, a stara se zgrada zatrese od odgovora „Spremni“. Nitko od tih hrabrih ljudi nije mjerio kukuruz, štono riječ, nije podignuo ruku u skladu s rimskim pozdravom, nije slavio Pavelića ni Hitlera, ne, bilo je to izgovoreno iz srca odvažnih hrvatskih vojnika koji su već u mnogim krvavim danima 1991. dokazali da su za dom spremni dati sve. I ne će meni nitko docirati, posebno ne oni koji su se u onim strašnim vremenima skrivali ili bili tijelom ili samo duhom na neprijateljskoj strani, kao što su i sada. Ni oni hrvatski političari koji su se dali navući u zamku pa se panično brane od možebitne optužbe za neoustašluk, dok istodobno srbijanska štampa nema skrupula pa i nadalje baš sve Hrvate naziva ustašama – baš kao u vrijeme rata.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/31330-h-hitrec-smrtpis-povijesti-u-hrvatskom-skolstvu.html>

DA, treba raščistiti, a ne bojati se reagiranja iz zemlje koja je izvršila fašističku agresiju na Hrvatsku! Kao da smo zaboravili da ta „priča“ nije započela s raspravom o tome kakav je ZDS. Sve je počelo s napadom na Marka Perkovića Thompsona. Kao HOS-ovac spremao se ići u Vukovar, ali nije dočekao jer je Vukovar pao prije nego što je on trebao otići. A on je stalna meta vlasti i danas. Njima su poželjni ljudi kao što je onaj notorni Hribar . Pogledajte tekst:

Hribar mi je rekao: Ne izbaciš li Thompsona iz filma, nema ti nagrade

<https://kamenjar.com/hribar-mi-je-%e2%80%a8rekao-ne-izbacis-%e2%80%a8li-thompsona-%e2%80%a8iz-filma-nema-ti-nagrade/>

Za one koji su zaboravili: Hrvatski audiovizualni centar (HAVC) s Hrvojem Hribarom na čelu financirao je mnoge koprodukciju koje izvrću istinitost Domovinskoga rata. Sredstvima koje je HAVC dobivao od ministarstva kulture financirani su kontroverzni filmovi poput "15 minuta – Masakr u Dvoru" kojem je dodijeljeno 250.000 kuna.

S poštovanjem,
Josip Pečarić

P.S. Tekst o HOS-u dr. Marka Jukića možete pogledati na poveznici:
<http://hu-benedikt.hr/?p=115479>

KOMENTAR DAMIRA BOROVČAKA

Zanimljiv komentar mog odgovora prof. Vidmaroviću dao je naš poznati publicist Damir Borovčak:

Inače, često sjajni IVICA ŠOLA ovaj puta je promašio metu.

A što ćemo, ponekad i sjajni olimpijci u disciplini biation sjajno skijaju i pucaju, no pred samim ciljem promaše metu.

Sada kada je jasno vidljiv dokument da su u demokratskoj Americi Hrvatski domobrani 1936.g. pozdravljali sa "Za dom spremni" nema više nikakve sumnje kakav je taj hrvatski pozdrav ili slogan. Za to nam nisu potrebni veleučeni kvazi antifa-povijesničari iz pupavih mrziteljskih laboratorija, kako bi nam njihov mentor sa saborske govornice ukazivao tko je kršćanin a tko vrli katolik.

To bi trebalo biti svakom jasno, pa i američkom veleposlaniku pouka, neka ne presuđuje hrvatsku povijest koju ne poznaje. Nije li konačno jasno tko je spreman braniti svoj Dom, a tko mrzi Hrvatsku u kojoj je rođen?

Naprosto je nevjerojatno, koliko nas puta samo jedan notorni profilažac treba ugristi iz iste rupe?

Potrebno je napomenuti da se to razobličavanje laži o povijesnom slijedu pozdrava/slogana "Za Dom spremni" ne bi ni slučajno rasvijetlilo da nije bilo rovovske bitke akademika Josipa Pečarića i pridruženog mu dr. Josipa Stjepandića. Njih dvojica su najzaslužniji da su profi-laži o pozdravu "Za Dom spremni" razobličene. Što govori samo da ponekad nisu nužni strukovni povijesničari da bi se razotkrile povijesne podvale i neistine.

Borovčakov komentar Šolinog teksta je stvarno duhovit. Pun pogodak. Recimo sam naslov Šolinog teksta (*Da, (anti)fašizam je zadnje utočište hulja. Za Dom spremni!*) bio bi mi bolji bez zagrada u (anti)fašizam. Antifašisti danas izmišljaju fašiste u Hrvatskoj samo da ih nebi vidjeli u fašističkom agresoru na Hrvatsku, kao što je to vidio nedavno i Marcel Holjevac u svom tekstu. Jasno je da bi u takvom tekstu, u kojem se ne bi promašila meta, dio o Srbiji bio sličan Holjevčevom komentaru.

S hrvatskim povijesničarima jesam polemizirao kada bih primijetio neku nelogičnost ili nepotpunost u iskazima. Kada je riječ o tvrdnji

o „starom hrvatskom pozdravu“ nisam ulazio u negiranje njihovih podataka već o prirodi što bi to trebalo značiti.

Još u vrijeme Peticije ZDS, tj. napada na „Bojnu Čavoglave“ i Thompsona od strane vlasti, kada su nam iz Ureda Predsjednice poručili da je to pozdrava „na razini provokacije“, odgovorio sam im da oni „čitaju hrvatsku povijest srpskim očima“ i poslao tekst Eve Kirchmayer. Bilić „Glazbom i riječju za dom kroz povijest“ iz koga je jasna neraskidivost „Za Dom spremni“ od „Za Dom“.

Nedavno sam u jednom komentaru ponovo dao moj tekst o polemici Predsjednica-Hasanbegović.

Hasanbegoviću sam zamjerio nedorečenost kada je govorio o „ustaškom pozdravu“. U nedavnom tekstu sam i napomenuo kako je on mislio o tome slično meni i vidimo da je ovih dana on doista to i potvrdio. U prilogima dajem i o tome kako je on to pojasnio u Bujici. Spomenuo je i pozdrav „Za Dom“ (vidjeti snimak), ali je inzistirao na samoj formulaciji „Za Dom spremni“ i o tome kako se ona pojavila. S druge strane oni kojima je to stari hrvatski pozdrav imaju pravo to tvrditi jer su u biti značenja ista, a u mom spomenutom tekstu ili još kod napada na Josipa Šimunića govorio o prirodnom razvoju pozdrava – dakle isto ono što su srpski povjesničari koristili kod njihovog pozdrava s tri prsta – pozdrava nastalog u njihovoj fašističkoj agresiji.

Ali itekako mi je prihvatljiv i Hasanbegovićev pristup jer sam se i sam pozivao na autorstvo izreke „U Boki kotorskoj svaki kamen govori Hrvatski“ koja se ponekad pripisuje Stepincu. Ali ja itekako naglasim da je u biti ono što je doista rekao naš svetac istovjetno s onim što sam ja rekao.

Da je Predsjednica doista mislila na istovjetnosti značenja tih pozdrava neizravno je potvrdila u svom drugom obraćanju javnosti. Sada je poprilično jasno da je potpora HDZ-a uvjetovana podršci stavovima Plenkovićevog povjerenstva o ZDS što je jasno pokazao Jandroković, ali nam je američki veleposlanik pokazao da su interesi bili mnogo širi. Međutim i tada je spomenula „Za Dom“ kao jednu od povijesnih varijanti hrvatskog pozdrava i pokliča. Da nije prastari pozdrav ZDS ali jest varijanta tj. pozdrav s istim značenjem „Za Dom“. Vjerojatno otud i potreba za Jandrokovićevo „objašnjenje“ što je Predsjednica rekla. Da nije bilo i drugih primjedbi na račun Predsjednice kao što su one o izbjegavanju u govorima „velikosrpske

agresije“, „srpskog genocida u Srebrenici“, generala Praljka i Brodarca još bi mogli povjerovati da je Predsjednica namjerno spomenula „Za Dom“. S druge strane u Prilozima dajem i mišljenje našeg poznatog povjesničara prof. dr. sc. Josipa Jurčevića. Vidjet ćete kako u njegovom tekstu podjednak prostor je dan i pozdravima „Za Dom“ i „Za Dom spremni“. Obratite pažnju na sam završetak njegovog teksta koji daje jedan od mogućih razloga zašto je Plenković zabranio svom povjerenstvu da razmatra vrijeme prije NDH, kao i to da ne smiju razmatrati i povijesne laži o NDH. Taj završetak je:

Na koncu, navedimo nešto što služi kao mali odmak od naših predrasuda i našeg vremena u koje smo utopljeni, te koliko je u ovom problemu, a i inače, poučno gledati i iz šireg konteksta. Naime, 1932. godine (u vrijeme ustaškog Velebitskog ustanka), list „Proleter“, glavno glasilo CK KPJ, ultimativno je zahtijevalo da svi komunisti moraju pružiti svekoliku pomoć – ustašama.

S druge strane u komentarima u svezi s Predsjedničanim izjavama pojavila se tvrdnja o ZDS kao „domobranskom pozdravu“. Uputio sam upit nekim hrvatskim povjesničarima. Nadam se da će nekome od njih to biti zanimljivo i da ćemo i o tome doznati što misle naši povjesničari.

Josip Pečarić

**JE LI POLITIČARIMA KRIVA
MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.**

**ODGOVOR PREDSEDNIKU DHK-a
(1.)**

Poštovani g. Vidmarović,

Zahvaljujem se na Vašem komentaru:

*Naslov: RE: Fwd: JE LI AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST? Ili:
RUGAJU LI SE KINEZI HAZU-u?*

Datum: Mon, 21 Jan 2019 16:28:19 +0100

Šalje: dvidmarovic

Prima: Josip Pecaric

*OVO JE TUŽNO. HAZU BI TREBALA BITI OKOSNICA
NACIONALNE ZNANOSTI KULTURE. UMJESTO TOGA,
NASTAVLJA S PRAKSOM POLITIČKE KOREKTNOSTI.*

Da, trebala bi biti! I bila je okosnica sve do izbora Kusić-Rudanove uprave. Ta Uprava je itekako promijenila to. Simbol te promjene u znanosti je njihov odnos prema časopisima. Moji časopisi koji su

među najboljim i na svjetskim listama – nisu dobri. Ali časopis u kome objavljuje puno sam predsjednik HAZU, niz akademika, supruga predsjednika vlade (preko noći onoliko radova koliko joj treba za izbor – moja podrugljiva interpretacija ali dobro je pogledati: <https://bib.irb.hr/lista-radova?autor=244380>), ministar znanosti (zajedno s Glavnim tajnikom HAZU-a prozivan uzalud i u Hrvatskom saboru zbog toga) i mnogi drugi koji nisu iz te struke, ali časopis je na svjetskim listama – pa je to ono pravo za hrvatsku znanost.

Rezultat je bio izbacivanje tog časopisa sa svjetskih lista i rezultat je da je među hrvatskim znanstvenim časopisima po Scopusu taj časopis – poželjan za hrvatsku znanost po HAZU - na 66. mjestu, a moja tri nepoželjna su među prva 5!

Što mislite financira li se u RH taj poželjan časopis ili nepoželjna tri? Meni je šokantno da je uz to stao budući glavni tajnik HAZU-a i predsjednik Upravnog odbora HRZZ-a jer se radi o znanstveniku s izvrsnim referencama. I moj razred (matematika, fizika i kemija) u kojemu su također izvrsni znanstvenici.

Ovih dana je predstavljena moja knjiga koja zapravo na neki način obilježava tu promjenu u HAZU.

Igor Vukić je ustvrdio:

U knjizi su obavijesti i o drugim njegovim radovima s ovom temom, a osobito o lobističkom pothvatu kojim je 2012. godine uspio spriječiti da historičar Ivo Goldstein postane član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Uživat ćete čitajući akademikove komentare i intervjuje koje je davao tim povodom.

Uzgred, prije koji tjedan Ivo Goldstein uspio je postići da ga imenuju inozemnim članom Akademije nauka Bosne i Hercegovine. Dakle postao je ipak akademik. I pored svih javnih upozorenja na nedostatke Goldsteinova znanstvenog i stručnog rada. Ne želimo ništa loše reći o Akademiji nauka BiH, ali nam je ipak žao što se u Sarajevu nije našao neki Pečarić pa da i bosansku akademiju sačuva od tako drastičnog snižavanja kriterija.

<https://narod.hr/kultura/igor-vukic-dezurni-osporavateljji-zele-da-slika-logora-o-jasenovcu-ostane-onakva-kakvu-su-projektirali>
<https://kamenjar.com/govor-igora-vukica-na-predstavljanju-knjige-razotkrivena-jasenovacka-laz/>

Uprava je tog omiljenog kandidata pozivala na proslavu u Akademiju. Ali više od 2/3 akademika na Izornoj skupštini je bilo protiv.

Evo kako je jedan poznati hrvatski povjesničar to opisao (dano i u novoj knjizi):

Prijatelju, jest da je tužno i ružno ali priznajem nisam se već danima tako zdušno nasmijao. Izvrstan i drag jesi, no ti si vraški duhovit. Braniti prvu crtu znanosti u nas – HAZU iskričavom duhovitošću to može samo akademik J. Pečarić i još k tome čovjek je iz havlije matematike. Poznat mi je "znanstveni" opus našeg Ive. Dakle, nije mi nepoznato što je napisao i što su drugi o njegovim "istraživanjima" napisali. Međutim, godinama u našim staleškim krugovima govori se: svaki fakultet i znanstveni institut ima svoga redikula, bar jednoga. Naš je bio i ostao Ivo Goldstein. Najprije u tom kontekstu mogu shvatiti njegovu želju da uđe pod krov naše nacionalne palače znanosti i umjetnosti. Njegovi zagovornici i rijetki defenzori pripadaju odreda skupini naših redikula. Od vremena do vremena oni postaju glasniji. Na pomolu je, čini se, nova koalicija – Akademija redikula.

Je li cilj i bio od HAZU napraviti Akademiju redikula?

Zar nije Akademija redikula već onaj napad u Hrvatskom saboru koji je toliko sličan napadima na samo predstavljanje knjige:

KERBLER, J. *U Jasenovcu se umiralo od bolesti?! Nn: Nove skandalozne tvrdnje:*

<http://m.novosti.rs/vesti/planeta.300.html:772212-U-Jasenovcu-se-umiralo-od-bolesti>

SRPSKAINFO. *Skandalozna knjiga predstavljena u zagrebu "U Jasenovcu su logoraši umirali prirodnom smrću, zbog bolesti, i bili su uglavnom HRVATI":*

<https://leutar.net/2019/01/18/skandalozna-knjiga-predstavljena-u-zagrebu-u-jasenovcu-su-logorasi-umirali-prirodnom-smrcu-zbog-bolesti-i-bili-su-uglavnom-hrvati/>

TELEGRAF.RS. *Promocija knjige "Razotkrivena jasenovačka laž": U Jasenovcu umrlo nešto više od 1.000 ljudi, najbrojniji logoraši bili Hrvati. Pn: Autori knjige su pseudoistoričar i matematičar Josip Pečarić i hrvatski sveštenik Stjepan Razum:*

<https://www.telegraf.rs/vesti/jugosfera/3025147-promocija-knjige-razotkrivena-jasenovacka-laz-u-jasenovcu-umrlo-nesto-vise-od-1000-ljudi-najbrojniji-logorasi-bili-hrvati>

INFORMER. Promovisana ustaška knjiga laži: U Jasenovcu ubijeno 'hiljadu ljudi', žrtve uglavnom Hrvati?! Autor studirao u Beogradu, voli Hitlera i veruje da je Zemlja ravna! :

<https://informer.rs/vesti/balkan/416875/promovisana-ustaska-knjiga-lazi-jasenovcu-ubijeno-hiljadu-ljudi-zrtve-uglavnom-hrvati-autor-studirao-beogradu-voli-hitlera-veruje-zemlja-ravna>

Naravno i na HTV-u je bilo napada. Naravno uvijek je tu revizionizam (znamo da im je Tuđman bio glavni revizionist, ali to već ne smiju javno reći).

Što se tiče HAZU najznačajniji dio je što se Karolini Vidović Krišto zamjera što smo je posebno pohvalili. Tako sam na predstavljanju rekao:

Međutim promicateljima Jasenovačke laži najviše su krivili urednicu na HTV-u Karolinu Vidović Krišto. Ona je zamislila emisiju u kojoj će se čuti obje strane, pa je uz Vukića pozvan i povjesničar s Filozofskog fakulteta u Zagrebu prof. dr. sc. Hrvoje Klasić. Kad je čuo da će u emisiji biti Vukić Klasić je odbio nastupiti. Znao je da bi ispao smiješan u suprotstavljanju istinskom istraživaču logora u Jasenovcu. Pretpostavljam da je ljudima na HTV-u kriva Karolina Vidović Krišto jer je ona trebala znati da će se to dogoditi. Zapravo mislim da su pogriješili u tome jer je ona teško mogla znati da je Klasić dovoljno inteligentan da pobjegne od takvog sučeljavanja. Ili su i oni svjesni o nedovoljnoj Klasićevoj inteligenciji pa su je osudili zašto je tako nedovoljno inteligentnog povjesničara zvala u emisiju. sudjelovati istinski istraživač logora u Jasenovcu Zato je četvrto poglavlje na sličan način sastavljeno od tekstova hrvatskog autora koji su komentirali sramotno ponašanje HTV-a prema njoj.

<https://kamenjar.com/predstavljena-knjiga-razotkrivena-jasenovacka-laz/>

Čini se da je problem što je jedan od kandidata za Akademiju (redikula?) Klasić na taj način otpao. Ali ostao je još dobrih kandidata: Boras, Jakovina... Jakovina slijedi Goldsteinov put pa ga vidim predlažu u Programsko vijeće HTV-a:

<https://narod.hr/hrvatska/tko-su-kandidati-za-programsko-vijece-hrt-a-o-kojima-ce-saborski-odbor-za-medije-raspravljati-u-srijedu>
Izborom dosadašnjeg predsjednika HRZZ-a za glavnog tajnika HAZU-a zapravo će se zatvoriti krug među onima koji su najznačajniji u stvaranju Akademije redikula.
U prilogu šaljem i prikaz najnovije knjige Iva Goldsteina hrvatskog povjesničara Vladimira Geigera. Kao podsjetnik da je tada spriječeno ostvarenje Akademije redikula.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

(2.)

Poštovani g. Vidmarović,

Nadam se da sam u svom pismu uspio objasniti sadašnji trenutak u Akademiji, a time i u hrvatskoj znanosti. Kao umjetniku možda Vam to i nije jednostavno.

Npr. kada pogledate link o radovima supruge bivšeg predsjednika vlade posebno trebate obratiti pažnju na dio *Izvorni znanstveni i pregledni radovi u CC časopisima*. To su radovi najvažniji za znanstveno napredovanje.

Iz radova 2. i 3. iz 2013. g. vidi se kako je supruga Predsjednika Vlade imala 2 zajednička rada i s Glavnim tajnikom HAZU.

Također je znakovito da je supruga Predsjednika Vlade objavila 22 rada u takvim časopisima, ali od toga je čak 16 u časopisu Glavnog tajnika HAZU // *COLLEGIUM ANTROPOLOGICUM* u razdoblju 2009.-2013.

Po svom učinku objavljivanja u tom časopisu iz Antropologije približila se donedavnom predsjedniku HAZU koji je kao 'antropolog' – čini mi se imao 19 radova. On ima 2 više jer supruga bivšeg predsjednika vlade ima još jedan rad u tom časopisu 2018. g., ali on je dan u rubrici: *Znanstveni radovi u drugim časopisima*.

Zapravo i to je potvrda činjenice da je časopis Glavnog tajnika izbačen s te liste, i očito to je poželjno za HAZU jer ga je HAZU ponovno predložila za Upravni odbor HRZZ-a. Zajedno s kandidatom za njegovog nasljednika.

Obojica su, kao i prethodni predsjednik HAZU-a, bili obaviješteni i o poziciji mojih časopisa po Scopusu, ali je HRZZ prihvatilo tvrdnje da je takav ugled tih časopisa nebitan. Ipak je činjenica da supruga Predsjednika Vlade i sam Predsjednik HAZU objavljuju u izbačenom časopisu sa svjetskih lista mnogo značajniji za hrvatsku znanost, zar ne?

Zato su sva trojica po HAZU-u osobe koje i dalje trebaju najviše utjecati na hrvatsku znanost. Ja doista nisam u mogućnosti publicirati radove ni ministrima, ni supruzi predsjednika Vlade, ni tolikim kolegama akademikima, a moji matematičari ne bi preko noći postali ‚antropolozi‘ zato što ja imam tri časopisa na svjetskim listama.

Vjerojatno znate da sam se Kusić-Rudanovoj upravi zamjerio 2012. g. kada sam se suprotstavio izboru za akademika sina Posebnog savjetnika tadašnjeg predsjednika Vlade. A supruga tog predsjednika je bila suradnica Glavnog tajnika!

Moraš priznati da takvo moje nepoštovanje uspjeha Glavnog tajnika i Predsjednika HAZU nije bilo u redu, zar ne?

Dvije godine kasnije u HAZU-u su prestali slati obavijesti o predstavljanju mojih knjiga (tada je bila knjiga koju su predstavljali admiral Davor Domazet Lošo i prof. Dr. sc. Miroslav Tuđman – također general). Tako nije poslana obavijest kolegama i za nedavnu knjigu. Radi li se o kontinuitetu – kako je najavljena nova Uprava – vidjet ćemo. (U Prilogu Vam šaljem tekst o tom predstavljanju iz Hrvatskog tjednika od 24. 1. 2019.)

Na kraju, moram Vam se ispričati za slučaj da ova dodatna pojašnjenja nisu bila potrebna. Naime, ima umjetnika – pa i akademika – koji ništa ne znaju o znanosti. Tako je moj dopis kolegama u kome sam protestirao što u svom izvješću Predsjednik HAZU nije spomenuo konferenciju povodom moga 70-og rođendana na kojoj (4 dana, 80 sudionika od kojih pola nije iz RH) na kojoj se o meni govorilo i kao o „kralju nejednakosti“ dobio sam ovakav dopis jednog akademika - umjetnika:

Poštovani gospodine Pečarić, molio bih Vas da me više ne opterećujete ovakvim svojim memorabilijama. Možda nemate pametnijeg posla, no ja svakako imam...

Odgovorio sam kratko:

Poštovani gospodine ...,

Očito ste pročitali što sam pisao, ali očito niste ni razumjeli. Pročitajte ponovo pa će te možda shvatiti da ja komentiram činjenicu da se u Izvješću Predsjedniku nije spomenulo nešto što je trebalo reći. Istinskom akademiku bi to smetalo i ako se radi o drugom akademiku. A o tome da Predsjednik ignorira dopis Predsjednika Odbora za ljudska prava HAZU da i ne kažemo.

Zar Vam nije bilo pametnije samo izbrisati moj e-mail? Za to bi izgubili jednu sekundu Vašeg dragocjenog vremena, nego ovako pokazali tko ste?

JOSIP PEČARIĆ

REDOVITI ČLAN HAZU

IZVANJSKI ČLAN DANU

P.S. Izbrisao sam Vas s moje liste akademika. Izabrani ste ... godina poslije mene iako ste stariji ... godine!

Prije tri dana je na sjednici Razreda protestirao i onaj drugi akademik koji je prozivan od Glavnog tajnika u Hrvatskom saboru jer ni o međunarodnoj konferenciji iz njegove oblasti također nije ništa rečeno.

Mom kolegi je očito važno to što nas je akademik Kusić redovito obavještavao gdje je on sve bio nazočan, a međunarodne konferencije koje su organizirali akademici ili su organizirane akademikima u čast mu je nebitno. Jedino „opravdanje“ mogu vidjeti u činjenici da je umjetnik, mada ima umjetnika koji itekako sve to razumiju. Ili se samo ostvaruje Akademija redikula?

Bilo kako bilo, takva nam je Akademija - ostavština Kusić-Rudanove uprave!

*S poštovanjem,
Josip Pečarić*

P.S. U ime HAZU Glavni tajnik je u Hrvatskom saboru posebno naglasio kako sam se rodio 1948. godine u Socijalističkoj (!?, JP) Republici Crnoj Gori“, a prvu knjigu koju nisu najavili u HAZU trebao je predstaviti admiral Domazet. Zar Vas, koji ste toliko pisali o mojoj Boki kotorskoj, ovo izbjegavanje spomena mog Kotora ili moje Boke u Saboru ne podsjeća na ovo o čemu upravo ovih dana piše admiral Domazet:

...Vremena prohujaše, a zaborav u Hrvata na velikoga admirala postade, moglo bi se reći, gotovo potpun. Iz zaborava ga je, barem

na trenutak, otrgnula hrvatska predsjednica Kolinda Grabar-Kitarović koja će za službenoga posjeta prije dvije godine svojemu domaćinu, ruskom predsjedniku Vladimiru Putinu, prozboriti o dvojici znamenitih Hrvata koji snažno i na najvišoj razini povezuju Hrvatsku i Rusiju.

Jedan imenom Robert Bartini, a drugi imenom admiral Matija Zmajević. Dok se u zaboravnoj Hrvatskoj ta imena nisu našla u medijima ili tek negdje uzgred, u Srbiji je krenula cijela lavina optužaba na račun hrvatske predsjednice.

‘Otrovne’ strjelice srbijanskih medija ne će biti odaslane hrvatskoj Predsjednici zbog Riječanina Roberta Bartinija, genijalnoga konstruktora mnogih ruskih zrakoplova i oca ruskoga svemirskog programa, čijom će zaslugom ruski astronaut Jurij Gagarin postati prvi čovjek koji će poletjeti u svemir, nego zbog velikoga admirala Matije Zmajevića.

Pokrenuto je iz Beograda ‘dokazivanje’ kako je Kolinda Grabar-Kitarović ‘pokušala obmanuti Putina’ jer je admiral Matija Zmajević ‘Srbin rimokatoličke vjere’. Zaboljela je istina srbijansku mitomansku narav i njihovo buncanje o ‘srpskom karakteru Boke kotorske’.

Zato, i zbog toga uvijek ima potrebe citirati Dobricu Ćosića i njegovu izjavu o Srbima i lažima. Povijesnu istinu treba znati. Budu li Hrvati zaboravljali svoje velikane i šutjeli na srbijanske povijesne krivotvorine, laži nam se mogu nametnuti kao istina, pa čak i to da su Srbi početkom osamnaestoga stoljeća imali admirala. Koje li ironije! Hrvatska je predsjednica učinila malen korak prema onomu što se zove ‘otrgnuti od zaborava’.

Na žalost, danas ni u unutrašnjosti katoličke crkve svetoga Luja u ulici Malaya Lubyanka, kao ni u njezinu vanjskom dvorištu, više ne postoje ostatci Zmajevićeve nadgrobne ploče. Zaborav je učinila svoje.

Došlo je vrijeme da se iz mraka zaborava izvuče iznimnoga čovjeka, Hrvata i admirala, čiji je uloga u stvaranju ruske države nemjerljiva ovozemaljskim mjerilima. I kao što netko napisao, zajednička je to obveza i Rusije i Hrvatske. Hrvatske svakako budući da se radi o pomorskom identitetu i slavi Hrvata.

<https://kamenjar.com/davor-domazet-loslo-tri-velikana-cekaju-izlaz-iz-hrvatskoga-zaborava/>

STJEPAN RAZUM: LIEPI DOMOVINSKI POZDRAV

Predstavljanje knjige: PEČARIĆ, Josip. *Predsjednica i 'Za Dom spremni'*. Vlastita naklada. Zagreb, 2019., 214 stranica.¹

Od dviju knjiga, koje večeras predstavljamo, meni je zapala čast predstaviti drugu – “Predsjednica i ‘Za Dom spremni’”. Podsjećam poštovano slušateljstvo, koliko je meni poznato, to je treća knjiga s častnim i junačkim hrvatskim pozdravom u naslovu, objavljena u državi Hrvatskoj u posljednjih nekoliko godina. Najprije je Elvis Duspara u svibnju godine 2016. objavio knjigu “Za Dom spremni”, s podnaslovom “Inat knjiga” (Zagreb, 2016.), zatim je akademik Josip Pečarić godine 2017. objavio svoju prvu knjigu s hrvatskim pozdravom “Dnevnik u znaku ‘Za Dom spremni’” (Zagreb, 2017.), da bismo sada pred sobom imali njegovu drugu knjigu s tim pozdravom “Predsjednica i ‘Za Dom spremni’” (Zagreb, 2019.).

Na samom početku knjige u svom predgovoru dr. zn. Josip Stjepandić daje ocjenu (diagnozu) današnjega političkoga i društvenoga stanja u državi Hrvatskoj (str. 9-14). Piše o bolestnoj društvenoj zbilji, u kojoj politička elita vodi protuhrvatsku politiku ili točnije veleizdajničku politiku na štetu Hrvatske, a javnosti se nameće razprava o pozdravu, koji bi trebao biti samorazumljiv za predsjednicu i svakoga, tko obnaša političku vlast u državi Hrvatskoj. Vrh tzv. hrvatske vlasti radi protiv svoje države i svoga naroda, a posljedica toga je teško bolestno društvo. Odričući se pozdrava “Za Dom spremni”, s kojim su se hrvatski branitelji stoljećima odupirali tuđinskim osvajačima, podanički i poltronski hrvatski političari idu zacrtanim smjerom, koji će dovesti, predmnjeva dr. Stjepandić, do diskreditacije hrvatskih branitelja i

¹ Ovo je štivo pročitano na predstavljanju knjige u Zagrebu, Slovenska 21, u Domu branitelja HVIDRA, 4. travnja 2019.

Hrvatskog obranbeno-osloboditeljskoga rata obćenito. Stoga odbacivanje pozdrava "Za Dom spremni" može se protumačiti jednino zamišljenim pozdravom "za izdaju spremni".

Za zaključno štivo ove knjige sročitelj je odabrao članak dr. zn. Sanje Bilač, koja daje sličnu ocjenu (str. 210-214). I ona piše o "izdajničkoj političkoj eliti na vlasti", koja ima zadatak "trajno paralizirati hrvatsko nacionalno biće, ugušiti njegov razvoj, oduzeti pravo na stvorenu nacionalnu državu i u konačnici Hrvatsku staviti pod tuđu kontrolu" (str. 211). Stoga dr. Bilač poziva hrvatske umnike, branitelje i domoljube, da pokažu nacionalnu zrelost i preuzmu odgovornost. A osnovno je pitanje: jesmo li spremni?

Akademik Josip Pečarić, ovom, kao i mnogim svojim dosadašnjim knjigama, pokazuje da je spreman razodkrivati laži, spreman je boriti se za istinu, za svoju i našu Hrvatsku.

Sročitelj Pečarić započinje knjigu svojim pismom predsjednici Republike Hrvatske Kolindi Grabar-Kitarović (str. 15-16), koje joj je uputio, nakon što je ona objasnila javnosti, da je pozdrav "Za Dom spremni" kompromitiran i neprihvatljiv, nakon čega ju akademik Pečarić pita: "Želite li Vi reći da je ZDS kompromitirao Domovinski rat?". Nadnevak pisma nije naveden, ali ga nije teško odrediti, ako se potraži njegova objava na raznim portalima.

Pozdrav "Za Dom spremni" ili njegovu inačicu koristila je hrvatska vojska u doba Drugoga svjetskoga rata, a koristili su ga i hrvatski branitelji u doba Hrvatskog obranbeno-osloboditeljskoga rata. Budući da je Predsjednici i drugim političarima važnije, što je bilo prije, a ne poslije, sročitelj zaključuje, da im je važniji Drugi svjetski rat od Hrvatskog obranbeno-osloboditeljskoga rata. To nije mišljenje samo akademika Pečarića, nego je to obći dojam u hrvatskom političkom prostoru. To je tako, jer su gubitnici u Hrvatskom obranbeno-osloboditeljskom ratu, velikosrbski napadači i njihovi hrvatski pomagači zauzeli odlučujuće političke položaje u državi Hrvatskoj, pa nastoje izbjeći svaki govor o Hrvatskom obranbeno-osloboditeljskom ratu, koji bi ih nužno podsjećao na njihovu lošu ulogu i izdaju vlastite domovine, tako da su hrvatskoj javnosti nametnuli govor o Drugom svjetskom ratu, odnosno o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, o kojoj još uvijek na tragu komunističke i velikosrbske politike govore kao o oličenju svega zla

na ovome Svietu. Na to su nažalost pristali hrvatska Predsjednica, predsjednik Vlade Andrej Plenković i drugi političari, pa svima nama nameću sliku vlastite prošlosti i sadašnjosti prema želji i ukusu naših neprijatelja. Nevjerojatno, ali istinito! Na žalost!

Već više puta izrečena istina iz usta akademika Josipa Pečarića, dolazi na vidjelo i u svezi s ovim pozdravom, a to je, da se međusobno pomiruju djeca partizana i komunista iz svih stranaka, a na štetu hrvatskoga ponosa i hrvatskih vrijednosti.

U ovom predstavljanju svakako je potrebno iztaknuti pismo, koje je akademik Pečarić poslao veleposlaniku Sjedinjenih Američkih Država Robertu Kohorstu, koji je bio izrazio zadovoljstvo, što je predsjednica Grabar-Kitarović promienila svoje mišljenje glede pozdrava “Za Dom spremni” (str. 42-43). Nije uobće bitno, je li to stari ili novi, ustaški ili braniteljski, hrvatski ili bilo kakav drugi pozdrav, nego je bitno to, da su s tim pozdravom hrvatski branitelji, među kojima osobito hosovci, ginuli za svoju državu Hrvatsku u doba Hrvatskog obranbeno-osloboditeljskoga rata, upravo onako kako su hrvatski branitelji ginuli za svoju državu Hrvatsku u doba Drugoga svjetskoga rata. Dovoljno se sjetiti branitelja Odžaka iz svibnja godine 1945.! A ginuli su u ovom novom ratu, među inim, i stoga što su Sjedinjene Američke Države dale zeleno svjetlo za velikosrbski fašistički napad na Hrvatsku. Sada sjedinjeno-američko-državni veleposlanik nas podučava, kako “postoje izrazi kojima nema mjesta u modernom društvu” i pod tim izrazom misli upravo na domoljubni pozdrav “Za Dom spremni”. Takva izopačenost i čudoredna nakaradnost može proći samo kod ljudi bez obraza i časti! Osvajačke sile inače ne drže ništa do časti i do međunarodnoga pravnoga poredka.

Vriedno je iztaknuti i otvoreno pismo predsjednika HSP-a Karla Starčevića i predsjednika Glavnoga stana HSP-a Nikice Augustinovića, koji pišu predsjednici: “Vi ste 16. II. 2019. pljunuli na veliki dio onih koje predstavljate. Prije svih, na sve žrtve Domovinskog rata, kako na poginule branitelje – pripadnike HOS-a – koji su položili svoje živote ZA DOM SPREMNI, tako i na civilne žrtve srbočetničke agresije. Pljunuli ste na žrtve mladića, koji su poginuli za hrvatsku Državu s oznakom ZA DOM SPREMNI. Pljunuli ste na sve roditelje, koji su ostali bez sinova i kćeri, koji su

bili ZA DOM SPREMNI. Pljunuli ste u lice većini hrvatskog naroda.” (str. 44).

Divnu pouku dao je svojim pismom veleposlaniku Kohorstu Anto Đapić (str. 46-49), o suverenosti, o vriednostima hrvatskoga naroda i o uljudnom ponašanju stranih veleposlanika, pa bili oni predstavnici vodećih svjetskih sila. Vriedno ga je pročitati!

Dakle, knjiga koja je pred nama jest zbirka raznih članaka ponajprije njezinoga sročitelja akademika Pečarića, a onda i mnogih sudobnika, koji su reagirali na prestrojavanje predsjednice Grabar-Kitarović iz domoljubnog tabora u bezlični globalistički tabor, odričući se pozdrava “Za Dom spremni”, kao i na izjavu sjedinjeno-američko-državnog veleposlanika Kohorsta glede toga prestrojavanja, a na kraju je i reakcija na smušeno vrludanje glede toga pozdrava hrvatskoga povjestničara dr. zn. Marija Jareba.

Svejedno je, je li “Za Dom spremni” stari ili jako stari pozdrav, ili uobće nije stari, važno je da je on naš, sadašnji – sudobni pozdrav, da je to pozdrav iz Hrvatskog obranbeno-oslobodilačkoga rata. Poviestnost ostaje u poviesti, u prošlosti, a sudobnost živi u sadašnjosti!

Osvajački narodi ili njihovi političari ne vole narode i pojedince koji su spremni braniti svoj dom i svoju domovinu i pod cieniu života, jer im time onemogućuju njihov prodor u tuđe dvorište, u tuđi dom. Stoga je razumljivo da veleposlaniku svjetske slile nije simpatičan taj domovinski pozdrav u hrvatskom narodu, premda ga u svom narodu vjerojatno podržava. No, nije razumljivo da se tog pozdrava odriču vodeći ljudi u vlastitom narodu. Zapravo, razumljivo je, kad znamo zbog čega to čine; razumljivo je, ali je biedno i izdajnički.

U samom hrvatskom narodu postoje pojedinci, koji služe tuđim probitcima ili pak zbog ideoloških razloga mrže vlastiti narod, kojemu nepotrebno nameću okostnice, da se njima mjesecima i godinama bavimo, kako bi zamračili neku svoju nečastnu i sebičnu djelatnost. U ovoj knjizi navedeno je nekoliko osoba, koje pokazujući svoju odbojnost prema pozdravu “Za Dom spremni”, nieću patriotizam iliti domoljublje. Budući da nije normalno biti protivnik vlastitoga naroda, potrebno je iztražiti pozadinu tih ljudi, potrebno je odkriti uzroke toj izvnutosti. Ova nam knjiga daje u tom smislu barem neke naznake. Tako za saborskoga zastupnika dr. zn.

Milorada Pupovca saznajemo da je predsjednik stranke, koju je osnovao ratni zločinac; predsjednik Vlade RH mr. zn. Andrej Plenković protivno volji hrvatskoga naroda, očitovanoj na izborima, sastavio je Hrvatsku Vladu; predsjednica Kolinda Grabar-Kitarović oblikovala je svoj vrijednosni sustav na sustavu svojih partizanskih 'none' i 'nonice'; pučka pravobraniteljica Lora Vidović nezakonitim je putom došla na tu javnu službu; filmaš Hrvoje Hribar financira filmove u službi velikosrbske pomicbe; gradonačelnik Boris Miletić podpuno se izgubio u narodnostnom vrijednosnom sustavu do razine mazohizma; dr. zn. Ognjen Kraus, premda genetički potomak meni dragoga židovskog naroda, po svom je opredjeljenju politički velikosrb, što mu je namro otac, koji je bio komunistički progonitelj; dr. zn. Hrvoje Klasić, sveučilišni predavač, koji se sramoti svakim svojim javnim nastupom, pokazujući nerazumijevanje hrvatske stvarnosti u prošlosti i sadašnjosti. Dakle, svi navedeni ljudi, protivnici pozdrava "Za Dom spremni", imaju, kako to narod kaže, nekog putra na glavi, koji ih ograničava u zdravorazumskom promišljanju i djelovanju.

Unatoč njima i nasuprot njima u hrvatskom narodu ima mnoštvo domoljuba, koji su na primjeru pozdrava "Za Dom spremni" pokazali izpravno opredjeljenje i spremnost, da se bore za istinu i za svoj hrvatski narod. U ovoj knjizi, uz samoga sročitelja Pečarića, prepoznao sam četrdeset i tri hrvatska uglednika, znanstvenika i domoljuba, koji su stali u obranu tog pozdrava i slobode njegove upotrebe. To su (navedimo ih iz poštovanja i zahvalnosti): Miro Banović, dr. zn. Sanja Bilač, Damir Borovčak, Velimir Bujanec, Joško Buljan, dr. zn. Jure Burić, Anto Đapić, Vlado Glavaš, dr. zn. Zlatko Hasanbegović, dr. zn. Andrija Hebrang, Hrvoje Hitrec, Zvonimir Hodak, Marcel Holjevac, Barbara Jonjić, dr. zn. Marko Jukić, dr. zn. Josip Jurčević, Damir Kalafatić, Davor Karačić, Tomislav Karamarko, Krešimir Kartel, Eva Kirchmayer-Bilić, Mate Knezović, mons. dr. zn. Vlado Košić, Pero Kovačević, Vjekoslav Krsnik, Ivica Marijačić, Stijepo Miović Kočan, Marko Perković Thompson, Gordana Sarkotić, dr. zn. Slobodan Lang, Marko Marković, dr. zn. Matko Marušić, Peđa Mišić, dr. zn. Ante Nazor, Mirela Pavić, dr. zn. Damir Pešorda, Mate Radeljić, dr. zn. Ivo Rendić-Miočević, Karlo Starčević, dr. zn. Josip Stjepandić, dr. zn. Ivica Šola, Rudi Tomić i Đuro Vidmarović.

Dok postoji jedan svjestan Hrvat, nema bojazni za zatiranjem hrvatstva, a ovdje ih je navedeno puno više. Pozdrav “Za Dom spremni” pokazatelj je, poput lakmus-papira, našega domoljublja. Svatko od nas prema tom pozdravu, odnosno prema domoljublju mora zauzeti svoje stajalište. Ja sam ga osobno izrekao već godine 2012., kada me je novinarka Andrea Černivec pitala: “Smatrate li da je ‘Za Dom, spremni’ neprihvatljiv pozdrav i jesu li opravdane intervencije policije? Svjedoci smo tomu gotovo svake godine u Čavoglavama, a bilo je slučajeva i u drugim hrvatskim gradovima, gdje su pojedinci uhićeni zbog ustaških ikonografija ili zbog pozdrava.” Na to sam joj odgovorio:

“Naš se hrvatski narod služi različitim liepim pozdravima, kršćanskim i domoljubnim. Pozdrav ‘Za dom spremni’ je jedan od ljepših pozdrava. Kao i drugi narodi, i mi Hrvati riečju ‘dom’ izražavamo cjelokupni sadržaj obiteljskog života, ali i svenarodnog, domovinskog života. Biti spreman za dom i domovinu žrtvovati se, boriti se, pa i poginuti, to je ono, što se ovim pozdravom izražava. Ako taj pozdrav nekomu smeta, onda mu smeta obitelj kao takva, kao i domovina hrvatskoga naroda. Takvi bi očito željeli, da nestane hrvatska obitelj i hrvatska domovina. No, to što neki politički krugovi u tom pozdravu vide prisjećanje na Nezavisnu Državu Hrvatsku, to je njihov problem, ali kojega bi se morali osloboditi. Zapravo radi se o tome, da nam je komunistička ideologija nametnula, da svu stvarnost moramo gledati s njezinih stajališta i njezinim naočalama, a to znači, da sve ono što nije komunističko, mora nestati, jer navodno je zločinačko, ustaško, nazadno ... To je najočitiji primjer komunističke indoktrinacije. Zatiranje tog pozdrava u novije se vrijeme nastoji provoditi i sa stajališta svjetskoga globalizma i multinacionalnih poduzeća i trgovina, kojima nije u interesu, da postoje svjestni i rodoljubni narodi i da postoje obitelji, koje su štit i obrana od njihovih manipulacija. O kad bi svaki Hrvat i Hrvatica rado upotrebljavao taj pozdrav, ili barem po njegovoj poruci živio, tada bi i naše hrvatsko gospodarstvo procvjetalo, jer bismo kupovali i trošili domaće, a ne uvozne proizvode. Ovaj bi pozdrav trebali koristiti nadasve naši hrvatski političari, koji po svojoj političkoj dužnosti moraju promicati dobro hrvatskoga doma i domovine. U tom bi slučaju gledali, što je bolje za Hrvatsku, a ne za Europsku Uniju, tada bi u dvostranim odnosima

s recimo Srbijom i Slovenijom gledali, što je bolje za Hrvatsku, a ne kako se njima svidjeti. Očito je, da živimo u vremenu nenarodnih vlasti, pa se ovaj pozdrav nikako ne uklapa u tu hrvatsku jednu političku klimu, pa ga se nastoji ukloniti, pozivajući se opet na prošlost.” (Hrvatski list, br. 411, od 9.VIII.2012., str. 33).

Budimo ustrajni, pa ćemo nenarodnih vlasti dočekati opet narodnu vlast! Hvala na pozornosti!

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/15725-liepi-domovinski-pozdrav>

KOMENTAR ĐURA VIDMAROVIĆA

Dragi Joško,

pratio sam rad HGI skoro od osnutka. Znađem sve muke i tegobe kroz koje je prošao i prolazi naš narod u Boki kotorskoj. Boravio sam ondje u tri navrata radeći na knjigama o povijesti i kulturnoj baštini ovoga dijela hrvatskoga etničkog prostora. Osvjedočio sam se koliko je dubok naš mentalni arijanizam, odnosno unutarnja podvojenost i na ovim paralelama. Nije bez razloga Toma, arhidakon splitski, napisao kako su Hrvati u vrijeme doselidbe „bili poprskani arijanskom herezom“. Taj nesretni dualizam obilježava i Bogumilsku teologiju. U političkom smislu najbolje se očituje kroz tzv. „kletvu kralja Zvonimira“.

Žao mi je zbog sukoba na vrhu HGI-ja. Na žalost, od početka su se osjećale svjetonazorske razlike u vodstvu. U produbljivanje sukoba vjerojatno su se uključili i vanjski čimbenici, oni kojima uspjeh stranke s hrvatskim predznakom nije bio po volji. A takvih ima unutar crnogorskih političkih krugova, a još više među srbijanskim. Nemojmo zaboraviti da je Crna Gora izborila nezavisnost zahvaljujući glasovima svojih etničkih manjina. Bez njih teški uvjeti – 55% plus 1 – koje je nametnula EZ, ne bi se mogli ispuniti. Činjenica je kako su posljednje dvije crnogorske Vlade nastale kao posljedak koalicionih sporazuma gospodina Đukanovića sa strankama etničkih manjina. Upravo zbog toga je gospođa Marija Vučinović postala članicom Vlade. U Hrvatskoj se malo pisalo, sasvim sigurno namjerno i ciljano, kako je Crna Gora jedina Država s hrvatskom manjinom, u kojoj ta manjina ima vlastitu hrvatsku političku stranku, a ta je Stranka već dva puta na parlamentarnim izborima dobila potreban broj glasova na osnovu kojega je izborila mjestu u Skupštini, dakle Parlamentu Crne Gore. Gospođa Ljerka Dreagičević iz Budve, bila je prva parlamentarna zastupnica Hrvata izabrana od svoje manjine, a ne na posuđenome mjestu neke političke stranke većinskoga naroda. Nakon nje na to je mjesto izabran je karizmatičan mladi intelektualac (i pjesnik) iz Donje Lastve, Adrijan Vuksanović.

Zaključak: na HGI i dalje će se vršiti pritisak kako bi se iznutra rastočila. Najprije se pokušavalo serijom članaka kojih je autor -NB- Hrvat iz Tivta, kompromitirati gospođu Vučinović kao koruptivnu političarku. Zvonimira Dekovića se fizički ugrožavalo. Bio sam svjedokom kada su mu uništene sve četiri gume na automobilu. Sjedište GHI je nekoliko puta išarano i ugroženo. Odnos naših diplomata prema Hrvatima u Crnoj Gori posebna je priča.

Ja sam se malo udaljio nakon što sam osjetio kako neke druge persone dolaze u prvi plan.

Glede naših Jakovina i Teršelička, nemoj se truditi. Te osobe imaju petrificiranu političku svijest: YU je za njih svetinja. Sve što diše hrvatskim suverenitetom njima je zazorno. Upamti: Viktor Novak i Đuro Vilović, da ne nabrajam dalje, bili su obrazovani i talentirani ljudi. Hrvati, čak svrzimantije, a mrzili su svoj narod više od četnika. To je pravi INTRAŠOVINIZAM. Njihovi sljedbenici, ORJUNAŠI s tzv. građanskim podrijetlom, i TITOISTI s partijskim pedigreeom, jednako rade na propasti RH. Njima treba Jasenovac kao zjenica oka. To je mit o genocidnosti Hrvata kojim mašu nad našim glavama kao s buzdovanom.

U svijet su već davno poslali, a šalju i dalje lažne podatke kako bi RH kompromitirali kao fašističku državu. Ti bi govorio o istini Jasenovca. I ja to želim zbog obiteljskih razloga, ali njima istina nije saveznik i NIKADA ju neće prihvatiti. Čitao si odgovor naših biskupa patrijarhu Irineju, ali i njegov odgovor. Ništa nije korigirao. Za njega, jednako kao i za Šešelja i njegovoga učenika Vučića, vrijedi podjela koju navodiš: Hrvati se dijele na ustaše i srpske slugu. Ti si ondje studirao, ja sam bio poslanik u Skupštini i nešto smo od toga osjetili. Ali vjerujem kako u Srbiji ima i miroljubivih, ekumenski raspoloženih i ljudi bez šovinističkih i velikosrpskih potreba. Dok oni ne dođu na površinu političkog spektra, Srbija će biti remetilački čimbenik na Balkanu. Demonstracije koje upravo traju u Beogradu bude nadu. Ne pišem ovo kako bih želio krvoproliće, već pobjedu razuma. Susjede nam je dao Bog i to se ne može promijeniti. Moramo sa susjedima ostvariti dobre odnose, ali za ljubav je potrebno dvoje. No, teško je razumjeti njihovu politiku: u vrijeme kada su izgubili sve ratove, kada su izgubili Kosovo i Crnu Goru, kada Makedonija ulazi u NATO, kada imaju probleme s natalitetom i iseljavanjem mladih ljudi, i tako dalje, oni tjeraju mega

mitove, podgrijavaju snove o Velikoj Srbiji, uvjeravaju puk kako još sve nije gotovo. A u tome skladno i sinkrono sudjeluju političari, Crkva i SANU. Ideja BARBAROGENIJA živi je više nego ikada. Sotonizam je raditi na uništavanju susjeda, misleći time na procvat vlastite zemlje.

Dragi Joško, nisam siguran u budućnost. EU i tzv. Zapad guraju nas nazad u YU membranu (na djelu su razne varijante, neke lukave, a neke glupe), potiču kod nas stoljetni maniheizam (preko TV, novina, filmova, književnosti, historiografije), ubrzavaju iseljavanje vitalne populacije (silne emisije i tone tiskarske boje koriste se u tom pravcu), a preko mas-medija, ali i međunarodnih ugovora i tzv., sporazuma i deklaracija pripremaju useljavanje izbjeglica iz muslimanskih zemalja (u kojima su NB svjesno izazvali krvave ratove i rušenje stabilnih Vlada kako bi narod prinudili na bježanje)... U to se uključio i vrh naše Crkve. Sve je to prozirno, opasno i moćno.

Ante Pavelić zubar, Svetozar Pribičević i Anton Korošec nisu 1918. bili svjesni što će se dogoditi u budućnost. Nije to shvatio ni drugi Pavelić. Prilika je spomenuti, kada je nakon kapitulacije Italije bljesnula mogućnost inkorporiranja Boke kotorske u veležupu Dubrava, dio pravoslavnih paroha ponudio je lojalnost prije nego rkt. župnici.

Franjo Tuđman je shvaćao filozofiju povijesti. Treba čitati „Velike ideje i mali narodi“. Ali više nema Franje Tuđmana, više nema Franje Kuharića, više nema Ivana Pavla II. Sami smo sa svojim manihejskim naslijeđem.

VOLE SVOJATATI HRVATSKO

U Hrvatskoj se zna o pokušajima negiranja hrvatske kulturne baštine u Boki kotorskoj na primjeru Bokeljske mornarice. Ono što je posebno zanimljivo je što tu posebno mjesto ima novi admiral Bokeljske mornarice Anton Sbutega. Svojevremeno je prof. Đuro Vidmarović upozorio kako Sbutega, još dok je bio veleposlanik Crne Gore, piše članak o izložbi u kojoj je Crna Gora bila predstavljena uglavnom hrvatskom kulturnom baštinom iz Boke, i uopće nije spomenuo riječ Hrvat (7. prosinca 2010. Crna Gora je predstavila u Italiji svoju kulturno-povijesnu baštinu. Izložba je priređena u Venecijanskoj biblioteci «Marciana», pod naslovom „Blago Crne Gore: zavjeti iz Perasta i Boke, svjedočanstvo vjere i kulture”).

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/dvidmarovic/7396-crnogorizacija-kulturne-batine-hrvata-u-boki-kotorskoj.html>

Problem im je što danas u Crnoj Gori postoji Hrvatsko nacionalno vijeće Crne Gore koje pokušava zaštititi i Hrvate i hrvatsku kulturnu baštinu u Crnoj Gori. Zato su – logično – došli na udar admirala koji negira hrvatstvo Bokeljskoj mornarici.

Kako mu je odgovorio predsjednik Hrvatskog nacionalnog vijeća g. Zvonimir Deković pogledajte u članku: *Bokeljska mornarica je i baština pripadnika hrvatske manjine u Crnoj Gori*

<https://kamenjar.com/bokeljska-mornarica-je-i-bastina-pripadnika-hrvatske-manjine-u-crnoj-gori/>

Meni je u lijepom sjećanju jedan odgovor g. Dekovića kada sam ga pitao može li pomoći oko posjete iz jedne zagrebačke osnovne škole Boki. Odgovorio je:

Poštovani akademice,

zar sumnjate? Svakome iz RH sam na raspolaganju, a naročito djeci i njihovim odgojiteljima. Slobodno dajte moje kontakte.

Jednostavno, uživam u osjećaju pripadnosti hrvatskom narodu.

Bratski iz Boke, Zvonimir.

Nadam se da će u RH još više podržati rad takvog našeg čovjeka. Zapravo me je njegov odgovor negatoru hrvatstva Bokeljske mornarice podsjetio na jednog drugog hrvatskog velikana na kojega nas je podsjetio tekst u najnovijem broju Hrvatskog tjednika (14. veljače 2019.): *Jedan od zaboravljenih hrvatskih velikana – Luka*

BRAJNOVIĆ (1919.-2019.) pjesnik, književnik, novinar, prevodilac, urednik i sveučilišni profesor na sveučilištu Navarra u Pamploni.

U mojoj knjizi „Borba za Boku kotorsku“ dao sam tri svoja teksta o ovom hrvatsko velikanu:

Prvi je Prof. dr. Luka Brajnović - ponos Boke kotorske i Hrvatske, Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 151; Večernji list (inozemno izdanje), 21. travnja 1997.

Drugi je moj intervju s njim: *Luka Brajnović: Ponosan sam što sam Hrvat iz Boke*, Hrvatsko slovo, 25. travnja 1997.

Treći je posebno zanimljiv kada već imamo negiranje hrvatstva Bokeljske mornarice, jer pokazuje kako su i Srbi i Crnogorci svojatali ovog hrvatskog velikana. Evo tog teksta:

Velikosrbi svojataju i po Španjolskoj

Kulturni Obzor, Večernji list 11. siječnja 1998.

Dobio sam dva pisma iz Boke s kopijom članka: “ ‘Pobjeda’ saznaje: Uručena nagrada ‘Luka Brajnović’ - Nagradu dobio i poznati španski novinar Miguel Delibes iz španskog grada Valadolida”. Karakteristična je prva rečenica ovog teksta: “ ‘Pobjeda’ je nedavno pisala da je u Španiji ustanovljeno visoko novinarsko priznanje koje nosi ime Crnogorca Luke Brajnovića, nastanjenog u španskom gradu Pamploni.” Također sam iz Njemačke dobio pismo velikog hrvatskog pjesnika i mučenika Vjenceslava Čižeka s člankom iz lista “Evropske Novosti” (uredništvo u Beogradu, a pretiskuje se u Frankfurtu) od 26. X. 1997.: “Kako i zašto je ugledna nagrada udruženja novinara Španije dobila ime našeg čoveka. Dobri profesor Luka...”. Tako je na primjeru prof. Luke Brajnovića zorno pokazano koliko je ogroman velikosrpski kompleks hrvatske kulturne baštine. Četrsto godina pod turskom vlašću znači za njih i 400 godina bez kulturnog stvaranja - bez baštine, pa taj nedostatak pokušavaju nadoknaditi otimajući hrvatsku kulturnu baštinu. Tako prisvajaju ogromnu hrvatsku kulturnu baštinu Boke kotorske. A profesor Brajnović jest Hrvat iz Boke kotorske.

Dobro je poznata činjenica kako su tijekom Drugog svjetskog rata svi partizanski dokumenti i organizacije koje su se odnosile na Boku kotorsku i Crnu Goru govorili o Crnoj Gori i Boki kotorskoj. To se mijenja na kraju rata: ono “Boka kotorska” se jednostavno briše i ostaje samo Crna Gora, da bismo već na popisu iz 1948. godine imali

velike pritiske da se sve pučanstvo takve Crne Gore deklarira kao - Crnogorci. Mnogi hrvatski komunisti to su - po partijskoj direktivi - naprasno i postali. Slično je bilo i s ogromnom hrvatskom kulturnom baštinom Boke kotorske. Malo po malo sve je, isto tako naprasno, postajalo crnogorsko. Kotorsko kazalište ili Srednju muzičku školu bi jednostavno premjestili u Titograd. Sjetimo se također televizijske emisije: Crnogorska kulturna baština: Katedrala sv. Tripuna u Kotoru. Nju nisu mogli premjestiti, pa bi je kao i svu drugu hrvatsku baštinu jednostavno proglasili crnogorskom baštinom. A mi bi Hrvati bili šovinisti jer ne želimo priznati da smo - u stvari - Crnogorci. Neki su to naprasno i postali, a za mnoge je "spas" bilo - jugoslavenstvo. U Srboslaviji, kakva je bila tadašnja država, niotkuda nisi mogao očekivati pomoć. Jedino što nam je preostalo bilo je našaliti se na vlastiti račun. Govorili bi: "Sve nam uzeše. Samo neće generala Moškova."

"Naš čovek"

Naravno, general Moškov je simbolizirao sve one Hrvate iz Boke koji su se borili za NDH ili su kao takvi u drugoj Jugoslaviji predstavljani. Za takve su važila i tri brata Brajnović: jedan je, kao hrvatski vojnik, položio svoj život na oltar domovine, drugog, don Iva Brajnovića su prvo partizani pokušali ubiti u njegovoj župnoj crkvi u Škaljarima, da bi ga ubili u Dubrovniku na otoku Daksi, a treći, Luka Brajnović, urednik časopisa "Luč" (1939.-1942.), te glavni i odgovorni urednik tjednika "Hrvatska straža" (1941.-1944.) je 1945. napustio Hrvatsku i tako spasio svoj život. Upravo Luka Brajnović je "krivac" što se u najnovije vrijeme pokazalo kako ona tvrdnja iz naše šale "Samo neće generala Moškova" nije točna. Međunarodna nagrada za novinarstvo nosi njegovo ime! Preveliki zalogaj za velikosrpsku politiku gladnu hrvatske kulturne baštine. Poznato je kako su svi ti naši ljudi koju su surađivali s hrvatskim emigrantskim tiskom bili u Jugoslaviji proglašavani "ustašama", kao što je uostalom i sam taj tisak bio "ustaški". A prof. Brajnović je surađivao s Hrvatskom revijom, Našom nadom, Hrvatskom državom i drugim emigrantskim hrvatskim publikacijama. Bio je prijatelj sarajevskoga nadbiskupa Šarića, koji se poslije rata sklonio u Madrid. S nadbiskupom je i izdao popravljeno izdanje Svetoga pisma za Hrvate u emigraciji. Prof. Brajnović je i pjesnik. O

mučeničkoj smrti hrvatskih domoljuba na Daksi, među kojima je bio i njegov brat, prof. Brajnović je napisao slijedeću pjesmu:

Daksa 1944.

*Crno je jugo stišalo pluton
i vrisak koralne himne mira.
Nad otokom prijeti se nebo i kiša
slaveći pijanstvo krvava kumira.
Jesenjski zapad, crven, vapi u visine
i dotiče kroz oluju Jadran plavi
i dvadeset i četiri leša
i, uz njih, krvave mrlje na travi.*

“Evropske Novosti” istina kažu kako je Luka Brajnović diplomirao na Pravnom fakultetu u Zagrebu, ali ne spominju njegov rad u domovini, niti u emigraciji. Jer to bi zaista onda bio čudan neki “njihov čovek”. Oni jednostavno kažu: “Saznajemo da je (...) rođen ovde 1919. godine i da od 1956. živi i radi u Španiji.” U daljem tekstu oni će ustvrditi i slijedeće: “Pre neku godinu posetio je ‘nevestu Jadrana’, pomagao je svojim za vreme izolacije naše zemlje i sankcija protiv kojih se bunio.” Vjerovali ili ne!

Kompleks baštine

Valjda ne treba ni spomenuti kako je on, kao i njegove kćeri, koje su također novinarke, upravo radio na širenju istine o Hrvatskoj i srpskoj agresiji na nju tijekom Domovinskog rata. O tome nam je pričao prošle godine, a i tiskano je u nizu intervju, kada je, iako teško bolestan, posjetio Zagreb, i kada je primio Spomen-medalju Sveučilišta u Zagrebu. Istina je da je prof. Brajnović 1989. godine zaista po prvi put poslije Drugog svjetskog rata posjetio Hrvatsku i Boku kotorsku. Iako državljanin Španjolske i sveučilišni profesor, ipak je došao, kako

nam je rekao - sa strahom. Vjerojatno svjestan kako je možda i njegov brat don Ivo bio ubijen više zbog rada prof. Brajnovića u spomenutim hrvatskim novinama, nego zbog nekakve svoje krivnje. Tekst u (srpskim) "Evropskim Novostima" završava riječima "časnih novinara, kojima je etika i moral iznad svega". Zaista čudno shvatanje etike i morala. Ali kada znamo od koga to dolazi, i ne mora nas čuditi.

Jedan od tih razgovora s prof. Brajnovićem imao sam i ja sam. Tiskan je u Hrvatskom Slovu od 25. travnja 1997. pod karakterističnim naslovom: "Luka Brajnović: Ponosan sam što sam Hrvat iz Boke". S obzirom na crnogorsko svojatanje prof. Brajnovića navedimo samo slijedeći dio iz tog teksta: "Kad sam polazio peti razred gimnazije, izdavao sam ilegalni mjesečnik "Hrvatski graničar", koji je čitala sva mladež i preko kojega smo htjeli održati hrvatsku svijest među mladima. Već onda su se u Boku naseljavali Crnogorci i Srbi, pa smo htjeli sačuvati naš hrvatski identitet. Zbog toga sam bio proganjan iz gimnazije. Od izгона spasio me prof. Stjepan Alfirević, brat pjesnika Frana Alfirevića, koji je i sam bio proganjan kao Hrvat."

Da ironija bude veća, ovdje govorimo o novinskim člancima u kojima Srbi i Crnogorci svojataju prof. Luku Brajnovića. A prof. Brajnović je profesor novinarske etike. Kada je bio u Zagrebu u travnju prošle godine održao je predavanje: "Novinarska deontologija", koje je i tiskano u zadnjem broju "Hrvatske Revije". A kakva je poruka koja se šalje Hrvatima u Boki svojatanjem jednog uglednog Hrvata još za njegova života. Očito im se pokazuje kako su i oni Crnogorci ili Srbi i to će postati, željeli to oni ili ne! Jer ogromnu hrvatsku kulturnu baštinu Boke velikosrbi mogu prisvojiti samo kroz stvaranje Srba i Crnogoraca - katolika, jer je većina tog spomeničnog blaga u vlasništvu Katoličke crkve. A Hrvati uopće i ne mogu reagirati. Jedino u Boki kotorskoj oni nemaju nikakve svoje organizacije. Svugdje u svijetu Hrvati ih imaju - samo u Boki kotorskoj ne! Teško je i mogu imati. Jer Hrvati u Boki su naseljeni u gradovima. Za razliku od seoskog pučanstva koji dostatno mogu biti neovisni od države, s gradskim pučanstvo to nije slučaj. Oni, jednostavno rečeno, žive od plaće, a lako se može ostati bez nje. A u gradovima lakše je i izlagati ih raznim pritiscima! Zato je njihov položaj teži od položaja drugih Hrvata bilo gdje u svijetu. I zato se

oni uopće i ne čuju, niti se mogu čuti. Za njih moramo govoriti mi u Hrvatskoj. Činimo li to dovoljno?

*

Zapravo ovom tekstu prethodio je tekst: “Zašto Srbi svojataju prof. Luku Brajnovića!? Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 177, Večernji list (inozemno izdanje), 17. studenoga 1997.

U Hrvatskom tjedniku spominju riječi akademika Josipa Bratulića koji ističe kako Luka Brajnović pripada krugu žrtvovanih hrvatskih intelektualaca.

Smije li Hrvatska žrtvovati takve intelektualce kakve želi i Srbija i Crna Gora?

Smije li Hrvatska žrtvovati i Bokeljsku mornaricu koju želi i Srbija i Crna Gora?

Ili će još više pomoći g. Dekoviću i njegovom Hrvatskom nacionalnom vijeću Crne Gore?

Akademik Josip Pečarić

<https://kamenjar.com/vole-svojatati-hrvatsko>

BORASA ZA AKADEMIKA. PORTAL DRAGOVOLJAC.COM.

PISMO MINISTRICI ZNANOSTI

Poštovana gđo ministrice,

Bilo je očekivano da se nećete pojaviti na predstavljanju moje nove knjige koja je posvećena mojim Q1 časopisima.

Valjda matematički časopisi nisu u domenu Vašeg interesa i interesa Ministarstva znanosti u RH.

Na žalost predstavljači su mislili suprotno od toga.

Akademik Dujella Vas je samo posredno spomenuo:

„...bilo je možda za očekivati da će nakon ovakvih dostignuća hrvatskih matematičkih časopisa, a prvenstveno dva časopisa hrvatske grupe za teoriju nejednakosti na čelu s akademikom Pečarićem u izdanju izdavačke kuće Element, prštati čestitke sa svih strana. Međutim, ništa od toga. Uz pojedinačne čestitke, spomenuo bih čestitku akademika Gorana Muića u ime Odbora za matematiku Akademije. Ostali su informaciju o ovom uspjehu uglavnom "primali na znanje" ili ignorirali.“

Prof. Elezović je govorio o svom pismu Vama, a koje je objavljeno u knjizi, a na koje mu nikada niste odgovorili iako je Vaš stariji kolega.

Kako je to bila i svojevrsna promocija (svakoj je budali bilo jasno kada su predstavljači bili profesor Elezović i akademik Dujella) prof. Elezović se potrudio da broj s prošlogodišnje konferencije bude tiskan uoči samog predstavljanja. Pri tome su na časopisu zadržali natuknicu kako ga financira vaše Ministarstvo (idu u svijet pa treba čuvati ugled zemlje), a na separatima je otisnuta istina da ga Ministarstvo ne financira, pa ste i na taj način posredno spomenuti. Prof. Vidmarović se čini mi se narugao i Vama i meni jer je s gnušanjem govorio o slučaju moje kćerke.

Zašto meni? Pa zna za moje pismo ravnatelju HTV-a u kome sam – mislim povoljno – pisao o Vama:

A današnja ministrica kao naša kolegica matematičarka mi zna i odgovoriti na moje upite. Tako mi je u veljači ove godine napisala: „Ali mi i dalje želimo riješiti slučaj pa ćemo ponoviti zahtjeve i prema Sveučilištu, Filozofskom fakultetu i prema Rektorskom zboru. Naše je jedino oruđe pismo. Nažalost, takav je zakon. Ali doći će i tamo netko razuman ili će se promijeniti zakon ili će nam Ustavni sud dati tumačenje... Žao mi je zbog toga.“

Naglasak je na riječi „ponoviti“.

A prošlo je puno vremena od toga Vašega pisma da Vi niste ponovili ta pisma. S pravom mi se narugao kada sam ja „zaboravio“ spomenuti da se baš niste potrudili ponoviti ta pisma.

Ali, nije me to natjerali da Vam pišem, već činjenica da sam jučer u „Bujici“ doznao da je Vaše ministarstvo financiralo knjigu o Miki Špiljku. Knjigu koju je napisao profesor koji je s Špiljkom, dakle s jednom od obitelji crvene buržoazije koja je jedna od najbogatijih u RH, a kada sam ja tražio da Ministarstvo pomogne tiskanje ove knjige, za koju je - mislim bar dva predstavljača – spomenulo da će itekako biti korisna budućim povjesničarima – istraživačima znanosti u Hrvata.

A da ne spomenem kako mi je jedan kolega iz HAZU poslije tog pisma u kome Vas spominjem napisao:

znam zašto si ranjen, i suosjećam s Tobom, ali u pogledu na rektora Ti jamačno ne znaš koga sve neizravno ranjavaš i što sve ugrožavaš. U ovome trenu to može koristiti samo HNS-u i ministrici Divjak, a ugroziti niz hrvatskih projekata koje oni guše. Rektor ima oko sebe i niz ljudi koji, da on nije rektor, ne bi mogli napraviti važne stvari, za

koje bi se i Ti jamačno bio spreman žrtvovati, kao što to i oni čine. Vrijedi li osobna povrijeđenost te cijene?

Ne bih Ti to pisao da nisam uvjeren da si domoljub i da visoko ne cijeniš Tvoju oštroumnost.

Naravno, primjereno sam mu odgovorio, jer je strašna njihova potpora čovjeku koji je na čelu sveučilišta koji se tako odnosi prema jednom akademiku, koji je napisao najviše znanstvenih radova od svih znanstvenika u RH, stvorio najviše znanstvenih časopisa koji su u svjetskim bazama i stvorio najviše doktora matematičkih znanosti u RH. I njima je to rad za dobrobit RH.

Ali je činjenica da je on Vas izravno spomenuo, a sada – iako niste dalje ništa poduzeli po pitanju moje kćerke za koju je vaše ministarstvo iz nekoliko vlada tvrdilo da je protuzakonito bez posla – doznajem da financirate knjigu za koju mnogi misle da je sve samo ne prohrvatska knjiga, a niste mogli pomoći izdanju knjige o kojoj akademik Dujella govori onako kako je govorio.

Doista žalosno.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/18901-akademik-pecaric-pismo-g-kazimiru-bacicu>

VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL DRAGOVOLJAC.COM.

ŽELITE LI I DALJE VLAST KOJA RATUJE ČAK I S MATEMATIČKIM ČASOPISIMA?

GOVOR NA POČETKU PREDSTAVLJANJA

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se što ste došli na predstavljanje knjige koja u naslovu ima riječ MATEMATIKA. Da je problem s tom riječi u naslovu vidio sam s knjigom koja joj je prethodila MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET, Zagreb, 2018. str. 347. Da sam umjesto riječi ‘pjesme’ stavio THOMPSON, a umjesto ‘nogomet’ VATRENI sigurno bi ljudima bila zanimljivija. Istina, sada postoji i riječ POLITIČARI, a kada se pogledaju i korice koje je opet izradio Branko Hrkač, nekako sve to asocira na MAJMUNSKA POSLA.

Naravno pozvao sam i političare i to tako što sam npr. Predsjednici RH i predsjednicima Vlade i Sabora uz naslov ZBOG „BOJNE ČAVOGLAVE“ I ZDS SUKOB POLITIČARA I MATEMATIČKIH ČASOPISA napisao:

S obzirom da sam vam svojevremeno (uzaludno) poslao moje knjige: Pišem pisma odgovora nema! 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost, Zagreb, 2017. str. 245. i

Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna znanost, Zagreb, 2017. str. 212., a sada vam šaljem nastavak na njih i poziv na predstavljanje.

Kao što sam očekivao, a u skladu s naslovima knjiga koje sam im poslao, nije bilo odgovora ni sada.

Iz naslova pod kojim sam im poslao poziv jasno je da je ova knjiga povezana s prethodnim knjigama o onima koji su stradali zbog pozdrava ZA DOM SPREMNI. To su i Thompson i Šimunić. O nedavnom predstavljanju knjige JOSIP ŠIMUNIĆ I 'ZA DOM SPREMNI', Zagreb, 2019. str. 362 veliku reportažu dao je tjednik „Nacional“. Pišu o HVIDRI i slavlenu ustaškog pozdrava. Naravno srpskim slugama je uvijek drago sve podsjetiti na činjenicu da su hrvatske branitelje tijekom Domovinskog rata i sve do danas Srbi i njihove sluge u Hrvatskoj nazivali ustašama. Zato je i ovo predstavljanje u dvorani Udruge specijalne policije iz Domovinskog rata RH, a organizirala ga je Udruga udovica hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata RH Grada Zagreba i Zagrebačke županije. Zahvaljujem im na tome.

Poslao sam isti poziv HRT-u s naslovom TREBAM LI SE ZAHVALITI HTV-U? (PISMO RAVNATELJU HRT-A), kada sam vidio da će biti veliki razgovor s jednim od glavnih likova u ovoj knjizi – onog političara koji nam dolazi sa Zagrebačkog sveučilišta – rektora tog sveučilišta. U novom pismu sam komentirao taj nastup tj. činjenicu da nisu ni pokušali osporiti navode o Rektoratu iz ove knjige. Time su samo potvrdili vrijednost same knjige.

Posebna zahvalnost predstavljačima. To su Prof. Đuro Vidmarović, predsjednik DHK-a, koji je napisao Predgovor, prof. dr. sc. Neven Elezović koji je i krivac što časopisi o kojima je riječ uopće postoje, a koga se vjerojatno sjećate s HTV-a kao zvijezde u kvizu „Brojke i slova“, i akademik Andrej Dujella o kome ćete i čitati u samoj knjizi. Tim redom će i oni govoriti o knjizi.

Politolog i kolumnist Jure Vujić je bolestan. Tekst njegovog govora ću dobiti I nadam se da će ga netko objaviti. Kako je I ovo predstavljanje najavilo samo dva portala, ako ga nitko ne objavi sigurno će biti u drugom dijelu ove knjige. Naime, kako je ova knjiga posvećena mojim Q1 časopisima u njoj su samo tekstovi povezani s početkom napada na te časopise

GOVOR NA KRAJU PREDSTAVLJANJA

Još jednom veliko hvala predstavljateljima.

Prije neki dan dr. Stjepandić mi je poslao link teksta iz Nacionala: <https://www.nacional.hr/u-srcu-hvidra-e-slavili-ustaski-pozdrav-za-dom-spremnosti-i-rusili-plenkovicu/>

Poslao sam ga jednom prijatelju. Odgovorio mi je:

Ma te budale iz tog portala...kako su predstavljanje prenijeli kao ustaški dernek

(...) takav vid pisanja o Hrvatima i našoj istini (misli na moju knjigu, JP) i povijesti očito bi trebao biti zabranjen pa njima, ali NEĆE ICI.. samo to.

Moj odgovor bio je:

Zapravo su zgodni za komentiranje.

Prvo što se vidi je kako o onome što smo govorili Jurčević i ja nije, u inače velikom tekstu, bilo ni riječi.

Podsjećam na presudu Bojni u kojoj je jednako osuđeno ZA DOM i ZDS :)

A Jurčević je jedini povjesničar, kako sam i naglasio na Predstavljanju, koji je uvijek govorio o oba pozdrava!!!

A ja sam usporedio sa Đokovićeva TRI prsta!

Zločest si prema novinarima - očito im je jasno da je glupo poslije toga pisati o USTAŠKOM pozdravu, a oni moraju.

Zaključili smo njegovim odgovorom:

Ah, za mene to "viša matematika". Hehehe...

Moraju, jadni.. a i mi s njima...

Ali zar nije sjajno kako „Nacional“ brani Plenkovića? Spominju ipak i mene jer sam u najavi admirala Davora Domazeta Lošu rekao kako je “pravi Plenkovićev kandidat Milanović” i da “moramo pobijediti Plenkovića”.

Zapravo ja sam tvrdio da na izborima imamo dvoboj između Plenkovića i Škore, jer su i Kolinda Grabar Kitarović i Milanović Plenkovićevi kandidati. A slično našem Admiralu vjerujem da je glavni Plenkovićev kandidat doista Milanović.

A meni je i neprirodno da Škoro nije kandidat ljudi koji su ono što su postigli u životu postigli radeći svoj posao, a ne zato što si bio u Ministarstvu vanjskih poslova pa si dobro naučio tko su gazde u svijetu i koga trebaš slušati.

A i obećao sam da ću glasovati za Škoru. Svjedok mi je upravo akademik Dujella. Poslije jednog sastanka u Akademiji izašli smo zajedno s još jednim kolegom Na ulici me uhvatio za lakat jedan prolaznik:

- Josip Pečarić?
- Da!
- Hercegovac iz Boke? Nazvao me po naslovu jedne moje knjige.
- Da, taj sam.
- Jesmo li za Škoru?
- Jesmo! - Obećah mu.

Tko zna naslov te moje knjige sigurno je pravi, zar ne?

Da, izbori su pred nama i sve je u znaku tih izbora.

Svojevremeno je Luka Podrug u Bujici citirao moju izjavu u svezi s izborima:

Isključite televizor, a uključite mozak.

Baš jučer čitam jednog poznatog hrvatskog kolumnistu i vidim da sam jako pogriješio s tom izjavom. Čini mi se da mnogi, za koje vjerujem da itekako koriste svoj mozak, kada dođu izbori – ISKLJUČE GA!

Prof. Vidmarović u svom Predgovoru za mene tvrdi:

On je intelektualac suverenističkog opredjeljenja koji želi slobodno i samobitno razmišljati i ostvarivati slobodu javnog govora.

A u jučerašnjem tekstu čitam kako smo mi 'suverenisti opsjednuti Aleksandrom Vučićem i Srbima, tako da smo isti kao oni, jer su Srbi isto tako u svojim medijima opsjednuti Kolindom i Hrvatima':

Tako njihov medijski promotor Velimir Bujanac Kolindino ugošćavanje Vučića stalno koristi kao bazuku protiv nje. A isti taj Bujanac zaboravlja da je on u Bujici dao ogroman medijski prostor Vučićevu učitelju, četničkom vojvodi i ratnom zločincu, Vojislavu Šešelju, tepajući mu Vojo.

Možete li vjerovati da je netko usporedio dovođenje predsjednika države koja je izvršila fašističku agresiju na Hrvatsku, a Predsjednica Hrvatske poziva u trenutcima kada su ponovo Srbi koristili laži o Jasenovcu na izložbi u SAD-u u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda s činom dovođenja bilo koga sa strane nekog novinara u svoj show? A zapravo im je tim činom samo pružila potporu Srbima u

njihovim lažima, što je Vučić i pokazao tijekom posjete. Kad isključiš mozak, to je moguće zar ne?

Čitam dalje:

K tome, Zekanoviću i suverenistima, koji ne daju Vučiću u Sabor na skup europskih Pučana, uzor je Orban, a isti taj Orban bio je najjači Vučićev lobist da ga se primi među europske Pučane!? Dakle, Orban, Vučićev lobist je Bujancima i Zekanovićima prihvatljiv, a njegov pulen Vučić nije? Protestira li Zekanović onda i protiv Orbana? Zna li Zekanović uopće išta o odnosima Budimpešte i Beograda? Očito-ne.

Kad isključiš mozak doista možeš svima pokazati da ne znaš da Plenković sluša Pupovca. To znaju i na karnevalima gdje Plenković pleše kako Pupovac svira, zar ne? A da Pupovac javno ide u Beograd po Vučićeve instrukcije, to vide i mala djeca. Samo to ne vidiš kada isključiš mozak pa se čudiš što to zna i Orban koji je suverenist. Za razliku od hrvatskog kolumniste koji je isključio mozak Orban zna da je njegova razina Vučić u Srbiji i Plenković u Hrvatskoj. A znamo i to da se divio Tuđmanovoj Hrvatskoj, a jasno je da mu se gadi poslušnička Plenkovićeva Hrvatska. Orbanovu zemlju nije napala Vučićeva Srbija već Hrvatska. Zato je logično da se Zekanović i hrvatski suverenisti drukčije ponašaju prema Srbiji od Orbana. Zajedno im je samo gađenje prema onima koji vjerno služe Srbe od čije su vojske hrvatski branitelji napravili zečeve.

Još nešto od našeg kolumniste :

Kampanja postaje cirkus, pogotovo kada na istoj strani vidite Škorine Bujance zajedno s Mesićem i sličnima u koaliciji protiv Kolinde. Ali ne čudite se. Prije nego što je pobjegao od rata, Škoro je svoj put započeo 1990. u Savkinoj Koaliciji narodnog sporazuma, pa je prirodno da ga završi u Koaliciji narodnog nesporazuma, Da, kada isključiš mozak doista Ti je važnije to što je Škoro 90-ih bio za „hrvatsku ružu“ Savku, nego što je Kolinda sudjelovala u progonu i hapšenju hrvatskih generala, ili o njenom članstvu u neakvim ložama i sl. A odavno sam napisao kako će biti lijepo slušati Kolindu pred izbore. Govorit će sve što i ja pišem godinama. Ali tko je toliko glup da joj vjeruje?

Jasno je da će mnogi isključiti mozak pa otud i pitanje iz naslova ovog govora:

ŽELITE LI I DALJE VLAST KOJA RATUJE ČAK I S
MATEMATIČKIM ČASOPISIMA?

Da u vrijeme izbora sve postaje cirkus, zar ne?

HVALA?

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/18857-zelite-li-i-dalje-valst-koja-ratuje-cak-i-s-matematickim-casopisima>

MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.

ZAHVALA HRVATSKOJ KNJIŽEVNICI MALKICI DUGEČ I NE SAMO NJOJ

Poštovana i draga gđo Dugeč,
Zahvaljujem i Vama i drugima koji su mi čestitali izlazak moje
stote knjige;

Naslov: CESTITAM!!

Datum: Thu, 30 Apr 2020 18:16:40 +0200

Šalje: Malkica Dugec

Prima: Josip PECARIC <pecaric@element.hr>

Dragi i poštovani akademike Pečariću!

*Ne događa se svaki dan, niti u svakom narodu čudo kakovo ste
stvorili Vi: STOTA knjiga!!!*

*Bila sam začuđena, ali i vrlo ugodno iznenađena kada sam pročitala
da je objavljena Vaša knjiga General Praljak, stota knjiga po redu,
ali ovaj put na španjolskom jeziku. Koliko god sam sretna i ponosna
što ste Vi svojim upornim radom-pisanjem, uspjeli napisati već stotu
knjigu, jer ste mi ne samo suautor knjige VJENCESLAV ČIŽEK, već
i cijenjen i drag, odan prijatelj, gotovo isto toliko se radujem što je i*

prevoditelj na španjolski jezik knjige GENERAL bio još jedan moj iskreni i odavni prijatelj: Mario Ostojić! Isto kao i ja, on je bio član Hrvatske republikanske stranke, i to jedan od vodećih, uz pok. Dr-a Ivu Korskog i pok. prof. Kazimira Katalinića. Mario je i rođen u Argentini pa mu španjolski sigurno nije bio problematičan.

Moram naglasiti da ja zaista neobično cijenim Vaš rad, Vaše obilno književno stvaralaštvo, ali bih bila mnogo zadovoljnija, kada bi i Republika Hrvatska tj. njeni vodeći književnici ili netko od njih, javno pohvalio vaš izniman uspjeh i čestitao Vam u ime onih, koji cijene i razumiju istinsku, hrvatsku književnu i domoljubnu riječ, riječ koju ste Vi pronosili u svojim knjigama a koja je nezamjenjivi dio hrvatske povijesti prošlih i naših dana.

I sada, pri kraju ovoga e-pisma, ja Vam još jednom od srca iskreno čestitam i poručujem: samo tako i dalje naprijed, jer je i dragi Bog na Vašoj strani!! A ja ću Ga moliti da Vas podrži u dobrom zdravlju, omogućći još mnogo drugih Vaših uspješnica koje sve služe Vašem hrvatskom narodu, a služiti će sigurno i kao kamen- temeljac svim budućim hrvatskim naraštajima.

*Uz najbolje želje Vama i Vašoj dragoj obitelji, srdačno Vas pozdravlja
odana Vam Malkica*

Zapravo, draga gđo Malkice ne mislim da bi mi naši 'vodeći književnici' trebali JAVNO čestitati. Neki drugi možda, ali ne oni.

Iz jednostavnog razloga što ja nisam član DHK-a.

A mnogi hrvatski književnici su itekako odigrali važnu ulogu u mom radu. S nedavno preminulim akademikom Dubravkom Jelčićem, dragim prijateljem, objavljivao sam i knjige. A pisao sam i o prijateljstvu i suradnji s onim najvećim kao što su npr. akademici Slobodan Novak i Ivan Aralica. Uvijek se rado sjećam posljednjih riječi koje mi je rekao Dragutin Tadijanović: *Samo Ti njih žeži!*

Da ne nabrajam i druge iz Akademije i niz drugih književnika koje stalno spominjem u svojim tekstovima. Često sam pisao o svojim prijateljima koji su obnašali i dužnosti predsjednice ili predsjednika DHK, a posebno i sadašnjeg predsjednika g. Đura Vidmarovića. Uostalom on je zajedno s hrvatskim književnicima Stijepom Mijovićem Kočanom i Matom Kovačevićem i predstavio našu knjigu o Čižeku. I danas mi g. Vidmarović javlja: *Pročitaj najnovije*

Hrvatsko slovo - spominjem Tvoju i Malkičinu knjigu o Vjenceslavu Čižeku.

Posebno su me radovala prijateljstva s pjesnicima pa sam, malo nesimpatično, slao svim prijateljima pjesme koje su mi znali posvetiti. Pa i ako možda nisu članovi DHK-a. Npr. dr. Jure Burić je pjesmom obilježio i moju stotu knjigu:

STOTINU KNJIGA

/pjesma je dana na početku poglavlja)

Nesimpatično, ali *ima neka tajna veza* između pjesnika i matematičara, zar ne?

Slično je i s kantautorima i pjevačima domoljubnih pjesama. Na međunarodnoj konferenciji povodom mog 70-og rođendan gosti su mi bili Stanko Šarić, koga ste danas slušali kako pjevajući našu himnu otvara dan sjećanja na vojno-redarstvenu akciju „Bljesak“, Marko Perković Thompson, kojem čestitam na novoj domoljubnoj pjesmi „Ne boj se“ koja je nepuna tri dana stigla do gotovo pola milijuna pregleda, i Dražen Žanko.

Stanko je na svom facebooku dao obavijest o mojoj stotoj knjizi uz našu sliku.

(slika je dana na početku knjige)

A g. Vidmarović je predstavio i moju knjigu „Je li političarima kriva matematika?“. Knjigu koja ide s posvetom mojim matematičkim časopisima koji su svjetski priznati, a dva su i Q1 časopisi! I ne samo predstavio već joj je napisao i predgovor. Dajem ga u Prilogu.

S poštovanjem i još jednom Hvala i Vama, i dr. Buriću i svima koji su mi čestitali na objavi stote knjige.

Vaš,

Josip

TKO JE OD HRVATSKIH BISKUPA SRPSKI SLUGA?

Danas me je jedan dugogodišnji prijatelj iznenadio. Shvatio sam da konačno razumije moju tvrdnju kako Srbi dijele Hrvate na Ustaše i Srpske sluge. Pitao sam ga je li razlog tomu jučerašnje pismo predsjednika DHK Đura Vidmarovića u kome mi on piše o toj podijeli.

Kaže mi da ga je uvjerio Srpski patrijarh Irinej svojim odgovorom na Pismo Hrvatskih biskupa. “Uostalom, neka ista gospoda izvole dokazati i pokazati da nema **ustaški nastrojenih biskupa** u Hrvatskoj biskupskoj konferenciji. Sudeći prema njihovim izjavama u hrvatskoj javnosti, lako se može zaključiti da oni nisu manjina u okviru svoje crkve u Hrvatskoj”, ustvrdio je Irinej. Zapravo, g. Vidmarović je rekao isto:

Čitao si odgovor naših biskupa patrijarhu Irineju, ali i njegov odgovor. Ništa

nije korigirao. Za njega, jednako kao i za Šešelja i njegovoga učenika Vučića, vrijedi podjela koju navodiš: Hrvati se dijele na ustaše i srpske sluge.

Očito je da poslije Irinejeve potvrde moje tvrdnje, koju je svojevremeno naš poznati fizičar Davor Pavuna u „Bujici“ nazvao Prvim Pečarićevim poučkom, nitko iole inteligentniji u RH ne može dvojiti oko takve podjele. Od onih koji su se već svrstali u srpske sluge nitko iole inteligentniji ne bi smio očekivati da će promijeniti svoje opredjeljenje (rekao sam i: „Jednom sluga – uvijek sluga; tj. jednom izdajica – uvijek izdajica).

Uvijek kada govorim o takvoj podjeli dodam i svoje opredjeljenje u odnosu na takovu podjelu: Ja vam ne volim biti sluga!

Srpski patrijarh je prozvao hrvatske biskupe da izaberu: Ili su ustaše ili srpske sluge. Bit će zanimljivo hoće li netko od njih ubuduće dokazivati kako nije ustaša, dakle pokazati Irineju da je srpski sluga. Jučer su u Zagrebačkoj katedrali vjernici velikim pljeskom pozdravili sve nazočne biskupe. Kada znamo kakav pljesak je dobio biskup Košić, jasno je da vjernici ne vjeruju da su njihovi pastiri srpske sluge.

Oni koji to jesu u RH, a doista ih ima previše, kao sluge se moraju dokazivati u svim onim osobinama koje prevladavaju kod njihovih gazda. U hrvatskom slučaju to je još ogavnije jer se to događa poslije veličanstvene pobjede u Domovinskom ratu kada su hrvatski branitelji od srpskih vojnika – da parafraziramo Slobodana Miloševića – napravili zečeve.

S obzirom da sam vam o svemu tome pisao u nizu mojih tekstova, ovdje vam dajem tekst prof. dr. sc. Iva Rendić – Miočevića:

LAŽNO VELIČANJE SVOGA NARODA KAO RASIZAM

Američki psihijatar Robert Jay Lifton u knjizi Liječnici nacisti (hrvatski prijevod 2015) protumačio je sličnost „velike Srbije“ i „Trećeg Reicha“, koji su bili spremni likvidirati sve koji su narušavali čistoću Volka. Ovu općenitu tvrdnju koja se, naročito u velikosrpskoj agresiji krajem dvadesetoga stoljeća, pokazala istinitom valja objasniti u sklopu razvoja moderne srpske države.

1. Nebom određena sveta dominacija Srba i Crnogoraca nad južnim Slavenima

Velikosrbi su imali državne genocidne programe poput Načertanija I. Garašanina iz prve polovine XIX. stoljeća, prijedloga Isterivanje Arnauta koji je za Stojadinovićevu vladu 1937, sastavio crnorukaš V. Čubrilović te plana Homogene Srbije četničkog ideologa S. Moljevića iz 1941. Povijest nemilosrdno razotkriva velikosrpski blok koji je u dugome trajanju do kraja XX. stoljeća provodio svoj udruženi zločinački poduhvat koji podrazumijeva množinu osoba, postojanje plana, namjere i cilja i sudjelovanje u zajedničkom zločinačkom poduhvatu. Blok čine: SPC, Crna ruka, “znanost”, državna politika, obrazovanje, i velikosrpske vojne i civilne organizacije uz sudjelovanje hrvatskih Velikosrba, Posebnu objedinjujuću ulogu u bloku ima mitologija (Kosovski mit i dr.).

No, mlada srpska država imala je velikih problema zbog dugoga bivanja pod osmanlijskom vlašću i, posljedično, kulturnoga zaostajanja te oživljavanja kulta predaka, vjerovanja u mitske i povijesne heroje, oživljavanja kulta predaka, militarizma i religijskoga mesianizma (M. Velikonja, 2003.). Te su probleme imali i drugi južnoslavenski narodi pod tuđinskom vlašću.

Oslobodivši se Osmanlijske vlasti Srbija postaje slobodna država koja se nastojala uključiti u europsku civilizaciju. No, to uključivanje bilo je zapravo pseudodifuzija u kojoj se prihvaćaju napredne tekovine sa ciljem da se ostvari nadmoć nad protivnicima koje valja podložiti. Tu se u prvome redu radi o Hrvatima. Zbog kulturnoga zaostajanja u vrijeme Osmanlija, Srbija se našla u teškoj situaciji jer su joj nedostajale mnoge vrijednosti koje su narodi Zapada kroz to vrijeme razvijali. Rješenje je bila krađa tuđih vrijednosti (npr. dubrovačke književnosti) da bi se prikrla praznina. No, pri ovakvim raspravama zanemaruje se uloga grotesknoga veličanja srpskoga naroda koje je postalo jedan od važnih temelja srpskoga rasizma. O tome će ovdje biti riječi. Rasističke ideologije, pa tako i velikosrpska, smatraju da su neke rase vrjednije i superiornije od drugih pa one trebaju dobiti superiorni položaj makar i silom. Uoči Balkanskih ratova vladika Nikolaj Velimirović, kao predstavnik vrha SPC, formulirao je ideju o tome da je Srbe i Crnogorce Nebo predodredilo za misiju i dominaciju nad južnim Slavenima. Ta je dominacija po njemu sveta i trajna kao što je prirodno pravo božanskoga karaktera statično i nepromjenjivo. Inspiracija Velimiroviću bio je Njegoš. Teorija o srpskoj dominaciji utemeljena je u “znanstvenoj” argumentaciji J. Cvijića. Velimirovićeva misao dugotrajno živi među velikosrbima. Oni svoje zločine nad drugima smatraju pravednom prevencijom i misle da ono što je njima dopušteno raditi drugima nije.

2. Od „Vrača pogađača“ do moderne srpske astrologije i Deretića
Mlada srpska država trebala je u XIX. stoljeću indoktrinirati Srbe u «srpskim zemljama» izvan granica Srbije. To je bio način da se pokrene patrijarhalna «ugrožena» masa izvan otadžbine. Najbolji je primjer takve indoktrinacije djelovanje S. Lazića usred Zagreba krajem XIX. stoljeća. Lazićevim djelovanjem bavio se M. Artuković 1991. u prilogu Vrač pogađač, (Povijesni prilozi 10) pa ćemo koristeći se njegovom analizom, iznijeti Lazićeva mišljenja koja se uostalom poklapaju i sa sadržajem školskih udžbenika u Srbiji iz tog vremena. Sima Lukin Lazić je 1890. došao iz Beograda u Zagreb i postao je urednik Srbobrana, a zatim je u Biču i posebno u Vraču pogađaču iznosio velikosrpske ideje poistovjećujući srpstvo i pravoslavlje i

ističući zahtjev za širenjem granica Srbije. To su ideje koje je zastupala Srpska samostalna stranka. Već u Biču Lazić ističe da je Austro-Ugarska glavni neprijatelj srpstva. U tom listu Lazić je pisao da su Srbi oslobodili Liku od Turaka te je zbog toga Lika srpska. Dubrovnik je srpski grad što se u Biču izražava stihovima:

Da si mi vazda slavan

Moj srpski Dubrovniče.

Kako s Hrvatima može biti sloge kada oni smatraju srpskog pjesnika fra A. Kačića Miošića svojim? – piše Bič.

Lazić u Srbobranu polemizira s hrvatskim političarima, a svoje je ideje izrazio u knjigama Kratka povjesnica Srba i Srbi u davni. Te su se knjige tiskale u 30.000 primjeraka, a u njima su se iznosile zaista fantastične tvrdnje. Srpska kulturna povijest stara je, prema Laziću, dvadeset tisuća godina. Srbi su u stara vremena naselili cijelu ondašnju Rusiju, Njemačku, Francusku, Austro-Ugarsku, Balkan, sjevernu Afriku i Mezopotamiju. Srpsko oružje bilo je pod Trojom. Isus Krist bijaše Srbin, a to su bili i najpoznatiji rimski carevi. Srbi koji su srušili Rimsko Carstvo u najstarije doba imali su pismo i kulturu čije su tekovine preuzeli drugi narodi. Najznačajnija otkrića (kotač, plug, čekić, ralo, srp, motika) srpsko su djelo. Stari grčki i rimski pisci, doduše, ne spominju Srbe njihovim imenom jer su ih «srbožderi» (prvi je bio Herodot) nazvali drugim imenima mrzeći ih i bojeći ih se.

Lazićeve knjige su brzo rasprodane, a protesti Stanoja Stanojevića zbog takva pisanja nisu mnogo značili.

Vrač pogađač bio je satirički list i isticao je srpsku državnu ideju koja je inače bila i glavna ideja Srpske samostalne stranke. Humoristički list osporavao je hrvatsko nacionalno biće i negirao je hrvatsku državnu ideju, a Slavoniju (sa Srijemom), Liku i Dalmaciju smatrao je srpskim zemljama. Svi su štokavci Srbi bilo je nezaobilazno mišljenje Vrača, a Srba je deset milijuna. Vrač pogađač je, dakle, usred Zagreba propagirao velikosrpsku ideju, a uz to mu je zadatak bio napadati hrvatsku opoziciju i prikazivati Katoličku crkvu kao neprijatelja srpskog naroda. Valja napomenuti da je taj humoristički list izražavao antisemitizam, a pojmovi su se «čivutski» i «hrvatski» povezivali. Poslije antisrpskih demonstracija u povodu poznatog članka Srbi i Hrvati što ga je u Srbobranu napisao N. Stojanović («do istrage vaše ili naše») Vrač pogađač prelazi u Novi Sad. List je šest

godina u Zagrebu propagirao velikosrpsku državnu ideju ističući srpsku ugroženost i negirajući hrvatski narod.

Kraći osvrt na humoristički list *Vrač* pogađač omogućuje nam da shvatimo kako je velikosrpska politika stvarala svoje medijatore koji su imali zadatak činiti isto ono što je činio školski sustav u Srbiji, a to je razvijanje srpskog agresivnog nacionalizma i priprema za stvaranje velike Srbije «dokazujući» srpska povijesna i etnička prava na teritorije koji se protežu čak na Istru. Patrijarhalna srpska sredina u Hrvatskoj, kojoj su se sve ove ideje prenosile, bila ih je spremna prihvatiti, jer su joj one pružale «perspektivu obrane». Te su ideje prihvaćali i mnogi srpski intelektualci u Hrvatskoj, a one žive sve do danas.

Problematicom srpske propagande u drugoj polovici devetnaestoga stoljeća M. Artuković se detaljnije bavio 2001. godine u knjizi *Srbi u Hrvatskoj* (Khuenovo doba).

Mitovi o srpstvu nikada nisu nestali. Oni su se npr. ponovno budili uoči srpske agresije krajem XX. stoljeća. Pretiskivale su se stare knjige, a političari i svećenici raspricali su se o „ugroženom“ srpskom narodu – narodu Neba. Navodimo jedan zanimljivi primjer. Tijekom 1993. godine jednom tjedno Treći kanal TV kao državna televizija prikazivao je emisiju *Horoskop* koja je trajala jedan sat, a u kojoj je astrologinja na svoj način ponovno iznosila već davno razrađene misli. Astrologinja je tvrdila kako su vampiri koji dolaze sa Zapada živi i sišu srpsku krv. To su Kohl, Genscher, Kouchner i Kozirjev. Owen je mr. Dead (smrt), a Vance majstor crne magije koji vraća protiv Srba pomoću zvijezde Sirijusa. Njegovo je ime Cyrus magijsko.. Ti su vampiri među Srbima.. Oni su živi, na televiziji se mogu prepoznati po šiljastim ušima. Srpski su vampiri dobri i jaki, a vampiri sa Zapada znaju kakva je nekad bila moć srpske bijele i crne magije. Srbi su imali Bel-boga i Crn-boga. Zapadne vampire treba plašiti jačim vampirima. Astrologinja smatra da su Srbi najstariji narod na svijetu. Po cijelom se svijetu mogu susresti srpske riječi. Sorbonne dolazi od srpske riječi *Serb*.

Kada bismo pomislili da je srpskom povijesnom ludilu konačno došao kraj, pojavio se 2007. godine vrhunski srpski intelektualac Jovan I. Deretić (rođen 1937.) čiji je glavni predmet istraživanja srpska antička istorija koja, prema njemu postoji od 2000. godine p.

n. e, pa do 7. stoljeća. U svojim radovima Deretić prema Wikipediji iznosi ove tvrdnje:

“Aleksandar Veliki je zapravo srpski vojskovođa Aleksandar Karanović i on je treći srpski vojskovođa koji je u svom pohodu na istok došao do Indije. Pre njega su to učinili Nino Belov i Serbo Makaridov.

Ostali slovenski narodi su proistekli iz srpskog naroda.

Hrvati su poreklom avarsko pleme koje je primilo srpski jezik.

Srpsko pismo (srbica) je najstarije evropsko pismo iz koga su se razvila sva kasnija evropska pisma.[11]

Srbi su dobili Kosovsku bitku

Dušanovo carstvo je obuhvatalo značajno veće teritorije.

Prvi rimski car navodno Srbin, bio je Maksimin Rašanin 235. godine n.e. Od toga vremena upravni centar Carstva prelazi iz Rima u Sirmijum, grad koji je prema Deretiću, bio glavni grad rimske Srbije. 248. godine, počinje neprekidna srpska dominacija Carstvom i trajati će sve do smrti cara Valentinijana II, 392. godine. Pune 144 godine Srbi su vladali Rimskim carstvom bez prekida”.

Mnogi priznati srpski povjesničari i profesori kritizirali su neznanstvene tvrdnje Deretića i ostalih neoromantičara i upozoravali na opasnost ovakvog proizvoljnog tumačenja izvora i povijesti. U toj kritici ističu se akademik Božidar Ferjančić i Radivoj Radić profesor na Filozofskom fakultetu u Beogradu.

Detaljniji podatci o Deretićevom djelovanju mogu se naći u Wikipediji.

3. Zaključak

Pretvaranje srpskoga naroda u harlekina na svjetskoj pozornici

Danas je međunarodnoj zajednici jasno da je Srbija krajem dvadesetoga stoljeća počinila genocid (Vukovar, Srebrenica...), a u Hrvatsko se konačno znanstveno razotkriva dugotrajnost velikosrpskoga genocidnog postupanja prema Hrvatima (Stjepan Lozo, 2017, Ideologija i propaganda velikosrpskog genocida nad Hrvatima – projekt „Homogena Srbija“ 1941.). Međutim, srpska propaganda i dalje po svijetu širi neistine o zbivanjima zadnjih stoljeća optužujući Hrvate – ustaše kao krivce za sve zločine. Te neistine šire isti oni koji su kao ubojice za pisačim stolom, poticali velikosrpsku agresiju krajem dvadesetoga stoljeća. No, ti isti ubojice u dugom trajanju, a u pravom ludilu, lažno prikazuju Srbe kao

poseban narod u povijesti nadmoćan u svakom pogledu svojim susjedima. Rasistički efekti tih laži bili su tragični. Oni su slični efektima Hitlerova Mein Kampfa iako postoji velika razlika. Hitlerovom programu nitko se ne smije, dok falsificirana povijest Srba izaziva podsmijeh upućenih ljudi širom svijeta. Svojim ludilom ubojice za pisaćim stolom izložili su srpski narod ruglu, te je on postao masovni harlekin na svjetskoj pozornici. Mentalno stanje srpskoga naroda kao rezultat dugotrajnoga održavanja velikosrpske ideje i, posebno, posljedica velikosrpske agresije krajem 20. stoljeća Bogdan Bogdanović 1995. ovako ocjenjuje:

„Moja braća Srbi nisu svesni razmera tragedije u koju su uvukli i druge i sebe. Otpočeli su dekompoziciju srpske nacije i njeno moralno ubistvo. Srbi su rat izgubili, to je gotovo, ali su izgubili i dušu, izgubili su čast, izgubili su sve, jer posle izgubljene duše i časti ne ostaje ništa više. Sve je potrošeno. I to je rezultat srpskog nacionalizma, te neverovatne ludačke istrajnosti u stvaranju velike Srbije.“(Izvor: Neznase.ba, 7. srpnja 2015.).

„Druga“ Srbija odlučno istupa protiv velikosrpskoga ludila, pa tako reagira i na teze Deretića i drugih neoromantičara. Nadajmo se da će ti istupi u budućnosti uroditi plodom. Prepreka nastojanjima „druge“ Srbije je još uvijek živa aktivnost velikosrpskih energenata među kojima veliku ulogu igra Srpska pravoslavna crkva koja negira velikosrpske zločine, a zločine pripisuje susjedima. Hrvati su postali glavni žrtveni jarci. O pripisivanju zločina drugima svjedoči jedna karakteristična izjava patrijarha Irineja iz 2017. koja se ovdje navodi prema protestnom pismu hrvatskih biskupa Irineju iz 2018. godine. Patrijarh je tada, govoreći o stradanju srpskoga naroda tijekom XX. stoljeća, izjavio da je najtragičnije to što su ona došla jednim delom od muslimana, a mnogo više od naše braće rimokatolika. Zatim je izjavio da Pravoslavna crkva toliko godina očekuje da čuje riječ kajanja i izvinjenja braće rimokatolika. Prema Irineju mnoge ideje prošlosti i danas su prisutne u tim narodima, a narod koji stvara istoriju na zločinu, na krvi drugoga naroda, taj narod nema budućnosti. Nevjerovatno! Prema dokazima o velikosrpskome genocidu krajem dvadesetoga stoljeća riječi patrijarha tako dobro pristaju upravo velikosrpskim genocidnim postupcima u dugome trajanju. Ocjena patrijarhova razmišljanja je jednostavna: Njegova Svetostlaže. Očito je SPC šireći dugo vremena grupnu

zaslijepljenost, socijalnu zarazu i automatsko nesvjesno razmišljanje u svome narodu i tražeći žrtvene jarce u vanjskoj skupini sama upala u tu zamku laži. To se dogodilo i njegovoj Visosti patrijarhu. Ovdje valja napomenuti da je SPC 1998. kanonizirala nepostojećega svetog Vukašina Jasenovačkog kojega su ustaše tobože masakrirali u vrijeme NDH u jednoj noći kada su dva ustaše navodno zaklali više od dvije tisuće Srba. Osvetnički efekti ove priče vidljivi su, a priča danas dopire i do Ujedinjenih nacija. No, SPC za ovu sramotnu kanonizaciju nije tražila mišljenje pravoslavno-katoličke komisije kao što se to dogodilo u slučaju kanonizacije Alojzija Stepinca.

Poseban je problem vodstvo Srba u Hrvatskoj nesposobno za samoanalizu koje nikada nije jasno priznalo odgovornost Srba za događaje u Hrvatskoj na kraju 20. stoljeća, premda ih na to potiče „druga“ Srbija (S. Biserko).

Ivo Rendić – Miočević

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2019/02/11/lazno-velicanje-svoga-naroda-kao-rasizam/>

Nedavno je i dr. Mato Artuković, koga citira Rendić - Miočević napisao u *Hrvatskom tjedniku* od 24. siječnja 2019. tekst *Čijom se baštinom ponose dr. Milorad Pupovac i Srpska demokratska samostalna stranka?* Spomenut ću što kaže za Srpsku samostalnu stranku čije je glasilo bio *Srbobran*:

„Srpska samostalna stranka bila je izrazito antihrvatska i antisemitska. Ta je stranka optuživala Hrvate za filosemitstvo i isticala to kao jedan od bitnih uzroka sukoba Hrvata i Srba. Hrvati su mješavina svega i svačega, a ponajviše 'sinova judinih'. 'Zgoljni Hrvati', 'obrezani Hrvati', 'novohrvati', 'Hrvati Mojsijeve vjere', 'poliveni' i 'nepoliveni otadžbenici', tj. Židovi, stalno su na stupcima *Srbobrana* i drugih srpskih novina kao dokaz i hrvatske nesposobnosti i netolerantnosti prema Srbima i slaboga slavenskog osjećaja. Ta je stranka zagovarala velikosrpsku ideju u Hrvatskoj i za Kraljevinu Srbiju je svojatala i Slavoniju, i Srijem, i Dalmaciju. Žestoko se odupirala da se bilo koja ustanova u Hrvatskoj nazove hrvatskim imenom. Za nju Hrvatska nije postojala, nego su tu Srijem, Slavonija, Lika, Kordun, Banija, Hrvatska, Zagorje, Dalmacija, 'ovostrane srpske zemlje', 'naše zapadne zemlje', 'naši zapadni krajevi', a sve su to 'srpske zemlje' koje moraju pripasti Srbiji.

Hrvatska kultura, napose hrvatska književnost i jezik, ne postoje, nego su to Hrvati ukrali Srbima.“

Da srpskim slugama je doista sve objašnjeno još prije više od sto godina, zar ne*

Josip Pečarić

JOSIP PEČARIĆ

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „VJENCESLAV ČIŽEK“

GOVOR NA POČETKU PREDSTAVLJANJA

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim vam na dolasku na predstavljanje knjige o hrvatskom domoljubu, književniku, filozofu i uzniku Vjenceslavu Čížeku. Zahvaljujem se autoru korica g, Branku Hrkaču i zagrebačkoj HVIDRI koja nam je omogućila ovo predstavljanje:

Knjige je sastavljena uglavnom od objavljenih tekstova gđe Dugeč i mojih i nadamo se da može biti pomoć nekom povjesničaru književnosti za daljnja istraživanja. A bit će ih. Prof. dr. sc. Vanda Babić sa Zadarskog sveučilišta uz ispriku što ne može doći na ovo predstavljanje o Čížeku piše:

Radosna sam što o njegovu životu, domoljublju i pjesništvu uče moji studenti u okviru kolegija Hrvatska književnost i kultura Boke.

U najavi predstavljanja na portalu *narod.hr* pišu:

Vjenceslav Čížek bio je hrvatski pjesnik, publicist i filozof, a zbog njegovih stihova **beogradski okružni sud** proglasio ga je neprijateljem naroda i države te je zbog verbalnoga delikta u SFRJ **odrobijao** 12 godina.

"Bio sam antikomunist kroz cijeli svoj život. Desetljećima rugalački sam naviještao sramno raspadnuće strahovlade. Nisam to činio zastupajući neko drugo ideološko, političko ili ratničko stajalište. Komunistički društveni sustav doživljavao sam kao izravni i posvemašnji napad na ljudsku bit. Stoga je ishodište moje oporbe bila pobuna savjesti. (Nikada nisam mogao povjerovati u budućnost društva koje bi se temeljilo na agnosticizmu i ateizmu, na prisilnome radu i klasnoj mržnji, na nasilju i zatomljenom prirodnom pravu na slobodu pojedinca i naroda. . malo proširujem navod iz *narod.hr*, JP) Komunizam, eto, ždere i rastače samoga sebe. Nisu ga rušile ni srušile nikakve vanjske sile, nego u njegovim njedrima odgojeni »mangupi«.

<https://narod.hr/kultura/predstavljanje-knjige-malkice-dugec-i-akademika-josipa-pecarica-26-studenoga-o-hrvatskom-uzniku-vjenceslavu-cizeku>

Evo još nekih Čížekovih misli:

- Da sam mogao opozicijski djelovati, nikada ne bih napustio domovinu, jer domovinu ljubim iznad svega. (na sudu, u „svoju obranu“)
- Tito je genij, ali ja mu želim smrt kao i svakom diktatoru. (na sudu, upitan što misli o „drugu Titu“)
- Nema časnije zgrade ni prilike nego kad pred pojedincem stane čitava država sa svojim nasilničkim aparatom, kad vas želi poniziti, uništiti, a vi stojite smireno i samouvjereni. To je doista čast. (Borba za istinu).
- Zenički zatvor zapravo je logor, ludnica, stočna farma i škola kriminala istodobno. (U raljama zloduha).
- Teže je u duši čovjeka biti slobodan bez domovine, nego biti u domovini bez slobode
- "Opet će, za dvadesetak godina, ispostaviti račun hrvatskim nacionalistima. Mene tada neće biti među živima da bih mogao dočekati još jedno Hrvatsko proljeće". (22. 2. 2000.)

O Vjenceslavu Čížeku danas će vam govoriti tri hrvatska književnika predsjednik DHK-a prof. Đuro Vidmarović, naš poznati kolumnist Mate Kovačević i dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, Njima veliko HVALA na tome.

Kako je knjiga tiskana povodom 19. obljetnice smrti našega Vjenceslava napomenut ću da se od njega u Dortmundu oprostila gđa Dugeč, a tim govorom i završavamo ovu knjigu, a u Sinju smo našeg prijatelja ispratili i Stijepo Mijović Kočan i ja.

GOVOR NA KRAJU PREDSTAVLJANJA

Kako su hrvatski književnici prof. Vidmarović, i g. Kovačević i dr. Mijović Kočan mnogo pozvaniji govoriti o Čížeku od mene, a oni su to sjajno i učinili, ja ću na kraju samo pročitati dvije pjesme.

Prva je Čížekova o njegovoj i mojoj Boki kotorskoj, a druga hrvatske pjesnikinje Marije Dubravac. Zapravo često se na Internetu kada pišu o Čížeku mogu naći dijelovi ovih pjesama, pa je dobro čuti ih u cijelosti:

Boka

Boko moja anđele nebesni
Ti svetačka grudo mila
Blaženika zemni raju
Zipko draga predaka mi iz davnina.

Boko moja zvijezdo sjajna
Hridi tvoje more grli
U srcu mi Jadran jeca
Tko te gazi tko te ne da
Boko moja predaleka

Po tuđini vazda lutam
Prognaničke suze gutam
Maske mijenjam srce trošim
Varam sebe glumim njima
Kamo god krenem tebe stižem
al' života nigdje nemam
bez tebe sam pustoš tuga
Boko moja grudo nježna.

Kada putu konac dođe
Podari mi makar groba
Posve moru okrenuta
Da valove uvijek slušam
Ljepotice Boko mila hridi moje željo pusta.

Il' pozovi Boko majko
Sve vjetrove sa daljina
Nek' raznesu praha moga
Iznad mora Jadranskoga
Boko moja majko cvilna.
O Jadrane tajno mojih tajni
Kad na konac putu stanem
Primi tada ljubav moju
U modra ti njedra silna.

Oteli te Boko moja

Zvijezdo sjajna i visoka
Otelj te zemljo rodna
Vilo morska Boko lijepa
Rano moja neprebolna
Tko te gazi tko te ne da.

Oko vrata uvijek nosim
Grumen tvoje zemlje svete
Idem bliže Stvoritelju
Pjevajući ti Uskrsnuće.

Iznenada ako umrijem
Na pločniku ovog grada
Prepoznat će mene stranca
Po svetačkoj zemlji mojoj
Iz vrećice oko vrata
Zapjevat će prah tvoj Boko
Da si zemlja nas Hrvata.

Vjenceslav Čížek

<https://biramdobro.com/pobuna-savjesti-vjenceslav-cizek/>

VJENCESLAVU ČIŽEKU

Boko mila, Boko stara,
Hrvatskoga roda diko,
Dala si nam divnog dara:
Iz krila ti pjesnik niko -
Slavan sinak, oca zamet,
Umom, rukom, nikad mlitav,
Djelo krijepi zdrava pamet,
Od kolijevke sabran, čitav.
Pa ko njegvi pradjedovi
Zakiti se stijegom, Krstom,
Što mu jezik mudri slovi
Podupire vjerom čvrstom.

Smjeloga li Hrvatine,
Al' mu đavo poslu smeta.
Cestom žića sred doline
Bere trnje mjesto cvijeta.

Crven đavo, sluga strasti,
Komunista grešnih klica,
Čuvar carstva jugovlasti
Baš ko zmija otrovnica
Puzi, vreba i napada -
Žrtvu bjednu guši, steže...
Plamsa u njem želja, nada,
Da Hrvatu meso reže.
Bode trnje, žulja kamen,
Junak klone pa ustane,
To j' Hrvatu kobni znamen
U mukama da izda'ne.
Bokeljskoga sinak kraja
Domoljublja zarad svetog
Natrpe se teških vaja -
Slika Krista razapetog.
Čelenku mu vrazi biju,
Pamet, mozak nek ishlapi,
Mjesto svjetla, sred očiju
Stravna tama, stravno zjapi.
Sila grozna kad prevrta
Dušmanskoga jugobijesa,
Duša borca nije mrla,
Dizala se put Nebesa.
Uda bolna, polomljena
Gmižu, mriju, no uskrсну,
Sa jezika izranjena
Domoljublja riječi prсну.

Prolazila ljeta mnoga
Vrag satir'o biće krasno,
Al' Bokeljac snagom Boga
Odrobova za Dom časno.

Umom, dušom, miso vrvi -
Propasti će jugosila!
Zar je zalud rijeka krvi
Kroaciju natopila?

--

Sred njemačke domovine
Čovjek - slijepac Boga moli,
Nek Hrvata obasine
Zvijezda iznad suzne doli -
Slobodica ta presveta
Suzom vrelom oplakana,
Neka buja i procvjeta
Sloga Zrinskih, Frankopana.
Možda će u slijepom oku
Oživjeti mrtva zjena
Da ne bude tek na Boku
U duši mu uspomena.
Umom zadnja želja tinja -
Išao bi kući djeda,
Rodni kraj se ko svetinja
Iz sjećanja zbrisat ne da.

Patnik čeko i dočeko
Proročanstvu došla hora,
Robijajuć davno rek'o
- Zarudit će naša zora.
Slobodice danak svanu
Blagoslovom sazri žrtva,
Radov'o se sretnom danu,
Al' ostade zjena mrtva.
Zalud čari Dalmacije
I jadranska sva ljepota,
Pjesnikovo oko nije
Ugledalo kras života.
Čeznući za vida darom
Patio je tihu muku,
Ubavome Sinju starom
Vratio se u sanduku.

Međ' junačkim Alkarima
Grijan svojeg sunca zrakom,
Svjedočit će Hrvatima
O režimu naopakom;
O dušmanu izdajici,
O Brozovoj petokraki
O mukama i tamnici –
O zlokobnoj jugoraki...

Mirno snivaj Vjenceslave
Dosta ti je tuge, bola,
Izranjene oko glave
Nek ti zasja a'reola;
Nek ti sinjski galebovi
Iznad groba poju odu,
More neka šumeć slovi
Tvoju prošlost u narodu.
Herceg Novi, rodna Boka,
Nek te vijekom pamti, ljubi,
Književnika slijepog oka,
Neka štiju domoljubi.

Oj slobodo slatka, mila,
Gundulića draga seko,
Krv hrvatska kad god lila,
Hrvat nije vragu klek'o.
Dok je srca, stare slave,
Stijega, Križa kraj međaša,
Dok imamo Vjenceslave,
Postojat će Lijepa naša.

Marija Dubravac

ĐURO VIDMAROVIĆ**ZBORNIK PRILOGA O VJENCESLAVU
ČIŽEKU**

**(Malkica Dugeč i Josip Pečarić: *Vjenceslav Čížek*,
„Vlastita naklada“ i „Hrvatski svjetski kongres“,
Zagreb, 2019.**

Vjenceslav Čížek pripada skupini hrvatskih književnika-rodoljuba koji su platili strašnu cijenu nepokoravanja komunističkim vlastima i njihovoj ideologiji. Rođen je u 28. veljače, 1928. u Đenovićima u Boki Kotorskoj. Osnovnu školu pohađao je u susjednom Kumboru. Nižu gimnaziju i učiteljsku školu pohađao je u Herceg Novom, a studij filozofije na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Još kao student objavio je dvije pjesmice – rugalice zbog kojih je osuđen na dvije godine robije. Za današnje pojmove ovo je drastična staljinistička kazna, zapravo bezrazložna. Riječ je o pjesmicama – aforizmima:

Sloboda

ostvarenje naših snova
Prozračna je, ljupka, nova
Sva – od slova.

Voda

Svatko od nas po glavu da ima,
s kojim to pravom?
Priznajte sami, sasvim je dosta
Narod sa jednom glavom!

Vlasti su, očito, u ovim aforizmima pročitale nešto što ime je bilo nepoćudno. Stoga nastavljaju progoniti Čížeka i kao profesora filozofije. Osam je puta bio otpušten sa radnoga mjesta, a rukopise i knjižicu tadašnja milicija mu je plijenila i uništavala. Premda je želio ostati u rodnoj Boki Kotorskoj, tek je godinu dana mogao raditi na

gimnaziji u Kotoru. Njegovim istjerivanjem odstranjen je jedan važan hrvatski intelektualac.

Čížek je počeo pisati pjesme i prozu već u ranoj mladosti. Velika je šteta što je veći dio njegovih rukopisa zbog premetačina uništen. Od 12. svibnja 1972. pa do 11. studenog 1977. boravio je u prvoj emigraciji u Saveznoj Republici Njemačkoj, gdje je dobio politički azil. U emigraciju je otišao nakon sloma Hrvatskog proljeća zajedno sa mnogo tadašnjih hrvatskih intelektualaca. Nastanio se u Saecingenu, mjestu koje je, kako je pričao, u svojim čudnim, vidovitim snovima usnuo, u kući koju je upravo po tome snu i prepoznao. Kao i mnogim Hrvatima prije i posije njega – „nisu mu bili laki početci emigrantskoga života. Izbjeglički logor, prijetnje izgonom iz Njemačke, tri godine čekanja na dobivanje političkog azila, naporan rad na najtežim građevinskim poslovima, tuberkuloza zbog koje šest mjeseci boravi u jednom sanatoriju, materijalna bijeda, ali i izvorno upoznavanje sa životom i radom hrvatskih političkih emigranata – put koje je morao prijeći“ (M. Dugeč). Tada je Čížek izgovorio odnosno napisao čuvenu rečenicu: „Teže je u duši čovjeka biti slobodna bez domovine, nego biti u domovini bez slobode – to je bio moj najjači dojam, najuvjerljiviji zaključak koji mi se nametnuo u prvim danima vlastite migracije“. Zatim je dodao obrazloženje koje vrijedi čuti i ljudima u današnje vrijeme: „U tuđini ostajemo s domovinom nasamo. U domovini, domovina je široka i prostrana u jeziku i običajima, u navikama i prepoznavanjima ... U domovini, domovina je svuda. U tuđini, ona je svedena na čovjeka“.

Jugoslavenska tajna policija (UDBA) kidnapirala ga je u Italiji te prisilno vratila u tadašnju Jugoslaviju. O tome događaju Čížek svjedoči: „Vozeći cestom od mjesta Lago di Como prema Milanu, načas smo zastali. Čim smo otvorili vrata automobila, nahrupili su sa svih strana izvukli me i pretukli“. Tom prilikom su mu slomili ključnu kost, a zatim ga omamili eterom i ugurali u automobil. Dne 18. kolovoza 1978. osuđen je na stravičnih 15 godina robovanja. Teško je opisati sve fizičke i psihičke muke kojima je bio izložen, svu bestijalnost njegovih mučitelja, a koja je trajala sve od trenutka kidnapiranja pa do 18. kolovoza 1978. kada je izveden pred Okružni sud u Sarajevu. Razlog: „Obaranje vlasti radničke klase i radnih ljudi“, „podrivanje ustavom utvrđenog društvenog – ekonomskog

uređenja, društveno – političkog sistema i sistema samoupravljanja i vlasti, njihovih izvršnih organa, razbijanje bratstva i jedinstva i protivustavne promjene federativnog uređenja u Socijalističkog Federativnoj Republici Jugoslaviji“. Tome je dodano kako je „u Njemačkoj radio na omasovljenju emigrantskih organizacija“.

Vjenceslav Čížek bio je u zeničkom zatvoru podvrgnut mučenju. Od fizičkog zlostavljanja u zatvoru je oslijepio. Tako slijep i bolestan prisiljen je bio boraviti više godina u mračnoj, vlažnoj i hladnoj samici, s ciljem da ga se na taj način eliminira. Zabranjeno mu je pisanje pa on izmišlja vlastita mnemotehnička sredstva da bio zapamtio svoje pjesme kako bi ih, ako dočeka slobodu mogao objaviti. U pjesmi „Bezakonje“ Čížek opisuje stravičan oblik torture kojoj je bio izložen, fiktivno odvođenje na strijeljanje.

Slijep, svezan, između dvojice
razbojnika crvenog podzemlja...
Gluha ura vrhbosanske šume
po nauku azijskog Kremlja
strojnice su uperene u me.

Koliko je velika bila mržnja komunista prema prof. Čížeku svjedoči činjenica da nisu prihvatili molbu Amnesty International i PEN – a za njegovim oslobađanjem. Osim toga molbu za njegovo oslobađanje i pomilovanje upućivale su vjerske organizacije, mnogi novinari i strani uglednici pa čak i jedna švedska udruga slijepih. Sam Čížek, premda slijep i teško bolestan nije želio moliti za milost. A mogao je napisati takav podnesak, ili pjesmu drugu Titu i patnje bi prestale. Njegovo intelektualno poštenje i moralna principijelnost mogu se mjeriti s onom prof. dr. Ljudevita Juraka. Nastavljao je svoj krvavi križni put u zeničkoj tamnici. Tek nakon 11 godina proživljenog pakla SR Njemačka se zauzela za Čížeka i uspjela prisiliti beogradski režim da ga oslobodi. No, nakon toga vlasti mu nisu željele izdati putovnicu premda mu je njemački konzulat u Zagrebu pružio novčanu pomoć i zajamčio slobodan ulazak u Njemačku. Uslijedila je oštra nota njemačkog ministarstva vanjskih poslova, nakon čega jugoslavenske komunističke vlasti popuštaju. Tito je tada trebao kredit od SR Njemačke. Prof. Čížek je otpušten iz zatvora 29. srpnja 1988. i vraćen u Njemačku – na žalost slijep..

Godine 1989., dakle godinu dana nakon oslobođenja, prof. Čížek objavljuje u Buenos Airesu zbirku pjesama „Krvopisi pred svanuća“, dok mu je prva knjiga u domovini objavljena 1995. godine. Riječ je o izabranim pjesmama koje je pripremio Stijepo Mijović Kočan. On je u svome predgovoru ustvrdio: „Odgovorno tvrdim da svaka antologija hrvatske pjesme u prozi u kojoj nema 'Kiše' ili 'Kotora' ili 'Neba', čini veliki propust i veliku nepravdu autoru i našem pjesništvu! Čížek je suptilan poput svoga zemljaka Jeronima Kornera, poput drugoga svoga zemljaka, Viktora Vide, on poznaje i čuti Boku kao i oni u tančinama“. U završetku ovog eseja Kočan zaključuje: „Što smo učinili da Domovina, koja je poslije stoljeća i stoljeća mraka napokon progledala, da svjetlost oku svoga mučenika? Što smo učinili da njegova Boka, bokeljski Hrvati, njihova velika baština, pa i sam pjesnik budu zauvijek u srcima i duši svakog Hrvata? Jer samo tako mu se i možemo pridružiti na visu i samo tako Domovina može dati svjetlost oku njegovu.“

Zbornik *Vjenceslav Čížek* donosi priloga koje su o pokojnome pjesniku napisali Malkica Dugeč i Josip Pečarić. Maklica Dugeč je bila njegova prijateljica i suradnica tijekom izgnanstva u Njemačkoj dok je akademik Pečarić njegov suzavičajnik.

Malkica Dugeč u uvodnome tekstu daje uvid u Čížekov književni rad i zaključuje: „Nikada nije mrzio. Nije snivao osvetu. Ljubeći Domovinu svim žarom pravednika nije se klanjao ni dodvoravao moćnicima. Niti pred oštricom noža niti pred bezakonjem nije pao na koljena. Ostao je uspravan čak i u časovima kada je kroz stihove krvopisom pisane snatrio uskrснуće i čitava sebe darovao za vječnost Hrvatske“.

U eseju „Život i djelo hrvatskog pjesnika Vjenceslava Čížeka“ Malkica Dugeč s pravom naziva ga pjesnikom, filozofom, likovnim umjetnikom, buntovnim sanjarom, samozatajnim borcem za slobodu Hrvatske i za slobodu svakog čovjeka, mučenikom, uznikom, svjedokom još neposvjedočenog vremena“.

Godine 1994. u izdanju Školskih novina iz Zagreba izlaze druga Čížekova zbirka „Bosonoga prašina“ – s predgovorom Stijepa Mijovića Kočana. Društvo hrvatskih književnika Herceg Bosne objavljuje mu u Mostaru 2000. knjigu satire „Ljekovito trnje“, a posthumno u *Nakladi Jurčić* iz Zagreba 2001. izlazi mu zbirka pjesama „Sok od kiše“ s predgovorom Vjekoslava Bobana.

Zbornik koji predstavljamo je dobrodošao štoviše vrlo potreban hrvatskoj književnoj javnosti. Pisac ovih redaka je mišljenja kako je neophodno otkriti što je pjesnik ostavio u vlastitoj pismohrani odnosno stupiti u vezu s njegovom gospođom Zorom Trek – Čížek s kojom je sklopio brak već u poodmakloj životnoj dobi. Ona je bdjela uz njega sve do njegove smrti 25. studenoga 2000. godine. Umro je u Dortmundu, a na dostojanstven način ispraćen i pokopan u Sinju. Drugi dio zbornika o Vjenceslavu Čížeku donosi tekstove akademika Josipa Pečarića. Pišući o pjesniku on je priložio i tekstove o stradanju Hrvata Boke Kotorske u obje Jugoslavije. U uvodnom tekstu „simbol zaljeva hrvatskih svetaca“ akademik piše: „A čini mi se da se kroz njegovu tragičnu sudbinu ogleda i sudbina hrvatskih intelektualaca Boke kotorske. Jer jasno je da je velikosrpska politika u svom osvajanju Boke posebnu pažnju posvetila upravo hrvatskim intelektualcima u Boki. Jasno im je bilo da će lakše uspjeti u svojoj prljavoj nakani ako hrvatski narod tamo ostane bez svojih intelektualaca. Naravno, u njihovoj državi, kakva je bila Jugoslavija, to i nije bilo teško ostvariti. Tako, na primjer, Kotor poslije Drugog svjetskog rata bilježi godine i godine, a da se niti jedan svršeni student Hrvat – nije tamo vratio. A ako bi se i vratio, činilo se sve da ode“.

Prof. Čížek je volio Boku, kako piše u pjesmi istoga naslova „Do zadnjega daha“, prof. Malkica Dugeč:

Hrvatsko mu ime
Bilo drago, sveto.
Dičio se njime
I ne bje oteto.
(...)
Ni slutio nije
Da vidjeti neće
Ni plam smrtne svijće

Malkica Dugeč u nadahnutoj pjesmi „Pjesma o Vjenceslavu Čížeku“ zaključuje tužnu životnu priču hrvatskog proljećara, zatočenika savjesti, književnika kojega su surovo kažnjavali zbog slobode izražavanje. Konačno, prof. Vjenceslav Čížek zbog dužine zatvorske kazne zaslužuje častan naziv Hrvatski Mandela, uz napomenu kako

Nelson Mandela nije prošao fizička i psihička mučenja kroz koje je prolazio Čížek.

Bila mu je Boka
Svjetlost oba oka
I skrivena nada
Da će kada – tada
Opet svjetla biti

Monografija „Vjenceslav Čížek“ nadopunjava prazninu koju osjećamo glede ubaštinjavanja književnog djela ovog hrvatskog manjinca i emigranta. Njezino objavljivanje i sadržaj upućuju na potrebu znanstvenog pristupa književnom djelu dvostrukog pripadnika hrvatske dijaspe: pripadika hrvatske manjine u Crnoj Gori i pripadnika skupine fizički i psihički mučenih hrvatskih političkih emigranata.

Pohvala autorima: Malkici Dugeč, pjesnikinji (članica DHK) i posljednjoj hrvatskoj Prolječarki u izbjeglištvu koja se zbog egzistencijalnih razloga ne može vratiti u Domovinu, te Josipu Pečariću, bokeljskome Hrvat, repatrijantu u državu matičnoga naroda.

Đuro Vidmarović: Vrijedna literarna ostavština stradalnika iz Boke kotorske, „Matica“ . mjesečna revija Hrvatske matice iseljenika, volumen LXX, broj 5, Zagreb, 2020., str. 53.-55.

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.**PISMO PROF. DR. SC. IVU RENDIĆ-
MIOČEVIĆU**

Poštovani kolega Rendić-Miočević,

Zahvaljujem Vam se na podršci u ovim teškim trenucima Vašeg života; kao i na poslanom članku *koji je objavljen na portalu HR Svijet, a Vijenac ga je odbio* (???)

Oslobađanje povijesne istine od antirevizionista / Skica za drukčiju noviju hrvatsku povijest / Tko se boji znanstvenoga povijesnog revizionizma?

Vaš tekst doista govori o predstavnicima – kako kaže prof. Tuđman - *propale povijesne paradigme* one jugo-komunističke.

A radi se o paradigmi koju propagiraju oni za koje je veliki hrvatski književnik rekao da STRASNO MRZE SVOJ NAROD.

Stalno im za prikrivanje te njihove mržnje, njihovih zločina i zločina njihovih roditelja služi optuživanje svih i svega za ustašluk.

A dr. sc. Dubravko Ljubić (doktor pravnih znanosti!) piše o NDH slijedeće:

Promatrajući režim NDH kao povijesnu činjenicu, korektno je kazati da taj režim ne treba demonizirati ni više ni manje nego u istoj mjeri sa svim drugim tadašnjim marionetskim režimima. Sadržajno režim

NDH se u bitnom po ničem nije razlikovao od primjerice onog u Quislingovoj Norveškoj, Pétainovoj Francuskoj, a da ne govorimo o Horthyjevoj Mađarskoj, Antonescuovoj Rumunjskoj, ili Bugarskoj cara Borisa III. Jedini režim s kojim se NDH nije mogla usporediti bio je onaj u Srbiji. Teško se komparirati s režimom koji je u samo godinu i pol dana uspio deklarirati svoj teritorij očišćen od Židova. Svoj slavni domet, koji se sastojao prema povijesnim izvorima u 27.000 ubijenih i 8.000 deportiranih osoba, spomenuti režim je obilježio i prigodnom edicijom poštanskih maraka adekvatnog sadržaja. Sa takvim mentalnim sklopom je doista nemoguće bilo što uspoređivati.

<https://projektvelebit.com/antifasisticka-farsa-poraz-zdravog-razuma/>

Zapravo dr pravnih znanosti pokazuje koliko sam u pravu kada sam o njima govorio kao o SRPSKIM SLUGAMA!

O tome zapravo govori već naslov teksta u Hrvatskom tjedniku od 21. 5. 2020.:

KAD ZNANSTVENICI PROGOVORE, ŠARLATANI BJEŽE U MIŠJE RUPE.

Izdvojimo:

Kako su ugledni povjesničari dr. Nikica Barić i dr. Davor Marijan, svaki u svome slučaju, razotkrili svu intelektualnu bijedu i neznanje šarlatana Hrvoja Klasića i Mirjane Kasapović

Dr. Nikica Barić pomeo je pod s povjesničarom Hrvojem Klasićem dokazavši mu da je amater koji izmišlja i ne koristi se izvorima ni literaturom...

Dr. Davor Marijan podučio je Mirjanu Kasapović, stručnjakinju za ideološke procjene iz doba SKJ, koja ga je prozvala za revizionizam da 'bez revizije i revizionista historija bi i dalje bila samo štura politička događajnica kombinirana sa zbirkom mitova u čije se posvećene istine ne smije dirati

Zapravo i ovi hrvatski povjesničari kažu isto što mi je napisao predsjednik DHK-a prof. Đuro Vidmarović:

Naslov: Odg: Fwd: TUĐMAN IM JE RODONAČELNIK POVIJESNOG „REVIZIONIZMA“ (PISMO HAZU)

Datum: Sat, 23 May 2020 16:56:23 +0200

Šalje: dvidmarovic

Prima: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Zahvaljujem na obavijesti. Na žalost, siguran sam da se moji nekadašnji profesori Ljubo Boban, Jaroslav Šidak, Ljerka Kuntić, Mirjana Gros, Nada Klaić, Dionizije Sabadoš... stide njihovih današnjih nasljednika.

I veliki hrvatski kolumnist odvjetnik Zvonimir Hodak u najnovijoj kolumni spominje predstavnike propale jugo-komunističke paradigme na način koji oni jedino i zaslužuju. Ruga im se:

*Gledam kviz HRT-a "Tko želi biti milijunaš" s **Tarikom Filipovićem**. Kandidati su solidnog znanja. Ali, zna "znanje" i HRT. Lukava i dvosmislena pitanja, puna zamki i navlakuša. Nekako vjerujem da kod sastavljanja pitanja pomaže njihov "kućni" povjesničar **Hrvoje Klasić**. Tu su još **Jakovina, Markovina, Goldstein...***

*Recimo, teorijica na kojoj egzistiraju gore navedeni "istoričari" je i ona o "agresiji" Hrvatske na BiH. Koliko je o tome zamračenih papira i prolivene tinte raznih jugo proroka. **Klasić, Jakovina, Mesić, Josipović** i da ih ne nabrajam dalje... Pitanje glasi: ako su Hrvati počinili agresiju na BiH, zašto napadnuti muslimani nisu bježali u Srbiju, a ne u Hrvatsku? Zašto je oko 500.000 Tuđmanovih navodnih "žrtava" zbrisalo u hotele diljem RH i preko Hrvatske u Njemačku? Zašto je preko Hrvatske dolazilo oružje u BiH, ali i mudžahedini...?*

<https://direktno.hr/kolumne/ljevicari-oljavaju-krsticevica-ratnog-general-a-i-pobjednika-ali-ne-pitaju-kako-je-do-stana-u-centru-zagreba-dosao-matula-a-u-kojoj-je-on-to-vojsci-195202/>

*A vidim da i Vi na sličan način govorite o jednom od njih: **Komesar Markovina**.*

Jedan prijatelj mi je u komentaru poslao i link na dio u kome ga citirate:

<https://www.youtube.com/watch?v=UvHJAM0uYgY>

Naravno, posebno mi je drago što ste spomenuli i nešto o čemu sam i sam često pisao:

U istome Vijencu prozvani autor tvrdi da se A. Pavelić u predratnome razdoblju može ocijeniti kao antifašist. Istina! Naime imao je protivnika – kraljevu fašističku diktaturu. Štoviše, danas u Hrvatskoj inkriminirani (bez potrebitoga zakona) pozdrav „Za dom

spremni“ kojim se Pavelić koristio u svezi s Ličkim ustankom 1932. antimonarhofašistički je poklik.

Nedavno sam u prepisci s jednim našim povjesničarem iskazao svoje nezadovoljstvo i s njihovim interpretacijama ZDS. Oni po pravilu prihvaćaju tvrdnju o fašističkom pozdravu. Evo nekih mojih komentara:

A već sam polemizirao i s jednim Vašim kolegom koji zna da je Pavelić bio na čelu ustaša i domobrana, koji je objavio kako su njegovi domobrani imali zastavu i tvrdili da je ZDS domobranski pozdrav, ali je njemu Pavelić toliko minoran i nebitan u tome, pa se valjda on nije usudio protusloviti tome u objasniti im da je to ustaški pozdrav. Ali zato je valjda svim hrvatskim povjesničarima to jasno pa im je ZDS ustaški pozdrav. Na žalost meni kao matematičaru je to glupo bez obzira što se svi slažete u tome!

A što se tiče ZDS i naših povjesničarima smiješno mi je kada vidim da nikome nije palo na pamet da je samom Paveliću itekako to bio domobranski pozdrav jer mu je bilo draže da je prihvaćen mnogo šire u narod, a to je i potvrđeno u NDH jer su ga Ustaše koristile samo godinu dana.

To me i dalje uvjerava da vi kalkulirate i pazite da se ne zamjerite što ja razumijem... Drugo je ZDS zbog kojega sam imao frontalni napad na sve oko mene. Vidiš da im je i sada ZDS veći problem i od Jasenovca.

Vi ste profesore Rendić-Miočeviću jedan od rijetkih koji niste kalkulirali!

S poštovanjem,
Vaš,
Josip Pečarić

POZIV VLASTIMA

Naslov:ZBOG „BOJNE ČAVOGLAVE“ I ZDS „SUKOB
POLITIČARA I MATEMATIČKIH ČASOPISA

Datum:Wed, 30 Oct 2019 08:29:25 +0100

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:Ured Predsjednica <ured@predsjednica.hr>,
predsjednica@predsjednica.hr
<predsjednica@predsjednica.hr>, predsjednik@sabor.hr
<predsjednik@sabor.hr>, predsjednik@vlada.hr
<predsjednik@vlada.hr>, ministrica@mzo.hr
<ministrica@mzo.hr>

Poštovani,

S obzirom da sam vam svojevremeno (uzaludno) poslao moje
knjige:

J. Pečarić, Pišem pisma odgovora nema! 1. / Navodna Hrvatska
zaklada za znanost, Zagreb, 2017. str. 245.

J. Pečarić, Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna
znanost, Zagreb, 2017. str. 212.

sada vam šaljem nastavak na njih i poziv na predstavljanje.

S poštovanjem

akademik Josip Pečarić

ZBOG „BOJNE ČAVOGLAVE“ I ZDS
SUKOB POLITIČARA I MATEMATIČKIH ČASOPISA

Pozivamo Vas na predstavljanje knjige akademika Josipa Pečarića:

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA?

*Knjigu je autor posvetio časopisima Mathematical Inequalities and
Applications (MIA), Journal of Mathematical Inequalities (JMI) i
Operators and Matrices (OAM).*

Iako ih hrvatski političari, pa i oni u znanosti (HRZZ, HAZU, Sveučilište...) ne smatraju dobrim časopisima oni su po svjetskim izvorima tvrdoglavo i dalje među najboljim hrvatskim znanstvenim časopisima i među najboljim svjetskim matematičkim časopisima. Tako su MIA i JMI upravo postali Q1 časopisi, što je po mišljenju nekih autorovih kolega najveći uspjeh hrvatske matematike!

Knjigu će predstaviti:

Prof. Đuro Vidmarović, predsjednik DHK-a

Prof. dr. sc. Neven Elezović

Politolog Jure Vujić, kolumnist

Akademik Andrej Dujella

i autor.

Predstavljane će se održati u četvrtak 7.11.2019. sati u 19 sati u dvorani Udruge specijalne policije iz Domovinskog rata RH, Trg žrtava fašizma 1, Zagreb

<http://dragovoljac.com/index.php/obavijesti/18626-poziv-55>

PRILOG: PDF knjige.

ŽELITE LI I DALJE VLAST KOJA RATUJE ČAK I S MATEMATIČKIM ČASOPISIMA?

GOVOR NA POČETKU PREDSTAVLJANJA

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se što ste došli na predstavljanje knjige koja u naslovu ima riječ MATEMATIKA. Da je problem s tom riječi u naslovu vidio sam s knjigom koja joj je prethodila MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET, Zagreb, 2018. pp. 347. Da sam umjesto riječi 'pjesme' stavio THOMPSON, a umjesto 'nogomet' VATRENI sigurno bi ljudima bila zanimljivija. Istina, sada postoji i riječ POLITIČARI, a kada se pogledaju i korice koje je opet izradio Branko Hrkač, nekako sve to asocira na MAJMUNSKA POSLA.

Naravno pozvao sam i političare i to tako što sam npr. Predsjednici RH i predsjednicima Vlade i Sabora uz naslov ZBOG „BOJNE ČAVOGLAVE“ I ZDS SUKOB POLITIČARA I MATEMATIČKIH ČASOPISA napisao:

S obzirom da sam vam svojevremeno (uzaludno) poslao moje knjige: Pišem pisma odgovora nema! 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost, Zagreb, 2017. str. 245. i

Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna znanost, Zagreb, 2017. str. 212., a sada vam šaljem nastavak na njih i poziv na predstavljanje.

Kao što sam očekivao, a u skladu s naslovima knjiga koje sam im poslao, nije bilo odgovora ni sada.

Iz naslova pod kojim sam im poslao poziv jasno je da je ova knjiga povezana s prethodnim knjigama o onima koji su stradali zbog pozdrava ZA DOM SPREMNI. To su i Thompson i Šimunić. O nedavnom predstavljanju knjige JOSIP ŠIMUNIĆ I 'ZA DOM SPREMNI', Zagreb, 2019. str. 362 veliku reportažu dao je tjednik „Nacional“. Pišu o HVIDRI i slavljenju ustaškog pozdrava. Naravno srpskim slugama je uvijek drago sve podsjetiti na činjenicu da su hrvatske branitelje tijekom Domovinskog rata i sve do danas Srbi i njihove sluge u Hrvatskoj nazivali ustašama. Zato je i ovo predstavljanje u dvorani Udruge specijalne policije iz Domovinskog rata RH, a organizirala ga je Udruga udovica hrvatskih branitelja iz

Domovinskog rata RH Grada Zagreba i Zagrebačke županije. Zahvaljujem im na tome.

Poslao sam isti poziv HRT-u s naslovom TREBAM LI SE ZAHVALITI HTV-U? (PISMO RAVNATELJU HRT-A), kada sam vidio da će biti veliki razgovor s jednim od glavnih likova u ovoj knjizi – onog političara koji nam dolazi sa Zagrebačkog sveučilišta – rektora tog sveučilišta. U novom pismu sam komentirao taj nastup tj. činjenicu da nisu ni pokušali osporiti navode o Rektoratu iz ove knjige. Time su samo potvrdili vrijednost same knjige.

Posebna zahvalnost predstavljateljima. To su Prof. Đuro Vidmarović, predsjednik DHK-a, koji je napisao Predgovor, prof. dr. sc. Neven Elezović koji je i krivac što časopisi o kojima je riječ uopće postoje, a koga se vjerojatno sjećate s HTV-a kao zvijezde u kvizu "Brojke i slova", i akademik Andrej Dujella o kome ćete i čitati u samoj knjizi. Tim redom će i oni govoriti o knjizi.

Politolog i kolumnist Jure Vujić je bolestan. Tekst njegovog govora ću dobiti I nadam se da će ga netko objaviti. Kako je I ovo predstavljanje najavilo samo dva portala, ako ga nitko ne objavi sigurno će biti u drugom dijelu ove knjige. Naime, kako je ova knjiga posvećena mojim Q1 časopisima u njoj su samo tekstovi povezani s početkom napada na te časopise

GOVOR NA KRAJU PREDSTAVLJANJA

Još jednom veliko hvala predstavljateljima.

Prije neki dan dr. Stjepandić mi je poslao link teksta iz Nacionala:

<https://www.nacional.hr/u-srcu-hvidra-e-slavili-ustaski-pozdrav-zadom-spremni-i-rusili-plenkovic/>

Poslao sam ga jednom prijatelju. Odgovorio mi je:

Ma te budale iz tog portala...kako su predstavljanje prenijeli kao ustaški dernek

(...) takav vid pisanja o Hrvatima i našoj istini (misli na moju knjigu, JP) i povijesti očito bi trebao biti zabranjen pa njima, ali NEĆE ICI.. samo to.

Moj odgovor bio je:

Zapravo su zgodni za komentiranje.

Prvo što se vidi je kako o onome što smo govorili Jurčević i ja nije, u inače velikom tekstu, bilo ni riječi.

Podsjećam na presudu Bojni u kojoj je jednako osuđeno ZA DOM i ZDS :)

A Jurčević je jedini povjesničar, kako sam i naglasio na Predstavljanju, koji je uvijek govorio o oba pozdrava!!!

A ja sam usporedio sa Đokovićeva TRI prsta!

Zločest si prema novinarima - očito im je jasno da je glupo poslije toga pisati o USTAŠKOM pozdravu, a oni moraju.

Zaključili smo njegovim odgovorom:

Ah, za mene to "viša matematika". Hehehe...

Moraju, jadni.. a i mi s njima...

Ali zar nije sjajno kako „Nacional“ brani Plenkovića? Spominju ipak i mene jer sam u najavi admirala Davora Domazeta Lošu rekao kako je "pravi Plenkovićev kandidat Milanović" i da "moramo pobijediti Plenkovića".

Zapravo ja sam tvrdio da na izborima imamo dvoboj između Plenkovića i Škore, jer su i Kolinda Grabar Kitarović i Milanović Plenkovićevi kandidati. A slično našem Admiralu vjerujem da je glavni Plenkovićev kandidat doista Milanović.

A meni je i neprirodno da Škoro nije kandidat ljudi koji su ono što su postigli u životu postigli radeći svoj posao, a ne zato što si bio u Ministarstvu vanjskih poslova pa si dobro naučio tko su gazde u svijetu i koga trebaš slušati.

A i obećao sam da ću glasovati za Škoru. Svjedok mi je upravo akademik Dujella. Poslije jednog sastanka u Akademiji izašli smo zajedno s još jednim kolegom Na ulici me uhvatio za lakat jedan prolaznik:

- Josip Pečarić?
- Da!
- Hercegovac iz Boke? Nazvao me po naslovu jedne moje knjige.
- Da, taj sam.
- Jesmo li za Škoru?
- Jesmo! - Obećah mu.

Tko zna naslov te moje knjige sigurno je pravi, zar ne?

Da, izbori su pred nama i sve je u znaku tih izbora.

Svojevremeno je Luka Podrug u Bujici citirao moju izjavu u svezi s izborima:

Isključite televizor, a uključite mozak.

Baš jučer čitam jednog poznatog hrvatskog kolumnistu i vidim da sam jako pogriješio s tom izjavom. Čini mi se da mnogi, za koje vjerujem da itekako koriste svoj mozak, kada dođu izbori – ISKLJUČE GA!

Prof. Vidmarović u svom Predgovoru za mene tvrdi:

On je intelektualac suverenističkog opredjeljenja koji želi slobodno i samobitno razmišljati i ostvarivati slobodu javnog govora.

A u jučerašnjem tekstu čitam kako smo mi 'suverenisti opsjednuti Aleksandrom Vučićem i Srbima, tako da smo isti kao oni, jer su Srbi isto tako u svojim medijima opsjednuti Kolindom i Hrvatima':

Tako njihov medijski promotor Velimir Bujanac Kolindino ugošćavanje Vučića stalno koristi kao bazuku protiv nje. A isti taj Bujanac zaboravlja da je on u Bujici dao ogroman medijski prostor Vučićevu učitelju, četničkom vojvodi i ratnom zločincu, Vojislavu Šešelju, tepajući mu Vojo.

Možete li vjerovati da je netko usporedio dovođenje predsjednika države koja je izvršila fašističku agresiju na Hrvatsku, a Predsjednica Hrvatske poziva u trenucima kada su ponovo Srbi koristili laži o Jasenovcu na izložbi u SAD-u u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda s činom dovođenja bilo koga sa strane nekog novinara u svoj show? A zapravo im je tim činom samo pružila potporu Srbima u njihovim lažima, što je Vučić i pokazao tijekom posjete. Kad isključiš mozak, to je moguće zar ne?

Čitam dalje:

K tome, Zekanoviću i suverenistima, koji ne daju Vučiću u Sabor na skup europskih Pučana, uzor je Orban, a isti taj Orban bio je najjači Vučićev lobist da ga se primi među europske Pučane!? Dakle, Orban, Vučićev lobist je Bujancima i Zekanovićima prihvatljiv, a njegov pulen Vučić nije? Protestira li Zekanović onda i protiv Orbana? Zna li Zekanović uopće išta o odnosima Budimpešte i Beograda? Očito-ne.

Kad isključiš mozak doista možeš svima pokazati da ne znaš da Plenković sluša Pupovca. To znaju i na karnevalima gdje Plenković pleše kako Pupovac svira, zar ne? A da Pupovac javno ide u Beograd po Vučićeve instrukcije, to vide i mala djeca. Samo to ne vidiš kada isključiš mozak pa se čudiš što to zna i Orban koji je suverenist. Za razliku od hrvatskog kolumniste koji je isključio mozak Orban zna da je njegova razina Vučić u Srbiji i Plenković u Hrvatskoj. A znamo

i to da se divio Tuđmanovoj Hrvatskoj, a jasno je da mu se gadi poslušnička Plenkovićeva Hrvatska. Orbanovu zemlju nije napala Vučićeva Srbija već Hrvatska. Zato je logično da se Zekanović i hrvatski suverenisti drukčije ponašaju prema Srbiji od Orbana. Zajedno im je samo gađenje prema onima koji vjerno služe Srbe od čije su vojske hrvatski branitelji napravili zečeve.

Još nešto od našeg kolumniste :

Kampanja postaje cirkus, pogotovo kada na istoj strani vidite Škorine Bujance zajedno s Mesićem i sličnima u koaliciji protiv Kolinde. Ali ne čudite se. Prije nego što je pobjegao od rata, Škoro je svoj put započeo 1990. u Savkinoj Koaliciji narodnog sporazuma, pa je prirodno da ga završi u Koaliciji narodnog nesporazuma,

Da, kada isključiš mozak doista Ti je važnije to što je Škoro 90-ih bio za „hrvatsku ružu“ Savku, nego što je Kolinda sudjelovala u progonu i hapšenju hrvatskih generala, ili o njenom članstvu u nekakvim ložama i sl. A odavno sam napisao kako će biti lijepo slušati Kolindu pred izbore. Govorit će sve što i ja pišem godinama. Ali tko je toliko glup da joj vjeruje?

Jasno je da će mnogi isključiti mozak pa otud i pitanje iz naslova ovog govora:

**ŽELITE LI I DALJE VLAST KOJA RATUJE ČAK I S
MATEMATIČKIM ČASOPISIMA?**

Da u vrijeme izbora sve postaje cirkus, zar ne?

HVALA?

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/18857-zelite-li-i-dalje-valst-koja-ratuje-cak-i-s-matematickim-casopisima>

MATE KOVAČEVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM

NEOBIČNA POHVALA

Doista me je nedavno na neobičan način pohvalio moj prijatelj i suradnik Mate Kovačević. Naime, Mate je u svojoj sjajnoj knjizi *Pet stoljeća borbe za Hrvatsku* pisao o *Spomenici 600. obljetnice Crkve Male Gospe u Gornjoj Lastvi*. Naslov teksta je *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski*. Tekst počinje ovako:

Kad je zagrebački nadbiskup Alojzije Stepinac još prije Drugog svjetskog rata za svog pohoda Boki kotorskoj izjavio kako u Boki svaki kamen govori hrvatski, možda nije ni slutio kako je proročki sve do prije koju godinu taj hrvatski govor ostao gotovo samo u kamenu. Spletom povijesnih okolnosti i političkih igara Boka nije samo izdvojena iz sastava Hrvatske, nego su Hrvati poratnom populacijskom politikom dobrim dijelom nestali sa svoga povijesnog područja, a preostali dio u Boki bio je izložen snažnoj asimilacijskoj politici te pod utjecajem suvremenih priopćajnih prometala gotovo zaboravio i vlastiti dijalekt.

Izlaskom Crne Gore iz sastava Jugoslavije i uspostavom samostalne države došlo je do promjene odnosa pa su i tamošnji Hrvati počeli

obnavljati svoja društva, u kojima njeguju vlastitu etničku tradiciju i nacionalnu svijest. U razdoblju dugoga mraka, a posebice jugoslavenskoga komunističkog vremena, tek je Katolička crkva bila kakav-takav jamac hrvatske opstojnosti u tom Zaljevu hrvatskih svetaca, na čiju su se kulturnu baštinu zadnjih 200 godina ustremljivali nemanjički jastrebovi svojom velikosrpskom politikom.

Da se zadnje Kovačevićeve tvrdnje mogu koliko-toliko proširiti i na današnje vrijeme svjedoči vijest *NAPADNUTA HRVATSKA GRAĐANSKA INICIJATIVA U TIVTU*, koja je dana u Prilogu ovog teksta.

Međutim, meni je posebno draga pohvala koju sam dobio od Mata Kovačevića. Pohvala, a da uopće nije spomenuo moje ime? Upravo je u tome riječ. Naime, gdje će te veću pohvalu od činjenice da takav poznavalac hrvatske povijesti i hrvatske književnosti kakav je Mate Kovačević tvrdi da je Stepinac izgovorio moje riječi: *U Boki Kotorskoj svaki kamen govori hrvatski.*

Stepinac je, naime, rekao:

Svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz, tko je zapravo autohtoni element Boke kotorske.

Nema dvojbe da je moja tvrdnja zapravo isto što je tvrdio i naš blaženik. Ali moja izjava je ipak drugačija. Kao takva ušla je u uši naših ljudi, pa ne čudi kako je i Mate Kovačević pripisuje Stepincu.

Kako je nastala?

Još krajem 1991. godine na osnivanju Zajednice izbjeglih i prognanih Hrvata iz Vojvodine ispričao sam sljedeću priču: "Jedan čovjek mi je po povratku iz Boke rekao da tamo nije čuo niti jednu riječ na hrvatskom jeziku. Rekao sam mu da očito nije dobro slušao jer tamo svaki kamen govori hrvatski!" Priču sam ponovio i u intervjuu koji smo dali Glasu Koncila. Neposredno poslije toga bila je u KIC-u tribina o Hrvatima u drugim dijelovima Jugoslavije. I opet je bila zaboravljena Boka. Pozvali su me na sam dan održavanja tribine. i tada sam ispričao tu priču. Jedan slušatelj me poslije upitao da li sam ja to rekao i u intervjuu u Glasu Koncila. Potvrdio sam i konstatirao da mu je vjerojatno bilo dosadno to ponovo čuti.

Odgovorio je: "Ne, uvijek kada nastupate ponovite tu priču". I zaista, danas je u Hrvatskoj poznato da u Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski.

Istina, ne kao moja izreka – ali tim bolje! Tako je desetak godina kasnije bila na HTV-u emisija *Kola sreće* posvećena Hrvatskoj Bratovštini "Bokeljska mornarica 809". I prvo što je trebalo otkriti bila je ta moja rečenica, za koju je rečeno da je to stara hrvatska narodna izreka. Poslije emisije nazvao me je brat koji je stariji od mene i to prokomentirao šalom:

– *Nisam znao da si stariji od mene.*

– *Od tebe? Ma stariji sam i od našeg tate* – prihvatio sam šalu.

Naravno, nije ni važno čija je ova izreka. Najvažnije je da je ljudi znaju. Jer početkom domovinskog rata mnogi naši ljudi nisu ni znali za Hrvate Boke kotorske. Zato sam i napisao knjige:

Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski, Element, Zagreb, 1999.

U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski / Borba za Boku kotorsku 2, Zagreb, 2004.

Danas je situacija oko nas Hrvata iz Boke kotorske bolja i u Hrvatskoj i u Crnoj Gori. Ali, sigurno bi Hrvatska trebala reagirati i na slučajeve kakav je ovaj o kome govori prilog ovom tekstu. Međutim, znamo da u Hrvatskoj imamo drugačijih problema. Ako ne riješimo takve probleme, ne će biti nikoga tko može i pomoći mojim Hrvatima u Boki. Zato više i ne pišem o mojim bokeljskim Hrvatima. To mi i nije teško zato što to sustavno i sjajno radi jedan drugi moj prijatelj – Đuro Vidmarović, kojega Mate Kovačević i spominje u svom tekstu.

Glas Brotnja, 23. prosinca 2013.

MATE KOVAČEVIĆ

**JOSIP PEČARIĆ, "REVIZIONISTI U HAZU",
VLASTITA NAKLADA, ZAGREB, 2020.
PREDSTAVLJANJE KNJIGE 13. LISTOPADA
U CRKVI SVETA MATI SLOBODE**

U Hrvatskoj se mnogi još i danas boje optužbe za revizionizam. Ne samo ponekad, taj strah vrlo često nije nerazložan, jer tako plasirana optužnica nekad je značila ne samo javnu osudu, nego redovito i progone, što je, osim višegodišnjega robijanja, često svršavalo i tragičnom smrću progonjenika.

Zbog poluga moći što ih sljedbenici bivše jugokomunističke ideologije i dalje drže u suvremenom hrvatskom društvu optužnica za revizionizam nije nimali bezopasna jer tužitelji raspolaže realnom institucionalnom i političkom moći.

Upravo takvo etiketiranje tužitelji i podgrijavaju, jer im u stanovitu demokratskom ruhu omogućuje diktaturu upravljanja javnim znanjem, dok istodobno u mentalnim kavezima drže zatočenom najveći dio javnosti pa i gotovo cjelokupan hrvatski narod.

Optužnica za revizionizam inače je oružje iz staroga boljševičkog arsenala, kojim se prvotno označavalo struju unutar radničkoga pokreta koja je napuštala program marksističke revolucionarne borbe i nasilja te prihvaćala legalno nadmetanje s građanskim strankama za promjenu nepravednih društvenih odnošaja.

Tako se revizionizam izravno suprotstavio nasilničkoj revolucionarnoj marksističkoj nauci dovodeći u pitanje njegova filozofska, gospodarska i politička načela pa su ortodoksi Lenjin, Kautsky i Rosa Luxemburg žestoko napadali i zabranjivali revizionističke teze.

Zato je optužba za "revizionistička gledišta" vodila isključivanju iz javnog života, a poslije i političkome progonu jer se u boljševizmu i komunističkim poredcima svako odstupanje od opće linije smatralo protumarksističkim.

Premda je sve manje onih koji se sjećaju nekadašnjih Staljinovih optužaba jugoslavenskih komunista za revizionizam, jamačno je još uvijek dovoljno onih koji se mogu sjetiti međusobnih prijevora između Kine i SSSR-a te Albanije i SSSR-a u kojima su protivnici također optuživani za revizionizam.

Dakle, klevetnici koji raspolažu optužnicama za revizionizam uglavnom su boljševičkoga mentaliteta pa oni svijet, unatoč svim promjenama zadnjih tridesetak godina, ne mogu sagledati u njegovoj višestranosti, nego ga i dalje motre svojim ortodoksnim očima, što ih više svrstava među isključive religijske sekte nego u političke organizacije.

Latinska pak riječ revizija u hrvatskom jeziku znači ponovni pregled ili provjeru. Ona u pravu ima više značenja, a, uz ino, znači i ponovno razmatranje spora zbog činjeničnih ili pravnih razloga dok je revizija u postupovnom pravu pravni lijek protiv drugostupanjske presude. Revizionizam pak prema hrvatskim izvorima je pokušaj promjene postojećega stanja - odnosa, zakona, ustava, granica i sl.

Dakle, ako se izuzme boljševičko značenje, revizionizam na ostalim područjima ljudskoga djelovanja primarno ima pozitivno značenje, jer otvara putove u traženju cjelovitije istine, uklanja nepravedne, montirane ili na, krivokletstvu i krivotvorinama zasnovane presude, a u znanstvenom smislu svakom naraštaju otvara u spoznaji nove vidike.

Onoj preživjeloj, jugokomunističkoj, dogmatskoj i boljševičkoj struji hrvatske politike, osim njegove negativne boljševičke konotacije, zato ne odgovora bilo kakav revizionizam. Naime, status quo omogućuje im nesmetano upravljanje ne samo državom i njezinim pučanstvom nego i njihovim mislima.

Premda se ni u najskrovitijem dijelu svoga bića nisu mogli nadati sadašnjem vitalizmu, upravo su te konzervirane okamine postale zaprjekom svakom uspjehu hrvatske države, ali i pojedinačnim uspjesima iznimnih hrvatskih ljudi.

Knjiga akademika Pečarića koju večeras predstavljamo skup je publicističkih radova u kojima na vlastitom primjeru pokazuje sukob s tužiteljima, zapravo s reprezentativnim pojedincima i skupinama, koje kao nevidljivi protivnici vlastitom rukom upravljaju posvemašnjim javnim prostorom - kako posebničkim tako i javnim medijima, a sve više i nacionalnom politikom.

Možda su tužitelji Haaškoga suda, utjelovljeni posebice u pralik švicarske pravnice Carle del Ponte po svojoj misiji najbliži našim u novo demokratsko ruho odjevenim boljševicima, jer su i njihovo glavno oružje bile moć, a ne činjenice. Zato će, uza svu nanesenu štetu narodima i pojedincima, ti haaški likovi ostati trajno ona ružnija strana međunarodnoga sudovanja, ali i njegove politike.

U proslavu knjige akademik Pečarić nas uvodi u samu srž sukoba s tužiteljima jugoboljševičkoga dogmatizma. Unatoč tomu što se urušila jugoslavenska država, na dijelovima njezina zgarišta uskrsnula hrvatska nezavisnost, a sa svjetske pa i hrvatske pozornice nestao komunizam, oni i dalje nastavljaju suvereno klevetati i lagati, kako bi lažima paralizirali svaki razvoj hrvatske državnosti.

Onako kako je Žarko Puhovski lažnim svjedočenjem radio na montiranim procesima hrvatskim sveučilištarcima 1972., a dvadesetak godina kasnije u Haagu i hrvatskoj državi te njezinim generalima, isto su tako postupali u publicistici i historiografiji promicatelji bezbrojnih laži o hrvatskom narodu i njegovoj povijesti otac i sin Goldstein, što akademik Pečarić jasno argumentira.

Drugi tekst o matematičkom povjesničaru iz svoje književne perspektive piše donedavni predsjednik DHK Đuro Vidmarović, u kojem posebno ističe Pečarićevu hrabrost u borbi za slobodno izražavanje riječi.

Slijede dva kratka pisma - ministrice znanosti i obrazovanja te predsjedniku HAZU, koji u knjizi slove kao pokazatelj nedostatka nacionalne svijesti u najvišim institucijama hrvatske države: političkoj - jednom ministarstvu te kulturno znanstvenoj - Akademiji.

Desetljećima je u bivšoj SFRJ optužnica za logor Jasenovac visjela kao omča nad vratom hrvatskoga naroda. Sve dok se jasenovačke problematike historiografski nije dohvati povjesničar Franjo Tuđman i raskrinkao izmišljenu brojku od 17000 000 navodnih jasenovačkih žrtava.

Na tragu beogradskoga militarizma zagrebački "istoričari" otac i sin pokušavali su održavati velikosrpski mit o Jasenovcu, a kako im se brojke nisu podudarale s Tuđmanovim istraživanjima, jednostavno su ga u maniri klasičnih boljševika proglasili revizionistom. Kada su se istraživački prihvatili jasenovačkoga pitanja i drugi

istraživači, poput dr. Stjepana Razuma ili Igora Vukića, angažirani su novi ešaloni klevetnika u borbi protiv revizionista.

Kad je pak povjesničar Ante Birin raščlanjujući Goldsteinove historiografske poglede doveo u pitanje njihovu ne samo stručnu vjerodostojnost nego i autorov zdrav razum, "istoričar" mu je zaprijetio, umjesto argumentiranom i znanstveno utemeljenom rasprom, tužbom pred sudom. Zašto drugo, nego li za revizionizam! One koje temeljitije zanima ova problematika mogu pročitati cjelovit Birinov tekst u Pečarićevoj knjizi.

Pišući pak o ideološkim egzekutorima koji truju hrvatsku javnost u ozbiljnoga se revizionista pretvorio publicist i višegodišnji autor Glasa Koncila Tomislav Vuković.

U prigodnom tekstu u povodu 16. obljetnice smrti dr. Stjepan Razum precizno crta državnika Tuđmana, koji je izrastao iz svoga naroda, a narodu onda vraća ono što mu je najviše i trebalo - slobodu i nezavisnost!

U knjizi je predstavljen i cijeli niz hrvatskih povjesničara i istraživača, koji se ne zadovoljavaju mrvicama povijesne "istine" što otpada sa stola boljševičkih klevetnika ili okoštalih struktura iz nacionalnih ustanova.

Posebno treba istaknuti niz Pečarićevih tekstova iz doba njegova boravka u Australiji, a u kojima argumentirano i matematički precizno brani istinu o hrvatskom narodu. Upravo iz tih tekstova razvidna je i pozadina stvaranja velikosrpskih mitova o hrvatskom narodu, kao i njihovo područno širenje po Hrvatskoj, a posebno u Zagrebu.

Nakon što je Stjepan Lozo temeljitije raskrinkao smisao i širenje velikosrpske propagande u ratu protiv hrvatskoga naroda Pečarićeva nam knjiga donosi aktualne i još uvijek agilne njihove protagoniste u Hrvatskoj.

Poruka je Pečarićeve knjige: Ako hrvatski narod želi preživjeti sadašnje vrijeme i biti tvorac vlastite sudbine u vremenu koje je pred nama, treba napokon pohrvatiti svoje nacionalne ustanove. No za to se hoće, i znanja, i vremena i volje, ali i novca!

Ako to uspije, onda će i njegove političke elite samsvojnije razmišljati pa i voditi suvereniju nacionalnu politiku, koja jedino dugoročno može osigurati hrvatskom čovjeku da bude ono što jest -

neovisan, slobodan, poduzetan, energičan te ponosan onako kao što
je ponosna i njegova zemlja!

Knjigu preporučam, a akademiku Pečariću čestitam!

Mate Kovačević

<http://bezcenzure.hr/vlad/josip-pecaric-revizionisti-u-hazu-vlastita-naklada-zagreb-2020-predstavljanje-knjige-13-listopada-u-crkvi-sveta-mati-slobode/>

**O SUČELJAVANJU BULAJIĆ vs. PEČARIĆ,
DRAGOVOLJAC.COM**

16. 12. 2020.

Naslov:'STANJE LUDILA' DR: BULAJIĆA (ODGOVOR ĐURU VIDMAROVIĆU)

Datum:Wed, 16 Dec 2020

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

**'STANJE LUDILA' DR: BULAJIĆA
(ODGOVOR ĐURU VIDMAROVIĆU)**

Dragi Đuro,

Čini mi se da bih Ti trebao dodatno komentirati moj odgovor na Tvoj e-mail:

Naslov:*Odg: JEDNA OD MNOGOBROJNIH SRPSKIH
LAŽI:„GRISOGONOVO PISMO*

Datum:*Fri, 11 Dec 2020 17:52:59 +0100*

Šalje: dvidmarovic@a1net.hr

Prima: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

VRLO ZANIMLJIVO. IMAO SI JAKE ŽIVCE.

Naime, nekome tko nije slušao to sučeljavanje sigurno je neobično to što sam Ti odgovorio:

**Naslov:Re: Odg: JEDNA OD MNOGOBROJNIH SRPSKIH
LAŽI:„GRISOGONOVO PISMO**

Datum:Fri, 11 Dec 2020 17:58:49 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: dvidmarovic@a1net.hr

On nije.

Dok smo razgovarali glas mu je bio takav da sam se prepao da će umrijeti tijekom razgovora.

Mislio sam: Umri poslije, ali nemoj dok razgovaraš samnom.

Naime, iako smo bili na telefonskoj vezi Bulajićev glas je pokazivao da sam ga doista izludio. A doista mi ne bi bilo drago da sam nečiju smrt osobno skrivio.

Pri tome treba znati da je na samom radiju dana skraćena verzija razgovora, a o Bulajićevom 'ludilo' pisao je i jedan od recenzenata za nagradu "Josip Juraj Strossmayer" za najuspješnija znanstvena djela na hrvatskom jeziku (!). Evo jednog dijela te recenzije:

*“Njima se s posebnom darovitošću priključio dr. Josip Pečarić, koji je osjetio da je ovdje riječ o igri brojeva. Tako je o žrtvama logora Jasenovac progovorio matematičar. Progovorio je snažno, vrlo argumentirano. Učinio je to u knjizi: **“Srpski mit o Jasenovcu: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima”**, tiskanoj u Zagrebu 1998. U njoj Pečarić, sustavnom analizom knjige dr. Milana Bulajića, Jasenovački mit Franje Tuđmana – Genocid*

nad Srbima, Jevrejima i Ciganima (koja predstavlja sintezu suvremene velikosrpske historiografije o Jasenovcu), na osnovu izvora i literature, dokazuje da se tu iznijeti Bulajićevi stavovi temelje na mitologizaciji i raznovrsnim manipulacijama i falsifikatima povijesnih dokumenata te istina. Tako je on razobličio i argumentirano pobio Bulajićeve velikosrpske falsifikate, na jedan kritičan, dokumentiran i ironičan način. Time je pokazao da Bulajić i njegovi ideološki sljedbenici lažnih optužbi, podvala, manipulacija, izmišljotina i laži, koje Pečarić razotkriva i pobija, ne zaslužuju drugo nego da budu ismijani. On je jedini koji je u osobnom sučeljavanju argumentima uspio zbuniti Bulajića i dovesti ga do stanja ludila. Pečarić je dokazao da je lažni broj žrtava u logoru Jasenovac temelj velikosrpskom dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda. Također je dokazao da se ne radi ni o kakvom tobožnjem "Jasenovačkom mitu Franje Tuđmana" već o "Srpskom mitu o Jasenovcu", iza kojega stoji skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, a što je iskazao u naslovu i podnaslovu knjige. Njegova knjiga pisana je na jednostavan, popularan, argumentiran i svakome razumljiv način, što predstavlja dodatnu njezinu vrijednost. Sve to je razlog da je njegova knjiga vrlo dobro prihvaćena u javnosti, o čemu svjedoče i dosad objavljene kritike i prikazi knjige u dnevnom tisku.

Zbog svega toga dr. Josip Pečarić zauzima vidno mjesto u istraživanju problema žrtava u logoru Jasenovac 1941-1945. godine. Zato predlažem da mu se za knjigu: "Srpski mit o Jasenovcu: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima" dodijeli nagrada "Josip Juraj Strossmayer".

Dragi Đuro, vjerojatno si pročitao i moj odgovor na Kočanov komentar. Stijepo mi je odgovorio i na njega:

Naslov: Odg: JEDNA OD MNOGOBROJNIH SRPSKIH
LAŽI: „GRISOGONOVO PISMO

Datum: Sun, 13 Dec 2020

Šalje: Stijepo Mijović Kočan

Prima: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Dragi Joško,

Pročitao sam, hvala Ti za Tvoj uobičajeno dojmljiv komentar. Ostvari svoj naum, napravi tu knjigu, skupa s onim narodnim pjesmama koje mnogo toga otkrivaju, mislim da je to vrlo važno!

Pozdrav svima Tvojima

Stijepo

Ne dvojim da je moje 'recitiranje' srpskih narodnih pjesama itekako pomoglo tom izlučivanju dr. Bulajića. Zato sam u drugoj knjizi njih dao dva puta: jednom u odgovoru na njegovu knjigu kojom se pokušao 'rehabilitirati' za svoje 'ludilo' iz sučeljavanja (Dr. Milan Bulajić, *"Jasenovac - Ustaški logori smrti ● Srpski mit? ● - Hrvatski ustaški logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima"*, Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999.), a na kraju knjige dao sam ih i u sklopu teksta cijelog sučeljavanja. Naime, više novina je dalo tekst sučeljavanja koji je dan na radiju, a u knjizi je dano sve što se u originalnoj snimci moglo čuti. Naime u dogovoru s dr. sc. Mirkom Valentićem, ravnateljem Hrvatskog instituta za povijest koji je bio izdavač moje knjige, moj uvjet za sudjelovanje u tom sučeljavanju je bio da dobijem taj snimak.

Zapravo sam Bulajić je i tom knjigom pokazao koliko sam bio u pravu kada sam govorio o ulozi srpskih narodnih pjesama u njihovim genocidima. Tako ovu novu knjigu dr. Bulajić završava, vjerovali ili ne, pjesmom. Naime, on kroz usta Milke Babić govori o hrvatskom 'genocidu' nad Srbima u Domovinskom ratu. A najbitnije mjesto za to je - vjerovali ili ne – Jasenovac (str. 862-863):

*Ponovljen je genocid Hrvata
Po treći put Srpskog lažnog brata.
Srbini kamu ponovo dočeka
I progone, ko pre pola veka.*

*“Srbosek” im izum kraj stoleća
njime seku ruke, noge glave.
Za vađenje očiju i kad Srbe dave
I zato imaju specijalne sprave.
Jasenovac opet logor posta
I stratište i novo ratište.
Razrušiše Spomen obeležje
Razbudiše duše umorenih
Da ih svuda prate njine kletve.*

Zato ni danas Srpsko-hrvatska koalicija na vlasti u RH ne odgovara na srpske laži koji se odnose na NDH. Dapače, zna ih i financirati i uvrštavati u školske programe. Srpskim slugama u RH one su uvijek bile dobrodošle da bi osigurale vlast, a svjetskim moćnicima koji su podržavali fašističku agresiju Srbije na Hrvatsku to odgovara jer nisu uspjeli kroz tu fašističku agresiju ostvariti svoje ciljeve, pa se vode onim dobro poznatim još od kineskog filozofa Sun Tzu-a:

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnopolju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednute. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.

Josip Pečarić

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. izvangski je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima, Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11287, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1278, citata: 5713, H-index: 24; Scopus: publikacija: 755, citata: 5620, H-index: 32; WoS: publikacija: 752, citata: 5285, H-index: 29).

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“

(danas je također Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom

broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu "Nature", a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 80 publicističkih knjiga.

6./1/2021.